

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCARRIED

RUSSIAN MAFIA ROMANCE

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KORKMUŞ

Rus Günahkarlar Kitap 2

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP EDİN.

FB grubu: <https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Vellum ile oluşturuldu

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Rus Günahkârlar serisinin 2. kitabı Yaralı'yı satın aldığınız için teşekkür ederiz. Bu bağımsız mafya romantizmi sizi devam etmek isteyeceğiniz bir yolculuğa çıkaracak.

Bu buharlı romanı bitirdiğinizde ve daha fazlası için istekli olduğunuzda, şu anda yayınlanmış veya yakında çıkacak olan çalışmalarımın listesi aşağıdadır.

Aşk Görüldüğü Gibi Değildir

Serisi Adanmışlık

www.amzn.to/2FubBWH Hayranlık

www.amzn.to/38bCt8k Vahiy

www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta**

Şans Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta

Son Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus**

Günahkarlar

İşaretli www.amzn.to/2KhpuKm

Yaralı www.amzn.to/3bDEwpc

Rezil www.amzn.to/3bKiUY3 *Eva*

Kazananlar

PROLOGUE

Altı Ay Önce

M *Nişan duyurusu*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Son misafirlerin de ayrılmasıyla, Malcome yanımda olduğu halde koridorda öylece kalakaldım. Kokusu midemi bulandırıyor; onun

Yakınlık beni iğrendirdi. Kalmak istemiyordum ama o bunu talep ediyordu. Ondan, onunla ilgili her şeyden tiksiniyordum. Nefret ve iğrenme duygusu o kadar yoğun ki içinde boğulmaktan korkuyordum.

Benden uzaklaşırken Anastasia'nın endişeli bakışları sürekli bana dönüyordu. Ona sahte bir kabadayılıkla başımı salladım ama aslında sessiz çığlıklar kafamın içinde yankılanıyordu. Yoğun duygular yüzünden kulaklarım uğulduyordu. Anastasia omzunun üzerinden bir bakış daha fırlattığında, dudaklarıma gülümsemeye benzer bir şey yerleştirmeye zorladım ve bunun yüz buruşturma olarak anlaşılmaması için dua ettim. Bir şey söylememek ya da beni buradan çıkarmamak için mücadele ettiğini, beni bu aşağılık, zalim adamla bıraktığı gerçeğinden nefret ettiğini biliyordum.

Gözümün önünden kaybolduğunda, tek kelime etmeden kütüphanesine doğru yürüdüm. Büyük pencerelerin yanında durup bekledim... kıpırdamadan, içimdeki her içgüdü beni koşturmaya zorlasa da. Buradan mümkün olduğunca uzağa kaçmalıyım.

Bu sahneden kaçmak için duyduğum çaresizlik her kalp atışımda daha da artıyordu. Sonrasında ne olacağını biliyordum. Artık Malcome, babamın da onayıyla beni kendi malı olarak görüyordu. Verdiği tüm sözleri yerine getirmekten onu alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Hayatımdaki erkeklerin benim refahımla ilgili kararlar almasından bıkmıştım. Şöyle ifade etmeliyim; kendi refahları için kararlar alıyorlardı, beni bir insan metasından başka bir şey değilmişim gibi kullanıyorlardı. Annem olmasaydı, ikisine de siktirip gitmelerini söyler ve çekip giderdim. Ama sonuçlarına annemin katlanmasına izin veremezdim. Ben ondan daha güçlüydüm, en azından öyle umuyordum ve bu durumdan yara almadan kurtulacaktım... bir şekilde.

"Sonunda yalnız kaldın Olivia," Malcome'ın sesi bana yakındı, rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Omurgamdan aşağı akmakla tehdit eden iğrenme ürpertisini bastırmak zorunda kaldım.

Daha önce hissetmediğim gerçek bir dehşet içimde çiçek açtı ve sertçe yutkunmama neden oldu. Zihnimde canlanan görüntüler, aldığım her ağır nefeste paniğimin artmasına neden oluyordu. Kalbim hızla çarparken ve sersemlik hissi beni tehdit ederken yakında geri çekileceklerini umuyordum. Şu anda bunu göze alamazdım.

"Ne yapmalıyız?" diye tartıştı, parmağı sırtımdaki açıkta kalan deriyi izliyordu ve ben anında

Arkası açık bu hafif bluzu giydiğime pişman oldum. Bu adamın yanında çift kazak giysem bile kendimi temiz ve korunaklı hissetmem için yeterli olmazdı.

"Eve gidebilirim," diye fısıldayarak karşılık verdim, kalan çok az omurgamla. "Ve sen de gidip tek başına otuz bir çekebilir ya da cehenneme gidebilirsin... hangisi umurumda değılse."

Bir nefes daha alamadan eli boynuma dolandı. İğrenç, yaşlı bir adam için tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Elini hava yolumu kesecek kadar sert bastırdı ama asla iz bırakacak kadar sert değıldi.

"Kendine dikkat et Olivia," diye uyardı, nefesi yanağıma değıyordu.

Yine de beni öpmezdi; bunu biliyordum. Öpüşmekten nefret ederdi. Kadınlarını hastalıklı, çarpık yollarla incitmeyi tercih ederdi. Ne de olsa sözlerini, onun olduğıunda neler olacağına dair hastalıklı vaatlerini birçok kez duymuştum. Sonunda beni elde etmişti.

Bluzumu ikiye ayırırken yüksek bir ses odada yankılandı. Malzemeyi omuzlarımdan çekerek bileklerimi onunla sardı. Onu esaret olarak kullandı, düğümü o kadar sıkı çekti ki yardım edemedim ama irkildim.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kalbim korkuyla çarparak fısıldadım. "Çünkü yapabilirim."

Zalim gülümsemesi saf nefretti. Benim onu hor gördüğüm kadar o da beni hor görüyorsa bunu neden istediğini anlayamıyordum. Onun benden iğrendiğı kadar ben de ondan iğreniyordum.

"Ama merak etme," diye mırıldandı olabilecek en kötü şekilde. "Sana tecavüz etmeyeceğim. Bunu düğün gecemize saklayacağım."

İstemsiz bir inilti dudaklarımı terk etti. Bu adam saf kötüydü; içinde insanlığın kırıntısı bile kalmamıştı.

Farklı tecavüz türleri vardır ve hepsi de acıtır, diye düşündüm kendimi olacıklara hazırlarken.

Duyularım, çarpan kalbim ve dilimde korkunun acı tadı tarafından bastırılmıştı. Bundan zarar görmeden kaçmak mümkün değıldi; ne kadar aptalca ve safça bir düşünceydi bu. Şimdiye kadar olmayan bir şeyi umut etmekten daha iyi bildiğimi düşünürdünüz.

Ellerim vücudumun önünde bağılyken, cebinden bir bandana çıkardı ve gözlerimin etrafına sabitleyerek etrafımdaki dünyayı görmemi engelledi. Bileklerime sarılı bluzumdan tutarak beni çekiştirirken, koridora açılan eşik olduğunu sandığım yerden geçerken arkasından tökezledim. Hiçbir uyarı olmadan duvara doğru itildim.

Her kalp atışında paniğim artıyor ve onu bastırmak için umutsuzca çabalıyordum. Malcome kadınların korkularından zevk alıyordu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyordum... şu anda ne kadar korkmuş olursam olayım.

Vücudu sırtıma bastırarak beni duvara doğru daha da itti. Gözlerimin yaşadığını hissettim, her an dökölme tehdidiyle karşı karşıyaydım ama hızla gözlerimi kırıştırdım ve hıçkırıklarımın kaçmasını önlemek için yanağımanın içini sertçe ısırdım. Ne kadar çok istesem de ona beni ağlarken dinleme zevkini tattırmıyacaktım.

Eteğim de onu takip etti ve beni sadece beyaz sütyenim, külotum ve topuklu ayakkabılarımla duvara yaslanmış halde bıraktı.

Kaba elleri külotumun lastiğini yakaladı ve dudaklarımda oluşan protestoyu durdurmak için yanağımanı daha sert ısırdım. Bıraktı ve yüksek bir ses odada yankılandı, tenimdeki acı memnuniyetle karşılandı çünkü külotumun üzerinde kalacağı anlamına geliyordu. Görme duyum olmadan ve vücudumu saran panik ve korkuyla birlikte diğerk tüm duyularım büyük ölçüde artmış gibiydi. Sessiz kaldım ve o küçük bez parçasını üzerimde tutmanın bana getirdiğı rahatlamayı belli etmemeye dikkat ederek nefesimi dengede tutmaya çalıştım.

Terli elleri popomun üzerinde geziniyor, bir yanağımda gezinirken kabaca okşuyor ve sonra

Bacaklarımın arasına uzanıp ince pamuklu kumaşın üzerinden amımı avuçlamadan önce diğer elini uzattı. Yine de nefesimi tutmama neden olan o el değildi. Keskin, soğuk metali en mahrem yerimden birkaç santim ötede, iç uyluğuma bastıran diğer eliydi.

"Bununla yapabileceğim şeyler." Bıçağı kalçamda gezdirirken sesi üzerimden zehirli bir çamur gibi kayıyordu. Bacağımdan aşağı süzülen ılık kan izini hissettiğimde, gözbağının arkasında saklı olsalar da gözlerimi sıkıca kapattım.

"Gel. Sanırım biraz eğlenmenin vakti geldi." Beni duvardan çekti ve sadece sonum olacağını hayal edebildiğim şeye doğru sürükledi. Evin içinde döne döne ilerledikten sonra beni yere iterken arkamızdan bir kapının kapandığını duydum. "Benim güzel Olivia'm." Her söylediğinde ismimdeki 'O' harfini vurguluyordu ve dudaklarından çıkan sestten irkildim.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum. Anlayamadım.

Bana doğru eğilirken sıcak nefesini boynumda hissettim. "Çünkü sen benimsin." Gözlerimdeki bağı çekti ve ben şok içinde önümdeki manzaraya bakakaldım.

Spot ışığıyla aydınlatılmış bir duvar dışında oda tamamen karanlıktı. Duvarın ortasında duran X çerçevesi kanımı dondurdu. Beni yerden çekti ve ahşap çerçeveye doğru sürükledi. Ona karşı mücadele ettim, kendimi içine düştüğüm kâbustan kurtarmaya çalıştım. Ancak beni öne doğru çekip vücudumu çerçeveye çarptırırken her mücadele anlamsızdı. Adamla boy ölçüşemezdim; ellili yaşlarında olsa bile benden daha güçlüydü.

"Lütfen, mücadele etmeye devam edin. Bu sadece birlikte geçireceğimiz zamanı benim açımdan daha keyifli hale getirecek."

Elini saçlarımın arasına sokup başımı geriye doğru çekerken gülümsedi. Dili yüzümün yan tarafına doğru kaydı, puro dumanının bayat kokusu burnuma doldu ve öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Ellerimi bluzdan kurtardıktan sonra başımın üzerine kaldırdı ve çerçevenin üstünden sarkan deri kelepçelerle sabitledi. Hızla ayak bileklerime doğru ilerledi ve onları da aynı deri kelepçelerle sabitledi, böylece sırtımı ona dönmüş bir şekilde duvara bakıyordum. Olabileceğim en savunmasız pozisyonlardan biriydi.

Bir gün hepsini sana geri vereceğim, kendime söz verdim.

Arkamda metal bir şeyi hareket ettirdiğini duydum ve omzumun üzerinden bakmaya çalışsam da hareketlerim sınırlıydı. Kanımın sıcaklığı bacağımdan aşağıya doğru akmaya devam ediyordu. Elinin kan çizgisi boyunca ilerlediğini, uyluğumun iç kısmına bulaştığını hissettiğimde sıçradım ve diğer uyluğa geçtiğinde ne olacağını biliyordum.

Kıpırdamadım, bıçak bu kez etime daha sert saplanıp tüm bacağıma acı verirken nefes alışım bile hızlanmadı.

Metalin yere çarparken çıkardığı ses odada yankılandı ve bıçağı fırlattığını anladım. Ama her şey bitmemişti; daha yeni başlamıştı.

Önümdeki tahtanın girdaplarına odaklanırken zihnim ve tüm duyularım kapandı. Hayatımda hiç bu andaki kadar kirli hissetmemiştim, bu adamın dokunuşu altında acı çekiyordum.

"Şimdi asıl eğlence."

Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken sözlerinde çarpık bir neşe vardı. Kalçalarındaki yaraların kanadığını hissettiğimde kıpırdamadan durdum ve her kim beni dinliyorsa bunun çabucak sona ermesi için dua ettim. Kırbacın şaklaması odanın içinde yankılandığında, acı içinde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kolumu vücuduma doğru çılgınca sallayarak kelepçeden kurtarmaya çalıştım.

Kırbacın bir sonraki şaklaması daha da yüksek sesle yankılandı ve onunla birlikte daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen yakıcı bir acı sırtımda parladı.

"Bir dahaki sefere, belki benimle dövüşmeden önce iki kez düşünürsün." Yine şangırtı sesi duyuldu ve vücudumda bir acı şimşegi daha çaktı. Bu sefer ılgılığımı tutamadım.

dudaklarımdan çekip aldı. "Ve belki de iğneleyici yorumlarını kendine saklarsın." Bir

kırbaç daha. Başka bir çığlık.

"Lütfen..." Hıçkırıklar içinde yalvardım. "Lütfen... Özür dilerim." Başka bir çatlak. Başka bir çığlık. "Malcome lütfen." Yalvardım. "Ne istersen..." "Yapacağım" diye söz verdim. Bir çatlak daha.

Beni kıracaktı. Mesele beni kırıp kıramayacağı değil, bunun ne kadar zaman alacağıydı. Onun elinden ya da gazabından kurtulamazdım. Bir çıkış yolu bulmalıyım. Özgür olmanın bir yolunu bulmalıyım, ama annemin hayatını da riske atmamalıyım, ki gitmeye çalışırsam tam da böyle olacaktı. Babam benim ya da kendisi için annemi bu canavara teslim etmekte tereddüt etmezdi. İkimizi de kurtarmak, ikimizi de canlı ve güvende çıkarmak zorundayım.

Ayak bileklerimi çözerken dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. Bacaklarım altımda titriyordu ve kendi başıma ayakta duracak gücüm olmadığını biliyordum. Bileklerim çözülür çözülmez, yıpranmış bir bez bebek gibi yere yığıldım. Beni tedavi etmesi için çok iyi para ödediği doktor beni yakındaki bir masaya yatırana kadar orada yattım. Sırtımdaki kırbaç izlerini bir merhemle kapattı... sadece birkaçı deriyi gerçekten yarmıştı.

Sanırım sırtı açık bir şey giymek artık bir seçenek olmayacaktı. Malcolm işaretlerini nereye koyacağı konusunda çok bilinçliydi... her zaman kolayca gizlenebilecek bir yere... asla kapatılamayacak bir yere.

BİRİNCİ BÖLÜM

T

Bu yaz edindiğimiz anılar sonsuza dek benimle kalacaktı. Hayat dayanılmaz ve acımasız bir hal aldığı anda, bunu hatırlayacaktım. Malcome Schmidt yönetiminde hayatımın nasıl bir yöne gideceğine dair en ufak bir şüphem yoktu. Yaşayan bir kabus olacaktı ve

Bu yazın sonuna yaklaştığımız her gün içimdeki korku daha da arttı. Bayan Malcome Schmidt olacağım günü beklerken içimi bir ıstırap ve tiksinti kaplıyordu. Annem olmaktan korkuyordum. O artık sadece bir insan kabuğuydu ama en azından bedeni kendisine aitti.

Malcome Schmidt'in amacı beni zihinsel ve fiziksel olarak yok etmektir. Geçen her yaz günüyle birlikte korkum arttı ve kâbuslarım geri geldi.

Eve gitmeyi ve sonrasında olacakları düşünmek içimde yoğun ve dondurucu bir korkuya neden oldu. Malcome Schmidt kurtulabilmek için işkence yapmaya niyetliydi. Bunu kanıtlayacak birkaç yara izim vardı zaten. Bıraktığı izlerin her zaman vücudumun gizli yerlerinde olmasına dikkat ederdi ama karısı olduğumda artık beni nerede ve nasıl incittiğini umursamayacaktı.

Anastasia bu yılın başlarında şüphelenmeye başladı. Çakmağıyla kalçamda neden olduğu yarayı temizlemek için onun yardımına ihtiyaç duyduğumda, onayını aldı. Öfkeliydi ve bunu ona ödetmeye hazırdı. Harekete geçmemesi için tüm ikna çabalarımın rağmen sonunda söz verdi. Harika bir kalbi olan harika bir arkadaştı ve herkes için adalet istiyordu. Bunu kesinlikle babasından almış.

Ama benim için adalet olmayacaktı. Babam beni sattı.

Bu düşünceleri sıkıca zihnimden uzaklaştırarak şu ana odaklandım. Bu yaz benim içindi. Annem bana bu şansı tanımak için mücadele etti ve ben de bu şansı kasvetli düşüncelerle heba etmeyecektim. Gerçekten unutulmaz bir yaz oldu, hayatımızın en güzel yazıydı. Birlikteydik. Scarlett ve Anastasia benim öz kardeşlerim gibiydiler. Bu anı dondurabilmeyi ve sonsuza dek içinde kalabilmeyi diledim. En iyi arkadaşlarıma baktım ve sevgiyle gülümsedim. Üçümüz de şu anda genç, kaygısız ve mutluyduk. Zorlaşacağı kesin olan geceler için bu duyguyu ezberledim.

Scarlett hafif çakırkeyif bir halde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bir tur daha," diye bağırdı. Eğer gizemli adamı acele etmezse, mahvolacaktı. Anastasia ve ben de çok geride kalmayacaktık.

Scarlett gizemli adamın ortaya çıkmasını bekleyemiyordu. Onu bir yabancıya sırlıslıkla aşık eden şeyin ne olduğunu merak ettim. Bu onun için alışılmadık bir şeydi. Yine de umudunu anlayabiliyordum. Tanrım, eğer beni kurtarabilecek bir adama rastlasaydım, üzerine atlar ve bir gezinti için ona tutunurdum. Asla bırakmazdım.

Görücü usulü evliliği onu ölümüne korkutmuştu, tıpkı benimkinin beni korkuttuğu gibi. Farklı sebeplerden olsa da.

Ailesinin onu evlendirmek için ayarladığı herhangi bir erkeğin Scarlett'e aşık olmayacağını hayal bile edemezdim. Uzun, koyu kahverengi saçlarıyla içi de dışı da çok güzeldi. Anastasia ve ben onunla lisenin ilk yılında tanıştığımızda, onu hemen arkadaşlığımızın içine çekmiştik.

Nazik ve kibardı, ama gerektiğinde bir fişek gibiydi. Kavga etmesinin gangster ailesinden kaynaklandığını söylerdi. Ne Anastasia ne de ben bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemedik, bu yüzden okula geldikleri o çok nadir durumlarda uzak durduk. Scarlett de onları bizden uzak tuttu, yani bir şekilde işe yaradı.

Anastasia'ya baktım ve Brian'la dansının sona erdiğini fark ettim. Onu bana doğru itti ve içimden homurdandım. Birkaç hafta önce ona Brian'ı sevimli bulduğumu söylemiştim ve o zamandan beri onu bana doğru itmeye çalışıyordu. Brian'dan hoşlanıyordum ama beni nişanlımdan kurtarmak için on Brian ya da belki daha fazlası gerekirdi. Sadece güçlü ve kuvvetli olanlar Malcome'a karşı gelebilirdi ve Brian güçlü olmasına rağmen kuvvetli değildi.

Gözlerimi en iyi arkadaşşıma çevirdiğimde aldığım tek cevap onun muzip gülümsemesi oldu. Tıpkı annelerimiz gibi biz de sonsuza dek en iyi arkadaş olduk. Bazen onu kendisinden daha iyi tanırdım, bazen de tam tersi. Gür, koyu maun rengi saçları ve büyüleyici yeşil gözleriyle güzel olmasına rağmen Anastasia'nın en iyi yanı kalbiydi. Son derece korumacı ve adil biriydi; parasını, gücünü ve statüsünü umursamazdı. Ailesi her şeye sahipti ama o basit bir hayatı ve kariyeri tercih ediyordu.

Anastasia'yla hep yatak odası gözleri var diye dalga geçerdik. Erkeklerin ona bir kez bakıp sertleştiklerini gördüm. Oldukça rahatsız ediciydi. Üçümüzün en akıllısı ve en cesuruydu. Henüz yirmi beş yaşındayken tıp eğitimini tamamlamış ve Johns Hopkins'te genç bir cerrah olmak için teklif almıştı.

Brian bana doğru gelirken gözlerimiz buluştu ve tekrar gülümsedi. Brian bana gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

"Dans etmek ister misin?"

"Elbette." Brian'dan hoşlanmıştım, nazik, kibar ve koruyucuydu. Benim için doğru kişi o olmasa da bunlardan birine ihtiyacım vardı. Malcome'dan asla kurtulamazdı, o adam gaddar ve yıkıcıydı. Görünüşe göre benim için başka kimse yoktu.

Arkasına baktım ve Scarlett'in arabanın anahtarlarını Anastasia'ya verdiğini gördüm. Yorulmaya başladığını biliyordum. Bugün erken kalkmış ve koşuya çıkmıştı. Sabah koşularını çok severdi, hatta beni bile alıştırmıştı. Bana koşmanın düşünmesine ve rahatlamasına yardımcı olduğunu söylemişti. Benim için unutmama yardımcı oldu ama ihtiyacım olan terapi değildi. Onun için olduğu gibi benim için de bir tedavi değildi.

"Olivia?" Brian'ın sesi dikkatimi tekrar ona çekti. Bir cevap bekliyormuş gibi beni izliyordu. *Ne kaçırdım?*

"Üzgünüm, Brian. Soruyu tekrar edebilir misin?" Şimdi ona odaklanmıştım. Anastasia ve Scarlett'in bir planı vardı.

"Eve dönmek için sabırsızlanıyor musun?"

İfademi nötr tuttum. Hayatınız bir psikopata bağlı olacağı için eve dönmekten ölesiye korktuğunuzu birine nasıl söyleyebilirdiniz?

"Sanırım öyle," diye mırıldandım. "Avrupa'yı daha çok seviyorum."

En azından gerçek buydu. Brian mükemmel bir dansçıydı. Dans pistinde zahmetsizce hareket ederdi. Aynı anda hem dans etmeyi hem de silah kullanmayı nasıl öğrendiğinizi merak ettim.

"Peki bu kadar iyi dans etmeyi nerede öğrendin?" Sohbeti devam ettirmek ve dikkatini dağıtmak için ona sordum.

"Yani siz hanımları bütün yaz dans kulübünden dans kulübüne takip etmek dışında mı?" diye sordu alaycı bir şekilde ve ben de gülmek zorunda kaldım. Onu oldukça havalı dans partilerine sürükledik. En sevdiğim Hırvatistan'daki Hvar adasındaydı. Kesinlikle çılgın bir partiydi.

"Evet, bizimle yaptığın dans antrenmanlarının yanı sıra."

"Annem bir dans öğretmeni idi," diye yanıtladı basitçe. "Bana nasıl düzgün dans edileceğini öğretmek için ısrar etti."

Annemin bana öğrettiği tek şey evliliğin cehennem olduğu ve asla bir erkeğin sana babamın anneme davrandığı gibi davranmasına izin vermemem gerektiği idi. Ve bu onun dersi bile değildi. Onları izleyerek ve babamın tacizleri arasında büyüyerek öğrendim.

"İyi iş çıkardı," dedim ona.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Bunu duysa çok mutlu olurdu. İnanılmaz bir kadındı. Annem de babam da öyleydi. Babam şehir polisi idi."

Çok basit kelimelerdi ama söyleyiş tarzından çok şey anlayabilirdiniz. Ailemdeki tek iyi ve akıllı başında kişi ikiz kardeşimdi. Babamdan nefret eder ve zayıf olduğu için anneme kızardı. Annemin neden her geçen gün zihinsel olarak daha da kötüye gittiğini anlayamıyordu. Ben anlamaya başlıyordum. Malcome kadar olmasa da babam da zalim biriydi.

Kaçtığı için kardeşimi suçlayamazdım, küçüklüğümüzden beri orduya katılmak istiyordu. Lisans diplomasını aldıktan hemen sonra özel kuvvetlere katıldı. Uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Sanırım benim yüksek lisans yapmamın tek nedeni babamdan uzak durmaktı. Çok iyi bir öğrenci değildim, ancak çizimlerim oldukça iyiydi ve fark edilme eğilimindeydim.

Şarkı bitip bir diğeri başladığında Scarlett tam zamanında geri döndü. Bu ikisi dans etmeye devam ederken grubun gitaristi benimle tekrar dans etmek istedi. Brian'ı bir saat boyunca oyaladık, sonra Anastasia'nın gittiğini fark etti ve çok kızdı.

"Üçünüzün sürekli yenilmez olduğunuzu düşünmeniz de neyin nesi?" diye dişlerini gıcırdattı. Yanılıyordu; biz yenilmez olduğumuzu düşünmüyorduk. Daha çok biraz normallik diliyorduk ama onu düzeltmeye zahmet etmedim.

"Biraz daha kalamaz mıyız?" Scarlett yalvardı. Adamını gerçekten görmek istiyordu. Zaten buraya gelmemizin tek nedeni de buydu, gerçi şimdiye kadar gelmediyse muhtemelen gelmezdi de. "Anastasia zaten otelde. Arabayı o aldı."

"Hayır," diye ısrırdı Brian. "Şimdi gidelim yoksa ikinizi de omzuma atar ve iki patates çuvalı gibi taşıyım."

O da ciddi görünüyordu, Scarlett'le ben de aceleyle peşinden gittik.

Gece kulübünden çıkar çıkmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. Brian'ın yüzü soldu ve koşmaya başladı. Scarlett'le ben de peşinden gittik, sonra onu gördüm. Anastasia'nın çantası yerde yatıyordu; arabanın anahtarları ve telefonu arabanın yanına saçılmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, korkudan içim içimi yiyordu.

Anastasia'nın yere saçılmış eşyalarını toplamak için eğildim. Hâlâ çömelmiş bir vaziyette başımı kaldırdığımda Brian'ın telefonunu çevirdiğini gördüm. Gözlerim birden o kadar da sarhoş görünmeyen Scarlett'e kaydı.

"Bu nasıl olabilir?" diye fısıldadı.

Brian haklıydı; gizlice kaçmasına izin vermemeliydik. Hepimiz aynı anda gitmeliydik. "Brian, kimi arıyorsun?" Sesim hafifçe titreyerek ona sordum. Anastasia için duyduğum korku beni derinden sarstı; bu onun başına bir daha asla gelmemeliydi. Kaçırılmaktan son kurtulduğunda sonsuza dek değişmişti. O günlerden hiç bahsetmedi ve ben de ona hatırlatmak istemedim. Ama kâbusları, yaşadığı dehşetin yeterince kanıtıydı.

"Babası," diye bağırdı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Ve biz ona çok zor zamanlar yaşattık. O her zaman soğukkanlılığını korudu.

"Umurumda değil," diye bağırdı telefonuna. "Ona kıızıyla ilgili olduğunu söyle. Onu

lanet olası telefon."

Ayağa kalktım ve Scarlett'e sarıldım. "Bu benim hatam," diye mırıldandı. "Ben kalmak istedim-" Kısa kesti, kara gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Suçlama oyununa başlama," diye onu yumuşak bir şekilde teselli ettim. "Eğer buna başlıyorsak, hepimiz suçluyuz demektir." "Efendim, Anastasia kaçırıldı," diye konuşmaya başladı Brian. "Olivia ve Scarlett burada. Anja'nın

Çanta, telefon, her şey gece kulübünün hemen önünde bırakılmıştı."

Cevabı duyamadım ama Brian'ın ifadesinden iyi olmadığını anladım.

"En azından yerel yetkililere haber vermeliyiz," diye önerdi. Kapatıldığını görmek için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. Nedenini anlamış gibi davranmadım. Yetkililere ya da en azından Moskova'daki ABD Büyükelçiliği'ne haber vermek ve yardım istemek bana mantıklı geldi.

"Peki," diye mırıldandı telefonda ve telefonu kapattı. Gözleri Scarlett ile benim aramda gidip geldi, sonra da, "Otele dönüyoruz. Amerika'ya uçuşumuz yarın olarak değiştirilecek."

Kalbim bir taş gibi okyanusun dibine battı ve boğulma hissi tüm duyularımı bastırdı. Hayır diye bağırarak istedim. Hazır değildim. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Gözlerim Scarlett'e kaydı ve düşüncelerimiz birbirini yansıtıyor olmalıydı.

Ama sonra hemen kendimi azarladım. Anastasia kaçırılmıştı ve ben burada bencillik yapıyordum. Bu beni nasıl bir insan yaptı?

Yirmi dakika içinde otele dönmüştük; dönüş yolculuğu boyunca tek bir kelime bile konuşulmadı. Brian hız sınırının çok üzerinde sürmüştü. Anlaşılar bir şekilde üzgündü; hepimiz öyleydik. Anastasia'ya ne olduğunu hayal etmekten ya da tahmin etmekten bile korkuyordum.

Asansöre girdiğimizde bizim kadın düğmesine bastı. "İkinizi de altıya kadar lobide istiyorum. "Odandan çıkarken bana mesaj at."

Scarlett ve ben başımızı sallayarak onayladık. Dehşet midemin çukurunda birikiyordu. Şu anda hangisinin daha kötü olduğunu düşünmeden edemiyordum... Rusya'da beş parasız kalmak mı, yoksa Malcome Schmidt mi? Korkarım ikincisiydi. Eğer sonuçlarına katlanacak olan annem olmasaydı Avrupa'da kalmayı hiç düşünmezdim. Onu babam ve Malcome'ın altında acı çekmeye bırakmaya dayanamazdım.

Ertesi sabah Brian ve ben lobide Scarlett'i bekliyorduk. Anastasia ve Malcome Schmidt'le yaklaşan evliliğim için endişelenmekten gözüme uyku girmiyor, gözlerimi kapatamıyordum. Brian'ın gözleriyle karşılaştığım anda onun da hiç uyumadığını anladım.

Tek kelime etmeden bana bir fincan kahve uzattı. Bir süredir lobide olmalı, gitmek için can atıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Yanıt olarak başını eğdi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. İçme şekli bana daha sert bir şey dilediğini düşündürdü. "Özür dilerim Brian," diye ekledim usulca.

O nazik gözleri bakışlarımla buluştu ve derin bir nefes aldı.

"Bu senin hatan değil," diye cevap verdi sessizce. "Onu kilitlesek de kilitlemesek de onun için geleceklerdi. Ve Anastasia'yı tanıyorsam yedi gün yirmi dört saat evde kilitli kalmayı kabul etmezdi."

Onlar derken kimi kastettiğini merak ettim ama sormamaya karar verdim. Açıkta konuşulmaması gereken bazı şeyler vardı. Saatine baktı.

"Anastasia'nın tüm eşyalarını aldın mı?" diye sordum. Onayladı, sonra tekrar saatine baktı.

"Scarlett nerede?" diye sinirli sinirli mırıldandı. "Saat sabah altıyı beş dakika geçiyor." "Gidip onu getireyim," diye teklif ettim.

Uyuyakalmış olmasını garip buldum. Hiçbirimizin uyumayacağına bahse girerdim.

Gece kulübünden döndüğümüzde havaalanına da gidebilirdik.

"Ben de seninle geliyorum." Asansöre koştuk ve on dakikadan daha kısa bir süre önce ayrıldığım kata çıktık.

Brian kapıya vurdu. Kapıdan, "Scarlett, geç kaldık," diye bağırdı.

Yükselen sesini duyunca irkildim, etrafıma bakındım. Ama hiçbir şey olmadı. Tekrar yaptı; yine bir şey olmadı.

"Bekle," diye hatırladım, çantamı karıştırırken. "Bana ekstra oda anahtarını verdi." Anahtarı çıkardım ve odasına girdik.

"Ne oluyor lan?" Brian mırıldandı. Oda büyük bir kargaşa içindeydi, sehpa devrilmiş, televizyon duvardan düşmüş, her yerde bir boğuşmanın izleri vardı.

"Onu da mı aldılar?" Korkuyla fısıldadım ve bir an için kıskandım çünkü beni de alsalardı Malcome Schmidt'in evine gitmek zorunda kalmayacaktım.

Ona karşı duyduğum bu mantıksız korku beni böyle tepki vermeye itiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

T Anastasia ve Dimitry'yi Rusya'daki kulübede bırakır bırakmaz, İlya'ya Oliver Fray'in yerini öğrenmek için ordudaki bağlantımıza ulaşması için bir mesaj gönderdim. Nerede olduğunu bilmek istiyordum. Eğer Anastasya haklıysa ve kız kardeşine yardım edip Malcome'u

Aşağı indiğimde, her şeyi kabul etmiştim. Bilgi gücü ve Olivia ile Oliver hakkında elimize geçen her şeyi öğrenmek istiyordum.

"İlya, Olivia ve Oliver Fray hakkında bilgin var mı?" Ofisime girer girmez ilk sorum bu oldu.

Başlamak için sabırsızlanıyordum. Olivia Fray için zaman tükeniyordu ama her şeyden çok Malcome Schmidt'e kız kardeşime yaptıklarını ödetmeyi arzuluyordum. Ve bu intikamın acı verici ve uzun olmasını istiyordum. Kendisinden daha güçsüz olanlara çektirdiği acıyı görmek istiyordum.

"Da," diye Rusça onayladı. Adam sıkı bir Rus'tu. Sadece Rus yemekleri yiyor, sadece Rus alkolü içiyor, sadece Rus kıyafetleri giyiyor ve sadece Rus kadınlarla sevişiyordu. Bir keresinde ona Rus olan her şeye neden bu kadar takıldığını sordum. Rus parası dışında Rus olan her şeyin daha iyi olduğunu söyledi. Bunun berbat olduğunu söyledi.

Bana uzattığı dosyaya uzandım ve masamın arkasına oturdum. Dosyayı masanın üzerine koyarak kollarımı sıvadım.

"Kız, erkek kardeşini ziyaret etmek dışında evden neredeyse hiç çıkmıyor," diye özetlemeye başladı. "Erkek kardeşi askerlik izninde, ailesinin evine yakın bir otelde kalıyor." Bu ilginçti. Oliver Fray ailesiyle iyi geçinemiyor muydu? "Büyük miktarda para kazanmanın yollarını arıyor."

İlya'ya, "Bağlantımız onu bizim masamızda poker oynamaya ikna etsin," diye emrettim. Eğer paraya ihtiyacı varsa ve bizim masamıza gelirse, karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşmaya varabilirdik. "Bizim binaya girdiği anda haberdar edilmek istiyorum."

"Olur," diye kabul etti İlya. "Onu kumarhanede ne kadar çabuk görmek istiyorsun? Kız kardeşinin düğünü için kendisine dört hafta izin verildi."

Evet, o düğün olmayacak.

"Bu gece ideal olur," dedim ona. Onu ne kadar çabuk içeri alırsak, kız kardeşini Malcome'ın pençesinden kurtarma şansımız o kadar artacaktı. Ve o piç kurusuna bunu ne kadar çabuk ödetebilirim, ben de o kadar mutlu olurum. "En kötü ihtimalle onu yarın burada istiyorum. Kız ne olacak?"

"İçine kapanık biri, ancak mal varlığını incelediğimizde sürekli olarak belirli bir offshore hesabına para aktardığını gördük. Her şey yasal ama bana tuhaf geliyor." İlya

Tam isabet. Kesinlikle garipti. İnsanlar ortadan kaybolmayı planladıklarında paralarını offshore hesaplara taşıyorlardı. Ilya'nın sesi beni elimdeki konuya geri getirdi.

"Sık sık gazetelere çıkıyor ama yüzü hep gizli. Tam bir yüz fotoğrafı çekmek çok zor," diye devam etti Ilya. "Birkaç fotoğraf çekmeye çalıştım ama yüzünü saklamakta çok başarılı. Yine de o saçlar... öyle saçlar için bir istisna yapardım ve bir Amerikalıyı becerirdim-"

"Ilya," diye hırlayarak uyardım.

Gözleri şaşkınlıkla bana dikildi. Doğruyu söylemek gerekirse ben de kendime şaşırmıştım.

"Tamam, tamam," teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Rus kadınlarla takılacağım. Bu tamamen senin."

Neden böyle tepki verdim? Gözlerim resme gitti. Görecek pek bir şey yoktu.

Parmak arası terlik, siyah yoga pantolonu, büyük boy bir tişört, beyzbol şapkası ve büyük güneş gözlükleri giymesine rağmen, yine de güzel bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Hiçbir kıyafet onun güzelliğini gizleyemezdi.

Ama Rus Orkidesi'ndeki görüntüler sayesinde yüzünü tanıyordum. Olivia Fray'in nasıl göründüğünü tam olarak biliyordum... yüzünün her hassas çizgisini ve sakladığı o muhteşem vücudu.

"Her neyse, onu takip etmeye başladığımızdan beri kardeşinin oteli dışında hiçbir yere gitmedi," diye ekledi. "Bağlantımız bize üç gün içinde katılması gereken bir etkinlik olduğunu söyledi. Malcome Schmidt'in partisi."

Bu başımı kaldırmama neden oldu. Olivia'nın o hasta piçin yakınında olmasını istemiyordum. İş Malcome Schmidt'e gelince, kanıma susamıştım!

Kız kardeşim Nadia ölü bulunduğunda, vücudu tanınmayacak kadar dövülmüş ve morarmıştı, tüm adımlarının izini sürmek birkaç ayımı aldı. Ve hepsi beni Malcome Schmidt'e götürdü. Araştırdıkça adam hakkında daha da mide bulandırıcı şeyler buldum.

Kız kardeşimin vücudundaki tüm izler Malcome'ın kadınlarına yaptığı şeylerle uyumluydu. Yanık izleri, kesikler, sırt kırbaçları... Tüm bunları düşünmek beni hasta ediyordu. Nadia onun için hiç kimseydi, sadece hastalıklı bir şekilde kullanılabileceği bir araçtı. Ama onu hatırlayacaktı... boğazını kesmeden önce dudaklarından dökülen son isim olacaktı.

Bugüne kadar kız kardeşimin yardım için neden bana gelmediğini anlayamadım. Neden bana onunla çıktığını ve ona zarar verdiğini söylemedi? Onun peşine düşer, tüm imparatorluğunu yakıp yıkdım... sonuçlarına katlanırdım. Keşke bilseydim! Hâlâ hayatta olurdu ve o pislik de yerin dibine girerdi.

O piçi en son iki yıl önce Dimitry ile birlikte burnunun dibindeki bir şirketi satın aldığımızda görmüştüm. Küçük bir uydu şirketinin peşindeydi; potansiyel rakiplerini ezmeye hevesliydi. Piyasayı tekeline almak istiyordu, ancak başa çıkabileceğinden daha fazla rekabetle karşılaştı, çünkü o yıl onun altındaki tüm uydu şirketlerini satın aldık.

O adam kendini dokunulmaz sanıyordu; işlediği cinayetin yanına kâr kalacağına inanıyordu. Ama ben yanına kalmasına izin vermeyeceğim. Bir kadına yaşattığı her yaranın ve acının bedelini ödeyecek.

Gözlerim Olivia Fray'in fotoğrafına gitti. Ne kadar acı çekmişti? Dünyanın görmesini istemediği yaraları olduğu için mi saklanıyordu? Ama sonra Rus Orkidesi'ndeki görüntülerde giydiği, vücudunu açıkta bırakan küçük ısıltılı elbiseyi hatırladım. Belki de yara almadan kaçmayı başarmıştır.

Umarım bu saçmalıkların hiçbirini yaşamak zorunda kalmaz, diye dua

ettim sessizce. "Peki ya ailesi?" Ilya'ya sordum.

"Anneleri evden hiç çıkmıyor," diye cevap verdi. "Aşçıdan aldığımız bilgiye göre zar zor çalışıyor, aklı yerinde değil. Bana depresyon gibi geldi. O evde kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler var. Baba ise bambaşka bir şey."

İly'a'nın ses tonundan adamdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. "Evet?" Onu zorladım.

"Babası Yüksek Mahkeme yargıcı," diye açıkladı ama bu benim için yeni bir şey değildi. "Sık sık kumar oynar, içki içer ve her hafta yanında farklı bir fahişe bulundurur. Aşçı ona 'baba olmaması gereken vahşi bir piç' dedi. Çalışanlarına zorla imzalattığı gizlilik sözleşmesi nedeniyle kadın somut bir bilgi vermedi ama adamın şiddet yanlısı olduğundan, karısını ve kızını dövdüğünden eminim."

İçimde öfke yükseldi. Ve bu, adaleti temsil etmesi gereken bir adamdı.

"Onu da alaşağı edeceğiz," diye karşılık verdim kuru bir sesle. *Ve bundan zevk alacağız*, diye ekledim sessizce. "Oliver Fray'i bu gece burada tutmaya çalış. Çok para kaybetmesi ve Olivia'nın bizi ziyaret etmesini sağlayana kadar her gece burada olması gerekiyor."

"Anladım patron," diye onayladı İly'a, kedinin fareyi yediği gibi bir gülümsemeyle ellerini ovuşturarak.

"Ve İly'a, Olivia Fray'in katılacağı parti," diye başladım, "adamlarımızdan biri partide çalışsın ve ona göz kulak olsun. Ve Olivia Fray'e kardeşinin bizim masamızda kumar oynadığına dair bilgi sızdırmanın bir yolunu bul. Onu kumarhanemizde aramasını istiyorum."

"Absolyutno," diye Rusça cevap verdi. Her iki genç Fray'i de kumarhaneme getirdikten sonra oyunların başlamasına izin verecektik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç Gün Sonra

"I "Onun partisine gitmiyorum baba." Eve döneli ancak iki hafta olmuş, en iyi arkadaşlarımın kaçırılmasının şokunu atlatmıştım ve babamın tek derdi partide görünmemdi.

Malcome'ın partisi. Çünkü o istedi.

"Evet, öylesin," diye tükürdü, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Sen ve ben birlikte gidiyoruz. Gerekirse seni saçlarından sürüklerim."

Babam olan bu adama baktım... düzeltiyorum, babam olması gerekiyordu. Bir baba gibi davranmıyordu. Önemseydiği tek kişi kendisiydi. O sadece bir sperm donörüydü.

"Bunu yapmak zorunda kalabilirsin," diye karşılık verdim. "Belki de dünyaya bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu gösterebiliriz. Ben o partiye gitmiyorum."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve aceleyle yemek odasından çıktım. Sabahları basit bir kahvaltı için çok fazla.

Babamın sözlerini duymadan önce odadan çıkmayı başaramamıştım. "O zaman anneni ben alırım."

Adımlarım havada dondu ve hareketsiz kaldım. Arkamı dönüp onunla yüzleşmek ve onu azarlamak istedim. Bunun yerine hareketsiz kaldım, ne kıpırdayabildim ne de babamın yüzündeki bilgiyi görebildim. Malcome'ın çarpık oyunlarını biliyordu ama umurunda değildi. Malcome'ın anneme ya da bana zarar vermesi umurunda bile değildi.

Babamın bu kadar az önemsemesi beni şaşırtmamalıydı ama yine de bunu bilmek bana acı veriyordu. "Tamam, hazır olacağım." Kendi sesim kulaklarıma ölü ve düz geliyordu. Bu evde yaşamak

Beni yavaş yavaş öldürüyordu ama Malcome'la yaşadığımda daha da kötü olacağını biliyordum.

Annemin yaklaştığını gördüm, adımları yavaştı, başı öne eğikti ve kalbim onun için çarpıyordu. Eskiden çok güzel bir kadındı. Babama olan aşkı onu yok etti ve geriye boş bir kabuk bıraktı.

"Merhaba anne," diye yumuşak bir sesle konuştum onunla.

Başını yavaşça kaldırdı ve ben küçük bir kızken parlayan mavi gözleri şimdi donuk ve cansızdı. Bazen beni tanımadığını bile hissediyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi, kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

Yanımda durdu ve kalbim onun için kırıldı. Aşk ona bunu yaptı. Bu bir kadının katlanabileceği en kötü cezaydı. İçimdeki öfke alevlendi ve alev alev yandı.

"Benim, anne. Olivia." Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Gözlerinde tanıma titreşimi belirdi ama gülümsemedi. Sanki gülümsemek çok fazla çaba

gerektiriyordu.

Onu böyle görünce kalbim acıdı; içimdeki acı ve öfke tehlikeli bir şekilde birbirine karıştı.

"Canım, Olivia." Elini yavaşça yanağıma götürdü ve nazikçe okşadı. "Benim zavallı küçük kızım," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle mırıldandı ki onu zar zor duyabildim.

Babamdan nefret ederdim. Bazen bu duygu o kadar tüketiyordu ki, ötesini düşünemiyordum. Bunu ona ödetmek istiyordum; Malcome'a ödetmek. Hepimizin canı yandığı kadar onların da canı yansın istiyordum. Ama biz onların gücünde zayıf piyonlardık.

"Daha sonra gelip sana kitap okurum," diye mırıldandım ve yıkılmadan önce aceleyle dışarı çıktım. Beni üzgün görmek zorunda değildi. Daha fazla endişelenmesini istemiyordum; zihni zaten yeterince ağırıdı. Bazen akıl sağlığını çoktan yitirip yitirmediğini merak ediyordum. "Söz veriyorum."

Ne zaman evde olsam anneme regency romanları okurdum. En sevdiği romanlardı. Bir sürü saçmalıklı ama annemi mutlu ettiği sürece iyi bir saçmalıklı.

Öğleden sonra beşi biraz geçte aile evimizin merdivenlerinden indim. Babam lobide bir ileri bir geri volta atıyordu ve yüzündeki tedirginliği görebiliyordum. Çoğu kadının özenle hazırlanmış elbiseler giyeceğini biliyordum. Ben bir iş toplantısı için daha uygun olan siyah, Channel kalem kesim bir elbise tercih ettim. Ne de olsa bu bir iş anlaşmasıydı ve ben de ona göre giyinmeliydim.

Babam beni görür görmez öfkeyle tükürdü. "Saat beşte orada olmamız gerekiyordu."

Umurumda bile değildi. Bu benim küçük "*siktir git baba*" isyanımdı. Sanırım pasif agresif olduğumu söyleyebilirsiniz.

"Üzgünüm baba," cevabım sakindi. "İyi görüldüğümden emin olmak istedim."

Gerçek şu ki, Malcome'u gördüğümü düşünmek bile midemi bulandırıyor. Odadan çıkarken boğazıma safra kaçtı ve aceleyle tualete gitmek zorunda kaldım. Sonra dişlerimi tekrar fırçalamam ve saçımın her bir telinin olması gereken yerde olduğundan emin olmam gerekti.

Sonra kardeşimin arkadaşından mesaj yoluyla Oliver'in kumarhaneye gittiğini ve yerin adresini bildiren bir cevap aldım. Neden kumarhaneye gitsin ki? Yine mi! Bu üst üste üçüncü gündü.

"Hadi gidelim." Babam resmen bana bağırdı.

Beni beklemeden kapıdan çıktı ve bizi bekleyen arabaya bindi. Tabii ki Malcome'ın gönderdiği arabaydı. Şirketinin amblemi kapıya kazınmıştı. İnsanların onu tanımasından nefret ettiğini söylüyordu ama her yerde boktan amblesinin reklamını yapıyordu.

Yol boyunca sessizlik içinde gittik. Şehrin içinden sadece on beş dakikalık bir yolculuktu. Bazı yabancı delegeleri ağırlayan bir etkinliğe katılıyorduk. Bunların hiçbirisi umurumda değildi, sadece Malcome'ın benden uzak durması ve onun gibi diğer pislikleri etkilemeye çalışmakla meşgul olması için dua ettim.

Araba durur durmaz, inmeden önce güneş gözlüklerimi taktım. Bunlar ve büyük şapkam sayesinde kimsenin yüzümü iyi göremeyeceğini umuyordum. Beni ne kadar az insan görürse, annemle kaçıp saklanmamız o kadar kolay olacaktı.

Arabadan inip içeri koşarken duyabildiğim tek ses fotoğraf makinelerinin yanıp sönmesi ve fotoğraf çekildiğini gösteren tıkırtılar oldu. Tüm bunlardan nefret ediyordum. Spot ışıklarından, bu acımasız ve güce aç insanlardan ve en çok da beni karşılamak için dışarı çıkan Malcome Schmidt'ten nefret ediyordum.

Sanırım benimle ilgilenemeyecek kadar meşgul olmazdı. Onu son gördüğümde bu yana altı aydan fazla zaman geçmişti. Attığım her adımda korkum daha da artıyordu. Bilerek dışarı çıktığını ve en üst basamakta durup beklediğini biliyordum. Bu onun üstünlüğünü gösteriyordu. Gücü ya da parası umurumda bile değildi. Ne yazık ki babam bu adamın kölesiydi.

Boğazıma yine safra kaçmak üzereydi. Şimdi, bu haber muhabirleri için güzel bir görüntü oluşturmaz mıydı? Olivia Fray, bağırsaklarını Malcome Schmidt'in ve onun cilalı ayakkabılarının üzerine kusuyor.

Sertçe yutkundum, gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. Kötü niyetle parlıyorlardı. Tek bir

avantajım vardı

Şu anda onun üzerinde. Ben onun gözlerini görebiliyordum ama o benimkileri göremiyordu. Gözlerimi görebilseydi, onlarda isyan görürdü... ve korku.

Onun yerine, yüzümü zar zor görebiliyordu. Ama herhangi bir duygu göstermemem gerektiğini biliyordum.

Bu aşağılık adamı inceledim. Malcome Schmidt elli yaşlarındaydı. Yaşı beni rahatsız etmiyordu. Oldukça uzundu, yaklaşık 1.80 boyundaydı. Bir boksör gibi yapılıydı. Onu ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Saçları sarı ve grilerle karışık. Saçları, bana Albert Einstein'ı hatırlatırcasına, kafasının etrafında çılgınca dalgalanıyordu. O gri gözler vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Babamın bir keresinde genetik bir şeyden kaynaklandığını söylediği garip renk tonu, vücudumu korku içinde titreten bir zalimlik barındırıyordu. Bir planı olduğunda gözlerindeki kötülük daha da dehşet vericiydi. Ve genellikle bu, birinin canının yandığı ve onun da bundan zevk aldığı bir plandı.

Ve şimdi de böyle parlıyorlardı. Tekrar sertçe yutkundum, midem düğümler halinde çalkalanıyordu. "Olivia," sesi ürpertici ve yumuşaktı. "Sonunda seni tekrar görmek ne güzel."

İsmimi dilinin üzerinde yuvarlarken dudaklarından çıkan ses en kötüsüydü. Bana o köpekbalığı gülümsemelerinden birini verdi.

"Malcome." Boğazım o kadar sıkılmıştı ki, adını zar zor söyleyebildim.

Adının dudaklarımda olmasından nefret ediyordum. Ona Bay Schmidt demek istiyordum ama geçen sefer olanları çok iyi hatırlıyordum. Sadece bunu düşününce bile kalçalarımıdaki yanıklar alevlendi. İç uyluğuma bir puro dayadığında acı dayanılmazdı. Ama bu onun için yeterli değildi. Puro yanığının üzerine bir çakmak bastırarak devam etti. Hâlâ yanan etin cızırtısını duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordum.

Ve hepsi bu kadar sürdü. Midem bulandı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Kameralar o anı kaydederken Malcome Schmidt'in ve pahalı ayakkabılarının üzerine kustum.

Babamın arkamda donup kaldığını görmekten çok hissettim. Daha azını hak etmiyordu. Ben de onun üzerine kusmalıydım. Doğrulduğumda Malcome'ın bakışlarının şoktan saf nefrete dönüştüğünü gördüm. Az önce onu tüm dünyanın önünde küçük düşürmüştüm.

"Çıkarın onu buradan," diye sıktığı dişlerinin arasından homurdandı, öfkesi yüzünden okunuyordu.

Babam kolumdan tuttu ve beni Malcome'ın devasa evindeki ilk misafir banyosuna sürükledi. Neyse ki üzerime kusmadım ama nefesim berbattı. Ağzımı ve yüzümü yıkamam gerekiyordu.

Yüzüme su sıçratırken bana "Seni aptal orospu," diye bağırdı.

Onu görmezden geldim. Önceden paketlenmiş diş fırçaları ve seyahat boy diş macunları vardı, ben de hemen açıp dişlerimi fırçaladım. Bir misafir banyosunda bulunması garip bir şeydi, diye düşündüm kendi kendime. Tabii Malcome Schmidt'i görüp hastalanan bir sürü insan yoksa.

Şüphesiz birkaç satır vardı, diye düşündüm kendi kendime

"Yemin ederim bir kaya kadar aptalsın," diye öfkelenmeye devam etti. "Anastasia seninle nasıl arkadaş oluyor, asla anlayamayacağım. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor musun?"

Arkadaşımın adını duymak kalbime bir sızı gönderdi. Onun için çok endişelenmişim. Dişlerimi fırçaladığım ve temizlik yaptığım süre boyunca beni değersizliğim ve aptallığım konusunda azarladı. Artık beni küçümsemesine alışmışım, bu yüzden beni hiç rahatsız etmedi.

Doğrulup gözlüklerimi aldım. "İşin bitti mi?"

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Bunu evimizin dışında yapmasını hiç beklemiyordum. Yumruğu yanağıma değdi ve acı yüzümde patladı. Şaşkınlıkla onu izledim, beynim az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Babam yanlış yerde ve yanlış zamanda çok ileri gittiğini aynı anda fark etmiş olmalıydı.

Aynaya baktım ve elmacık kemiğimin etrafındaki bölgenin çoktan morumsu bir renk almaya başladığını fark ettim

Mavi. Bana vurduğu için öfkelenmek yerine mutlu olmuştum. Bu, Malcome ve diğeri insanların yanında yüzümü gösteremeyeceğim anlamına geliyordu.

Onunla daha önce alay etmeliydim ve kendimi biraz acı çekmekten kurtarmalıydim!

Yüzümü babama döndüm, gözlerimi ona diktim ve gözlerindeki korkuyu görünce şaşırdım. Ama beni incitmekten korkmuyordu; son birkaç yıldır bunu pek çok kez yapmıştı. Yaptığı şeyi Malcome'a açıklamak zorunda kalmaktan korkuyordu. Malcome'ın zaten kendi malı olarak gördüğü bir şeye zarar vermişti.

"Eve geri döneceksin," diye emretti bana. "Çıkarken kimseyle konuşma. Sadece arabaya geri dön ve şoförün seni eve götürmesini sağla."

Güneş gözlüklerimi yüzüme yerleştirerek etraftan dolaştım ve onu Malcome'ın evinin misafir banyosunda ayakta bıraktım. Malcome Schmidt'le yüzleşmekten korkup altına sıçtığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Varlığımı talep etti ve ben de üzerine kustuktan sonra morarmış bir yanakla oradan ayrıldım.

Bu küçük bir zaferdi. Hata babamdaydı ve onun talimatlarını izleyeceğimi sanıyordu. Binadan çıkarken, bizi partiye getiren arabayı atlardım ve bir taksiyi işaretledim. Kardeşimi bulmaya gidiyordum.

Yirmi dakika sonra lüks kumarhaneye giriyordum. Buraya gelmeden önce üzerimi değiştirmeliydim ama ne zamanım ne de uygunluğum vardı. Zaman benim için hızla tükenen bir şeydi ve bu, şimdiye kadar yaptığım en iyi yaz gezisi olarak başlayan ve Malcome'un adamlarının ya da babamın üzerimde olmadığı bir kabusla sona eren geziden döndüğümünden beri elime geçen ilk fırsattı.

Malcome Schmidt'in partisi Rusya'dan döndüğümünden beri yaptığım ilk geziydi. Babam ısrar etmeseydi gitmezdim ama itiraf etmeliyim ki en iyisi bu oldu. Evde kalsaydım, Malcome'ın peşime taktığı ve her hareketimi rapor eden muhafızlardan kurtulmak ve gizlice dışarı çıkmak zor olurdu.

Ortaya çıktım ve resmim muhtemelen yarın tüm gazetelerde yer alacaktı. Umarım kusmukla kaplı olduğu fotoğraf olur, çünkü bu onu mükemmel bir şekilde temsil ediyordu.

Sembolizm bu senaryoda tam yerindeydi.

Adamın bileğindeki terli ellerini, iğrenç kokan kolonyasını ve acımasız gözlerini hâlâ hissedebiliyordum. Dikkatim sadece önümdeki tehlikede olduğu için etrafındaki partiyi gerçekten görme şansım bile olmamıştı.

Malcome Schmidt onun ürpertici, nemli dokunuşuna dayanamayacağımı biliyordu ve bu bilgiden zevk alıyordu. Bu onu daha da heyecanlandırırdı. Yine de her tarafını hasta ederek planlarını bozduğum için mutluydum. Şimdi lanet piçin de kötü kokması çok uygundu. Aslında bu benim kurtarıcı lütfüm olmuştu... bir de zonklayan yanağımda hızla yayılan morluk.

Kumarhane katında ilerlerken slot makinelerinin yanıp sönen neon ışıkları, tiz çan sesleri ve müzik duyularıma saldırıyordu. Masa dağıtıcılarının yüksek sesle bağrımları beni biraz ürküttü. Bir kumarhaneye en son Anastasia'yla birlikte gitmiştim. Aynı zamanda Malcome Schmidt'in Anastasia'yı ilk kez fark ettiği geceydi. Onu istediği konusunda hiç şüphe yoktu. Ve neredeyse onu tuzağa düşürmeyi başarıyordu ama Anastasia'nın ailesinin gücü ve nüfuzu vardı. Ve benim ailemin aksine ona borçlu değillerdi. Büyükbabasına yaptığım uyarı onu onun elinden kurtarmaya yetti.

Kız parmaklarının arasından kayıp gittikten sonra, tüm dikkati bana döndü ve onu kaybetmesindeki payımın sonuçları oldu... vücudumdaki gizli yara izlerinden birkaçıyla sonuçlananlar.

Rusya'da işlerin nasıl sonuçlandığını düşünmek bile damarlarımda endişenin dolaşmasına neden oldu. Ben

Anastasia ve Scarlett için endişelendim. Rusya'daki o son iki günün kâbus gibi geçtiğine inanamıyordum.

Anastasia yine kaçırıldı! Ve ertesi sabah Scarlett de ortadan kayboldu. Anastasia'nın babasıyla her gün görüştüm ama bana hiçbir şey söyleyemedi. Hep aynıydı, *üzgünüm, bu konuda konuşamayız ama araştırıyoruz*. İki haftadan fazla oldu.

Scarlett'in ailesi başlangıçta güvensizdi, bunun evlenmesini önlemek için yaptığımız bir plan olduğuna inanıyorlardı. Sonra bunun bir plan olmadığını anlayınca çılgına döndüler. Yine de onlar için pek üzülmedim.

Sözlendiği adama, müstakbel eşini kaybettiklerini açıklamak zorunda kalacaklardı. Tanrım, ne karmaşa ama!

Brian beni ABD'ye geri getirir getirmez ikimiz de Anastasia'nın babasını görmeye gittik. Babası, Anastasia'yı aramaya yardımcı olması için bağlantılarına ulaşmaya karar verirken, Brian'dan geri dönüp Scarlett'i bulmasını istedi. Anastasia'nın babası Scarlett'in ailesine ulaşmak istemedi. Scarlett çoğunlukla ailesiyle arasına mesafe koyuyordu ve Bay Manciatte de onlardan hiç hoşlanmıyordu. Onun Scarlett'in ailesi hakkındaki tanımı, adalet sisteminin yasal tarafının ince çizgisine zar zor bağlanan haydutlardı. Her iki durumda da Brian şimdi Rusya'ya dönmüş Scarlett'i arıyordu, Anastasia'nın babası ise Anastasia'nın peşine düşmesi için birini tutmuştu.

Anastasia'nın babası kendinden geçmişti. Anastasia'yı ailesi için hep kıskanmışımdır. Ne yaparsa yapsın, her zaman onun arkasındaydılar. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeden önce tüm dünyayı yakarlardı. Benim ailemin aksine, yaşasam da ölsem de umurlarında değildi. Bütün yaz ailemden tek bir telefon bile gelmedi. Gerçi annemin orada olmadığını fark edip etmediğinden bile emin değildim. Artık çoğu zaman akli başında değildi.

Kahretsin, Olivia. Konsantre ol!

Tüm bu düşünceleri bir kenara iterek şu ana odaklandım. Kardeşimi bulmak zorundaydım. O ailemin tek iyi parçasıydı. Babamla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve benim dışımda aileyle olan tüm bağlarını koparmıştı. Annemi beni kurtarmadığı için affedemiyordu; babamdan da bizi sattığı için nefret ediyordu.

Karısına ve çocuklarına cömertçe attığı dayaklardan bahsetmiyorum bile.

Oliver orduya katıldı ve Orta Doğu'da bir savaşa katıldı. Bu yüzden kardeşimin burada olduğunu duyduğumda çok şaşırılmışım. Babamızın borçlarını bu şekilde biriktirdiğini bildiğimiz için hiçbirimiz kumar oynamayı umursamazdık.

Bana doğru bakışlar fırlatıldı ve ben onları bilerek görmezden geldim.

Önemli değildi. Buraya sadece ve sadece tek bir amaç için gelmişim. Aptalca bir şey yapmadan önce kardeşimi bulmak istiyordum. Babamın borcunun üstüne bir borç daha ödemeyi kaldıramazdım.

Kardeşimin babamın izinden gitmemesi için dua ederek odayı taradım. Herkesin yüzünde ağgözlülük vardı, ya etraflarındaki kadınlar için ya da büyük olasılıkla kazanamayacakları para için.

Burası çok karanlıktı ve umutsuzca onu görmeye çalışırken güneş gözlüklerim hiç yardımcı olmuyordu. Ama onları çıkarmak bir seçenek değildi. Morarmış yanağım tamamen ortaya çıkabilirdi ya da biri beni tanıyabilirdi.

Göz ucuyla bir yan kapının açıldığını ve bir garsonun beyefendilerin black jack masasının etrafında oturduğu odadan çıktığını gördüm. İşte o zaman, karanlık odanın loş ışığı altında kızıl saçları yansıyan kardeşimi gördüm.

Oraya nasıl gireceğim?

Kapının önünde iri yarı bir bekçi vardı ve garson gittikten birkaç saniye sonra kapı kapandı. Bir fikir bulmak için etrafa bakınırken sarhoş bir adam garsonlardan birini tutmaya başladı. Bu Hulk'un dikkatini çekti ve garsonu kurtarmaya gitti. Ben onu izlerken

Onu kurtarmak için aceleyle loş odaya girdim. Ara sıra masaya atılan fişler ve karıştırılan kartlar dışında oda sessizdi. Her şeyi görmezden gelerek doğruca kardeşime doğru yürüdüm, kızıl saçları her şeyi ele veriyordu.

Tam masaya geldiğimde kardeşimin bir dizi küfür mırıldandığını duydum ve çaresizce nedenini görmek için etrafıma bakındım. Elimi uzattım ve omzuna koydum. Kafasını çevirdi.

"Ne oldu Oliver?" Neden olduğundan emin olmasam da kalbim deli gibi atıyordu. O iri yarı gardiyanın beni yakalayıp dışarı atacağından endişe ediyordum.

Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Burada görmeyi beklediği son kişi bendim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tıslayarak ayağa kalktı. Sözlerini alçak sesle söylemeye ve vücuduyla beni görmesini engellemeye çalıştı.

Masanın etrafına bir göz attım, yuvarlak masada sadece beş adam oturuyordu. Biri hariç hepsi kartlarına dikkatle bakıyordu. Açık bronz tenli, kömür karası saçlı ve her şeyi gören gözleri olan bir adam.

Klasik anlamda güzel değildi ama ondaki bir şey beni ele geçirdi. Üzerindeki tehlikeli hava ve güç dalga dalga yayılıyordu. Davranışlarında güçlü bir otorite hissi vardı. Sandalyesine rahatça oturmuş, gözlerini bana ve kardeşime dikmişti. Masanın başında otururken, kardeşim de dahil olmak üzere bu masada oturan tüm erkeklerin onun piyonları olduğu izlenimini veriyordu. Oturduğu pozisyonda bile, koyu renkli, pahalı takım elbisesinin ona bir eldiven gibi oturduğunu, kaslı bir vücudun kanıtlarını örttüğünü görebiliyordum ve yanağından geçen yara izi sadece etrafında dolaşan tehlike havasını vurguluyordu.

Ayağa kalktığında ne kadar büyük olduğunu hayal bile edemezdim. Ve yüzünü. Tanrım, boyanmak için yaratılmış bir yüzdü. Normal bir yakışıklılık standardına sahip olmayabilirdi ama onda çekici bir şeyler vardı. Parmak uçlarımda elektrik akımları hissettiğime yemin edebilirim, yüzünü hissetmek istiyordum, böylece onu boyayabilirdim.

Cazibe merkezi.

Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim. Malcome'dan önce, orada burada birkaç erkekle çıkmıştım. Şakalaştık ama bundan hiç zevk almadım, bu yüzden hiçbir zaman son adıma geçmedim. Bu aceleyle getirmek ya da yanlış biriyle sonuna kadar gitmek istemediğim bir şeydi. Ama sonra Malcome oldu ve ben sonuna kadar gitmekten korktum. Onun benim ilkim olmasından korktum ama aynı zamanda seks için tüm isteğimi kaybettim.

Ama karşımdaki bu adam... o tamamen farklı bir şeydi. Üzerindeki tehlikeye rağmen o kadar baştan çıkarıcıydı ki gözlerimi kaçıramadım. Dudaklarının köşesi yumuşak, seksi bir gülümsemeye dönüştü ve nefesimi içime çektim. Bu adamda bir şeyler vardı ve ondan kaçmalı mıydım yoksa ona doğru mu koşmalıydım emin değildim. Gözlerim kendi isteğiyle tekrar dudaklarına gitti ve onlarla yapabileceği tüm günahkâr şeyleri hayal ettim.

Erkeklerin güzel dudakları var mıdır? Daha önce hiç bu kadar öpülesi dudaklara sahip birini görmemişim ama bu seferki aklımdan içimi titreten görüntüler geçirdi. Bu benim için yeni bir tepkiydi. Nişanlımla yaşadığım deneyimlerin, arzu yeteneklerine dair tüm olasılıkları kalıcı olarak ortadan kaldırdığından emindim.

Dudakları yumuşak ve günahkâr görünüyordu. Koyu renk güneş gözlüklerimden gözlerinin rengini tam olarak seçemiyordum ama bana bakıyorlardı. Bu adama verdiğim tepki dehşet vericiydi, ama tamamen farklı bir şekilde... bu iyi miydi yoksa kötü müydü, tam olarak emin değildim.

Muhtemelen beni izliyordu çünkü Chanel elbisemin içinde, siyah fötr şapkam ve koyu renk güneş gözlüklerimle kumarhanede dolaşırken gülünç görünüyordum.

"Olivia," ağabeyimin sesi dikkatimi tekrar ona yöneltmemi sağladı.

"Seni eve götürmeye geldim," diye alçak sesle konuştum, kimsenin konuşmamızı duymamasını umuyordum ama oda o kadar ürkütücü bir sessizlik içindeydi ki, konuştuğumuz her heceyi duyduklarından hiç şüphem yoktu.

"Olivia," diye dişlerini gıcırdatarak masanın etrafına baktı. "Evine git."

Tedirgindi ama umurumda değildi. Bunu yapmaması gerekiyordu ve o da bunu biliyordu. İkimiz de biliyorduk. Yardım etmeye çalışıyordu ama bu gibi yerler sadece daha fazla soruna yol açıyordu. Bu şekilde gelen kurtarıcı bir lütuf yoktu.

"Hayır," dedim ona inatla. Hayatımın geri kalanı üzerinde pek kontrolüm olmayabilirdi ama bu kısmı kontrol edebilirdim ve onun bu yola girmesine izin veremezdim. "Sensiz olmaz."

"Nasıl ödeyeceksiniz Bay Fray?" Satıcının sesi ikimizin de başını döndürdü. "Neyin ödemesi?" Cevabı duymaktan korkmama rağmen sordum.

"Bay Fray elini kaybetti," diye cevap verdi bana. Kardeşimin eline baktım ve hâlâ orada, ona bağlı olduğunu gördüm. Sonra zihinsel olarak yüzümü buruşturdum. Muhtemelen kardeşimin raundu kaybettiğini kastetmişti.

"Olivia," kardeşim beni masadan uzaklaştırmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Ben hallederim. Evine git."

"Hayır," diye tekrarladım. Sesimi birkaç kademe daha alçalttım. "Ne yapıyorsun?"

Ben son kelimeyi söylerken Hulk içeri girdi ve yüzünde sinirli bir ifadeyle odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü. Bu beni o kadar endişelendirdi ki kendimi kardeşime yaklaşırken buldum.

Kahretsin, korkutucuydu.

"Bay Fray," dedi krupiye sakince; Oliver ve ben krupiye ile hulk arasında sıkışmıştık. "İki yüz elli bin dolar tutuyor."

Hulk muhafızı hemen unutuldu ve başımı çevirdim. "Ne?" sesim bir çığlıktı.

Bu çok büyük bir paraydı. Askeri maaşı bu kaybı karşılamaya yetmiyordu. Ve ailemiz bu eklenti olmadan da yeterince borç içindeydi.

"Herkes dışarı," diye konuştu daha önce hayranlıkla izlediğim yabancı. Sesini hiç yükseltmedi ama insanlar o bağırması gibi kaçıştılar. Tüm tavrı karanlıktı ve itaati emrediyordu. İtaatkâr olmaktan, erkeklerin bana ne yapıp ne yapamayacağını dikte etmesinden bıkmıştım.

İnsanlar dağılırken, Hulk'un kaldığını fark ettim.

Harika! İş o noktaya gelirse Oliver'ın ikisiyle birden dövüşebilme şansı yoktu. Dövüş becerilerim yok denecek kadar azdı.

Herkes gidince, dördümüz sanki güçlerimizi ölçüyormuşuz gibi birbirimize baktık. Hiçbir şekilde eşit bir oyun alanı değildi.

Muhteşem adam hâlâ oturuyordu, üçümüz de ayaktaydık. Yine de Hulk'un çıkış yolumuzu kapattığına dair belirgin bir his vardı içimde.

"Eve dönmesi gerekiyor," diye durumu idare etmeye çalıştı Oliver ama durumun çoktan kontrolden çıktığını biliyordum.

Babam evde olmadığımı fark ederse ya da daha kötüsü Malcome'un adamları fark ederse bunun bedelini çok ağır ödeyeceğim.

Kardeşimin elini tuttum ve sertçe sıktım. O da sıkma bana karşılık verdi. Bu her zaman yaptığımız bir şeydi. Başımız belaya girdiğinde, bu sıkma bana cesaret verirdi. Şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"O hiçbir yere gitmiyor," sesi müstakildi, Rus aksanının alt tonu zar zor fark ediliyordu ama yine de oradaydı. Güçlü ve seksi sesini gerçekten sevmiştim, zengin, derin tınısı omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. Ona karşı böyle bir tepki verdiğim için anında kendimi azarladım.

Ona verdiğim tepkiden hiç hoşlanmamıştım. Onun sesine eriyen bir buz birikintisi gibi tepki vermemeliydim. Bu benim için çok tuhaftı. Vücudum daha önce hiç kimseye böyle tepki

vermemişti.

Bu yüzden kendime ondan hoşlanmadığımı söyledim ama vücudum kesinlikle hoşlanıyordu.

"Şimdi," diye başladı, kollarını sıvadı, kalın ön kolları, kollarından yukarı doğru kıvrılan dövmelemin ipuçlarını ortaya çıkardı. O güçlü kollara aval aval baktım ve ağzımın sulandığına ya da dizlerimin büküldüğüne yemin edebilirdim. "Borcunu nasıl ödemeyi düşünüyorsun?"

Soru son derece mantıklıydı ama tehditkâr görünüyordu. Ve ben onun güçlü kollarına hayranlık duyuyordum. Neden sürekli tehlikeli adamlarla karşılaşıyordum? Gerçi bu seferki daha önce karşılaştıklarım hiç benzemeyen, ateşli ve tehlikeli bir adamdı.

"Ben... Ben ödeyeceğim," diye kekeleydi kardeşim. Elini tekrar sıktım.

Adamın gözleri üzerimde oyalanıyor, tembelce beni inceliyordu ve gözlerinin beni yiyip bitirmesinden bakışlarının beni tam burada soyduğuna yemin edebilirdim. Vücudumdan başka hiçbir şeye benzemeyen bir ürperti geçti ve bunu fark ettiğine yemin edebilirdim. Bu adam bir şahin gibiydi. Etrafındaki her şeyi fark ettiğine dair bir his vardı içimde.

"Bugün kredi yok," diye sanki bir Pazar brunch'ından bahsediyormuşuz gibi rahatça konuştu. "İki gün önceki son borcunu hâlâ ödemedin."

"Ne?" Ağabeyime ters ters bakarak şok içinde sordum. Ama tabii ki o bunu anlayamazdı çünkü kimse yüzümü görmesin diye bilerek giyinmişim. "Oliver, son kredi neydi?"

"Önemli değil," diyerek işin içinden çıkmaya çalıştı. "Her şey kontrolüm altında."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Konuşmamızı gizli tutmaya çalışarak nefesimin altından tısladım ama her şeyi duymalarından kaçınmak mümkün değildi. "Bu kontrol altına almak değil."

Kendimizi içinde bulduğumuz bu sahneyi çaresizlikle izledim. Bu gecenin böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Kardeşimin bu adama iki yüz elli bin dolardan fazla borcu vardı. Ailemizi bu berbat duruma sokan şey tam olarak buydu. Bu neden sürekli oluyordu? Neden ailem bu korkunç seçimleri yapıyor ve bedelini ben ödemek zorunda kalıyordum? Babamızın yaptıklarından sonra kardeşimin de bunu yapmış olması dilimde acı bir tat bıraktı.

Kendime acımanın içimde büyüdüğünü hissettim ama sonra onu sertçe ittim. Kendime acımanın bir faydası yoktu. Beni hiçbir yere götürmüyordu. Oliver'ın planımda bana yardım edebilmek için para bulmaya çalıştığını biliyordum. Savaşmalı ve hayatımdan geriye kalanların kontrolünü elime almalıydım.

Yavaşça, şu anda tüm kartları elinde tutuyor gibi görünen adama döndüm.

"Sana şimdi elli bin ödeyebilirim," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Geri kalanını ben alırım. Sana söz veriyorum."

Beni bir avcı gibi izledi ve kalbim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hızlandı. Onun ne gördüğünü ya da benim hissettiğim çekimin bir kısmını hissedip hissetmediğini merak ettim.

Mavi, diye düşündüm kendi kendime. *Gözleri kutup mavisî renginde ve bir o kadar da buz gibi.*

"Şapkayı çıkar," diye ipeksi bir ses tonuyla emretti ve ben kaskatı kesildim. "Güneş gözlüklerini de çıkar, burada güneş ışığı yok," diye ekledi sert bir tonda.

Sessizlik uzadı ve ben öylece durup kardeşimi ve kendimi bu durumdan nasıl kurtarabileceğimi düşünmeye çalıştım. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Zihnim bomboş, kendimi kapana kısılmış hissederek öylece durdum.

İşler daha da kötüleşebilir mi? *Evet, olabilir. Bugün Malcome'la evleniyor olabilir.*

Yavaşça uzandım ve süslü şapkamı çıkardım, saçlarım gevşek, kırmızı bukleler halinde, kardeşiminkilerle eşleşerek sırtımdan aşağı döküldü.

Arkamda bir nefes sesi duyduğuma yemin edebilirdim ama bunun ne olduğunu kontrol etmek için arkamı dönmek istemedim. Önümdeki adam çok daha tehlikeliydi. Ve istesem de istemesem de gözlerim ona doğru yöneldi.

Birbirimizi incelerken oturduğu yerde kıpırdamadan duruyordum. Bu durum hayatımın dönüm noktası gibi geliyordu. Ya işler çok daha kötüye gidecekti ya da başka seçenekler ortaya çıkacaktı. Bana

bunu düşündüren şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama bundan emindim.

"Olivia," ağabeyimin sesi endişeliydi. "Çok özür dilerim."

Ben de öyleyim kardeşim, ama sözlerimi kendime sakladım.

"Şimdi de güneş gözlüklerin," diye yumuşak bir komut daha. Bunu bir daha sormayacağını umuyordum. Bir yanımda hâlâ eski inatçılığım ve hayallerime tutunuyordu. Gözüme ne olduğunu kimsenin görmesini istemiyordum.

Parmaklarım hafifçe titreyerek güneş gözlüklerimi yavaşça çıkardım ve üç adamdan da şiddetli bir küfür dizisi akmaya başladı.

"Onu öldüreceğim," diye öfkeyle tükürdü Oliver. "Nasıl? Ne zaman?"

Morarmış yanağıma baktı. "Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Bunu sana kim yaptı?" Soru yumuşaktı ama güneş gözlüklerimi çıkarmamı emreden adamdan gelen bir öfke akımı vardı. Gözlerimi tekrar ona çevirdim ve aptalca bir nedenden ötürü onu şimdi daha iyi görebildiğim için mutluydum.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, benden sadece bir adım ötede durdu. Üzerimde yükselirken, sert ama güzel, yaralı yüzüne bakmak için boynumu bükmek zorunda kaldım. Tamamen haklıydım. Gözleri büyüleyici bir maviydi. Nefesimi kesiyordu. Daha önce hiçbir erkek nefesimi kesmemişti. Sadece bu bile bu adamı benim için daha tehlikeli kılıyordu.

Parmağı yüzüme uzandı ve hafifçe yanağıma okşadı. Dokunuş çok hafif olmasına rağmen irkildim. Morluk birkaç saatlikti ve acısı hâlâ geçmemişti.

"Bunu kim yaptı?" sorusunu tekrarladı ve sorularını nadiren tekrarladığı hissine kapıldım. Aslında, hayatım üzerine bahse girerim.

"Lanet olası nişanlısı," diye cevap verdi Oliver, sesi saf nefretle çıkıyordu. Malcome'la tanıştığı andan itibaren ondan nefret etmişti. Ben de ondan hoşlanmıyordum ama babamın beni satmasını beklemiyordum. Ama bu ne burada ne de orada olan bir şeydi. Gerçi bu kez Oliver yanılıyordu. Çürüğüme neden olan Malcome değildi.

"Ben iyiyim," dedim ikisine de. "Borç ödemesi hakkında-"

"Abla," diye sözümü kesti Oliver. "Ben hallederim, benim için endişelenme."

Yorgun hissediyordum. Son iki hafta çok zor geçmişti. Anastasia ve Scarlett için duyduğum endişe beni ağırlaştırıyordu. Gözlerimi güzel ve sert yabancından ayırmadığım için onun yanında kendimi garip bir şekilde güvende ve rahat hissediyordum. Bu muhtemelen akıl sağlığım hakkında çok şey söylüyordu. Mantığım bana onun yanında kendimi güvende hissetmemem gerektiğini söylüyordu ama hissediyordum. Ona yaslanmaya, gücünü içime çekmeye hevesliydim. Sanırım Scarlett'in kendi yabancısına duyduğu hayranlığı ve onun kendisini kurtarabileceğini ummasını anlayabiliyordum. Çünkü karşımdaki bu adamın tasvir ettiği tehlikeli hava da aynı türden fikirleri uyandırıyor. Zihinsel olarak, umut ettiğim için kendimi azarladım, çünkü bu bana fazladan acı ve hayal kırıklığından başka bir şey getirmiyordu.

"Olivia," kardeşim susmak bilmiyordu. İkiz

kardeşime dönüp baktım.

"Kes şunu Oliver," diye emrettim ve sonra güzel ve tehlikeli yabancıya döndüm.

"Borcu ödemek için bir ödeme planı ayarlayabilir miyiz?" Kafamın içinde çılgılık atarken sakın bir şekilde konuştum. Geleceğim şimdiden mahvolmuş gibiydi. Düğünden önce kaçabilmek için alarm vermeden bulabildiğim her kuruşu biriktiriyordum. Saklanmak için bir planım vardı; annemi alıp kaçmak. Aklıma gelebilecek en iyi plan buydu. Düğün hazırlıkları hızla devam ediyordu ve üç haftadan az bir zamanım kalmıştı.

Malcome'un hastalıklı sapkın yöntemleri onu her gördüğümde daha da kötüleşiyordu. Mesajlarında evlendiğimizde vücuduma yapacağı iğrenç ve incitici şeylerin sözünü veriyordu. Bugün kolay kurtuldum. Yanağımdaki morluk, Malcome'ın yapmayı sevdiği iğrenç şeylere her gün tercih edilirdi. Ellerin üzerinde olduğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Babamın durumu da kötüye gidiyordu. Annem ve ben etrafta sadece

patlamalarının yükünü taşıyordu ve bunlar da acı vericiydi. "Bay..." Adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Nikolai Smirnov," diye konuştu o zengin ses tonuyla. "Bana Nikolai de."

"Nikolai," adını dilimde denedim ve doğru olduğunu hissettim. Yanağımdaki morlukla berbat göründüğümü biliyordum. "Eğer bir ödeme planını kabul edersen, borçlu olduğu her kuruşu ödeyeceğime söz veriyorum." Kardeşime ters ters baktım. "Artık kumar oynamayacak. Başka kredi almayacak; almaya teşebbüs bile etmeyecek." Ağabeyime döndüm ve ekledim, "Neresi olursa olsun!"

"Hayır," diye itiraz etti Oliver. "Kaçmak için o paraya ihtiyacın var." Hemen gözlerimi devirdim. "Ciddiyim, Oliver! Sır."

Nikolai'ye baktım, gözlerinde hafif bir ilgiyle bizi izliyordu.

"Kardeşim bana yardım etmeye çalışıyordu," diye yalvardım Nikolai'ye. "Hepsini ödeyeceğim, söz veriyorum. Benden istediğiniz her belgeyi imzalayacağım."

"Kaçmayı planlıyorsanız, imzanızın bir anlamı olacağına nasıl güvenebilirim?" diye sordu.

Oliver bu kez, "Düğününden önce buradan uzaklaşması gerekiyor," diye yalvardı.

"Neden düğünü iptal etmiyorsunuz?" Nikolai önerdi ve tavsiye mantıklı geldi. Keşke annem Malcome'un hastalıklı ve çarpık oyunlarında benim yerimi almak zorunda kalmasaydı. Malcome'ın benimle evlenerek ne elde edeceğinden gerçekten emin değildim.

"Yapamaz," diye dişlerini gıcırdattı Oliver. "Uzun hikâye. Ama kız kardeşimi öldürüyor."

"Dramatik olmayı bırak," dedim kardeşime, o büyüleyici gözlerden hiç ayrılmadan. Müstakbel kocam beni henüz öldürmüyordu; yine de bana her dokunduğunda bir parçamın öldüğünü hissediyordum. Malcome'ın gülümsemesi bile boğazıma yeniden safra kaçmasına yetiyordu. Halkın gözünden saklanmak için iyi yerleştirilmiş, gizli yara izlerinin yanı sıra görünmez yara izlerini de tercih ediyordu. Evet, Malcome'ın yapmaktan hoşlandığı şey yerine bir çürüğü her gün tercih ederdim.

Kardeşim beni yaralayanın Malcome olduğunu sandı ama aslında babamızdı. Eğer bunu Oliver'a söyleseydim, onu öldürürdü. Onu babamızdan uzak tutacak hiçbir koruma yoktu. Ama Oliver'ın başının belaya girmesini istemiyordum.

"Yüzüne bak, abla." Ağabeyim beni kızdırmaya başlamıştı. "Ve sen daha evlenmedin bile."

Kardeşim Nikolai'ye döndü. "İzin ver borcumu kapatayım. Özel Harekât'ta beş yıl geçirdim; önümüzdeki dört hafta boyunca izindeyim. Faydalı olabilirim."

Nikolai kısa bir an için kardeşime baktı ve bana döndü. Geçen her saniye kendimi daha gergin ve diken üstünde hissediyordum. Keşke ne yapmak istediğini söyleseydi.

"Tamam, borcunu kapatmana izin vereceğim." Sesi tembeldi. Sevgilileriyle de böyle mi konuşuyordu acaba diye merak ettim. Çünkü hiç şüphem yoktu, bir sürü sevgilisi vardı. Kadınların aradığı her şey onda vardı. Ateşli, tehlikeli ve kıyafetlerine bakılırsa çok zengindi. Yaralı yüzü bile kadınları geri çeviremezdi.

"Bir şartla," diye ekledi.

Ah, işte başlıyoruz! Kendi kendime düşündüm. Her zaman bir püf noktası, bir koşul, durumdan faydalanmak için herhangi bir şey vardı. Ve bedelini ödeyen zayıflar oluyordu.

Malcome'ın babamı korumasının tek nedeni beni ona vermesi koşuluydu.

Bu adam karşılığında ne istiyor olabilir?

"Ne durumu?" Oliver sesinde dikkatli bir nota ile sordu, ben sessiz kaldım, bir ayakkabının düşmesini bekledim.

"Anastasia benden kız kardeşine yardım etmemi istedi," diye söze başladı ve beni şoke etti. "I-"

"Ne? Anastasia'nın nerede olduğunu biliyor musun?" Şok içinde sözünü keserek sordum. "O iyi mi? Babası biliyor mu?" Sesim beklentiyle titriyordu ve nefesimi tutarak cevabını bekledim.

"O iyi. Kardeşim ve ben onu birkaç gün önce kaçıranlardan kurtardık," diye cevap verdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Olivia, sana yardım edebilmem için dediklerimi harfiyen yapman gerekiyor."

Adımı söyleme şekli vaatler içeriyordu ama onlara inanabileceğimden emin değildim. Tamamen yabancı birine güvenebilir miydim bilmiyordum. Ama Anastasia'yı kurtarmıştı. Eğer Anastasia ona güvenip yardım etmesi için gönderdiyse, belki de güvenebilirdi. Artılar ve eksilerle dolu bir iç tartışma yaşıyordum ve çaresizlikten yanlış bir karar vermekten korkuyordum. Malcome'un kirli pençelerinden kurtulmak istiyordum.

"Ne yapmasını istiyorsun?" İkiz kardeşim benim yerime cevap verdi.

Nikolay bakışlarını benden hiç ayırmamasına rağmen kardeşime cevap verdi. "Kız kardeşin onu Rusya'ya geri götürmeme izin veriyor. Bize zaman kazandırmak ve Malcome Schmidt'i alaşağı etmek için bir kaçırma olayı gibi görünecek. Scarlett de kaçırıldığı için üç kadın da hedef alınmış gibi görünecek. Arkadaşın Scarlett diğer kardeşimin yanında güvende."

Vay canına, bu işlemesi gereken çok fazla bilgiydi. İkisi de güvende miydi? Neden beni aramadılar? Üç kardeş bu işe nasıl bulaştı? Biraz şüpheli görünüyordu. Ama soruları kendime sakladım.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Ona temkinli bir şekilde sordum. "Bundan senin çıkarın ne?"

"Şöyle diyelim, acı çekmekten ya da buna neden olan erkeklerden pek hoşlanmıyorum," dedi.

"Eminim etrafta dolaşıp her zor durumdaki insanı kurtarmıyorsundur" demekten kendimi alamadım.

Sesimdeki hafif alaycılık. "İnsanlar karşılığında bir şey almadıkları sürece başkaları için bir şeyler yapmazlar."

Sertleşmiş gözleri beni değerlendiriyormuş gibi dikkatle izledi.

"Yeğenim konusunda bana yardım edebilirsin. O benim korumam altında, benim vesayetim altında." Söylemesini beklediğim son şey buydu.

"W... ne?" Sesimin neden hafifçe titrediğinden emin değildim, belki de umut içindeydim.

"Yeğenime benim için bakabilirsin," diye tekrarladı. "Bu bana çok yardımcı olur ve ben de nişanlım hayatından çıkarmış olurum."

Son iki hafta cehennem gibiydi. En iyi arkadaşlarım ve yazımızın nasıl bittiği hakkında endişelenmek beni ağırlaştırdı. Sonra da yaklaşan evlilik endişesi. Müstakbel kocam hasta ve zalim bir adamdı. Yüzüğü parmağıma taktığında benim için çok geç olacaktı ve ne kadar zalimleşeceğini kimse bilemezdi. Neredeyse onun esiri olacaktım.

"Bunu neden yapıyorsun? Bir dadı bulamaz mısın?" Tanrım, bazen umut etmek gerçekle yüzleşmekten daha kötüydü ama umuda çok ihtiyacım vardı.

"Kendisinden daha zayıf olanları döven bir pislige katlanamam," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Onun Malcome Schmidt olması ekstra bir bonus. Ve sanırım az önce bir dadı buldum."

Nişanlımın adı dudaklarında bir lanet gibi çınlıyordu ama kardeşim ve ben Malcome'ın adını anmadığımız için onun olduğunu bilmesine şaşırmıştım. Anastasia ona söyledi mi?

"Malcome ile olan bağlantımı nereden biliyorsun?" Sesim soluk soluğaydı ve kalbim çılgınca çarpıyordu. "Onun benim nişanlım olduğunu mu?"

"Saçlarınız çok özel," diye yanıtladı basitçe. "Malcome Schmidt'in nişanlısı olarak gazetelerde boy gösteriyorsunuz ama yüzünüz hiç görünmüyor. Rus Orkidesi'nde arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş video görüntülerini gördüğümde bunun ilginç bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Ama arkadaşın Anastasia bunu doğruladı."

Rus Orkidesi'ndeyken kaydedildiğimizi fark etmemiştim. Ama tabii ki saçım olacaktı! Lanet şapkayı çıkarır çıkarmaz beni tanımış olmalıydı. Anastasia nefret ederdi

Malcome da. Bu adamı bana yardım etmeye nasıl ikna etti? Ya da belki de onu harekete geçiren Malcome'ı alaşağı edebileceği gerçeğiydi. Onu küçümsüyor gibiydi.

Derin bir nefes aldım, bu adama güvenip güvenmememiz gerektiğinden emin değildim. "Malcome sana ne yaptı?" diye sordum.

Nişanlımın adını söyleme biçiminde öyle bir şey vardı ki, kişisel bir kan davası olduğundan emindim. Ama zaten herkesin Malcome Schmidt'e karşı kişisel bir kan davası vardı. Onu seven bir kadın ya da erkekle henüz tanışmamıştım. Herkes ondan nefret ederdi. Zalim, bencil, arkadan bıçaklayan ve güce aç biriydi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi soğuk bir ifadeyle. Daha önce tehlikeli hisler verdiğini düşündüysem, yanılmışım. Şimdi düpedüz canı görünüyordu. Malcome bu adama korkunç bir şey yapmış olmalıydı ve bu adam affedici bir tip değildi.

Kardeşimin eli benimkini tuttu. "Bence bunu yapmalıyız," diye önerdi hevesle. "Anastasia ona güveniyor. Ben borcumu kapatırken annemin iyi olduğundan emin olabilirim. Seni arıyormuş gibi yaparım."

"Kızartma tavaından ateşe atlamak istemiyorum," dedim kardeşime ve sonra Nikolai'ye sordum: "Kaçırılma görüntüsü derken neyi kastediyorsun? Ve yeğenine dadı olmak ne anlama geliyor?"

Sanki planı konusunda bana güvenip güvenemeyeceğine karar veriyormuş gibi beni inceledi. Bir cevap bekledim ve zihnimi şüpheler sardı. Düşüncesiz davrandığım için anneme bir şey olmasını istemiyordum. Düğünden önce ortadan kaybolmayı ve annemi de yanımda götürmeyi planlıyordum. O çok kırılmıştı, eskiden olduğu kadının kabuğuna dönmüştü. Hayatımın erkekler tarafından kontrol edilmesinden bıkmıştım, her ne kadar bu seferki ilgi çekici olsa da.

En iyisi bu adamdan uzak durmak, dedim kendi kendime. Hayatımda daha fazla tehlikeye ya da zalimliğe ihtiyacım yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ilya'nın yanından sıvışır sıvışmaz onu fark ettim. Hiç şüphe yoktu; Amerika'ya döndüğümünden beri peşinde olduğum Anastasia'nın arkadaşıydı. Odaya girdiği anda dünyam değişti. Attığı her adım onu bana daha da yaklaştırıyordu, tam da planladığım gibi.

Onu gözlemlerken, yüzünün büyük bir kısmını gizleyen süslü şapkası ve koyu renk güneş gözlüklerinin ardına saklansa bile, hayal bile edemeyeceğim kadar güzel olduğunu inkar edemezdim.

Rus Orkidesi'nin görüntülerini izlediğimde güzelliği beni büyülemişti ama onu karşımda görmek gibisi yoktu. Karnıma bir yumruk gibi indi, hem de çok iyi bir şekilde. Her ne kadar bir hafta önce izlediğim görüntülerdeki kaygısız kadın yerini endişeli bir genç kadına bırakmış gibi görünse de çok etkileyiciydi. Malcome'ın ulaşabileceği bir yerde olduğu gerçeği miydi?

Kadın hakkında kapsamlı bir araştırma yaptım. Malcome Schmidt'le olan bağlantısı onu sık sık gazetelere çıkarmış olsa da, her zaman güneş gözlüklerinin ve büyük bir şapkanın arkasına saklanmıştı. Her fotoğrafta yüzünü gizlemeye özen gösterirdi.

Anastasia'nın babası Dimitry'ye ancak bir hafta önce ulaştı ve Rus Orkidesi'nin önünde kaçırılan kızını bulmak için çaresizce çırpınıyordu. Neyse ki Rus Orkidesi'nin sahibi grubumuzun üçüncü üyesi Sergei'ydi. Üçümüz birlikte büyüdük, ortak deneyimlerimizle sonsuza dek birbirimize bağlandık.

Anastasia ve Dimitry arasında neredeyse anında bir bağ oluştu. Kardeşim farkında değildi ama onu o görüntülerde gördüğü andan itibaren o kadına takıntılı hale gelmişti. Onu daha önce hiçbir kadından etkilenirken görmemiştim. Onu hedeflediği kişinin görüntülerini tekrar tekrar izlerken yakaladım.

Onu sorguladığımda, bana kendi işime bakmamı söyleyerek havladı.

O küçük sözle ne demek istediğimi kanıtlamıştı. Dimitry soğukkanlılığını hiç kaybetmedi. Anastasia Manciatte onu daha gözüne kestirmeden yakalamıştı ama bir kez eline geçirdi mi artık ümitsiz vakaydı. Tek sorun, onu hak etmediğini düşünmesiydi. Anastasia onun yanıldığını kanıtlayacaktı; bundan hiç şüphem yoktu. Anastasia tam da onun ihtiyacı olan şeydi.

Ve Olivia tam da ihtiyacım olan şeydi. Malcome Schmidt'e işlediği suçların cezasını çektirmek için biletim o olacaktı ama karşımdaki bu kadında da beni çağıran bir şeyler vardı.

Anastasia bana kumarhanede Malcome'la karşılaştıklarını söyledi; benimkilerden biriymiş. Araştırmalarım sonucunda doğrulama buldum. O hasta herif Olivia'yı gözüne kestirmiş ve o zamandan beri peşini bırakmamış. Üniversiteye gittiği için çoğu zaman ondan kaçmayı başarmış. Ama her zaman değil. Belki de onu kurtaran tek şey buydu; onun avucunun içinde olmamak. Çünkü onun kadınları asla uzun süre zarar görmeden yaşayamazdı.

Olivia'yı kurtarma planımızla Rusya'dan döndüğümde, bu kadını dışarı çıkarmak imkansızdı. Kendini neredeyse herkesten uzak tutuyordu, dünyayla tek bağlantısı kardeşiydi. Ve Malcome'ın adamları sürekli onu takip ediyordu. Bu yüzden kardeşini yem olarak kullanmaktan başka çarem yoktu. Ve onu tuzaga çekmek hiç de zor olmadı.

Yemi yutmasını sağlamak neredeyse çok kolaydı. Kız kardeşini kurtarmak için çaresizdi. Onu suçlamadım. Malcome'un kız kardeşimi ele geçirmesini istemezdim. Bu fikir vücudumdan öfke akmasına neden oldu ama önümdeki erkek ve kız kardeşe odaklanarak bunu bastırdım.

Tanrım, bu kadın muhteşemdi. Onunla ilgili her şey para diye bağırıyordu ama tavırları zengin puştlarınki gibi değildi. Sanki kimsenin onu fark etmemesini istemiş gibi mütevazı davranıyordu. Bu da onu benim için daha da dikkat çekici kılıyordu.

İşıltılı küçük siyah bir elbise giydiği görüntüleri düşündüm ve önümdeki bu kadınla karşılaştırdım. Sanki bu muhafazakâr dar siyah elbisenin arkasına saklanmış gibiydi. Yine de benden saklanamazdı.

Bakışlarım vücudunda gezindi. Zarafet ve özgüvenle yürüyordu ama tüm bunların altında saklamaya çalıştığı bir korku ve kırılma vardı. Sessiz bir güç sergiliyordu. Acaba kendisi de bunun farkında mıydı?

Oliver Fray'e elini uzattığını görmek, adamın suratına yumruk atıp benimkini hırlatma isteği uyandırdı. Mantıklı değildi. Tanrı aşkına, o onun kardeşiydi. Güzelliği beni cezbediyor ve tüm dikkatimi ona doğru çekiyordu. O mükemmeldi.

Şimdiye kadar hayatında olan erkeklerin -Malcome büyük bir istisnaydı- bana hiç benzemediğinden hiç şüphem yoktu. Yaralı yüzüm ve karanlığım genellikle insanları korkuturdu; kaba tavrım ve yetiştirilme tarzım kadınları etrafımda tedirgin ederdi. Yine de milyonlarım onların bana akın etmesini sağlıyordu.

Ama Olivia değil.

Aslında, şu anda damarlarımda ve sikimde onun için yanan çekimin aynısını hissettiğinden emindim. Gözleri bana doğru çevrilmişti. Evet, içinde bir çekince ve tereddüt vardı ama benim olacağından hiç şüphem yoktu.

Kardeşi büyük miktarda para kaybetti. Lanet herif yirmibirde kıcını kaybediyordu ve bu konuda yardımımıza bile ihtiyacı yoktu. Tam planıma göre oynadı. Her şey yolunda gidiyordu.

Kardeşinin kaybettiği para miktarını duyan Olivia, başını kardeşine doğru çevirdiğinde sesinde şok ve korku vardı. Kumar oynayacak birine benzemiyordu ama para kazanma konusundaki çaresizliği onu günaha sürüklemişti. Kız kardeşini seviyordu, bu çok açıktı. Oliver durumu kontrol altına almaya çalıştı ama bu kontrolü iki yüz elli bin dolar önce kaybetmişti.

Olivia'nın kardeşinin elini tuttuğunu ve birlikte sıktıklarını görmek içimde kıskanç bir his uyandırdı. Neredeyse şok geçirecektim. Ben asla kıskanç bir tip olmadım. Kardeşler çok yakın görünüyorlardı, ki bu da mantıklıydı. İkizdiler.

Sahiplenme içgüdümü dizginlemeye ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Bu kadının bana eşlik ettiği ilk on dakika içinde tüm bunları ortaya çıkarması iyi değildi. Sadece onun varlığıyla bile sikim seğirdi ve canlandı. Eğer dikkatli olmazsam, kolayca saplantım haline gelebilirdi. Vücudum, onun varlığında bedenimden akan saf ve katıksız şehvet tarafından tüketildi.

Bu kadını istiyordum. Ve bir gün ona sahip olacaktım; aklımda zerre kadar şüphe yoktu. İstedığimi her zaman elde ederim! Asıl soru, benim onu istediğim kadar o da beni isteyecek miydi?

Gözlerimi Olivia'dan ayırmazken, zihnimde onun o pahalı Chanel elbisesini ince bedeninden çıkardığı görüntüler canlandı; kremsi pürüzsüz teninin her santimini yaladığım görüntüler.

Anastasia yardım istediğinde, babasının borcunu satın almak ve Olivia'yı Malcome'un pençesinden kurtarmak niyetindeydim. Bu haftalar olmasa bile günler sürecek bir pazarlıktı. Olmazdı. Bunun için

Bu kadını istediğim yerde. Güvende ve benim korumam altında.

"Ne?" Olivia reddedilen kredi cevabımı duyunca şok içinde sordu. "Oliver, ne son kredisi?"

"Önemli değil," diyerek işin içinden çıkmaya çalıştı. "Her şey kontrolüm altında."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Nefesinin altından fısıldadı, teni kızgınlıktan kızarmıştı.

Kızdığı zaman daha da güzel oluyordu. "Bu kontrol altına almak değil."

Bana doğru döndü, gülünç şapkası ve güneş gözlükleri görüşümü engelliyordu.

"Sana şimdi elli bin ödeyebilirim," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Gerisini ben alırım. Sana söz veriyorum."

Paranın benim için hiçbir önemi yoktu. Bana birkaç ömür yetecek kadar çok param vardı. Ama bu kadın; o tamamen farklı bir şeydi.

"Şapkanı çıkar," diye emrettim ve sertleştiğine yemin edebilirdim. "Güneş gözlüklerini de çıkar, burada güneş ışığı yok," diye sert bir tonda ekledim. Bu kadın çaresizce dünyadan saklanmaya çalışıyordu. Saklanmasına izin veremezdim.

Sessizlik uzadı ve tam beni reddedeceğini düşündüğüm anda yavaşça uzanıp süslü şapkasını çıkardı ve saçları Oliver'ın saç rengine uygun kırmızı bukleler halinde sırtından aşağı döküldü.

Çarpıcıydı. Parmaklarım onun saçlarına dolanmak ve onu kendime çekmek için kaşınıyordu. Orada durmuş birbirimizi izliyorduk ve şu anda bu dünyada başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Olivia, çok özür dilerim." Oliver özür diliyordu.

"Şimdi güneş gözlüğü," diye emrettim, devam etmesi için onu dürttüm. Gözlerini görmek istiyordum.

Hafifçe titreyen parmaklarıyla güneş gözlüklerini çıkardı. Gerginliğini gizlemeye çalıştı. Ama gözlerim onunkilerle buluştuğu anda beynim çalışmayı durdurdu. Hayatım boyunca olduğum soğukkanlı piç, Rus Günahkâr, pencereden dışarı çıktı ve tüm odağım bu kadındaydı.

Tabii ona öyle denebilirse! Daha çok bir tanrıça gibiydi; bir baştan çıkarıcı. Gevşek dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülen ateş kırmızısı saçları ve kocaman mavi gözleriyle savunmasız ve genç görünüyordu. Babası tarafından ince omuzlarına yüklenen ağırlığı taşıyamayacak kadar genç!

Olivia Fray bir numaralı düşmanım Malcome Schmidt'in nişanlısıydı.

Yanağındaki morluğu görmek beni çileden çıkardı ve Malcome'ı avlamak istememe neden oldu. "Onu öldüreceğim," diye öfkeyle tükürdü Oliver. "Nasıl? Ne zaman?"

Ağabeyi onun morarmış yanağına baktı. "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Malcome Schmidt dokunduğu her şeyi yok eden, güç hırslısı ve zalim bir piçti. Bunu bilmeliydim; kız kardeşimin ölümünün sebebi oydu. Plan işliyordu ve sonunda zirveye çıkacak kişi ben olacaktım. Başka seçenek yoktu.

Oyun. Set. Maç. Gerçi şimdi karşımda olduğu için, farkında bile olmadan bir satranç oyununu kazananın o olup olmadığını tartıştım. Çünkü onu güvende tutmak için her şeyi yapardım.

Ve Olivia ondan sonsuza dek kurtulacaktı. Onu özgür bırakan kişi olmak, ona her şeyi vermek istedim.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, sadece bir adım ötesinde durdum, yumuşak kremsi tenindeki çürüğe baktım.

"Bunu sana kim yaptı?" Ona sordum. Dağlardaki bahar yağmuru gibi kokuyordu.

Gözleri bakışlarımla buluşmak için kalktı, o mavi gözlerde kalp kırıklığı vardı. O derin okyanuslarda kaybolabilirdim. Bakışlarım onunkilerde boğulurken nefesimi kesti.

En fazla bir buçuk metre boyundaydı, bu yüzden sanki onun üzerinde yükseliyormuşum gibi hissediyordum. Hiç düşünmeden parmaklarım yüzüne uzandı ve yanağına hafifçe dokundu. Hafifçe irkildi.

ama fark ettim. Bu kadınla ilgili fark etmeyeceğim hiçbir şey yoktu.

"Kim yaptı bunu?" Sorumu tekrarladım.

"Lanet olası nişanlısı," diye cevap verdi Oliver, sesi saf nefretle çıkıyordu. Görünüşe göre Oliver'la ortak bir noktamız vardı ve bu da adamı sevmeme neden oluyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi ikimize de. "Borç ödemesi hakkında-" Oliver onun sözünü kesti. "Abla, ben hallederim; benim için endişelenme."

Anastasia ikiz olduklarını söylemişti ve yakından bakınca benzerliği görebiliyordum. Saçları aynı kızıl tonundaydı, ancak Olivia'nın koyu mavi gözleri kardeşinin kahverengi gözleriyle uyuşmuyordu. Erkek kardeşi güçlü ve uzun yapılyken, kız kardeşi minyon ve kırılıyordu.

Askeri geçmişi sayesinde kız kardeşinden daha sert olacağını açıkladı. Anastasia onun Orta Doğu'da görevlendirildiğini ve izninin mükemmel bir zamanda olduğunu söyledi. İzni alıp Washington D.C.'ye dönmesinin tek nedeni kız kardeşine yardım etmektir. Kaynaklarım onun genellikle bu şehirden uzak durduğunu ve izinli olduğu zamanlarda kız kardeşinin onunla başka yerlerde buluştuğunu söyledi.

"Olivia," diye homurdandı ağabeyi.

"Kes şunu Oliver," diye emretti ona, bana omurgasını göstererek.

Bana baktı, gözleri sanki başının daha fazla belaya girmesinden korkuyormuş gibi ihtiyatla doluydu. "Borcu ödemek için bir ödeme planı ayarlayabilir miyiz?" diye sakince konuştu, neredeyse teslim olmuş gibiydi.

"Bay..."

"Nikolai Smirnov," dedim ona. "Bana Nikolai de."

"Nikolai." Kahretsin, dudaklarındaki adım kulağa doğru geliyordu ve beni anında sertleştirdi. "Eğer bir ödeme planını kabul edersen, borçlu olduğun her kuruşu ödeyeceğime söz veriyorum." Bir an için kardeşine ters ters baktı. "Artık kumar oynamayacak. Başka kredi almayacak ve almaya da kalkışmayacak." Kardeşine döndü ve ekledi, "Hiçbir yerde!"

"Hayır," diye itiraz etti Oliver. "Kaçmak için o paraya ihtiyacın var." "Ciddiyim, Oliver! Sır."

Şimdi, ilginç bir bilgi vardı.

"Kardeşim bana yardım etmeye çalışıyordu," diye yalvardı. "Hepsini ödeyeceğim, söz veriyorum. Benden istediğiniz her türlü belgeyi imzalayacağım."

"İmzanın bir anlamı olduğuna nasıl güvenebilirim?" diye sordum, ancak verdiği sözleri tuttuğunu hissettim, "Eğer kaçmayı planlıyorsan?"

"Uzaklaşmaya ihtiyacı var," diye araya girdi Oliver. "Düğünden önce."

"Neden düğünü iptal etmiyorsun?" Cevabını merak ettiğim için ona sordum.

"Yapamaz," diye dişlerini gıcırdatarak cevap verdi Oliver, gözle görülür bir şekilde üzgündü. Kimsenin bana onun kız kardeşine yardım etmek istediğini söylemesine ihtiyacım yoktu. "Uzun hikâye. Ama kardeşimi öldürüyor."

"Dramatik olmayı bırak," derken sesinde hafif bir korku vardı. Düğün gününden korkmamalıydı. Korkmamalıydı. Nokta. Eğer bu lanet adam sürekli bir koruma ordusunun arkasına saklanmasaydı, ona doğru yürüyüp kurşuna dizmekten çok mutlu olurdu. Daha iyisini hak etmiyordu.

"Şu suratına bak, abla. Daha evlenmedin bile."

Kardeşi bana döndü. "İzin ver borcumu kapatayım. Beş yılımı Özel Harekât'ta geçirdim; önümüzdeki iki ay için izindeyim. Faydalı olabilirim."

Kısa bir an için kardeşine baktım ve Olivia'ya döndüm. Evet, bu güzel bir şekilde işe yarayacaktı.

"Tamam, borcunu kapatmana izin vereceğim." Çok hevesli görünmek istemedim. "Bir şartla," dedim. eklendi.

"Ne durumu?" Kardeşi sordu ve sesinde ihtiyat vardı. İyi, zekiymi.

"Anastasia benden kız kardeşine yardım etmemi istedi," diye başladım. "I-"

"Ne? Anastasia'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye araya girdi, gözleri iri ve yumuşak sesi şaşkınlık doluydu. Arkadaşı için endişeleniyordu. "O iyi mi? Babası biliyor mu?"

"O iyi. Kardeşim ve ben onu birkaç gün önce kaçıranlardan kurtardık," dedim, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Olivia, sana yardım edebilmem için dediklerimi harfiyen yapman gerekiyor."

"Ne yapmasını istiyorsun?" İkiz kardeşi onun yerine cevap verdi.

Kardeşine cevap verirken gözlerimi Olivia'dan ayırmadım. "Kız kardeşin onu Rusya'ya geri götürmeme izin veriyor. Bize zaman kazandırmak ve Malcome Schmidt'i yakalamak için bir kaçırma olayı gibi görünecek. Scarlett de kaçırıldığı için üç kadın da hedef alınmış gibi görünecek. Arkadaşın Scarlett diğer kardeşimin yanında güvende."

İki arkadaşının da güvende olduğunu duyunca rahat bir nefes aldı.

"Neden bana yardım ediyorsun? Senin bundan çıkarın ne?" Bu basit soru onun incindiğini gösteriyordu. "Şöyle diyelim, acı çekmeyi ya da buna neden olan erkekleri pek sevmem," dedim ve bunda ciddiye dim fark ettiğinden daha fazla.

"Eminim etrafta dolaşıp baskı altındaki herkesi kurtarmıyorsunuzdur." Ses tonunda hafif bir alaycılık vardı. "İnsanlar karşılığında bir şey almadıkları sürece başkaları için bir şeyler yapmazlar."

Olivia çok güvensizdi. Ne söylersem söyleyeyim, karşılığında ne alacağımı duymaya ihtiyacı vardı. Onu değerlendirirken aklıma bir fikir geldi.

"Yeğenim konusunda bana yardım edebilirsin. O benim korumam altında, benim vesayetim altında." O güzel gözlerde bir şaşkınlığın parladığını görebiliyordum.

"W... ne?"

"Yeğenime benim için bakabilirsin," diye tekrarlardım. "Bu bana çok yardımcı olur ve nişanlım hayatından çıkarmış olurum."

"Bunu neden yapıyorsun? Ve bir dadı bulamıyor musun?"

"Kendisinden daha zayıf olanları döven bir pisliğe katlanamam," Bu kadarı doğrudu. "Onun Malcome Schmidt olması ekstra bir bonus. Ve sanırım az önce bir dadı buldum."

"Malcome ile olan bağlantımı nereden biliyorsun?" Sesi soluk soluğaydı, sanki gergindi. "Onun benim nişanlım olduğunu mu?"

"Saçların çok eşsiz." Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. "Malcome Schmidt'in nişanlısı olarak gazetelerde boy gösteriyorsunuz ama yüzünüz hiç görünmüyor. Rus Orkidesi'nde arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş video görüntülerini gördüğümde bunun ilginç bir tesadüf olduğunu düşündüm. Ama arkadaşın Anastasia bunu doğruladı."

Sinirli bir hareketle elini lüks saçlarının arasından geçirdi. Muhteşemdi ve o sikimi emerken elimi saçlarına dolayacağım günü iple çekiyordum. Onun hakkında bu düşüncelere sahip olduğum için kendimi kötü hissetmeliydim, ama eğer doğru hissetmiyorlarsa lanet olsun. O benim için doğru kişiydi ve ben de onun için doğru kişi olmak istiyordum.

"Malcome sana ne yaptı?" diye sordu ve kalbimi anında bir ürperti kapladı.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim ona soğuk bir şekilde. Gereksiz yere sert davranmıştım ama o yara hâlâ çok tazeydi.

Erkek kardeşi onun elini tuttu. "Bence devam etmeliyiz," diye önerdi hevesle. "Anastasia ona güveniyor. Ben borcumu kapatırken annemin iyi olduğundan emin olabilirim. Seni arıyormuş gibi yaparım."

"Kızartma tavasından ateşe atlamak istemiyorum." Beni dikkatle izledi, gözlerinde güvensizlik vardı. Benim gibi birine güvenmemekte haklıydı. Nişanlısından çektiklerinden sonra muhtemelen tatlı bir çocuğa ihtiyacı vardı. Ama bulamayacaktı, çünkü onu ilk ben gördüm.

Kardeşlerin sorunlarını konuşmalarına izin verirdim. Benim için önemli olan tek şey onun burada

olmasıydı,

Öyle ya da böyle benimle Rusya'ya dönecekti.

"Kaçırılma görüntüsü derken ne demek istiyorsunuz? Ve yeğeninizin dadısı olmak ne anlama geliyor?" Beni sorguladı ve temkinli olduğu için onu suçlayamazdım.

Minyon bedenini inceledim. Hayat onu söndürmeye çalışsa da içinde bir ateş vardı. Yumuşaklığı ve tavırları beni çağırıyordu. Benim sertliğimle tam bir tezat oluşturuyordu. Hiçbir zaman nazik şeylerden hoşlanmadım, yatak odasında bile. İstedigimi alır, ikimiz için de zevkli olmasını sağlar ve sonra yoluma devam ederdim. Ama bu kadın beni en temel düzeyde çağırırdı. Onunla ilgili bir şey bende yankı uyandırdı. Yaşadığı tüm acıları ve korkuları geride bırakarak ona kendi güzelliğini göstermek istedim.

Şimdiye kadar, yeğenim bu dünyada içimde herhangi bir şefkat uyandıran tek insandı. Ama Olivia'daki bir şey beni kendine çekiyordu; daha önce hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyordu.

Olivia'yı ona göz kulak olabileceğim bir yerde tutacaktım. Sadece bana bakarak bende uyandırdığı bu arzuyu keşfetmek istiyordum. Nişanlısını dize getirene kadar, o benim dünyamda olacaktı.

Kahretsin, o çok gençti! Bu kadar korkmak, tüm bu saçmalıklara kapılmak için çok gençti.

"Güvende olursun," dedim sonunda ona. Çok genç olabilirdi ama aynı zamanda güçlüydü. Gözlerinde deniz gibi parıldadığını görebiliyordum. "Biz Malcome Schmidt'in tüm gücünü elinden alırken ve onu babanla yaptığı anlaşmayı iptal etmeye zorlarken kardeşin burada yardım edebilir ve borcunu ödeyebilir."

Babasının onu sattığını bildiğimi fark ederek kızardı. Piç kurusu, kızını bu duruma soktuğu için ona bunu ödetmeliydim. Buraya gelirken, geçmişi hakkında detaylı bir araştırma yaptım. Olivia sanat eğitimi almış ve hatta birkaç tablosunu piyasaya sürmüştü. Eserleri çok iyiydi ve onun çalışmalarını bilen kişiler tarafından aranılıyordu. Yine de hala dallanıp budaklanmaya çalışıyordu.

"Olivia," kardeşi ona giden biletim olacaktı. "Bunu almalısın. Aksi takdirde Malcome seni öldürecek ve ben de onu öldüreceğim."

Gözleri avlanmış bir hayvanın kiler gibiydi.

"Hepimiz ortadan kaybolabilirsek," diye fısıldadı.

"Ortadan kaybolacaksın. Dünyanın geri kalanı için bu bir kaçırılma vakası olacak."

"Ama anne. Ona daha kötü zarar verebilir," diye mırıldandı. "Sadece bunu yapmalı ve üstesinden gelmeliyim."

"Hayır," diye itiraz etti kardeşi. İçgüdüsel olarak araya girmemem gerektiğini biliyordum. Eğer onu ikna etmeye çalışırsam, tam tersi bir yol izleyecekti. İlya'nın çevresel görüşümden dikkatle izlediğini fark ettim, araya girmemek için işaretimi aldım. "Bunu yapamazsın. Kaburgaların iki kez kırıldı, kesiklerin var ve-"

Uğradığı kötü muameleyi düşününce öfkem içimi yaktı.

"Kes şunu," diye utanarak odaya göz gezdirdi. "Bütün kirli çamaşırları ortaya dökmeye gerek yok."

Endişeyle dudağını çiğnerken ve parmakları pahalı elbisesinin bir düğmesini çevirirken, her şeyi zaten bildiğimi fark etmedi. Onun çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi kirli çamaşırlar beni rahatsız etmiyordu. Buna sebep olan adamlar tüm bunlar bitmeden öleceklerdi. Bunu görecektim.

"Baştan başlayabilirsin," diye Oliver onu kendisi için en iyi olduğunu düşündüğü kararı vermeye teşvik etmeye çalıştı. "Annen için güvenli bir yer ayarladım," diye tam zamanında araya girdim.

"Herkesten uzakta güvende olacak." Yalan söylemiyordum. Plan ve entrikalarla geçen son üç gün içinde

Maryland'de, Chesapeake Körfezi kıyısında, güvenli, kapılı bir toplulukta bir ev satın aldım ve oraya kimsenin girememesi için stratejik olarak konumlandırılmış adamlarla birlikte birinci sınıf gözetim sistemi kurdurdum.

Oliver bunu kız kardeşini ikna etmek için mükemmel bir fırsat olarak gördü. "Annem için endişelenmeyi bana bırak. Yeniden başlayabilirsin, belki dışarı çıkıp eğlenirsin, birileriyle çıkmaya

başlarsın..."

"Hayır, teşekkür ederim," sesi acıydı, o kadar genç biri için fazla acıydı. "Bana yetecek kadar vardı

bir ömür boyu."

Bana döndü, yatak odasındaki gözlerinde kararlı bir ifade vardı. " ocuklar hakkında çok az şey biliyorum. Eğer senin için de uygunsa, ye eninin dadısı olurum."

Ona "Harika olacağından hiç şüphem yok" dedim ve buna tüm kalbimle inandım. İnsanları iyi de erlendirirdim, aksi takdirde bulunduğum yerde olamazdım. Tasha ile harika olacaktı.

Başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Anastasia'ya yardım etti in için de teşekkür ederim." Başımı salladım.

"Eve gidip e yalarımı toplayayım mı?" Bir baca ından diğerine geçerek sordu.

Kıpır kıpırdı ve onu suçlayamazdım. Hayatını tamamen yabancı birine emanet ediyordu.

Arada sırada bana endişeyle bakardı. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu; etrafımda olmak istemiyordu.

Babası ve ni anlısıyla ya adıklarından sonra onu suçlayamazdım, ben de herhangi bir erkeğe güvenmekte tereddüt ederdim.

Ona biraz zaman tanıyacaktım... Şimdilik. Ama eninde sonunda kollarıma d  e e inden hiç şüphem yoktu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Farkında bile değildi ama ben her hareket ettiğimde vücudu içgüdüsel olarak benimkine doğru kayıyordu. V cutlarımızın  ekimi manyetikti; kıvılcımlar gibi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Oraya vardığımızda neye ihtiya ın varsa alırız. Eğer eşyalarını toplarsan, bu bir kaçırma olayı olmaz.  antanı da geride bırakman gerekecek, böylece İlya ve kardeşin kaçırma görüntüsü verebilirler."

"Doğru," diye mırıldandı, kabul ederek. Dalgın gözleri bir gardiyan edasıyla beni izliyordu. İ lerinde çok fazla soru vardı ama hepsini mühürlü dudaklarının ardında saklıyordu.

"Devam et," diye ısrar ettim. "Sorularınızı sorun."

Gözlerinde şaşkınlık parladı ama hemen kendini topladı.

Yumuşak sesiyle, "Bu sözde kaçırma olayının planını öğrenmek istiyorum," diye sordu. Zevkin doru unda sesinin ne kadar tiz çıkabileceğini merak ediyordum. Kahretsin, zevk  ı lıklarını duymak için sabırsızlanıyordum. "Beklentileri ve sınırları bilmek istiyorum. Hayatım  zerindeki küçük kontrolümü de kaybedemem ve her iste inize hazır olmayı reddediyorum."

Yaptığı yorumun beni  a ırttığını söyleyemem. Seçimlerinin elinden alınması ona acı bir ders vermişti. Ama yaşadığı acı deneyimlerden sonra hâlâ koruduğu küçük kıvılcımını seviyordum. O kıvılcımı ate lemekten ve uzman dokunu um altında yanmasını izlemekten zevk alırdım. Kendi acılarını ve korkularını geride bırakıp karşımda g rd  m kadını görene kadar rahat etmeyecektim. İnanılmaz derecede güçlü genç bir kadın.

Sorusuna odaklanarak ona cevap verdim. "İkimiz arabayla özel bir havaalanına gideceğiz. Özel u a ım bizi Rusya'ya götürecek." Umarım onun için yeterince ayrıntılı konu mu umdur, diye düşündüm engellenmiş bir gülümsemeyle. "Moskova'ya inece iz. Seni evime g t rece im. Beklentilerime gelince, sadece bir tane var.

Evimde güvenlik kurallarına uymanız. Evde ye enimle ilgilenen personel var. Ama hayatında daha genç bir kadın olmasını  zl yor."

Devam etmemi bekleyerek beni izledi. "Ve senden benim her kaprisime hazır olmanı beklemiyorum," diye devam ettim. Yine de onun da eninde sonunda benimle aynı kapriislere sahip olacağını umuyordum.

"Olivia, bu mümkün olan en iyi sonuç," dedi a abeyi yumuşak bir sesle, onun elini tutarak.

"Güvende olacaksın."

Tereddütlü bir ba  hareketiyle kardeşine döndü.

"Annemi alacak mısın?" diye sordu ona, genç ve güzel yüzüne kazınmış endişeyle. Değer verdiği insanlara karşı korumacıydı.

"Evet, sen Nikolai ile ayrılır ayrılmaz onu almaya gideceğim," diye söz verdi. "Babamın kumar alı kanlı ını ve fahi e programını bildi imden, sabahın erken saatlerine kadar vaktimiz var."

Ve işte benim onayım. Tekrar. Babaları pisliğin tekiydi.

"İlyâ, lütfen pilota bir saat içinde kalkış için hazır olmasını söyle." Olivia'yı buradan alıp evimin güvenli ortamına götürmenin zamanı gelmişti.

Olivia kendine baktı ve nefesinin altından "Yoga pantolonu giymeliydim" diye mırıldandı. "Sana biraz getiririz," diye gülümseyerek teklif ettim ama o gülümsemedi.

Gözlerindeki güvensizlik, babası ve Malcome Schmidt'in yönetiminde tam olarak nelere katlandığını merak etmeme neden oldu. Araştırdığım geçmişinde hastane ziyaretleri buldum ama sadece tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyduğu durumlarda. Tıbbi müdahale gerektirmeyecek pek çok yara izi vardı. Onlarla kendisi ilgilenir miydi... tek başına acı çeker miydi? Tanrım, umarım yapmazdı. Kendini zırhının arkasına saklamıştı ama zırhının her yerinde çatlaklar vardı.

"İstediğim zaman gidebileceğime dair söz vermeni istiyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Bu kadın beni şaşırtmıştı. Ona söz vermeme bekledi ve söz verdiğimde bunun asla bozmadığım ciddi bir söz olduğunu nasıl tahmin ettiğini merak ettim.

"Sana söz veriyorum Olivia," diye söz verdim hiç tereddüt etmeden. "Havaalanına gitmeye hazır mısın?"

İç çekerek başını salladı ve kardeşine sarılmak için döndü.

"Ona iyi baktığından emin ol," diye fısıldadı titrek bir nefesle.

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi sesinde öfkeyle. "O piç kurusu bir daha ne ona ne de sana zarar verecek." Bu konuda haklıydı. İkisinin de bir daha Olivia'ya yaklaşma şansı olmayacaktı. Kardeşine bir kez daha sarılıp vedalaştı ve yola koyulduk.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nikolai ve ben sessizce havaalanına gittik. Başka bir adamın kontrolü altında olmak beni heyecandırmıyordu. Kendi kararlarımı kendim verdiğim gün, nihayet özgürce nefes alabileceğim gün olacaktı. Deneyimlerim bana erkeklerin sadece beni kontrol etmeyi önemseddiğini öğretti.

Arada sırada gözlerim Nikolai'nin yaralı yüzüne kayıyordu. Yara izi ne olursa olsun, sert çizgiler zor bir hayatın kanıtıydı. En tuhafı da onu kendi sosyal çevremdeki insanların çoğundan daha güvenli bulmamdı. Nikolai birini tehdit ettiğinde sinsice arkadan bıçaklamayacağına dair bir his vardı içimde... tüm gücüyle saldırırdı. Dürüst olmak gerekirse, bunu akıl oyunları ve arkadan bıçaklamadan daha çok tercih ederdim.

"Demek Russun?" Sessizliği bozarak ona sordum. Çok iyi bir buz kırıcı değildi ama artık çok geçti. Soru çoktan ortaya çıkmıştı.

"Evet," diye yanıtladı, sesinde hafif bir alaycılık vardı. "Peki siz Amerikalı mısınız?"

Soruyu sorarken aksanını bilerek daha belirgin hale getirdiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Sanki Amerikalı olmadığı ya da benimkinden farklı bir geçmişe ve yetiştirilme tarzına sahip olmadığı için onu bir insan olarak görmemem için bana meydan okuyordu. Bunların hiçbirisi umurumda değildi.

"Evet," diye cevap verdim. "Ne kadar zamandır Amerika'da yaşıyorsun?" Bariz iğneleme çabasını görmezden gelerek sordum.

Bana baktı ve yemin ederim içimi gördü, sanki yemine atlamadığım için onu memnun etmişim gibi.

"Kalıcı olarak mı?" Başımı salladım. Bir an düşündü ve sonra cevap verdi. "Yaklaşık on beş yıl kadar, ancak başlangıçta kardeşlerim ve ben Rusya ve ABD arasında çok gidip geldik."

"Seni harekete geçiren neydi?"

Yola geri dönmeden önce gözleri kısa bir an için tekrar bana kaydı.

"Ben rússkaya máfiya'nın bir parçasıydım," diye açıkladı, sesini hiç bozmadan.

Bunda utanılacak ya da ne anlama geldiği göz ardı edilecek bir şey yoktu. "Burada yeni bir hayata başlamak ve onları yabancı bir sahada yenmek daha kolaydı."

"Oh."

"Bu iyi bir oh mu yoksa kötü bir oh mu?" Sorusu şaşırtıcıydı. Bu adam bir vahiydi, fazlasıyla açık sözlüydü. Ne düşündüğümü gerçekten umursuyor muydu? Garip bir nedenden ötürü, cevaplarını duymak istemediği soruları asla sormayan bir adam gibi görüldüğünü fark ettim.

"Emin değilim," dedim ona dürüstçe. "Ama mafyanın bir parçası *olduğunu* söyledin, geçmiş zamanda *olduğu* gibi... yani sanırım bu iyi bir şey."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü ve kalbim hızlandı. Tanrım, gülümsediğinde çok güzel oluyordu.

O güne kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. "Gerçekten de *öyle* dedim."

"Anja'yı kaçıran bu mu?" Kendimi biraz cesur hissederek ona sordum. "Sen ve kardeşlerinin onu kurtarmak için tutulmanızın nedeni bu mu?"

Cevap vermeyi reddedeceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtmadı. "Evet, eskiden o dünyada olduğumuz için muhtemelen onun için en iyi seçenek bizdik." "Ve güvende mi?" Tekrar sordum. "Scarlett de mi?"

"Evet, Olivia." Derin sesi ve zorlukla fark edilebilen aksanıyla ismim kulağa çok seksi geliyordu. "Artık ikisi de güvende."

Güvende, diye düşündüm rahatlayarak. İkisi de güvendedeydi. *Ben güvende miyim?*

Yandan bir bakışla Nikolai'nin profilini yakaladım... Evet, güvendedeydim. Fiziksel olarak güvendedeydim. Hayat gerçekten tuhaftı. Kumarhaneye yaptığım ilk ziyaret hayatımı büyük ölçüde değiştirmiş, beni Malcome Schmidt'in radarına sokmuş ve hayatımı tehlikeye atmıştı. Kumarhaneye ikinci ve son ziyaretim beni bu yaralı ve tehlikeli Rus'a götürdü ve o da beni kurtardı.

Dalgın bir şekilde boğazımı ovuşturdum. Malcome'ın ellerini altı aydır boynumda hissetmemiş olmama rağmen, bazen hâlâ acıyı hissediyordum. Bunun gerçek olmadığını biliyordum. Hepsisi kafamın içindeydi ama ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

"Sen-" Sorumu bitirmeden durdum. Ne kadarını sormamın uygun olacağından emin değildim.

"Evet?" diye ısrar etti. Sessiz kaldığımda usulca ekledi: "Kendine sormaktan asla korkma. sorular, Olivia."

Bu adam başka bir şeydi, beni sürekli şaşırtıyordu.

"Ailen mafyaya katılmana kızdı mı?" Korkup kaçmadan önce sordum. "Genç olmalısın."

Nikolai'nin benden daha yaşlı olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. On beş yıl önce mafya bağlantıları nedeniyle taşındıysa, muhtemelen şu anda benden daha gençti. Organize suçlar hakkında bildiğim kadarıyla, kendini kanıtlamak genellikle biraz zaman alırdı. Yani hesaplarıma göre, muhtemelen onlu yaşlarında organize suça katılmış olmalıydı.

"Annemle babam ben daha küçük bir çocukken öldü," diye cevap verdi, sesinde hiçbir duygu yoktu ve altıncı hissim bana onun çok sert ve zor bir yetiştirilme tarzı olduğunu söylüyordu. "Bir yetimhanede büyüdüm. Kardeşlerim Dimitry ve Sergei ile orada tanıştım."

"Özür dilerim," elim hiç düşünmeden onu rahatlatmak için uzandı. Ne yaptığımı çok geç fark ederek kendimi hızla durdurdum ve elim gevşeyerek kucağıma düştü.

"Neyse o," derken gözleri neredeyse ona dokunan elime gitti. Neredeyse ona dokunmamı istiyormuş gibi hissediyordum. Varlığımın her zerresi ona dokunmamı istiyordu, ama bunun yerine ellerimi küçük toplar haline getirdim, hareketsiz kalmalarını ve boyun eğmemelerini istedim. "Peki ya sen?"

Gözlerim parladı. "Peki ya ben?"

"Annenle baban hâlâ buralarda," derin sesi yatıştırıcıydı. "Ve sen çok gençsin." Sözlerinin ardındaki imalı anlamı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Ben o kadar genç değilim. Babam da bencil bir piç kurusu," diye mırıldandım düşünmeden ve sesimdeki acılıktan irkildim. "O bir Yüksek Mahkeme yargıcı ve dünyanın geri kalanından daha iyi olduğunu düşünüyor; oysa aslında dünyanın çoğundan daha aşağılık biri. Hem o hem de Malcome-" Durdum, sesim incinmişlik, ihanet ve öfkeyle titriyordu. "İkisi de çoğu insanla aynı odada olmayı bırakın, aynı dünyada olmayı bile hak etmiyor."

"Bir daha sana yaklaşımlarına asla izin vermeyeceğim," diye yemin etti Nikolay, gözleri kontrollü bir şekilde parlayarak

öfkeliydi ama bana yönelik olmadığını biliyordum. "Güvendesin."

Beş saatten daha kısa bir süre önce tanıştığım bir yabancı, öz babamın sağlamayı yeterince önemsemediği güvenliğini bana vaat etti. Şimdi bu adam için çok şey ifade etmiyor mu?

Bugün bir mucizeydi. Hâlâ Malcome'ın evinde olma ihtimalim bile beni isyan ettiriyordu. Ya da babamın öfkelerini ilk elden deneyimlemek. Vücudumu sıkıca sararak başımı çevirdim ve ülkenin tanıdık manzaralarının bulanıklaşmasını izledim.

Genç bir kızken babamdan intikam almayı hayal ederdim. Anneme, Oliver'a ve bana getirdiği tek şey acı olurken o her şeyden paçayı sıyırmaya devam etti. Sadece bir kez yardım istedim. On yaşlarındaydım, Anastasia'nın kaçırılmaktan kurtarılmasından hemen sonraydı. Okul danışmanım babamı aradı ve ona genç bir kızın dramatik fantezilerini destekleyemeyeceklerini söyledi. Babama baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsediğini, onunla flört ettiğini ve eve gittiğimizde ne olacağını bilerek donup kaldığımı hala hatırlıyorum.

Görüntüleri zihnimin ön planından silerek şu ana odaklandım. Kendisine babam diyen adam düşüncelerimin hiçbirini hak etmiyordu. Bir aileyi hak etmiyordu. Malcome'dan nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyordum ve onu bir daha hiç görmezsem, bu çok erken olacaktı.

Washington Dulles civarında olduğumuzu fark ettim ve bahsettiği özel havaalanının orada olup olmadığını merak ettim. Yolculuğun geri kalanında ikimiz de sessiz kaldık. Bu beni rahatsız etmedi; yıllardır ilk kez içimde hissettiğim huzurun tadını çıkarıyordum.

Sonraki yirmi dört saat tam bir kasırgaydı. Nikolai bizi özel, lüks bir uçağın bizi beklediği havaalanına götürdü.

Uçağa bindik ve arkama bir bakış atarak en üst basamakta duraksadım. Nikolai tam arkamdaydı ama o kadar uzundu ki gözleri benimkilerle aynı hizadaydı. O da durdu, sanki beni uçağa itmenin geri tepeceğinden endişelenmiş gibiydi. Haklıydı. Hayatımı başka bir adama emanet etme fikrinden hoşlanmıyordum. Şimdiye kadar erkekler beni hayatta hayal kırıklığına uğratmıştı. Güvenebileceğim tek kişi kendimdim. Ve burada Anastasia'nın bana yardım etmesi için gönderdiği bir yabancıya güveniyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi mırıldandı: "Benden korkmana gerek yok Olivia. Söz veriyorum." Garip bir şekilde ona inandım. Hoşuma gitmemişti ama ona inanmıştım.

Havada olduğumuz süre boyunca, yabancı bir ülkeye yasadışı yollardan girdiğim için çok gergindim. Meğer korkularım boşunaymış çünkü Rusya'ya vardığımızda Nikolai'nin sınır devriyesine sunduğu iki pasaportu vardı. Ben sormadım.

Moskova'ya döndüğüme inanamıyordum. Sanki daha yeni ayrılmış gibiydim ve ayrıldığım koşullar korkunçtu. Hem Anastasia hem de Scarlett kaçırılmıştı ama Nikolai'ye göre şimdi ikisi de iyiydi ama yine de saklanmak zorundaydılar.

"Buradan nereye gidiyoruz?" Siyah bir Maserati'nin direksiyonuna geçerken ona sordum.

"St. Petersburg'a gideceğiz," diye cevap verdi. "Orada bir evim var ve güvende olursun."

Başımı salladım. Rusya'daki ilk haftamızda Anastasia, Scarlett ve ben St. Petersburg'dan Moskova'ya arabayla gitmedik. Kısa bir uçuş yaptık.

"Yol ne kadar sürecek?" Ona sordum. Kafamda o kadar çok düşünce dönüp duruyordu ki. Telefonumu kardeşime bırakmak zorunda kaldığım için kendimi gerçekten Nikolai'nin merhametine kalmış gibi hissediyordum. Bu iki şehir arasındaki mesafe gibi basit bir bilgiye bile bakamıyordum. Bağımlılıktan nefret ediyordum.

"Trafik olmazsa yaklaşık yedi buçuk saat sürecek."

"Neden sadece St. Petersburg'a uçmadık?" Bu sorunun makul bir soru olduğunu düşünmüştüm. "Daha büyük bir havaalanına uçmak daha güvenlidir," diye cevap verdi, sanki bu herkesçe bilinen bir şeymiş gibi. "St.

Yolcu kayıtları daha kolay kayboluyor ve Moskova havaalanında bağlantılarım

var." "Oh."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini ona sormak istedim. Görünüşe göre Nikolai işleri sadece yasal yünden yürütmüyordu. Ne kadar az bilirim o kadar iyiydi.

Ama kendimi onun merhametine bırakarak mücadele ettim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Ve eğer gitmeye karar verirsem, geçerli bir pasaportum olmadan bunu nasıl yapacağım?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve ben yine nefesimi tuttum. Bu adam gülümsediğinde gerçekten büyüleyiciydi. Nefes kesici manzaralara sahip vahşi doğa gibi. Gölgede gizlenen tüm tehlikeleriyle sizi hayran bırakabilir ve öldürebilirdi.

"Sahte pasaportu sana bırakabilirim," diye önerdi, gözleri yoldan hiç ayrılmıyordu. "Yine de tekrar kullanmanı tavsiye etmem. Kardeşin gerçek pasaportunun sana ulaşmasını sağlayacaktır. Ve onu her zaman arayabileceksin. Sen benim tutsağım değilsin Olivia."

Burada yasadışı bir şey yapıyor olmamız beni rahatsız etmeliydi ama hissettiğim rahatlama daha güçlüydü. "Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandım nefesimin altında. "Yine de, farklı türlerde hapishaneler. Bazen görünmez parmaklıkları kafesler çok daha kötü olabiliyor."

"Bu doğru," diye kabul etti. "Seni eski nişanlına tutsak eden kafesi ortadan kaldıracaktır."

Peki ya sen? Beni senden kim koruyacak? Bu soruyu sormak istedim ama dilimi tuttum.

Şimdiye kadar sadece yardım etmişti. Ama kendimi koruma duygum onun tehlikeli olabileceği konusunda beni uyarmaya devam ediyordu. Onda karanlık bir şeyler vardı ama o bunu sıkıca dizginliyordu. Ama hala oradaydı.

Teknik olarak hiçbir şey çözülmemiş olmasına rağmen eski dediğini fark ettim. Bana bu işi halledeceğinden emin olduğunu söyledi. Malcome'ın bu adama ne yaptığını tekrar merak ettim. Bu adam sertliği ve gücüyle dokunulmaz görünüyordu.

"Malcome'ı nasıl alt etmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordum. Eğer beni de içeriyorsa, bilmeye hakkım vardı.

Mavi bakışları üzerimde oyalanıyor, vücuduma hoş bir sıcaklık yayıyordu. Bedenimin başka bir erkeğe karşı arzu duyabileceğini bilmekten zevk mi almalıydım yoksa bundan korkmalı mıydım emin değildim.

"Her şeyden önce senin ve annenin güvende olduğundan emin olmak istiyorum," derken sesi güçlü ve kendinden emindi. "Seni evime bırakır bırakmaz ABD'ye geri dönmek zorunda kalacağım. Sonra da ekibime son on beş yılda yaptığı tüm işlemleri tek tek inceletmeyi planlıyorum. Planımız onu en çok canını yakan yerden vurmak... parasından. Savunmasız kaldığında ve parasının ve korumasının arkasına saklanamadığında, onu alaşağı edeceğiz."

Bu ifadenin sonunda çenesi sıkıştı, öfkesi yüzünden okunuyordu. Nikolai'nin Malcome'la olan geçmişini bir kez daha merak ettim. İkisi arasında bir şeyler olduğu belliydi, çok kötü bir şeyler.

Beni onu izlerken yakaladı ve dudaklarından derin bir iç çekiş çıktı. "Sadece şunu bil Olivia... Onun işini bitirene kadar benim korumam altındasın. Ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bana daha önce verdiği sözü tekrarlayınca, onu biraz daha sevmekten kendimi alamadım. Malcome'la olan geçmişi ne olursa olsun, beni onun kirli pençesinden kurtardığı için ona minnettardım. Geçen her saniye Malcome Schmidt'ten daha da uzaklaştığım gerçeküstü görünüyordu. Bencilce, gittiğimi fark ettiğinde yüzünü görebilmeyi diledim. Şu anda babamın yüzünü görmek bile paha biçilemez olurdu. Ama hemen ardından annem için endişelenmeye başladım.

Oliver evdeydi ve anneme bir şey olmamasını sağlayacaktır, diye kendimi rahatlattım.

"Bana yeğenin hakkında bir şeyler anlat." Neredeyse sekiz saatlik bir yolculuk yapacaksak, yeğeniyle onun evinde ne yapmam gerektiği hakkında bir şeyler öğrenebileceğime karar verdim. "Ne beklemeliyim? Ne yapmaktan hoşlanır?"

Gençlik yıllarımda bebek bakıcılığı yaptım, ancak genellikle ebeveynler dışarı çıkarken en fazla üç, dört saattir.

Akşam yemeği. Yeğeninini kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordum. "O kaç yaşında ki?" Ben de ekledim.

"Altı yaşında. Annesi benim kız kardeşimdi. İki yıl önce öldü," diye cevap verdi ve kız kardeşinden bahsederken sesinde dikkatle dizginlenmiş bir öfke sezdim.

"Özür dilerim," diyerek üzüntümü dile getirdim. Ailesinin bir parçasını kaybetmek onun için zor olmuş olmalıydı. "Hasta mıydı?"

"Hayır." Verdiği sert cevap karşısında şaşırın gözlerim ona kaydı. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu bana yaranın hâlâ taze olduğunu söylüyordu.

Sorularımla onu daha fazla üzmemeye dikkat ettim. Niyetim onu daha fazla incitmek değildi.

"Yeğeninize şimdi kim bakıyor?" Gerçeklere odaklanmaya karar vererek alçak bir sesle sordum.

"Evde çalışanlarım ve her gün onunla ilgilenen öğretmenlerim var. Ama bir kadın dokunuşuna ihtiyacı var. İşim beni ondan çok sık ve uzun süreler ayırıyor." Bir babadan bahsetmediğini fark ettim. "Onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyor. İşlerimle ilgili bazı şeyleri halleder halletmez hedefim bu."

Ağzımı açacaktım ama bunun bana düşmeyeceğine karar vererek hemen kapattım. Ama artık çok geçti, çünkü Nikolai bunu fark etmişti. Bu adam gerçekten her şeyi fark ediyordu.

"Ne söyleyecektin?" diye sordu.

Petersburg'a doğru otoyolda belirtilen hız sınırından daha hızlı bir şekilde ilerlerken gözleri yoldan hiç ayrılmadı. Yazın Avrupa'ya yaptığımız ziyaret sırasında Avrupa ve Rusya'daki insanların manyak gibi araba kullandıklarına karar vermiştik. Nikolai az önce bu teoriyi doğruladı. Bunun için başka bir kelime ya da gerekçe yoktu.

"Bu beni ilgilendirmez," dedim usulca. "Belki," dedi bana. "Ama yine de sana soruyorum."

"Büyük olasılıkla her zaman acil bir şeyler olacağını söyleyecektim ve siz farkına bile varmadan yeğeniniz büyümüş olacak."

Saniyeler sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi geçti. "Haklısın. Ama bu konuda riske giremem. Hepimizin güvenliği için bu konuyla ilgileniyorum."

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek daha fazla bilgi istemeyi düşündüm. Ama bu konuda daha fazla bilgi vermeyeceğine dair bir his vardı içimde. Bunun yerine yeğenine odaklandım ve onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrendim.

"Bana onun adını söylediğini hatırlamıyorum." Adını bilmek muhtemelen önemli olacaktı.

"Natasha," diye yorumladı. "Gerçi biz ona hep Tasha derdik."

"Tasha," diye mırıldandım. "Bunu sevdim. Peki beklentilerin neler? Çünkü liseden beri bebek bakıcılığı yapmadım ve en fazla iki-üç saat yapıyordum."

Endişeli görünmüyordu. "Dediğim gibi, genç bir kadının dokunuşuna ve muhtemelen yakında okula gideceği için biraz yapıya ihtiyacı var. Şu anda özel öğretmenler tarafından evde eğitim görüyor."

"Arkadaşım Scarlett bir öğretmendir ve her zaman çocuklar için sosyal yönün çok önemli olduğunu söyler.

eğitimden daha önemli." Anlıyormuş gibi yapmadım ama haklıydı. Sosyal yönler ve kurulan arkadaşlıklar zor zamanları atlatmanıza yardımcı olur. Eğitim ve kariyer çoğu insan için yeterli olmazdı. Yaşadıklarımı Scarlett ve Anastasia'ya anlatmamış olsam da, her şeye rağmen onların yanımda olması bana yardımcı oldu. Sevgileri, dostlukları ve manevi destekleri.

"Muhtemelen haklı," dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Yeğenini bir yabancıyla bırakmaktan endişe duymuyor musun? Ne de olsa daha yeni tanıştık." Kıkırdadı. "Hayır, endişelenmiyorum. Bir sürü muhafız var ve seni nasıl

bulacağımı biliyorum." "Bu çok ürkütücü," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Yanında bir dadı ile büyümedin mi?" Sorusu beni şaşırttı ama sanırım mantıklıydı. Sosyal çevremizdeki çocukların çoğu dadılarla büyümüştü.

"Aslında hayır," diye itiraf ettim. "Annem ve Anastasia'nın annesi en iyi arkadaşlardı, bu yüzden hep birlikteydiler. Onun dadısı olmadığı için benim de yoktu."

"Annen evde oturan bir anne miydi?" diye sordu merakla.

"Evet, sanırım öyle denebilir," diye cevap verdim. Bugün çocukluk anılarımı yıllardır düşünmediğim kadar çok düşündüm. Keşke annem babamı biz küçükken, o hepimize bu kadar zarar vermeden önce terk etseydi. "Yine de evde oturan bir anne olmasaydı daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Eğer çalışıp kendi kariyerine sahip olsaydı, babamdan ayrılmak için bağımsızlığını kazanabilirdi. Bence babam onunla para ve sosyal statüsü için evlendi. Büyükbabam, annemin babası... Babamdan nefret ederdi." Ve ben onu hiç suçlamadım. Onun içini görmüştü. "Babam yüzünden annemi vasiyetinden çıkardı. Öldüğünde bana ve kardeşime biraz para bıraktı ama ikimiz de reşit değildik." Sonunda babamdan kurtulacağımızı düşünerek içimde yeşeren o umut duygusunu hâlâ hatırlayabiliyordum. Oliver'ın da aynı planı vardı ve babam bunu engelledi. Bu daha fazla tartışmanın ve Oliver'ın orduya katılmak için sabırsızlanmasının nedeniydi. "Babamın yasal sistemi kendi çıkarları doğrultusunda çarpıtmak gibi bir huyu var. Böylece vakıf fonlarının kontrolünü ele geçirdi ve biz yasal olarak yetişkin olmadan önce hepsini çarçur etti... kumara ve kadınlara harcanan milyonlarca dolar," diye acı acı güldüm. "Ama Malcome aracılığıyla para kazanmanın başka bir yolunu buldu."

Ya da daha doğrusu benim aracılığım... beni Malcome'a satarak ama bu sözleri kendime sakladım.

Ancak bu düşünce beni terk eder etmez Nikolai ekledi: "Hayır Olivia. Sen babanın daha fazla para elde etmek için kullandığı başka bir kaynaktın. Anneni, seni ve kardeşini kullandı."

Haklıydı, buna hiç şüphe yoktu. Ama yine de acıyordu.

"Her neyse, ben ve kardeşim Anastasia'nın evinde kendi evimizden daha çok vakit geçirirdik. Annesi öldüğünde, annem kendi işleriyle uğraşıyordu. Bu yüzden yine sürekli Anastasia ile birlikteydik. Doğu Yakası'na taşındığında, büyükbabası bizim de orada olmamızı istediği için ailem benim ve kardeşimin de gelmemize izin verdi. Sonuçta her şey yolunda gitti."

Neredeyse Anastasia'nın ailesiyle benim ailem arasında velayet paylaşımı gibi bir şeydi. Ailemin bizi görmeye tenezzül etmemesi dışında.

"Bu zor olmalı," diye yorumladı Nikolai. "Ailesinin desteğini görmek, bunun bir parçası olmak, ama kendi ailenle aynı şey değil."

Ona baktım. Durum tam olarak böyleydi. Onu ve ailesini seviyordum ama kendi ailemin böyle olmamasını da kıskanıyordum. Oliver ve beni asla ama asla dışlamadılar ama aynı şey değildi. Kardeşim ve ben aynı aile hissini kendi ebeveynlerimizin yanında da yaşamamız gerektiğini biliyorduk. Bunun yerine, Anastasia'nın ailesinde aramak zorunda kalmıştık.

"Bazen öyleydi ama onlara sahip olduğumuz için minnettardık" dedim, beni bu kadar kolay okumasından utanarak. "Bizi ailenin bir parçası olarak görüyorlardı ve bu bizim durumumuzdaki diğer çocukların sahip olduğundan daha fazlaydı."

"Savunmaya gerek yok," dedi Nikolai. "Annem ve babam ben iki yaşındayken öldüler ve geride ablamla beni bıraktılar. Teyzem ve eniştem bakmaları gereken kendi çocukları da olduğu için sadece birimizi alabildiler. Kız kardeşimi aldılar. Her ne kadar benim yerime onu almalarına sevinmiş olsam da, bazen buna imrenirdim."

Evet, bunu çok iyi anladım ama başka bir şey söylemedim. Belki de bu adamın bende yankı uyandırmasının bir nedeni vardı?

ALTINCI BÖLÜM

I Olivia'nın zenginlik ve sosyal statüyle çevrili lüks bir ailede büyümüş olması önemli değildi. Teyzem ve amcam beni evlerine kabul etmediğinde benim hissettiğim gibi o da kendini terk edilmiş hissetti. Yine de söylediklerimde ciddiydim. Sonunda kız kardeşim değil de ben olduğum için mutluydum.

o yetimhanede büyüdüm.

Belki de aramızdaki bu manyetik çekimin nedeni buydu. İkimiz de çocukken ailemiz tarafından terk edilmiş hissettik. Olivia ve ikiz kardeşi yakınlardı ama o yaşlarda sizi ne kadar sevdiklerini ve desteklediklerini gösteren ebeveynlere, bakıcılara ihtiyacınız vardı. Ve ne olursa olsun yanınızda duracaklarını. Anastasia ailesiyle buna sahipti. Ben bile Dimitry ve Sergei ile buna sahiptim ama üçümüz de çok erken büyümek zorunda kalan çocuklardık.

Olivia ile aramda beni ona çeken güçlü bir bağ vardı. Mesafesini korumasına rağmen o da bunu hissediyordu. Herhangi bir erkeğe yaklaşmaktan korkuyor, kendini bir kol mesafesinde tutmaya hevesliydi. Onu suçlayamazdım.

Amerika'dan ayrılmadan önce Dimitry'ye kısa bir mesaj göndererek Olivia'yı "kaçırdığımı" ve Malcome'ı yakalayana kadar onu Rusya'ya geri getireceğimi bildirdim. Ona söylediklerimde ciddiydim, benim korumam altındaydı ve ona yan gözle bile bakan olursa gazabıma uğrayacaktı.

Ve Malcome'ı alaşağı etmek niyetindeyim. Kız kardeşime ve Olivia'ya yaptıklarının bedelini ödeyecek. Morluğu yavaş yavaş soluyordu ama solgun teninde hâlâ canlıydı. Onunla işim bittiğinde, bir daha asla başka bir insana dokunamayacak ya da zarar veremeyecekti. Ona bunu ödetmek için sabırsızlanıyordum, acısını görmek için. Onu öylece vurup öldürmeyecektim, bu çok kolaydı. Ona işkence edildiğini görmek istiyordum. İçimde biriken öfkeyle ellerim direksiyonu sıkıca kavradı.

"İyi misin?" Olivia'nın yumuşak sesi beni anında sakinleştirdi ve elimi gevşettim.

Hala siyah Chanel elbisesini giyiyor ve bir milyon dolar gibi görünüyordu. Petersburg'daki evimi işleten Nadia'ya Olivia için yepyeni bir gardırop, bir kadının kaldığı süre boyunca ihtiyaç duyabileceği her şeyi temin etmesini rica ettim. Bir şeyi beğenmezse, yerleştikçe daha fazla eşya alabilirdi.

"Evet, sorduğun için teşekkür ederim," diye yanıtladım onu. Onun yumuşak sesini duymak hoşuma gidiyordu. Aile konusundaki kıskançlığını anladığımı fark edince sustu ama bunda utanılacak bir şey yoktu. Bu sadece insan doğasıydı.

"Sen de Anastasia gibi tıp okudun mu?" Okumadığını biliyordum. Sanatla ilgilendiğini biliyordum ama konuşmaya devam etmesini istiyordum.

"Hayır, Anastasia gerçekten çok zeki," diye mırıldandı ve ben de konuşmasının bittiğini düşündüm. "Ben sanat okudum. Çizim ve resim yapmayı tercih ederim."

Yaptığı bazı resimleri gördüm ve çok güzellerdi. "Bana resimlerinden bazılarını gösterir misin?" Omuzlarını silkti. "Elbette."

"Seni sanata çeken neydi?" Onu konuşturmaya, kendisinden bir şeyler paylaşmaya kararlıyım.

"Benim için işe yarayan tek şey buydu," diye cevap verdi usulca, arabanın camından dışarı bakarak.

"Matematik ve fen derslerinden nefret ederdim. Okumayı seviyorum ama hepsi bu kadar. Resim yaptığım zaman sanki tüm dünya yok oluyor. Kayboluyorum ve bu hoşuma gidiyor."

Son sözler dudaklarından dökülür dökülmez, istemeden de olsa kendisiyle ilgili bir şeyi açığa vurduğunu fark ederek rahatsızca kıpırdandı.

Duygularını resimlerine döktüğünü fark ettim. İçindeki o küçük parçanın dudaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermesi şimdi daha anlamlı geliyordu. Resimlerinde yalnızlığın yanı sıra sıcaklık ve kapsayıcılık umudu da vardı. Resimlerinin her biri içimde bir notaya çarptı, genellikle mantığımın bastırdığım özelemler. Bu hayaller bizim gibiler için ulaşılmazdı. Onun özlemi bende yankılanıyor, benimkini yansıtıyordu. Artık Olivia'nın duygularının eserlerine yansıdığını bildiğimden, piyasaya sürdüğü tüm resim ve çizimlerini satın almak istiyordum. Elimden geldiğince çoğunu temin etmeye çalışacaktım.

Çok güzeldi ve ne kadar güzel olduğunu farkında olduğunu sanmıyordum. Sergei kulüpteki görüntüleri gönderdiğinde kardeşim Anastasia'ya bakmaya devam etti. Ama benim gözlerim Olivia'ya takılıp kalmıştı. Artık nedenini biliyordum.

Arkadaşının yanında yumuşak bir şekilde dans etti, görünüşü nazik ve yumuşaktı. Şahsen bu daha da belirgindi. Beni hemen yakalayan onun sakinliği ve yumuşaklığıydı. Ama içinde bir ateş de vardı.

"St. Petersburg'a vardığımızda seni Tasha ve çalışanlarla tanıştıracam," diyerek konuyu ondan uzaklaştırdım. "Onların yanında güvende olacaksın. Kısa bir süre sonra Amerika'ya dönüş uçağına yetişmek için ayrılmam gerekecek."

Gözlerinde şaşkınlık vardı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve "Kulağına hoş geliyor" dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

S Petersburg arasında bir yerde, otoyoldaki sabit hızın etkisiyle arabada uyuyakalmışım. Nikolai'nin eli beni hafifçe dürterek uyandırdı ve gözlerimi açtığımda güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti.

Arabadan iner inmez, açık sarı saçlı küçük bir kız çığlık atarak evden çıktı. Bizi bu kadar çabuk nasıl fark ettiğini merak ettim. Ondan hoşlanmış olmalıydı çünkü biz daha eve girmeden bize doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

Amcalarına hiç benzemeyen kara gözleri merakla bana baktı.

"Merhaba." Yeniden bir araya geldikleri anda kendimi biraz davetsiz misafir gibi hissettim.

Birbirlerini çok sevdikleri çok açıktı. "Ben Olivia. Sen de Tasha olmalısın, değil mi?"

Son kelimeyi söyler söylemez, küçük kızın İngilizce bilmiyor olabileceği aklıma geldi.

Biraz Rusça bilmediğim için bu bir sorun olabilir.

Nikolai'nin gözleriyle karşılaştım ve bana bakışını fark ettiğimde tüylerimin diken diken olduğuna yemin edebilirim.

"Sormak aklıma bile gelmedi," diye başladım. "Tasha İngilizce biliyor mu? Çünkü ben Rusça bilmiyorum. Öğrenebilirim ama bu uzun bir süreç olabilir ve bu arada nasıl iletişim kuracağımızdan emin değilim."

Küçük kızın boğazından kahkahalar fişkırdı. "Anlayabiliyorum."

Bozuk İngilizcesini duyar duymaz "Tanrıya şükür," diye mırıldandım. Sonra ona gülümsedim.

"Yabancı dillerle aram pek iyi değildir. En iyi arkadaşım Anastasia dil öğrenme konusunda mükemmeldir. Ben İngilizceyle zar zor idare ediyorum."

Bunun üzerine ikimiz de kıkırdadık. "Ben sana Rusça öğreteceğim, sen de bana daha iyi İngilizce öğreteceksin."

"Bahse girerim İngilizceyi benden daha iyi öğreneceksin, ama anlaştık." Küçük kızı şimdiden sevmiştim.

Küçük elini uzattı ve ben de elimi tuttum. "Memnun oldum, Tasha," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Ben Olivia."

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Çürüğümü unutmuşum. Elim yanağıma uzandı ve ona sürtündü.

"Dikkat etmedim ve bir kapıya çarptım," dedim ona. "Gerçekten kötü mü görünüyor?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Nikolai Amca'nın yarası gibi kalıcı değil. O zaman kötü olurdu."

Gözlerim amcasının yara izine kaydı. O kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum; aslında bu onu benim için daha da çekici kılıyordu. Ona tehlikenin cazibesini veriyor ve onu daha da gizemli

kılıyordu. Ama aynı zamanda bana onun son derece korumacı olduğunu düşündürdü. Bunu düşünmek için hiçbir dayanağım yoktu ama içten içe buna gerçekten inanıyordum.

"O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum," dedim usulca ve gözlerimi Tasha'ya çevirdim. Beni dikkatle izliyordu.

Gözlerinde ciddi bir bakış, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi. Tuhaf, küçük bir kızdı. Nikolai, "Olivia bir süre burada kalacak," diyerek tartışmayı böldü. "Tasha, sen de ona yardım edersin, değil mi?"

Kızın gözleri kelimenin tam anlamıyla parladı ve elimi tutarak Nikolai ile beni evin içine sürükledi. "Evet, yardım edebilirim. Sonunda başka bir kız."

Yine kıkırdamak zorunda kaldım. Sanki en yakın kız arkadaşının süresiz olarak onunla kalacağını yeni öğrenmiş gibi davranıyordu. İkimizi de evin içinde sürüklerken, sağa sola sonsuza kadar onunla kalacağımı duyururken gülümsüyordu.

"Sonsuza kadar değil," diye düzelttim onu nazikçe. "Ama bir süreliğine ve çok eğleneceğiz."

O da bana gülümseyerek karşılık verdi ve sonsuza kadar kalacağımı söyledi. Amcasını kıkırdarken ve başını sallarken yakaladım. Onu bir kez daha düzeltmek istedim ama o sadece başını salladı.

"Bu onun daha çok yapmasına neden olacak," diye fısıldadı belli etmeden.

Gözlerimi devirerek gülümsedim. "Ben de onlardan birini tanıyorum," diye yumuşak bir ses tonuyla cevap verdim, Scarlett'i düşünerek. O kızın bir katırdan daha inatçı olduğundan emindim. Ve bir konuda karar verdiğinde, ona yanıldığını gösteren hangi kanıt sunarsanız sunun, topuklarını sıkır ve yanlış yöne doğru daha da hızlı koşardı.

Nikolai sözüne sadık kalarak beni güzel taş konağına götürdü ve tüm personelle tanıştırdı. Yeğenini ve beni tanıştırmak üzere yanından ayrıldı. Küçük kız tam da çocukların olması gerektiği gibi canlı ve mutluydu. Sohbet ediyordu, sanki her şeyi anlatmak için zamanının kalmayacağından endişeleniyormuş gibi kelimeleri aceleyle getiriyordu.

Personelden biri benim için kahve, onun için de meyve suyu getirirken, aramızda küçük bir masa olan güneşlenme odasına oturduk.

Bize içecek getiren kadına "Çok teşekkür ederim," dedim.

"Yiyecek bir şey ister misiniz?" diye sordu ikimize de gülümseyerek. Tam bunu söylediğinde, Malcome'un partisinden ayrıldığımdan beri gerçekten bir şey yemediğimi fark ettim. Ne kadar zaman önceydi bu? Bütün bir gün mü?

"Hafif bir şeyiniz varsa, belki tost," diye sordum. Başını salladı ve bize yiyecek bir şeyler almak için gitti. "Sen ve Nikolai Amca çıkıyor musunuz?" Tasha bombayı patlattı.

"Um, hayır." Altı yaşındaki bir çocuk randevulaşmayı nereden biliyordu ki? Hem de İngilizce?

"Sadece bir arkadaş."

Aslında, amcan beni psikopat nişanlımdan kurtarıyor. Onunla daha dün tanıştım. Ama bunun altı yaşındaki bir çocuğa anlatılacak doğru bir şey olmadığını düşündüm. Kesinlikle doğru değil.

"Sanırım senden hoşlanıyor." Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve ben kendimi tamamen keyifsiz hissederken bilmiş bir şekilde beni izliyordu. En son çocuklarla takılmamın üzerinden en az beş, altı yıl geçmişti. Belki de daha gelişmişlerdi?

Bunu söyler söylemez Nikolay kapıdan içeri girdi.

"İşte en sevdiğim iki hanımefendi," diye gülümseyerek duyurdu ve Tasha bana bilmiş bir bakış fırlattı. Evet, birinin bu küçük kızın romantik filmlerle geçirdiği zamanı sınırlaması gerekiyordu.

Bakışlarını karşılamak için gözlerimi kaldırdım ve bakışlarımız buluştuğu anda büyük bir nefes çektim.

Odada yeterli oksijen yoktu.

Tehlikeli, diye düşündüm kendi kendime.

Ama aynı zamanda güvenliydi. Bana anlattığına göre, sert bir yetiştirilme tarzı vardı ve hatta bir mafya üyesiydi ama anneme ve bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını da biliyordum. Ve kardeşiyle birlikte Anastasia'yı kurtarmıştı. Kendimi korumam onun tehlikeli olduğu konusunda beni uyarıyor olabilirdi ama altıncı hissim aynı zamanda onun benim kurtarıcım olduğunu da söylüyordu.

Gözleri safir gibi parlıyordu. Hiçbir erkeğin bayılmaya değer olduğunu düşünmemiştim, Anastasia ise

ve Scarlett pek çok erkeği böyle çağırdı. Ama karşımdaki bu adam benim gözümde baygınlık geçirmeye değerdı. Yeni duş almış olmalıydı çünkü günahkâr siyah saçları nemliydi ve alnına doğru savrulmuştu.

Parmaklarım kahve fincanımı gereksiz yere sertçe kavradı, oysa tek yapmak istediğim parmaklarını saçlarında gezdirdi. Çıtır beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı. Bronz tenindeki açık dövme kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Göğsüne bakma, o ağız sulandıran tene.

Bakışlarımı tekrar onun yüzüne ve o yoğun gözlerine yönelttim. İçimde nasıl bu kadar güçlü arzular ve duygular uyandırabiliyorlardı? Ama merak ederken bile beni çekenin muhteşem vücudu ya da yakışıklılığı olmadığını biliyordum. Bana sunduğu güven duygusuydu. Daha önce hiçbir erkek bana kendimi Nikolai kadar güvende hissettirmemiş ya da onun kadar güven vermemişti.

Gözlerimi ondan kaçırmalıydım ama bakışlarımı başka yöne çeviremedim. Onu içime çekiyordum, aramızdaki cinsel çekim havada cızırdıyordu. Sonra bakışları dudaklarıma kayd ve gülümsedi. Bu adamın aldığı her nefesi fark ettiğine dair bir his vardı içimde. Üstünü çiziyorum, her şeyi fark ettiğini biliyordum.

Vücudumun ona bu kadar yoğun tepki vermesinden utanarak yanaklarımın yandığını hissettim.

Neyse ki kadın benim için kızarmış ekmek ve Tasha için bir çeşit hamur işi ile geri geldi ve anı bozdu. Ayrıca evin efendisi için bir fincan kahve daha getirdi.

"Çok teşekkür ederim," dedim ve sesim titrek çıktı.

Neyim vardı benim? Buraya yeğenini izlemeye gelmişim, beni korkunç bir gelecekte kurtaran amcası tarafından tahrik edilmeye değil.

Tasha ile benim aramda oturdu ve ben de bacaklarımı ondan uzak tutmaya, her türlü temastan kaçınmaya dikkat ettim. Sadece zar zor açıkta kalan göğsü üzerinde bu tür bir etkiye sahip olsaydı, dokunuşu daha kötü olurdu... çok daha kötü.

Ya da çok daha iyisi... daha ateşlisi, diye fısıldadı zihnim.

Kahve için kadına teşekkür etti ve gözleri yeğenine ve bana döndü. "Peki siz hanımlar ben yokken ne yapacağınızı planlamaya başladınız mı?" "Amca," diye sızlandı Tasha. "Bu kadar erken gitmek zorunda mısınız?"

"Özür dilerim, Rypka," diye yumuşak bir sesle konuştu ona. "Bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor. Ama elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Tasha suratını astı ama başka bir şey söylemedi.

"Odalar senin için hazırlanıyor, Olivia." Dikkatini bana çevirdi ve ben de kısa süre içinde gözleriyle buluştum. "Tasha'ninkine yakın olacaklar. Konuştuğumuz gibi senin için kıyafetler ve diğer eşyalar teslim ediliyor. Ayrıca kardeşini arayabilmen için kendi telefonun olacak. Benim ve buradaki personelin telefon numaraları da içinde olacak. Sosyal hesaplar üzerinde çalışmayacak. Maruz kalmayı sınırlamamız gerekiyor."

Vay be, bu adam gerçekten her şeyi düşünmüş. En azından kardeşimle iletişim kurabilmem için telefonu düşündüğü için minnettarım.

"Çok teşekkür ederim. Güvenliğimizi sağlamak için sosyal medyayı kullanmayacağım ve aramalarımı sınırlayacağım," diye mırıldandım usulca, ona her baktığımda hissettiğim bu ani yoğun arzudan rahatsız olmuşum. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ama bu beni korkutuyordu da.

Bu yüzden ona bakmaktan kaçındım, vücudumda hissettiğim çekimden korktum. Hiçbir erkeğe karşı bir şey hissetmemeliydim. Malcome'ın altında yaşadıklarından sonra değil... yine de karşımdaki bu adama bakmak bile onun için acı çekmeme ve tüm korkunç deneyimleri unutmama neden oldu.

Tostu ısırdım ve hiç tadını alamadım. Toprak da çiğniyor olabilirdim.

Nikolai, "Ben yokken siz hanımlar istediğiniz yere gidebilirsiniz," diye söze başladı. "Gitmek istediğiniz her yere buradaki güvenlik görevlilerim tarafından götürüleceksiniz."

Güvenlik ihtiyacını anlayarak başımı salladım. Beni evine getirerek büyük bir risk almıştı ve ben

yeğenini tehlikeye atmayı aklından bile geçirmezdi, çünkü ben sokaklarda refakatçi olmadan özgürce dolaşmayı tercih ediyordum.

On dakika sonra ayrılmaya hazırđı. Ben kenarda dururken Tasha ona kocaman sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Olivia'ya sarılıp öpmeyi de unutma, amca," diyerek Tasha'nın yüzünde mutlu bir kendini beğenmişlik olduğuna yemin edebilirim. Onun romantizm sevdasının temeline inmem gerekecekti.

Bunu gerçekten yapacağını fark ederek kaskatı kesildim. Başını eğdi ve sıcak dudaklarını yanağıma yerleştirdi. Gözlerim bir anlığına kapandı, odunsu kokusunu içime çektim ve o an için tüm dünya yok oldu. Ama çok geçmeden gözlerimi zorla açtım ve bir adım geri attım.

"İyi uçuşlar," diye fısıldadım, onun dışında her yere bakıyordum.

Hızla arkamı dönüp odadan çıktım ve yeni yatak odamı bulmak için merdivenlerden yukarı yürüdüm.

Onun mavi safir bakışlarında ve vücudunda kaybolabilirsin, diye fısıldadı zihnim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I

Kıvrımlı vücudu ve zarif sırtıyla bana göz kırparak uzaklaşmasını izledim. Bir seferde iki merdiven çıkarken gözlerimi onun güzel kışından ayıramıyordum. Ani bir uyarılma sarsıntısı doğrudan sikime vurdu. Onu öpmemem gerektiğini biliyordum ama cazibesine karşı koyamadım. Şimdi, onun kokusu sonsuza dek aklıma kazınacaktı. Temiz hava gibi kokuyordu.

Onda beni bu kadar zahmetsizce tahrik eden şey neydi? Gözlerindeki ateşi gördüm, odaya girdiğimi görür görmez nabızı hızlandı.

Aramızdaki bu çekimle savaştı. Onu suçlayamazdım çünkü şimdiye kadar yaşadığı cehennemi sadece tahmin edebiliyordum. Onun benim korumam altında olduğunu söylediğinde ciddiymdim. Babası da dahil olmak üzere ona zarar vermeye çalışan herkes doğduğu güne pişman olacaktı. O artık benim korumam altındaydı.

Ona zaman tanıyacaktım, ihtiyacı olan tüm zamanı. Hazır olduğunda burada olacaktım. Çünkü içten içe ikimiz de yatağıma gireceği günün yaklaştığını biliyorduk. Aldığımız her nefes bizi o ana daha da yaklaştırıyordu.

Saatime bakınca yola çıkma vaktinin geldiğini fark ettim.

"Tamam, rypka," dizlerimin üzerine çöktüm. "Uzun süre uzak kalmayacağım. Ben dönene kadar Olivia'ya göz kulak olursun, tamam mı?"

Yeğenimin kara gözleri muziplikle parıldadı. "Yapacağım amca," diye Rusça cevap verdi. "Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

Konu bazı şeylere geldiğinde sezgileri kuvvetli küçük bir kızdı. "Eminim öyledir."

"Demek ki çok yakında döneceksin," diyerek bilmiş bilmiş sırıttı ve ben de içimden inlemekten kendimi alamadım. Yeğenim romantizm konusunda takıntılıydı. Bunun nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu beni deli ediyordu. "Sen ve o bebek yapacak mısınız?"

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "Rypka, bunların sorulacak uygun sorular olmadığını biliyorsun. Olivia'yı korkutup kaçırma."

Bana kurnaz bir ifadeyle ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi. "Merak etme amca. Senin için iyi şeyler söyleyeceğim, böylece seni daha da çok sevecek."

Bu sefer sırtıttım. "İşte benim kızım."

Olivia söz konusu olduğunda her türlü cephaneye ihtiyacım olabilirdi. Belki altı yaşındaki bir çocuktan alacağım birkaç öğüt onu bana doğru iter, diye düşündüm kendimi beğenmiş bir şekilde. Bana sıkıca sarıldı ve vedalaştı.

"Seni seviyorum amca," diyerek her zamanki gibi güzel yanağını gagaladı. Bana ilk söylediğinde itiraf etti

onu benimle yaşamaya götürdüğümde, yaralı yanağımdan korkmuştu. Onu suçlamıyordum; pek de güzel bir görüntü değildi. O kadar da kötü olmadığını düşünen ilk kişi Olivia oldu. "Merak etme," diye devam etti küçük yeğenim, "Olivia'nın da seni şimdiden sevdiğini biliyorum. Yara izine aldırıyor ve sen bakmadığında gözlerini senden ayırmıyor."

Saçını karıştırdım. Çocuk çok dikkatliydi. "Uslu dur," diye uyardım usulca.

Arabayla uzaklaşırken Olivia'yı bir kez daha göremediğim için pişmanlık duydum. Ama önemli değil, çok yakında dönecektim. Bu ayrı zaman onun için iyi olacaktı. Hayatındaki tüm bu ani değişiklikleri kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı. Şu anda kendi alanına ihtiyacı vardı ve ben de ona ihtiyacı olan tüm alanı ve zamanı sağlayacaktım. Çok sabırlı bir adam olabilirdim; gerekirse yıllarca bekleyebilirdim.

Dimitry'yi aradım.

"Nikolai," ikinci çalışında telefonu açtı. "Nasıl gidiyor kardeşim?"

"Çok iyi," cevabı beni şaşırttı. Sesinde bir gülümseme seziyordum. Dimitri çok nadiren gülümserdi ve ben bunu hemen Anastasya'ya bağladım.

"Anastasia sana nasıl davranıyor?" Alaycı bir şekilde düşündüm.

"Anastasia'yı sormak için mi aradın?" diye homurdandı ama ses tonunda bir hafiflik vardı.

"Belki," diye kıs kıs güldüm. "Bir kez olsun dinlemene sevindim kardeşim. Ne yapıyorsun?"

"Anastasia'nın Misha'nın düğünü için hazırlanmasını bekliyorum," sesi pek mutlu gelmiyordu.

"Anastasya gerçekten gitmek istedi ve gelininin svideteli olmayı kabul etti." "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Onun güvenliği konusunda endişeliyim. Aksi takdirde, benim için sorun olmazdı." Derin nefesi hattı doldurdu. "Buna ilk randevumuz diyor."

"Ve sen itiraz ediyorsun?" Alay ettim. Dimitri Anastasya'ya sıırılsıklam aşıktı.

"Kahretsin, hayır," diye mırıldandı. "O... lanet olsun, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. O her şey."

Bu duyguyu anlayabiliyordum. Olivia'nın görüntüsü zihnimi doldurdu. İçimde Olivia'nın benim için her şey olabileceğine dair bir his vardı; eğer bana açılırsa. Bana izin verir miydi? Öyle sanıyordum; asıl soru bunun ne kadar zaman alacağıydı. Tüm korkularını kovalayan ve onların yerine güç, arzu ve yüzeyin altında kalan ateşi koyan kişi olmak istedim. Bu kadının ailesini ya da eski nişanlısının o piçini yatıştırmak için meydan okumasını ve gücünü derinlere gömdüğünden hiç şüphem yoktu. Hepsini ortaya çıkaracak ve içinde gelişmesine izin verecektim.

"Senin adına mutluyum." Ciddiydim; Dimitry'nin kendi mutluluğunu bulmasının zamanı gelmişti. Anastasya onu mutlu edecekti, bundan hiç şüphem yoktu. "Şimdi söyle bakalım. Boris'ten haber var mı?"

"Aslına bakarsanız az önce Anastasia'nın babasıyla telefonda görüştüm," diye olayları özetlemeye başladı. "Boris Rusya'da görülmüş. Bunun dışında ellerinde fazla bilgi yok."

"Onu yakalayacağız Dimitry," diye güvence verdim.

"Onun hakkında somut bilgi edinmek için karaborsaya para ödülü koydum. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Onun gitmesini istiyorum," diye homurdandı tedirgin bir şekilde.

"Biliyorsun o hiçbir zaman sabırlı bir adam olmadı." Bu doğrudu, Boris eylemlerinde asla stratejik davranmazdı.

Genellikle karmakarışık duygularla yönetirdi. "Mutlaka bir hata yapacaktır." "Sana o yarayı yaptığında onu öldürmeliydim," diye tükürdü.

Olay olduğunda Dimitry'nin öfkesini asla unutmayacağım. Boris ve adamlarıyla savaştım, masum bir adama zarar vermelerine izin vermek istemedim. Onun yerine, onun için öngörülen cezayı hak ettim. Bu durumdayken ve kesik yüzünden görüşüm etkilenmişken onları yenemeyeceğimi biliyordum.

Ayrıca onlardan çok fazla vardı. Dimitry bir görevden dönmüş ve olanları görünce soğukkanlılığını kaybetmişti. Çok nadiren soğukkanlılığını kaybeder ve öfkeli bir saldırıya geçerdi. Boris'in iki adamını öldürdü, Boris beni tutarken

yüzümü kesti. Kana susamıştı ve Sergei ile ben onu geri çekmeseydik kendini öldürtecekti. Geri çekilmemiz ya da birimizi kaybetme riskini almamız gerekiyordu. Dimitry'yi Boris'in tüm adamlarıyla savaşmaktan alıkoyan tek şey buydu. Bizi feda etmek istemiyordu. Kendini feda ederdi ama beni ve Sergei'yi asla.

Bize Rus Günahkarları denmesinin bir sebebi vardı. Boris yüzümü keserken o odada duran her bir adamı öldürdük. Ve bunu teker teker yaptık, böylece zamanlarının geldiğini bilerek titreyebilir ve terleyebilirlerdi. Ölümlerini beklemenin acısı onları baştan savma yaptı. Hayatta kalan tek kişi Boris'ti ama aleyhindeki tüm kanıtları federallere teslim ettiğimizde ona özel bir sürprizimiz vardı.

"O artık geçmişte kaldı," diye karşılık verdim, hayatta kalmak için kim olmak zorunda kaldığımızı acı bir şekilde hatırlatarak. "Anastasia'nın arkadaşı nasıl?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Olivia evime yerleşti ve güvende," dedim ona. "Malcome ve babası ona çok zarar verdi ama o güçlü. Amerika'ya dönüş yolundayım. Erkek kardeşi yardım ediyor. Orduda bağlantıları var, o yüzden faydalı olacaktır. Döner dönmez ona şüphelerimizin bir özetini vereceğim."

Dimitry, Sergei ve benim bir teorimiz vardı. Ve şu anda gerçekten bir teoriydi çünkü önsezilerimizden başka dayanabileceğimiz bir şey yoktu. Malcome Schmidt ABD askeri istihbaratına güvenli olmayan uydu bağlantıları satıyor ve bunları güvenli olmamalarına rağmen güvenli iletişim ağları olarak gösteriyordu.

"Sergei'den haber aldın mı?" Dimitry sordu.

"Hayır, henüz onu arama fırsatım olmadı," dedim. Onunla da temasa geçmem gerekiyordu.

"Kadını ile işler nasıl gitti? Onu kaçırmak için ne düşündüğünü hâlâ anlamış değilim. onu."

"Katılıyorum. Ama o her zaman üçümüz arasında en yaratıcı olanımızdı." Bu konuda haklıydı.

"Ama Boston'la o evliliği ayarladıktan sonra neden gidip bir kadınla birlikte oldu? aile?"

"Kim bilir?" Dimitri mırıldandı. "Anastasia'yı böyle bir tehlikeye attığı için boynunu kırmadığım için şanslı."

Bazen Sergei'nin düşünce tarzını takip etmek zor oluyordu. Günlerce beynimi yorabilirdim ama yine de takip edemezdim. Bu yüzden vazgeçtim. Eninde sonunda bir yolunu bulur ve bize anlatırdı.

"Vlad Naryan-Mar'da mı?" Ona sordum. Onun hakkında hâlâ içimde kötü bir his vardı. Dimitry haklıydı; Vlad asla pes etmezdi ve çok kolay pes ediyordu. Ona tüm yasadışı anlaşmalara son vereceğimizi söylediğimizde, çok kolay kabul etti. Dikkatli olmam için beynime alarm sinyalleri gönderiyordu.

"Evet, birkaç adam getirdi." Cevabı sertti ve Vlad konusunda onun da huzursuz hissettiğini biliyordum. "Yakında bitecek kardeşim," diye ona güvence verdim. "Boris'in işine yarayan hiçbir şey yok. O bir sıçan

Yeraltında saklanıyor. Kadını ve kendini güvende tut. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

"Teşekkür ederim, kardeşim." Dimitry ve Sergei, eğer bizi birbirimizden doğurmuş olsalardı daha fazla kardeş olamazdık.

aynı anne. Büyürken aynı acıyı paylaştık, çaldığımız yiyecekleri ve dökülen kanları paylaştık. Böyle bir bağ asla koparılamazdı.

Sırf seni güvende tutmak için gerekirse tüm dünyayı yerle bir ederim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

A Yatak odasının kapısını arkamdan kapatır kapatmaz kapıya yaslandım ve dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Tanrı aşkına, bu sadece bir öpücüktü.

Vay anasını, bu adam kadınlık organımı çalıştırıyordu!

Kokusu, tenimdeki sıcak dudakları... sadece yanağıma kondurduğu bir öpücüktü ama aman Tanrım, külotumun ıslandığını hissettim. Ve bu hiç olmamıştı. ASLA! Sadece kadınlık organlarımda ve hormonlarımda bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Ama bundan sonra, artık her şeyin düzgün çalıştığından emindim. Açılmıştım, hem de çok açılmıştım.

Belki de Malcome'ın yapmaktan hoşlandığı hastalıklı, sapkın şeylerden duyduğum korku daha önce bir şey hissetmemi engellemişti. İçimden alay ettim. Bu konuda belki diye bir şey yoktu. Daha önce hiç tahrik olmamamın nedeninin Malcome'la yaşadığım korku ve deneyim olduğundan emindim. Malcome'ı düşünmek bir buz duşu gibiydi; ve tıpkı bunun gibi tüm karıncalanmalarım ve kıvılcım alevim söndü.

Yine de iyiydi. İnanamayarak başımı salladım. Tamamen frijit değildim.

Siyah Chanel elbisemi çabucak çıkardım. İçimden onu yakmak geldi ama bunun yerine çöp kutusuna attım. Buranın muhteşem sahibinin, koruması altındaki ilk günde yangın çıkarmamdan hoşlanmayacağından emindim.

Onun koruması altındaydım. Sanki bana tüm dünyayı vaat etmiş gibiydi, korumasını o kadar değerli buluyordum.

Malcome hayatımızdan tamamen çıktıktan sonra ne olacağından emin değildim ama yeni bir hayat olacağından emindim. Kardeşim ve annem güvende olduğu ve biz birlikte olduğumuz sürece, nerede yaşadığımız ya da ne kadar paramız olduğu umurunda değildi.

Duşa girdim ve vücudumdan aşağı akan ılık suyun tadını çıkardım. Yeniden canlandırıcı, özel bir tür arınma gibi hissettirdi.

Duş suyunun fayans üzerindeki sesi rahatlatıcıydı. Yüzümü duş başlığına doğru eğerek suyun tüm korkularımı ve geçmişimi yıkamasına izin verdim. Malcome ve babam benim ve annem için bir tehdit olmaktan tamamen çıktıklarında kendimi daha da iyi hissedecektim.

Bu, Malcome'ın partisinden ayrıldığımdan beri yaşadığım ilk sessiz andı. Sıcak duşun içinde durmama rağmen onun anısı bile vücudumda soğuk ürpertiler yaratıyordu. Dudaklarımdan dökülen ismim iğrenç bir hakaret gibi geliyordu; beni her an saldırmaya hazır bir yılan gibi izliyordu. Elim sabun kalıbıyla vücudumda gezinirken, iç uyluğumdaki yanık izinin üzerinden geçtim. Hayatımın geri kalanı boyunca vücudumda iz bırakacaktı. Tek yara izi bu değildi. Sırtımda kırbaçlamadan kalan küçük yara dokuları vardı. Neyse ki, artık fark edilmiyorlardı ama koşan herkes tarafından kesinlikle hissedileceklerdi.

ellerini sırtıma koydular.

Kana susamış yanımda bana yaşattığı tüm acıları geri almak istiyordu. Ve kim bilir o hasta adam kaç kadının daha canını yakmıştı. Başkalarının da olduğundan emindim ve kalbim o kurbanlar için çarpıyordu. Şimdiye kadar onunla yaşadıklarım ne kadar korkunç olursa olsun, evlendikten sonra yapacaklarının yanında bunun devede kulak kaldığını biliyordum. Kendini tutmasının tek nedeni evlenene kadar bekaretimi korumak gibi saçma bir düşünceydi. Bana göre korunacak saf bir şey kalmamıştı.

Sertçe yutkundum, o canavarla evli olma düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti. Ne korkularına ne de düşüncelerime degecek biri değildi. Nikolai onun acı çekmesini sağlayacaktı, bundan hiç şüphem yoktu. Ve o günün gelmesi için sabırsızlanıyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Ouşumu tamamladıktan sonra hızlıca basit bir kot pantolon, hafif, uzun kollu bir gömlek ve bir çift Converse giydim. Nikolai buraya geldiğimizde ihtiyacım olan her şeyi alacağımızı söylerken şaka yapmıyordu. Her şeyi düşünmüştü, her türlü kıyafetten Egzersiz kıyafetlerinden her tür iç çamaşırına, tuvalet malzemelerine... hatta mücevherlere kadar... Bunların çok fazla olduğunu düşündüm ve bunlara dokunmamaya karar verdim. Başka bir erkeğin beni satın almasına asla izin veremezdim.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun ya da kalbimi nasıl çarptırırsa çarptırsın.

Hepsine göz gezdirdiğimde Nikolai'nin son derece zengin olduğu ortaya çıktı. Aldığı hiçbir şey ucuz değildi. Kıyafetleri giyecektim ama kardeşimle konuşup parasını ödemenin bir yolunu bulmaya kararlıyım. Ama mücevherlere dokunmazdım. Gizli bir amacı olmadığı sürece bunları neden aldığını anlamıyordum.

Öpücüğünün görüntüsü zihnimde parladı. Bana nasıl hissettireceğinin sadece bir ön gösterimiydi. Bundan emindim. Birlikte nasıl görüneceğimizi düşündüğüm resim, bir fırça ve tuval için çöpçü avına çıkma isteği uyandırdı.

Adımlarım durakladı ve elim kapının tokmağında hareketsiz kaldı. Altı aydır karanlık ve çarpık olmayan ilk görüntüyü bu. Nikolai'nin sadece bir öpücüğünün bunu yapması nasıl mümkün olabilirdi?

Omzumun üzerinden geriye doğru bir bakış attım, mücevher çekmecesini tüm ışıltısıyla açık bırakılmıştı. Bu, duvarlarımı yüksek tutmam için kendime bir hatırlatma olmalıydı. Kimse beni satın alamazdı, en önemli şey bu değildi.

Yine de Nikolai farklıydı. İçimden bir ses onun tanıdığım herkesten çok farklı olduğunu söylüyordu.

Başımı sallayarak Tasha'yı aramaya koyuldum. Bunu merak etmek zaman kaybıydı. Erkeklerle olan tüm ilişkilerimde bulduğum bir şey varsa o da hiçbir anlam ifade etmemeleriydi. Nikolai'nin diğer erkekler gibi olmadığını düşünmek için aptal olmak gerekirdi. Yine de öyle olmadığını biliyordum ama yaşadığım acı deneyim beni tüm erkeklerden şüphe eder hale getirmişti.

Babamın açgözlülüğü ve berbat öncelikleriyle ve daha sonra Malcome'ın hastalıklı sahiplenme duygusuyla her zaman bir gündem olduğunu erken öğrendim.

"Onunla ne yapıyordun?" Malcome kulağıma tısladı, dudaklarında sahte bir gülümsemeyle beni kalabalığın arasından çekerken eli üst kolumu sertçe sıktı.

"Kim?" Kısık sesle inledim, sert tutuşu kolumu acıtıyordu. Dokunuşu tenimi olabilecek en kötü şekilde yaktı.

"General," diye öfkeyle tükürdü.

Kafam tamamen karışmış bir halde bu hasta adama yan gözle baktım. Bu gece hiçbir generalle konuşmadım. Üniformalı tek bir kişi bile yoktu. Sohbet ettiğim birkaç adam vardı ama hiçbirinin adını hatırlayamıyordum. Hiçbirinin general olduğunu söylemediğinden emindim.

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye sakın bir ses tonuyla ona güvence verdim. Bazen Malcome'in beni cezalandırmak için bir şeyler bulmaya hevesli olduğunu hissediyordum... beni incitmek için.

"Senin sahibin benim Olivia," diye iddia etti. Dilimin ucunda ona sürekli sahip olma takıntısı hakkında konuşmak vardı ama daha iyisini biliyordum. Bu onu daha çok kızdıracak ve daha ağır bir cezayla sonuçlanacaktı. Tehditkâr ve sinsî bir ses tonuyla devam etti: "Seni istediğim zaman kırabilirim. İstediğim zaman aileni alaşağı edebilirim."

Tehditleri boş değildi, bunu biliyordum. Canımı yakacağını bildiğim için midemin çukuruna bir korku yerleşti. Geliyordu, yakında dilimde acı bir tat gibi takip edecek olan acı.

Beni de peşinden sürükleyerek İskenderiye'nin dış mahallelerindeki geniş evine doğru yürümeye devam etti. Katılmam gereken her partisinin mutlaka onun evlerinden birinde gerçekleşmesinden nefret ediyordum. Onun bölgesinde olmaktan nefret ediyordum; bu ona daha fazla kontrol sağlıyordu. İçimdeki her içgüdü çılgılık atmamı, olay çıkarmamı, böylece herkesin gözünün bize çevrilmesini söylüyordu. Onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum, beynimde tehlike alarmı çalıyordu.

Anıları bir kenara iterek dikkatimi şimdiki zamana verdim. Kendimi merdivenlerin dibinde, geniş fuaye alanında buldum ve Tasha'yı aramak için hangi yöne gideceğimi merak ederek etrafa bakındım.

Nikolai'nin beni daha önce tanıştırdığı uzun boylu bir adam az önce dışarıdan içeri girmişti. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu, koyu renk bir takım elbise giymişti ve ceketinin altında bir silah kılıfı vardı. Normal bir kadın bundan korkardı ama beni rahatsız etmedi. Anastasia'nın ailesinin yanında buna alışmıştım.

Nikolai'nin de bir tane taktığını fark ettim. Havaalanı güvenliğinden ve sınır devriyesinden nasıl geçeceğimiz beni endişelendiriyordu ama özel uçakla uçmak tamamen farklı bir deneyimdi. Anastasia, Scarlett ve ben Avrupa'ya seyahat ettiğimizde, Brian Anastasia'nın güvenlik korumasıydı ve bir sonraki ülkeye her gidişimizde sınır devriyesinden geçerken en kötü zamanı o yaşırdı. Avrupa'nın çoğunda AB anlaşması kapsamında Schengen Sınırları olmasaydı daha da kötü olacağından şüpheleniyordum. Neyse ki bu anlaşma bazı durumlarda bir ülkeden diğerine ayrıntılı bir sınır giriş sürecinden geçmeden gitmemize izin veriyordu. Brian'ın her yedi ila on günde bir o sorgulama ve evrak değerlendirme çilesini çektiğini hayal etmeye çalıştım. Onun için çok üzülürdüm.

Adını hatırlamaya çalışarak "Merhaba," diye selamladım adamı. "Sen Andrew'sun, değil mi?" "Andrey."

Gülümsedim. "Evet, özür dilerim. Andrey. Tasha'yı nerede bulabileceğimi biliyor musun?" "Öğretmenin yanında."

"Oh." Peki o öğretmenle birlikteyken benim ne yapmam gerekiyordu?

"Yirmi dakika içinde işi bitecek."

Evi mi keşfetsem yoksa dışarı çıkıp biraz temiz hava mı alsam diye düşündüm. Pencereden dışarı baktığımda güneşin pırıl pırıl parladığını gördüm ve kararımı verdim.

"Biraz temiz hava alsam sorun olur mu? Ben bahçede kalacağım."

Başını salladı ve bileğini kaldırarak bir cihazla Rusça konuştu. "Her şey yolunda. Güvende olduğunuzdan emin olacaklar."

"Teşekkürler." Malcome'dan bir kıta uzakta olduğum düşünülüyordu aşırı gibi görünse de kesinlikle takdir ettim.

Dışarı adımımı attığım anda bunun doğru bir karar olduğunu anladım. Yüzüme vuran güneş ışınlarının sıcaklığı gençleştirici bir his veriyor ve bana en iyi enerji artışını sağlıyordu.

Rusya'ya dönüp bir adamın koruması altında olacağımı hiç hayal etmemiştim. Kesinlikle Nikolai gibi bir adamın değil. Onu ilk gördüğüm anı düşündüm. Onu bir jaguar gibi tehlikeli ve güzel bulmuştum. Ölümcül de olabilen vahşi ve güzel bir canavar. Malcome'u ilk gördüğüm anda onun da tehlikeli olduğunu düşünmüştüm. Ama o bana bir yılanı hatırlattı. Bu ikisi birbirine benzemiyordu.

Keşke Anastasia ve Scarlett'i aramak mümkün olsaydı. Onların da Rusya'da olduğuna inanamıyordum. Onları çok özlemiştim. Konuşmadan bir gün, en fazla iki gün geçirmiyorduk ve şimdi iki haftadan fazla olmuştu. Ne yaptıklarını merak ediyordum. Nikolai güvende oldukları gerçeği dışında daha fazla bilgi vermedi. Ama önemli olan tek şey buydu.

Annem için endişeleniyordum. Oliver onu babamın öfkesinden koruyabilecek miydi? Babamın şimdiye kadar çoktan çıldırmış olacağından hiç şüphem yoktu; bunun bedelini annemin ödememesi için dua ettim.

Nikolai'nin bana verdiği telefonu cebimden çıkardım ve telefon rehberimde gezindim. Nikolai'nin numarasının orada olduğunu fark ettim ama kardeşimin adına ulaşana kadar devam ettim.

İsmine bastım ve bekledim.

"Alo?" Kardeşimin tanıdık sesi cevap verdi.

"Benim. Konuşabilir misin?" Eğer annemle birlikteyse, planımızın açığa çıkma riskini almasını istemiyordum. "Evet, konuşabilirim. Ilya ile Nikolai'nin kulübündeyim."

Nikolai'nin malikanesinin arazisinde amaçsızca dolaşırken derin bir nefes aldım. "Annem için endişeleniyorum," dedim ona. "Babamın ne kadar şiddet yanlısı olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Büyüdüğümüz yıllar boyunca Oliver benim dayanağımdı. "Sen Nikolai ile ayrıldıktan sonra, Ilya ve ben onu almaya gittik. Nikolai'nin onu bulamayacağı bir yere taşındı. Bunu yapsa bile, tüm güvenlik önlemlerini aşması asla mümkün olmayacaktır."

İçimi bir rahatlama kapladı. Artık güvende olduğuna göre nefes almak ve babamla Malcome'dan kurtulduğum için mutlu olmak daha kolaydı. Nikolai güvenlik söz konusu olduğunda çok düşünceli davranıyordu ve bunu takdir ediyordum.

"Bu harika bir düşünceydi. Lütfen benim adıma da Ilya'ya teşekkür et." Adam cehennem kadar korkunçtu ama annemin güvende kalmasına yardım ettiyse sonsuza dek minnettar olurdum. Kardeşimin mesajı ilettiğini duydum.

"Bir şey değil diyor."

"İyi misin?" Bazen kardeşimin korkusuzluğu beni endişelendiriyordu.

Ev ödevini yapmadan orduya kaydolmak için bastırdı. Arkadaşları bana kardeşimin de aynı şekilde savaşa girdiği pek çok hikaye anlattı. Onun başına bir şey geleceğini düşünmek bile kanımı donduruyordu.

Heyecanı ya da ona eşlik eden adrenalin patlamasını hiç umursamadım. Rutinim ve en iyi arkadaşlarımla basit bir hayatı tercih ettim. En çok da kendi dünyamda kaybolmama ve onu tuvale dökmeme izin veren sessiz zamanlarımı seviyordum.

"Endişelenmeyi bırak, abla." Hattan ağabeyimin sesi geldi. "Ben harikayım. Her şey yoluna girecek."

İyimserliğini tam olarak karşılayamadım ama kesinlikle memnuniyetle karşıladım. Nikolai'nin yetkinliğinden şüphe ettiğimden değil. Sadece babamın ve Malcome'ın ne kadar sinsi olduklarını biliyordum.

"Plan işe yaradı mı?" Onun yerine ben sordum. Bu durumda biraz inançlı olmam gerekiyordu.

"Evet, öyle oldu," diye doğruladı kardeşim. "Polis atılmış çantanı ve parçalanmış cep telefonunu buldu. Bunun bir kaçırılma olayı olduğunu açıkladılar. Şimdi polis, Malcome'ın sinir bozucu, aptal adamlarıyla birlikte seni arıyor. Ama şu ana kadar hâlâ şehir sınırları içinde olduğunuzu düşünüyorlar." Buna kandıklarına inanamıyordum. Çok basit bir plan gibi görünüyordu ama hem Nikolai hem de

Oliver basitin daha iyi olduğunu söylüyorlardı. "Annemi Nikolai'nin güvenli yerine taşıdım. Polise güvende olduğunu söyledim ama yerini açıklamayı reddettim. Neyse ki Nikolai'nin polis departmanındaki bağlantıları bu konuya izin verdi.

birakılacak. Nikolai, Ilya ve benden başka kimse onun nerede olduğunu bilmiyor. Yani babamızın o piçi şehirde tek başına kalıyor. Değişiklik olsun diye kendini dövebilir."

Bu konuda haklıydı. Babamız her zaman her şey için başkalarını suçlardı.

"Yine de söylemeliyim ki," diye devam etti ağabeyim kendini beğenmiş bir tonda, "babamızın korkudan terlediğini görmekten oldukça keyif alıyorum. Hilda bana Malcome'ın onu ziyaret ettiğini söyledi." Hilda bizim aşçımızdı ve işlevsiz ailemizin yanında kaldığı için bir azizdi. "Malcome'ın babamı, önümüzdeki kırk sekiz saat içinde seni üretmezse borçlarını ödemeyeceği konusunda tehdit ettiğini duymuş. Ve eğer hesaplamalarım doğruysa," diye devam etti ve ses tonunda memnun bir gülümseme sezdim, "sadece yirmi saati kaldı.

Kahrolası Malcome, babamın seni yakaladığını ve korumaya çalıştığını düşünüyor."

Kardeşim de ben de bu düşüncenin kendi içinde saçma olduğunu biliyorduk. Oliver babamdan nefret ederdi. Şiddet içeren davranışları ve hincını ailesinden çıkarma biçimi, her geçen yıl nefretimizin artmasına neden oluyordu... Anneme yaptıklarından, bize davranışlarından ve nihayetinde beni Malcome Schmidt'e satmasından nefret ediyorduk.

"Lütfen Hilda'nın da güvende olduğundan emin ol," diye hatırlattım kardeşime. Babamızın kıvrandığını görmek benim için önemli değildi. Kendini kaybettiğinden zerre kadar şüphem yoktu.

"Yaptık," diye onayladı. "Ondan sonra onu annemle kalmaya götürdük. Nikolai'nin fikriydi."

Böylesine düşünceli bir jest karşısında kalbim kabardı. Herkesin, hatta aşçımızın bile güvenliğini önemsemesine bayılmıştım. Kahretsin, bu kadar korumacı bir adam için kolayca kafamı kaybedebilirdim.

"Bu çok iyi."

"Şu anda o piçin çektiği acıyı görmeyi çok isterdim," diye tükürdü.

"Önemsediğim en önemli şey senin ve annemin güvende olmanız," diye yumuşak bir sesle telefona konuştum. Babama ya da eski nişanlıma duyduğum nefretin tükenmesine odaklanmak istemiyordum. Nikolai'yi düşünmek kalbimin endişe verici bir şekilde çarpmasına neden oluyordu. Dikkatli olmalı ve sadece üçümüzle yeni bir hayat kurmaya odaklanmalıyım. Aslında bunu dört gözle bekliyordum.

"Malcome'u alaşağı etme planları nasıl gidiyor?" diye sordum. Nikolai'nin koruması altında kendimi güvende hissediyordum ama yine de içimde, beni pençesine almanın bir yolunu bulacağına dair bir korku vardı. Eğer beni şimdi ele geçirirse, vereceği acı hayal bile edemeyeceğim kadar kötü olurdu.

"Henüz çok erken," diye cevap verdi kardeşim sesinde bir endişe olmadan. "Nikolai döner dönmez, odaklanmamız gereken konuları tartışacağız. Ilya'nın bana verdiği dosyaları inceledim ve araştırmaya değer bazı işlemler olabilir. Nik bazı yasadışı anlaşmaları olduğuna inanıyor ama önce onları bulmamız ve tüm kanıtları belgelememiz gerekecek. Merak etme Livie. Onu içeri tıkacağız."

Nikolai'ye çoktan bir lakap taktığını fark ettim ve gülümsemekten kendimi alamadım. Umarım Nikolai bundan nefret etmezdi. Oliver bana Livie diyen tek kişiydi. Çocukken bana taktığı bir lakaptı bu. Çevresinin bir parçası olarak gördüğü insanlara lakap takmayı severdi. Sanırım Nikolai, ya da Nik mi demeliydim, denemeden bile onun çevresine girmeyi başarmıştı.

"Biliyorum," diye cevap verdim kesin bir ifadeyle. Bunu yapabilecek biri varsa o da Nikolai ve ağabeyimdi. "Livie," dedi ağabeyim biraz tereddütle.

"Evet?"

"Malcome senin yanında hiç iş konuştu mu?" diye sordu. Bana Malcome ve o adamla geçirdiğim zaman hakkında soru sormaktan hoşlanmıyordu. Aynı şekilde ben de bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordum ama bunun önemli olduğunu biliyordum.

"Hayır," diye cevap verdim derin bir iç çekerek. Malcome bunu yapamayacak kadar zeki ve kurnazdı. "Asla. Benim yanımda iş görüşmesi bile yapmazdı. Bunun için fazla zekiydi."

Evin etrafını neredeyse yarılamıştım ve önümde muhteşem bir havuz uzanıyordu. Bu bir

mükemmel bir huzur alanı.

"Sorun değil," diye karşılık verdi, kendine güveni sarsılmamıştı. "Yine de onu yakalayacağız. Bundan eminim." Arkamda yüksek sesli bir çığlık yankılandı ve Tasha'nın bana doğru koştuğunu görmek için arkamı döndüm. "O da ne?" Kardeşim sordu. "Bir hayvanın sesine benziyor."

Bu sefer kıkırdadım. "Nikolai'nin yeğeni, Tasha. Gitmene izin vereceğim. Seni yarın ararım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, abla." Tasha benden birkaç santim ötede durduğunda telefon görüşmesi sona erdi. Bana çarpmadığı için şanslıydım.

"Merhaba," diye gülümseyerek onu selamladım. Çok mutlu ve kaygısız görünüyordu, gözleri parlıyordu ve saçları hafif dağınıktı.

"Merhaba, amcamla mı konuşuyordun?" diye sordu merakla. "Ne dedi? Ne zaman dönecekmiş? Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Vay canına," diye haykırdım tüm soruları karşısında. "Bu çok fazla soru. Ben kardeşimle konuşuyordum ve kardeşimi çok seviyorum."

Onun hayal kırıklığına uğramış bakışları karşısında gülümsememi bastırdım. Bu küçük kızın romantizm takıntısı da neydi böyle?

"Nikolay Amca'yı her gün arıyor musun?" diye tekrar denedi.

"Hayır, bilmiyorum." Amcası konusunu minimumda tutmanın daha iyi olacağına karar verdim. Onu çok az tanıyordum ve daha dün tanışmıştık. Yoksa bu saat farkıyla iki gün önce miydi? Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyordu! "Her gün kimi arıyorsun? Bana ne yapmaktan hoşlandığını söyle lütfen."

Bu onu harekete geçirdi. Dans etmeyi, şarkı söylemeyi, koşmayı, oynamayı, tekrar dans etmeyi severdi... öğrenmeyi sevmezdi.

Konuşmaya devam etti, sonra beni açık bir çim alana sürükledi ve nasıl dans etmeyi sevdiğini gösterdi. Güldüm, neredeyse bir aydır ilk kez özgür ve mutluydum.

"Dans etmeyi sever misin?" Gözleri parlıyordu ve sarı saçları güneşte altın tonlarını yansıtıyordu.

"Evet," diye itiraf ettim. "Kız arkadaşlarım ve ben genellikle birlikte dans etmeye gideriz. Ama en sevdiğim şey resim yapmak."

"Çok kız arkadaşın var mı?" diye sordu. "Sadece hocalarımla ve buradaki insanlarla takılıyorum. Aşçının kızı benim arkadaşım ama o benden büyük."

"Hayır, çok fazla arkadaşım yok." Bana bu soruyu sorarken sesinde hafif bir kıskançlık sezdim. "Bir erkek kardeşim, annem ve yakın olduğum ve onları çok sevdiğim iki kız arkadaşım var. Anastasia ve ben birlikte büyüdük çünkü annelerimiz en iyi arkadaşlardı. Scarlett ile lisede tanıştık ve çok yakın olduk. Bazen iyi arkadaşlar bulmak biraz zaman alıyor ama buna değer."

"Ben de annemi seviyordum," derken gözleri hüznle doldu. Kollarımı ona doladım, ilk mutluluğundan sonra onu üzgün görmekten nefret ediyordum. "Kötü adam onu öldürdü."

Bunu duyunca sertçe nefes verdim. Annesi öldürülmüş müydü? Yüzü karnıma gömülmüştü, sanki bunun onu nasıl üzdüğünü görmemi istemiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca, elimi başının üzerine koyarak. Böyle bir acıya katlanmak zorunda kalmak için çok gençti. Onu neşelendirmek umuduyla, "Ben de havuza atlamayı ve yüksek sesle su sıçratmayı seviyorum," diye ekledim. İşe de yaradı.

"Ben de!" diye haykırdı. "Gidip yapmak ister misin?"

Beş dakika içinde hevesle mayolarımızı giydik ve havuz alanına kadar kıkırdadık. Sözüme sadık kalarak bir topun içine atladım ve gürültülü bir sıçramaya neden oldum. Hava almak için ayağa kalkar kalkmaz bakışlarım Tasha'yı aradı.

"Hazır mısın?" Ona gülerek sordum. Kocaman gülümsedi ve hızlanmak için birkaç adım geri atıp havuza atladı.

Sıçrama.

Hava almak için yukarı çıktı. "Büyük müydü?"

"Çok büyüktü," dedim ona. "Benimkinden çok daha büyüktü. Tekrar yapalım mı? Belki daha iyisini yapmak için bir şansım olur."

Hevesle başını salladı ve ikimiz de tekrar yapmak için aceleyle havuzdan çıktık. Ve tekrar. Ve tekrar.

Üç saat boyunca havuza atladık, güneşlendik, sonra tekrar havuza atladık ve sonunda paydos ettik.

İkimiz de havlulara sarınarak rahatlamış bir şekilde eve geri döndük.

Eve girdiğimizde "Açlıktan ölüyorum," dedim ve Andrey gülümseyerek bizi izledi. "Sen de mi?"

"Evet," diye onayladı. Saatin öğleden sonra dördü geçtiğini fark edince şaşırdım.

Elini tuttum. "Bana mutfağın yerini göster lütfen. Belki aşçı bize Amerikan tarzı sandviç hazırlamama izin verir. İster misin?"

Bir çılgılık daha attı ve beni gülerek mutfağa doğru sürükledi, orada aşçıyla yeniden tanıştım ve aslında benim yaşımda olan kızıyla tanıştım.

"Merhaba, ben Katja," diye selamladı beni. "Sen herkesin bahsettiği Olivia olmalısın." "Herkes kim?" Herkesin benim hakkımda konuşmasını tuhaf bularak sordum.

"Ev halkı. Yeni gelen herkesi severiz, özellikle de kadınsa. Bu evde çok fazla erkek var."

"Sen de mi burada yaşıyorsun?" Nikolai beni onunla daha önce tanıştırmamıştı. Dışarıda bir yerlerde olmalı. "Oh, hayır! Erkek arkadaşım ile birlikte şehrin merkezinde yaşıyorum," diye açıkladı. "Küçük evimizi ziyarete geliyorum."

Tasha'nın tanıdığı kızlar var ve kız meseleleri hakkında konuşabiliriz."

Altı yaşındaki bir çocukla hangi kız meselesini konuşabileceğini merak ettim.

"Katja'nın erkek arkadaşı Katja'ya evlenme teklif edecek. Çok romantik," diye hülyalı bir şekilde iç geçirdi Tasha.

Aha! En azından Nikolai'nin koğuşunun romantizm takıntısını nereden aldığını artık biliyordum.

Onunla oynaması için Tasha'nın yaşına yakın birkaç çocuk bulmamız gerekecekti.

Kendi sandviçime başlamadan önce Tasha'nın sandviçini çabucak hazırladım. Bu sandviçlerin resmi Amerikan tarzı sandviç olup olmadığından emin değildim. Sanırım üzerlerine her şeyden biraz koyarsam öyle olacaklar. Geçen yaz boyunca sandviçlerimizin Avrupa'dakilere kıyasla her şeyle aşırı yüklü olduğunu fark ettim... her şeyden çok fazla ama sanırım onu daha da lezzetli yapan da buydu.

"Başka sandviç isteyen var mı, Amerikan usulü?" Ben teklif ettim.

Andrey içeri girdi ve bu fırsatı değerlendirdi. "Ben istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde Katja ve annesi de teklifi kabul etti ve ben de hemen işe koyuldum. Sandviçler mayonez, jambon, peynir, domates, marul, muz biber ve bolca kalori ile doluydu.

"Bu oldukça iyi," diye övdü Andrey. "Üzerinde bir sürü şey var."

Kıkırdadım. "Evet, öyle. Amerikalılar sandviçlerini her şeyle dolduruyor."

Hepimiz küçük bir masanın etrafına oturduk, beşimiz mutfakta sıkışık bir şekilde daha önce hiç yemediğimiz gibi yemek yedik. Masanın etrafındaki her yetişkin tamamen giyinikken hala bir havluya sarınmış olarak biraz gülünç göründüğümü fark ettim. Önemli değildi çünkü Tasha'nın pırıl pırıl gülümsemesi güneş gibi parlıyordu.

"Yani Nikolai'nin kız arkadaşı mısın?" Katja bana sordu, bu kadar açık sözlülükle beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır."

Tasha aynı anda, "Evet," diye cevap verdi.

Katja'nın bakışları merakla kaydı, ancak altı yaşındaki bir çocuğun flört hakkında söylediklerini neden dikkate aldığından emin değildim.

Tasha'ya dikkatle bakarak, "Biz sadece arkadaşız," diye ekledim. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsedi ve omzunu silkti. Gerçekten de bir yetişkinin sahip olması gereken pek çok özelliğe sahipti. Sanırım bu sadece yetişkinlerle takılmanın bir sonucuydu.

"Yarın akşam benimle dışarı çıkmak ister misin, seni birkaç kişiyle tanıştırayabilirim?" Katja teklif etti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim Tasha araya girmeden önce. "Tasha'yı tanımak ve birkaç gün rahatlamak istiyorum."

Katja anlayışla başını salladı. "Peki ya bu Cuma?"

Kaşlarımı çattım. Sadece üç gün vardı.

"Gidip yerlilerle tanışmalısın," diye önerdi Andrey. "Nikolai biraz kendine zaman ayırman ve eve tıklıp kalmaman gerektiğini söyledi."

Tam olarak ona yönelik olmasa da ona bir bakış fırlattım. Nikolai'nin benim hakkımda çalışanlarıyla konuşması beni tedirgin etti ama hiçbir şey söylemedim.

"Elbette," diye homurdanarak Katja'ya yanıt verdim, sonra Tasha'ya döndüm. Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordum. "İyi olacak mısın? Belki sen ve ben o gün daha erken çıkabiliriz?"

"Yaşasın, gündüzleri dışarı çıkabiliriz. Sonra geceleri Katja ve erkek arkadaşıyla çıkarsın."

Yaşasın, akşam gezisi hakkında hevessiz bir şekilde düşündüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

A Amerika'ya döner dönmez Dimitry ve Sergei'ye kısa bir mesaj gönderdim. Sergei'den anında bir cevap aldım ve kıkırdamak zorunda kaldım. Dimitry'nin bana söylediklerini doğruladı. Kaçırıldığı kadın çok sinirlenmiş ve bir vazoyla kafasına vurmuş. I Bunu onu güvende tutmak için yaptığını açıklayacak kadar ileri gidip gitmediğini merak ediyordu. Her iki durumda da kadının bundan hiç hoşlanmadığı belliydi.

Ona bir şey olmasına asla izin vermeyecek olmama rağmen bunu hak etmişti. O benim kardeşimdi ve o, Dimitry ve ben o cehennem gibi yetimhanede birlikte büyüdük. Sergei en küçükleriydi, bu yüzden Dimitry ve ben kendimiz de çocuk olmamıza rağmen onu her zaman elimizden geldiğince koruduk. Dimitry en büyüğümüzdü ve genellikle tüm cezaların yükünü o çekerdi. Önce yetimhanede, sonra da bizi Boris'in sözde koruması altından çıkardığında bize karşı kendini sorumlu hissetti.

Boris'in yönetiminde bizi tehlikeye attığı için kendini suçladığını biliyordum. Kendisine karşı çok acımasızdı ve çok arzuladığı iyi bir kadını ve aileyi hak etmediğini düşünüyordu. Doğrusu, yetimhanede kalsaydık hayatta kalabileceğimizden emin değildim. Sergei'nin yaşayamayacağından emindim.

Sürekli hastaydı ve zatürreeden muzdaripti. Uygun kıyafetler ve ısı olmadan yetimhanede bir kış daha hayatta kalamazdı. Yiyeceğimiz vardı çünkü çalma konusunda iyiydik. Gerçi kışın soğukunda uygun kıyafetler olmadan dışarı çıkıp yiyecek çalmak zordu.

Dimitry'nin bizi kurtardığına hiç şüphem yoktu. Anastasia gibi bir kadını hak ediyordu ve Anastasia'nın ondan vazgeçmeyeceğini umuyordum.

Kadınlardan bahsetmişken, Olivia'nın nasıl uyum sağladığını duymak istedim. O benim değildi... henüz. Ama merakımı uyandırdı. Çarpıcı gözlerinde çok fazla kırılganlık ve umutsuzluk vardı. Bunu saklamakta iyiydi, tıpkı gücünü saklamakta iyi olduğu gibi. Tüm servetim üzerine bahse girerim ki bu babasından kaynaklanıyordu. Kadınlardaki güçten nefret eden ve onları sömürmekte başarılı olan bir tipti. Malcome'dan daha iyi değildi.

Olivia'nın hem kırılganlığı hem de gücü, koşulların zorlamasıyla dönüştüğüm sertleşmiş adama çekici geliyordu. Onun birçok katmanı vardı ve ben hepsini tanımak istiyordum. Kendisine dağıtılan boktan kartlara rağmen güçlüydü. Bunu kendisi göremiyor ya da saklıyor olabilirdi ama benim için çok açıktı. Ateşli kızıl saçları olan bu dengeli kadın ilgimi çekti ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir arzu uyandırdı.

Onu düşününce sikim sertleşti. Üzerimde bu etkiyi bırakan tek kadın o oldu. Onun gücünden ve her fırsatta bana karşı çıkmasından memnuniyet duyardım. Onun uysal olmasını beklemiyordum. Aslında, onun kıvılcımı için sabırsızlanıyordum; her yerinde bu yazılıydı. Tek yerim

yatak odasında ona boyun eğmesini istiyordu ve ben de onun zevkine öncelik veriyordum.

Dünyadaki diğer tüm kadınlardan daha çok istediğim tek kişiydi. Ona dokunmak, onu koklamak, çarpan kalbini duymak istiyordum. Sonunda ona sahip olduğumda yumuşak sesinin ne kadar yüksek çıkacağını merak ediyordum.

Andrey'i aradım. Petersburg'da saat ancak akşam yediydi. İlk çalışta

"Da," diye cevap verdi.

"Tasha ve Olivia birbirlerine nasıl alışıyor?"

"Çok iyi," diye cevap verdi. Sesinin tonundan çok memnun olduğunu anlayabiliyordum. "Havuzda yüzmeye gittiler. Her iki kız da öğleden sonrayı suyun içinde ve dışında zıplayarak ve su sıçratarak geçirdi. Daha sonra Olivia hepimize Amerikan sandviçleri hazırladı, Tash'a banyo yaptırdı, ona kitap okudu ve şimdi ikisi de uyudu."

"İkisi de mi uyuyor?" Şaşırmıştım. Tasha uyumaktan nefret ederdi ve yatma zamanı evdeki en korkulan zamandı. Yeğenimle konuşmayı özlememe rağmen bu resme gülümsemekten kendimi alamadım.

Andrey kıkırdadı. "Evet. Olivia'nın sihirli bir dokunuşu var."

O benimdi, hırlamak istedim ama kendimi durdurdum. Andrey, Olivia ile flört etmemesi gerektiğini biliyordu.

Onunla ilgilenmediğini biliyordum. Kıskançlığım yersizdi.

"İlgilenmem gereken başka bir konu var mı?" Olivia'dan konuyu değiştirerek ona sordum.

Ses tonumdan bir ipucu almış olmalıydı. Kıskançlık yaşamak benim için bir yenilikti.

"Hayır, her şey yolunda ve sorun yok," diye yanıtladı. "Katja, Olivia'dan Cuma akşamı erkek arkadaşıyla kendisine katılmasını istedi. Yanında kaç erkek olsun?"

Kalabalıktan hoşlanmayacaktır. "İki adam onu gizlice takip etsin. Onu rahat bırakın ama her şeyden önce güvende olduğundan emin olun. Herkesten."

"Anlaşıldı."

Onu evime yerleştirmeme izin vererek bana güvendi. Benim gözetimimdeyken ona bir şey olmasına izin veremezdim.

"Yarın kontrol edeceğim," dedim ona. "Bir şey çıkarsa ya da ilgilenmem gerekirse arayın."

Yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissettim. Son bir haftadır pek uyuyamamıştım. Neyse ki geri döndüğüm özel uçakta bir yatak odası vardı. Uyuyamadım ama en azından gözlerimi kapatıp birkaç saat dinlenebildim.

Limuzinin koltuğuna yaslanıp gözlerimi kapattım. Oliver ve Ilya ile buluşmak için geri dönüyordum. Olivia'nın görüntüsünü aklımdan silemiyordum. Onun mavi gözleri bana derin okyanusları hatırlatıyordu ve ben sadece onların içinde boğulmak istiyordum. Gözlerinde aldaticı bir sakinlik vardı. Sıkı sıkıya sarılmış görüntüsünü korumak yerine kendini bırakırsa, birlikte yaşayacağımız yoğunluğa hayret ediyordum.

Karanlık zevklerimden hoşlanır mıydı? Yoksa korkup kaçar mıydı?

Eğer Malcome'un yapabileceklerini tecrübe ettiyse, bu beni şaşırtmazdı. Malcome Schmidt yönetiminde maruz kalabileceği kötü muameleyi hayal etmek bile beni çileden çıkarıyordu. Ama umarım o mor göz en kötüsüydü.

İstismarı hastalığın ötesine geçmişti. Sapkın ve çarpıktı, kendi zevki için kurbanlarına işkence etmekten zevk alıyordu. Zevk vermekten hoşlanmazdı. Partnerlerinde gerçek acı ve yara izleri onu tatmin eden şeydi. Nadia'nın onun yumruğundan daha kötü bir işkenceye maruz kalıp kalmadığını düşünmek bile istemiyordum. Nadia'nın ölü bedenindeki yara izlerini ilk elden gördüm. Beynime kazınmışlardı ve midemi bulandırıyorlardı. Keşke bana ondan bahsetseydi, benden yardım isteseydi. Ona yardım etmek için her şeyi bırakabilirdim ama bunun yerine çok geç olduğunda öğrendim. Suçluluk duygusu omuzlarıma ağır geliyordu. Bakmaya devam ettim.

kaçırıldığı işaretiler olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum.

Moskova'da kışlar çok soğuk geçirdi. Soğuk iliklerime kadar hissedebiliyordum, ancak bunun bu yerden mi yoksa gerçekten soğuktan mı kaynaklandığından emin değildim. Yolların kenarına yığılmış karlar çamur ve kirle boyanmış, bu da manzarayı iç karartıcı hale getirmişti. Moskova'da beyaz bir kış gününün hiçbir güzel yanı yoktu.

Midemde ağır bir korkuyla gri binaya doğru ilerledim. Burası adli tabiplik binasıydı; kimse buraya adım atmak istemezdi. İki gün önce gelen telefonda sonra her şey gerçeküstü gelmeye başlamıştı.

"Gelip bir kadının cesedini teşhis etmeniz gerekiyor," sözleri hala beynimde yankılanıyordu.

O zamandan beri Nadia'yı arıyordum, her şeyin bir hata olmasını umuyordum. Cevap gelmeyince arkadaşlarını aradım. Ama hepsi bana aynı şeyi söyledi; ortalıkta görünmüyordu. Onu aylardır görmemişlerdi. Başka hiçbir şeye benzemeyen korku, uzun zamandır unutulmuş bir duyguydu. Yeğenim neredeydi? Nadia neredeydi?

"Bu taraftan Bay Smirnov." Adli tabip beni karanlık, gri koridora götürdü. Hâlâ aklım almıyordu. Buradaki benim kız kardeşim olamazdı; umarım buradaki benim kız kardeşim değildir. Kız kardeşim dışında herhangi biri olsun.

Sonunda durduk ve bir odaya girdik. Dışarıda hava sıfırın altında olmasına rağmen klima çalışıyor ve odayı soğuk yapıyordu. Uzun, siyah bir trençkot giymiştim ve bu beni sofistike ve zengin gösterse de beni morga götüren bu adam daha iyi biliyordu. Acımasızlığımdan kaçış yoktu. Bu yüzümde belirgindi ve yara izi bunun sadece küçük bir parçasıydı.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde bir ceset yatıyordu, üzerini beyaz bir çarşaf örtüyordu. Hiç şüphe yoktu, bu bir kadın bedeni idi. Şekli çok yuvarlak ve bir kadından başka bir şey olamayacak kadar küçüktü.

Ablamdan başkası olmasın, dua yine beni terk etti.

Umut aynı anda yok oldu. Çarşaf kaldırıldığında Nadia'nın gri yüzü ortaya çıktı, dudakları soluk beyaz yüzüne karşı çarpıcı bir mavi morluk içindeydi. Hayatım boyunca pek çok ölü insan görmüştüm ve bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ama bu kez midemin bulandığını ve midemdekileri boşaltma ihtiyacı duyduğumu hissettim. Ama boğazımdaki safrayı yutarak hepsini bastırdım. Bu onun yüzünü son görüşüm olacaktı.

Adli tabip sadece yüzünü gösterdi, boynu zar zor görünüyordu ama ben gördüm. Boğma izleri!

Öne doğru bir adım attım, çarşafı parmaklarımın arasına aldım ve daha da aşağı çektim. İçimdeki öfke beni her şeye ve herkese karşı körleştirdi. Kız kardeşimin vücudu çürükler, kesikler ve kırbaç izlerinden oluşan sonsuz bir tabakaydı.

"Boğulduğunu söylediğini sanıyordum," sesim soğuktu, her türlü duygudan yoksundu.

"Onu nehirde bulduk." Adli tabibin sesi kısıktı. Altına sığıyordu. Gözlerimi ona diktim; içimdeki katil intikam istiyordu.

"Bir daha tekrarlamayacağım," diye dişlerimi sıktım ve kız kardeşimin bedenini tekrar kapattım.

"Tüm kanıtlar istismarcı bir ilişkiye işaret ediyor," diye mırıldandı, nefesi soğukta görünüyordu oda. "Polis, kazara boğulma gerekçesiyle dosyanın kapatılmasını talep etti."

"Ve ölü kışta yüzmeye gitmeye karar verdi," diye tükürdüm. Öfkemin yersiz olduğunu biliyordum ama ne yazık ki bu piç için, bu odada benimle birlikte yaşayan tek canlı oydu.

"Başlangıçta bunun bir intihar olarak kabul edilmesini istediler," sesi titriyordu. "Onlara bu yaraların kendi kendini yaralamış olarak geçemeyeceğini söyledim. Özellikle de sırtında."

Sessizlik, ağır bir anlamla oyalandı. Gördüğüm yaralar sadece yüzeyseldi.

çok daha fazlası.

Sesimde soğuk bir kararlılıkla, "Tam raporunuzu istiyorum," diye talep ettim. "Resmi ve gayri resmi."

Başını salladı, memnun etmeye hevesliydi. Hayatı için korkuyordu. Tüm Moskova kardeşlerimi ve ünümü biliyordu; her türlü tehdidi işkence ederek öldüren Rus Günahkârları.

"Git hepsini topla," dedim ona, gözlerim kız kardeşimin bedenindeydi. "Buradan ayrılmadan önce istiyorum."

Benden uzaklaşmaya hevesli bir rüzgâr gibi oradan kaçtı.

"Lanet olsun, Nadia," diye mırıldandım nefesimin altında. "Neden beni aramadın?"

Suçluluk duygusu kalbimde kabardı; dikkat etmediğim için kendime acı bir öfke duydum. Bunu her kim yaptıysa, onlara ödetecektim. Bu hayatımda yaptığım son şey olsa bile, onlara daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye olmadığı kadar acı çektirecektim.

Evet, o adamın neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Nadia'nın cesedindeki dehşeti ve adli tabibin raporunu gördüm. Acı çekme zamanı gelmişti. Sadece sabırlı olmalı ve kartlarımı doğru oynamalıydım.

Kontrolü kaybetmeyi göze alamazdım. Çok şey tehlikede idi. Hem Nadia'ya hem de şimdi Olivia'ya verdiğim sözü tutmak tehlikede idi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

W

Ertesi sabah uyandığımda, rahatsız edici rüyalara rağmen kendimi yenilenmiş ve dinlenmiş hissediyordum. Ama genellikle hissettirdikleri kadar yoğun değillerdi; kâbus değillerdi. Yaz kız gezimiz sırasında bile kötü rüyalarla ve gelecek korkusuyla mücadele etmişim.

Malcome ile yaklaşıyor.

Bunların hepsi Nikolai'nin beni süpürüp götürmesi sayesinde oldu. Anastasia'nın kaçırılmaktan yeni kurtulmuşken benim dertlerimi düşündüğüne inanamıyordum. Aslında, bunu bir kenara bırak... Düşünebilirdim. O böyle biriydi, her zaman önce başkalarını düşünürdü.

Tasha ve ben onun geniş dolabından o gün için giyeceği kıyafetleri seçiyorduk. Bana Barbie'nin rüya evindeki dolabını hatırlattı. Her şey ve her şey vardı. Amcası, isteyebileceği veya ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olmasını sağlamıştı. Üzerinde beyaz çiçekler olan pembe bir elbise ve bir çift pembe babette karar kıldı.

Sonra bana giymem için bir şeyler seçmeyi teklif etti. Kıkırdamak zorunda kaldım çünkü benim için seçtiği her kıyafet onunkiyile uyumlu bir kız elbisesiydi. Sonunda pes ettim ve benim için pembe bir bluz, kot pantolon ve pembe Converse ayakkabılarda anlaştık.

Hazırlanmamın üzerinden tam bir saat geçmişti ki bu benim için en uzun süreydi, büyük mermer merdivenlerden yemek odasına doğru yürüyorduk. Büyük pencerelerden giren güneş ışığıyla tüm ev aydınlıktı ve iyi bir gece uykusundan sonra keyfim yerine gelmişti.

Masaya oturduk ve kahvaltımıza başladık. İkimiz de kızarmış ekmek, yumurta ve bir kase meyve ile yetindik.

"Buradaki kahvaltınızın bizimkine benzemesine çok sevindim," diye gülümsedim. "Kız arkadaşlarımla Rusya'dayken otelde kahvaltıda bize vareniki, draniki ve tvorog ikram etmişlerdi. Bunlardan pek hoşlanmamıştım."

Draniki bir çeşit patatesli krepti ve damak tadım bundan hiç hoşlanmadı. Her gördüğümde içim cız ederdi. Tvorog ve smetana en sevdiklerim olmasa da tolere edebiliyordum. Bunlar süt bazlı ürünlerdi. En nefret ettiğim kahvaltı yemeği vareniki idi, bir çeşit hamur tatlısı. Tutkuyla sevmezdim. Akli başında birinin bunu yemesini gerçekten anlayamazdım.

Tasha ciddi bir kahvaltı yiycisiydi. Açlıktan ölüyormuş gibi yerdi ve ben onun sağlıklı iştahına bayılırdım.

"Peki bugün ne yapmak istersin?" Ona sordum.

Gözlerini kahvaltıdan kaldırdı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Havuz mu?"

Havuzda yüzmeyi çok severdi.

"Bunu öğleden sonra hava biraz daha sıcak olduğunda yapsak nasıl olur?" Ben önerdim. "Bir parka gidebiliriz."

"Neden? Burada bir oyun alanım var," diye karşılık verdi, gözlerinde şaşkınlıkla. Altı yaşında bir çocuk için oldukça zekiydi. Onun kendi yaşındaki çocuklarla biraz sosyalleşmesini istiyordum. Katja, Tasha'nın kendi yaşındaki çocukların yanına hiç gitmediğini ve bunun onun için iyi olmadığını söylemişti. Bunu ben bile biliyordum. Arkadaş edinmeye hevesliydi ama hep yetişkinlerle takılırsa onları nasıl bulabilirdi ki? Kendi yaşında arkadaşlara ihtiyacı vardı.

"Dün gördüm, oldukça güzel bir şey," dedim ona. "Ama buralarda neler olduğunu görmek güzel olurdu. Bunu bir oyun alanı için çöpçü avı haline getirebiliriz."

"Çöpçü avı nedir?" diye sordu ama keşfetme fikrini çoktan sevdiğini görebiliyordum. Etkileyici gözleri parladı.

"Çöpçü avı genellikle belirli nesneleri arayıp topladığınız bir açık hava oyunudur," diye açıkladım. "Bu durumda biz sadece oyun parkını arayacağız."

"Tamam," diye çabucak kabul etti, entrika işe yaramıştı.

Kahvaltımızın ardından Andrey'i kontrol ettim ve Tasha ile birlikte halka açık bir oyun alanı aramak üzere tesis dışında yürüyüşe çıkmamızın uygun olup olmadığını sordum. Koruma için hemen iki adam ve kendisini koordine etti. İkisi önümüzden gitti ve Andrey arkamızda kaldı.

Gün çok güzeldi. Google'da çevremizdeki birkaç oyun alanını arattım ve hepsi karşıma çıktı. En yakın olana gitmemeye karar verdim ve yaklaşık iki blok ötedekini seçtim. Andrey'e döndüm ve ona seçtiğim yeri gösterdim.

"Bu güvenli mi?" Ona sordum. Her şehrin iyi ve kötü bölgeleri vardı; Tasha'yı güvenli olmayan bir yere götürme riskini almak istemedim.

"Bu iyi," diye onayladı.

"Sen sadece oraya vardığımızdan emin ol," diye mırıldandım, böylece beni sadece o duyabilecekti. Anlayışla başını salladı ve ben de ona minnetle gülümsedim.

Sonra tüm dikkatimi küçük kıza çevirdim ve oyunuma başladım.

"Ee Tasha," diye başladım heyecanla. "Hangi yöne gitmeliyiz? Sola mı sağa mı?"

Ellerini birbirine vurdu. "Ben mi seçeceğim?"

"Elbette var," diye onayladım. "Hangisini seçersen seç, bana İngilizce ve Rusça söylemelisin ki dilini öğrenmeye başlayabileyim."

Önce sağa sonra sola baktı, sonra konuştu. "Sola," sonra hızla Rusça ekledi. "Sleva." "Sleva," diye tekrarladım ve doğru telaffuz ettiğimi teyit etmek için ona baktım.

Başını salladı.

"Bu başlangıç için iyi bir kelimeydi," dedim ona mutlulukla.

Otuz dakika sonra oyun alanına vardık. Andrey zekiydi ve ne zaman bizi belli bir yöne doğru dürtmek zorunda kalsa, Tasha'nın ilgisini çekecek bir şeyi işaret ederek bizi doğru yöne götürüyordu. Oraya vardığımızda doğru seçimi yaptığımı anladım. Tasha'nın gözleri oyun alanındaki çocukların sayısıyla açıldı, gözleri bir oraya bir buraya gidip geliyordu. Her şeyi içine çekmeye çalışıyordu.

"Seninle oraya kadar yürümemi ister misin?" Teklif ettim.

Kimseyi tanımadığınız zaman korkutucu olabiliyordu. Çocukken yanımda her zaman kardeşim ya da Anastasia vardı, bu yüzden farklı nedenlerle halka açık oyun alanlarına gitmesek de asla yalnız değildim. Anastasia'nın ailesi her zaman aileye yönelik çeşitli tehditler konusunda endişeliydi, ki bu endişelerin haklı olduğu ortaya çıktı. Babam da çok kısa sürede yeterli sayıda düşman edinmişti, bu yüzden annem de halka açık oyun alanlarına gitmemize izin vermiyordu. Buna karşılık, üçümüz kendi küçük çemberimizi oluşturduk ve birbirimize oyun arkadaşı olduk.

Tasha cevap olarak elimi tuttu ve ben de elini nazikçe sıktım. Yavaşça odaya doğru yürüdük.

Tasha'nın yaşlarında bir grup çocuk.

"Merhaba," diye selamladım onları, İngilizce anlamıyor olabileceklerinin farkındaydım. "Ben Olivia ve bu da Tasha."

Birkaç saniye bizi izlediler ve sonra hepsi birden gülümsediler. "Merhaba. Sadece İngilizce mi konuşuyor?" Çocuklardan biri Tasha'yı göstererek sordu.

"Hayır, o da Rusça konuşuyor," diye açıkladım gülümseyerek. "Ben Rusça bilmiyorum, o da benim için tercüme ediyor."

Tasha'nın yaşındaki küçük çocuk, sanki dil becerilerini sınıyormuş gibi onunla Rusça konuştu.

Tasha bana döndü ve tercüme etti. "Onlarla oynamak ve korsan olmak isteyip istemediğimi sordu."

Çocuk memnuniyetle başını salladı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Küçük akıllı pantolon! Ve böylece Tasha da onların grubunun bir parçası oldu. Birkaç saniye daha oyalandım ve sonra sadece çocukların yapabileceği o özel şekilde işleri halletmeleri için onları yalnız bıraktım.

Gülümseyen Andrey'e doğru yol aldım. "Bu iyi bir fikirdi," diye beni övdü.

"Teşekkürler," diyerek övgüsünü kabul ettim. "Kendi yaş grubuyla takılmasının onun için iyi olacağını düşündüm. Romantizm ve flört hakkında çok şey biliyor."

Kıkırdadı. "Bu Katja'dan geliyor."

"Tahmin etmiştim."

Bakışlarım çocuklara kaydı ve Tasha'nın çoktan grubun bir parçası olduğunu ve oynadıkları oyunun bir parçası olduğunu görmekten mutlu oldum. Yine de süslü elbisesi içinde biraz yersiz görünüyordu. Diğer çocuklar ortama çok daha uygun oyun kıyafetleri giyiyor ve oyun alanı ekipmanlarına tırmanıyorlardı. Ama o mutlu olduğu ve eğlendiği sürece bunun bir önemi yoktu.

Bir dürtü ve anı yakalamak isteğiyle Nikolai'nin bana verdiği iPhone'u çıkardım ve o anları yakalayan birkaç fotoğraf çektim. Yeğeninin yanında olamadığı için bu anların tadını ilk elden çıkarmanın hoşuna gideceğini düşündüm. Onun çocuk olmanın tadını çıkardığını görmek beni mutlu etti.

Yakaladığım anlardan memnun bir şekilde Andrey'e döndüm.

"Tasha'yı ne zamandır tanıyorsun?" Nikolai dilimin ucuna gelen isimdi ama son anda vazgeçtim.

"Yaklaşık iki yıl," diye cevap verdi ve sormak istediğim sorunun bu olmadığını bildiğini hissettim. "Nikolai dört yıl önce bana bir iş verdi. Annem çok hastaydı ve çalışmak için onu bütün gün yalnız bırakamazdım. Beni restoranından yemek çalarken yakaladı. Beni polise ihbar etmek yerine anneme bakması için bir hemşire ve bana da bir iş buldu."

Bu Nikolai hakkında çok şey anlatıyordu, değil mi? Cezalandırmak yerine ona şefkat gösterdi. Andrey'in bu küçük itirafıyla onu daha da çok sevmiştim. Nikolay aklımdan her geçtiğinde ya da biri ondan bahsettiğinde kalbim biraz fazla hızlı atıyordu. Lezzetli bir şekilde oldukça rahatsız ediciydi.

"Annen şimdi daha iyi mi?" Ona sordum.

"Geçen yıl öldü." Sesinde hüznü vardı. Ona baktım, ilk kez gerçekten baktım ve gerçekten yakışıklı olduğunu fark ettim. Bir dereceye kadar korkutucu olsa da. Boynunda dövmelemler vardı ve gerçekten iriydi ama altıncı hissim bana onun o iri, kaba, yakışıklı vücudunun altında iyi bir adam olduğunu söylüyordu. Hayatım boyunca altıncı hissime güvenmeyi öğrenmişim. Beni Malcome Schmidt'e karşı uyaran ve Anastasia'nın ailesini onun hakkında uyaran şey buydu.

Andrey sözlerine şöyle devam etti: "Kanserdi ve tedavisi mümkün değildi. Ama Nikolai sayesinde hayatının son yıllarını acı içinde geçirmek yerine rahat geçirdi."

Anlayışla başımı salladım. Annem için tek istediğim buydu. Hayatının geri kalanını

Babamın zulmü altında acı çekmek yerine rahat etmek ve keyif almak. Yeterince acı çekmiş ve yeterince şey yaşamıştı. Babamın onu hiç sevip sevmediğini merak ediyordum. Ben öyle düşünmüyordum. Sizi seven birinin böyle bir zalimlik yapabileceğini hayal bile edemezdim. Kendisinden başka kimseyi sevmeyecek ya da umursamayacak kadar bencil olduğuna inanıyordum. Annem onun doğduğu dünyaya giriş biletiydi.

Babam çalışkan, yoksul İrlandalı göçmen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Amerika Birleşik Devletleri'nde doğan ilk nesildi. Ama bununla gurur duymak yerine, bunu bir hastalıkmiş gibi sakladı. İnsanların hangi çevreden geldiğini bilmesini istemedi. Annem onun parçası olmak için can attığı sosyal çevreden geliyordu, bu yüzden onu altın bileti olarak kullandı. Annemin onu nasıl bu kadar sevebildiğini ve onun acımasız hırsına karşı nasıl kör kalabildiğini asla anlayamadım.

Hayatım boyunca babaannem ve dedemi sadece bir kez görmüştüm. Ama o ziyaret unutulmaz bir ziyaretti. Her iki büyükannem ve büyükbabam da Oliver ve beni öve öve bitiremiyorlardı. Babam ortalıkta yoktu, bu yüzden sadece annem, kardeşim ve ben vardık. Yedi yaşlarındaydım ve ziyaretin her dakikasını çok sevmiştim. Büyükannem biz oradayken biraz kek ve ekmek pişirdi. O günün sadeliği, sonraki aylar boyunca canımın çekmesine neden oldu.

Ama onları bir daha hiç görmedim. O akşam babam nerede olduğumuzu öğrendi ve annemin bir daha oraya gitmesini yasakladı. Ben lisedeyken, birbirlerinden bir hafta sonra öldüler. Babam kendi anne babasının cenazesine gitmedi, dolayısıyla bizim de gitmemize izin verilmedi.

Sanki biri beni izliyormuş ve beni şimdiki zamana geri çekiyormuş gibi ensem karıncalandı. Etrafımı kontrol etmek için başımı çevirdim. Andrey diğer iki adamla birlikte burada bizimle olmasına rağmen yine de tedbiri elden bırakmadım. Tasha benim yüzümden tehlikeye girerse kendimi asla affetmezdim.

"Sorun nedir?" Andrey etrafa baktığımı, gözlerimin etrafı araştırdığını fark etti. Onun gözleri de etrafı taramaya devam etti ve ikimiz de Tasha'nın hâlâ diğer çocuklarla birlikte olup olmadığını iki kez kontrol ettik.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, ama tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Durmalarını dileyerek kollarımı ovuşturdum. Kimseyi göremiyordum ve deli ya da paranoyak gibi görünmek istemiyordum.

Malcome'ın adamlarının sürekli peşimde olduğu yıllardan sonra aşırı hassaslaşmışım. Ya da bu kadar kolay kurtulduğuma inanamıyordum ve beni bir şekilde bulup uygun gördüğü şekilde işkence edebileceği acımasız, şeytani dünyasına hapsedeceğinden korkuyordum.

Bana yaptığı ön izleme yeterince acımasızdı. Ve bana verdiği sözler, sadece onun zevki için nihai acı ve ıstıraptı. Vücudumdan bir ürperti geçti ve kollarımı kendime sardım. Malcome'ın ellerini bir daha asla üzerimde hissetmek istemiyordum. Kimsenin yanında bulunmasına izin verilmemeliydi. Eğer söz verdiği şeyleri yaparsa, yıkılırdım. Zihinsel olarak buna dayanamayacağımı ve sonunda bedenimin de bunu takip edeceğini biliyordum.

"İyi misin?" Andrey sordu ve ben de şu ana, sahip olduğum bu beklenmedik özgürlük ve güvenliğe odaklanmak için gözlerimi hızla kırdım.

"Evet, evet," diye telaşla onu temin ettim. "Önemli bir şey değildi."

Tasha'ya gitme vaktinin geldiğini söylemeden önce oyun alanında bir saat geçirdik. Eve dönerken öğle yemeği yemek için durduk. Andrey yolumuzun üzerindeki caddenin köşesinde küçük bir tezgah tavsiye etti.

"Pek bir şeye benzemiyor ama güzel yemekleri var," dedi Andrey şüpheyle baktığımı görünce.

"Tamam," diye yanıtladım onu. "Şu anda sana ne kadar güvendiğimi tahmin bile edemezsin. Bizi hayal kırıklığına uğratma." Güldü ve bu onu gerçekten yakışıklı yaptı. Yeşil gözleri sevinçle parladı. "Buna degecek

o."

Adam Andrey'i Rusça selamladı ve birkaç ileri geri konuşmadan sonra bir şeyler pişirmeye başladı

bizim için.

"Tasha," diye şaka yaptım, "komik bir şey sipariş ederse bana söylemeyi unutma. Tamam mı?" Kıkırdadı. "Merak etme. Bu iyi."

Yemek hazır olduğunda, lezzetli koktuğunu kabul etmek zorundaydım. "Sığır eti mi?" diye sordum ve Andrey başını sallayarak onayladı.

Isırdım ve gözlerim kocaman oldu. Haklıydı. Çok güzeldi.

"Ummm, gerçekten güzel." Ağzım yemekle doluydu ve genel bir kural olarak asla ağzım doluyken konuşmam ama bu her neyse ağzımda eriyordu ve görgü kurallarını ihlal etmem için yeterliydi.

Yutkunur yutkunmaz. "Bu çok, çok iyi." Andrey'e söyledim. "O çok iyi bir aşçı. Bu nedir?"

Andrey tercüme etti ve ikisi de heyecanıma gülümsedi. "Buna pirozhki deniyor."

"Nefis." Bir ısırık daha aldım ve yavaşça tadını çıkardım. Tasha ve ben gülümseyerek göz göze geldik. Belli ki ilk kez yemiyor olmasına rağmen bunu o da beğenmişti. "Lütfen ona harika olduğunu söyle. O mükemmel bir aşçı."

Andrey hemen tercüme etti ve yaşlı adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Keşke tarifi öğrenebilseydim de evde de yapabilseydim diye düşündüm.

"Tatlı seçme konusunda bana güveniyor musunuz hanımlar?" Andrey bizimle alay ederek sordu. İkimiz de başımızı sallayarak onayladık. Eğer bu kadar iyi bir şey olsaydı, bu standı sık sık ziyaret ederdim.

"Sana ne kadar borcum var, Andrey?" Bir ısırık daha alırken ona sordum.

"Yok bir şey, bu Nikolai'den." Bir sipariş daha verdi ve yaşlı adama ödemeyi uzattı. "Tatlı olarak bize ballı taze blini yapacak."

"Kulağa lezzetli geliyor," dedim ona. "Teşekkür ederim Andrey, sana da teşekkür ederim Nikolai."

Eve geri dönerken üçümüz de kıkırdadık. Eve döndüğümüzde, Tasha ve ben bakıştık.

"Havuz zamanı," diye bağırdık ikimiz de. Evin içinde odalarımıza doğru koşturduk. "Kazanan havuza ilk atlayacak," diye duyurdum gülümseyerek.

İkimiz de kapıyı arkamızdan çarparak, mayomu bulmak için gardırobuma doğru koştum. Rekor sürede hazırdım ama Tasha'ya da üstünü değiştirmesi için bir şans vermek istedim.

Telefonumu kaptığım gibi oyun alanında çektiğim fotoğrafları gözden geçirdim. İyi çıktıklarına sevindim ve en iyi iki tanesini Nikolai'ye gönderdim. Hiçbir kelime yazmadım, hiçbir kelimeye gerek yoktu, ama yine de gönder düğmesine bastığımda kalp atışlarım hızlandı.

O öğleden sonra Tasha ve ben havuzda biraz zaman geçirdik. Bir önceki günün tekrarı zıplama ve ciyaklamalarla gerçekleşti. Daha sonra ona hızlı bir banyo yaptırdım ve akşam yemeği için aşağı inmeden önce duş aldım.

Katja ve Andrey akşam yemeği sırasında bize katıldı ve atmosfer rahatladı. Tasha'yı yormuş olmalıyım çünkü yemek boyunca esnemeye devam etti. Daha sonra Tasha'ya evin etrafında hızlı bir yürüyüş yapmak isteyip istemediğini sordum. Uyuması için çok erkendi, bu yüzden zamanı uzatmaya çalıştım.

İsteksizce yanımıza geldi ve bir dakika bile geçmeden Andrey de bize katıldı.

"Tasha, amcan seninle konuşmak istiyor." Kalbim küt küt atmaya başladı ama hemen kendimi azarladım.

Tasha'nın gözleri amcasından bahsedilince parladı ve Andrey'in ona uzattığı telefonu aldı.

"Nikolay Amca," diye ciyak ciyak bağırdı telefonda. Rusça'ya geçti ve o kadar hızlı konuştu ki, coşkusuna gülmekten kendimi alamadım.

Andrey de fark etmiş olmalı.

"Kendi sözlerine takılıp düşecek," dedi başını sallayarak ve sonra eve geri döndü.

Ona biraz yer açmak için yanından uzaklaştım ve banka oturdum. Güzel bir gündü. Onu harika bir gün haline getirecek tek şey kardeşimin ve annemin, Anastasia ve Scarlett'in yanımda olmasıydı. Ama hepimiz güvendeydik, her ne kadar ayrı şehirlerde, evlerde ve dünyanın farklı köşelerinde olsak da. Önemli olan da buydu.

Etrafıma baktım, tertemiz bir manzara ve saraydan farksız etkileyici bir ev. Tüm bunları karşılayabildiğine göre Nikolai'nin işleri ve kumarhaneleri çok iyi gidiyor olmalıydı. Sert bir havası vardı ve etrafında lüks görmek ona pek uymuyordu. Yine de bunu takdir ettiğinden emindim; özellikle de büyürken yaşadığı hayattan sonra. Tasha hâlâ heyecanla telefonla konuşuyor, muhtemelen amcasının tek kelime etmesine izin vermiyordu.

Bu fırsatı değerlendirerek kardeşime kısa bir mesaj gönderdim ve onu ve annemi kontrol ettim.

***Her şey yolunda mı? Annem nasıl?**

Cevabı anında geldi. ***Annem iyi. Her şey yolunda. Sen nasılsın?**

***Tasha harika bir çocuk. İyi gidiyor. Malcome hala şehirde mi?**

Evet. Endişelenmeyi bırak. Seni seviyorum.

Verdiği cevap karşısında gözlerimi devirdim. Tabii ki böyle söyleyecekti.

Seni de seviyorum.

Son mesajı gönderdiğim sırada Tasha geldi.

"Olivia," bana telefonunu uzattı. "Amcam seninle konuşmak

istiyor." "Oh, tamam." Bunu beklemiyordum.

Telefonu aldım ve kulağıma dayadım. "Alo?"

"Merhaba, Olivia." Ve bir anda içim eridi. Sesi telefonda bile seksi ve derindi.

"Merhaba." Kendimi yıpranmış hissetmeme neden oldu ve genellikle savunma mekanizmam olarak kullandığım sakin kontrol bu adamın yanında işe yaramadı. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Ya da belki çok fazla hoşuma gidiyordu.

"Resimler için teşekkür ederim." Tanrım, sadece sesi bile vücuduma ılık ürpertiler göndermeye yetiyordu. Bu en iyi sıcaklık türüydü.

"Rica ederim," diye mırıldandım, kalbim göğsümde çırpınırken. Ardından söylenmemiş sözlerle dolu bir sessizlik geldi. Bana umut veren ama aynı zamanda beni korkutan vaatler.

Başka bir şey eklemeyeceğimi anlayınca, "Tasha bugün harika vakit geçirdiğini söyledi," diye konuşmaya başladı. "İkinizin yaptıklarını bana yeterince anlatamadı ve siz daha dün oraya vardınız. Teşekkür ederim."

Onun minnettarlığının benim tarafımdan gerçekten kazanılmadığını hissettim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece çocukça şeyler yapıyorduk," diye mırıldandım ve neden gergin olduğumu düşündüm. Gergin olmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. Devam etmeden önce boğazımı usulca temizledim. "Annemi ve Hilda'yı güvenli bir yere koyduğunuz için teşekkür ederim. Beni de."

"Teşekküre gerek yok," diye az önceki sözlerimi tekrarladi. "Sana bir şey söylemek istiyorum ama üzülmeni istemiyorum." Omurgam hızla dikleşti, gerginlik vücudumun her gözenegine işledi. Kötü bir şey oldu, bunu biliyordum.

"Tamam," diye nefes aldım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Ne olabilirdi ki? Oliver az önce bana annemin iyi olduğunu söyledi.

"Anastasia hastanede," diye söze başladı.

Keskin bir nefes. "Onun güvende olduğunu söylediğini sanıyordum," diye sordum inanamayarak.

"Yine kaçırıldı ama Dimitry aynı gün onu buldu," diye yavaşça açıkladı. Duyamayacak kadar

kırılgan olduğumu düşündüğü için mi, yoksa çok hızlı anlattığı için bilgi bombardımanına mı tutulacağımdan emin değildim. "Dimitry'nin hayatını kurtarmak için kendini onun önüne attı ve vuruldu. Şu anda hastanedeler."

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "O... Onu görmeye gitmek istiyorum." "Bunun olmasına izin veremem. Bu seni daha fazla tehlikeye atar-"

"Umurumda değil. Gidip onu görmem gerek." En iyi arkadaşım ölümcül olabilecek bir yaralanmayla hastanedeyken burada oturup saklanamazdım.

"Olivia, onu da daha fazla tehlikeye atmış olursun." İşte bu beni duraksattı. Bunu yapmak istemezdim. "Bize ihanet eden bir adam var. Onun radarına girmeni istemiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım. Bu mantıklıydı. "Durumunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Ameliyattan çıktı," diye yatıştırdı derin sesi telefonda. "Henüz uyanmadı ve önümüzdeki birkaç gün iyileşmesinin nasıl gideceğini belirleyecek."

İçimi bir korku kapladı. Benim için bir kız kardeş gibiydi. Hayat onsuz çok acımasız olurdu. Birlikte inişler ve çıkışlar yaşadık. Bu dünyayı onsuz hayal edemezdim. Dimitry'nin hayatını kurtarmak için kendini onun önüne atarken ne düşünüyordu?

"Güncellemeleri bana bildirir misin, lütfen?" Ona yalvardım. Ona gitmemek beni öldürüyordu. "Yapacağım, sana söz veriyorum." Onun sözüne inandım. Nikolai'nin tüm sözlerini tuttuğunu hissediyordum.

söz verdi, neye mal olursa olsun.

Anastasia'dan uzaklaştırarak onun koğuşuna odaklandım. "Tasha'yı tekrar halka açık bir parka götürmek güvenli mi yoksa evde mi kalmalıyız?"

Bir kıpırtı ve derin, yorgun bir iç çekiş duydum. Kravatını gevşettiğini ve büyük, güçlü omuzlarındaki gerginliği gidermek için boynunu büktüğünü hayal edebiliyordum. Bu görüntü, ellerimin altındaki kaslarını hissetmek için parmaklarımin karıncalanmasına neden oldu.

"Tasha'nın mutluluğunu ve diğer çocuklarla birlikte olmasını engellemek istemiyorum," diye cevap verdi. Kesinlikle sadık bir amcaydı ve bu onu daha çok sevmeme neden oldu. "Ama asla yalnız olmadığından emin ol. Andrey'e güvenliği iki katına çıkarmasını söyledim bile."

"Tamam." Ona parkta hissettiğim dürtülme hissinden bahsedip bahsetmemeyi tartıştım ama vazgeçtim. Hiçbir bilgiye dayanmadan bunu ona söylemek aptalcaydı.

"Nasıl alışıyorsun?" diye sordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim ona kararlı bir şekilde. "Çok fazla şey satın almışsın. Kıyafetler ve banyo malzemeleri için teşekkür ederim. Sana geri ödeme yapmak için kardeşimle konuştum bile."

Güldü, derin bir kahkaha attı. "Geri ödeme olmayacak."

"O mücevheri saklamayacağım ya da kullanmayacağım." Kelimeler tereddüt etmeden döküldü. "Ben satılık değilim."

Son zamanlarda omurgamı bulup kendimi savunduğum zamanlar beni hep şaşırtmıştır. Bu gerçekten acınası bir durumdu, çünkü eskiden ben böyleydim. Ama bu adam, ona karşı durmaktan hiç korkmama neden olmadı. Hattaki sessizlik uzadı ve belki de telefonu kapatmıştır diye düşündüm. Her saniye bir saat gibi geliyordu ve sonunda cevap verdi.

"Niyetim seni satın almak değildi Olivia," sesi derin ve güçlüydü ama altında hafif bir tedirginlik vardı. "Bana boyun eğdiğinde, bunu kabul ettiğin ve benim kadar istediğin için olacak."

Ağzım bir karışık açık kaldı. Az önce söylediği sözlerle inanmadım. Ne zaman dedi, eğer değil, kesin bir şekilde ve hiçbir şüphe duymadan. Midemin derinliklerinde, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu hissediyordum.

ama beynim paranoyaklaşmıştı.

Ben buna nasıl cevap vereceğimi düşünürken o aramayı sonlandırdı. "İyi geceler, Olivia."

Bana boyun eğdiğinizde, bunu kabul ettiğiniz ve benim kadar istediğiniz için olacaktır.

Beynim beni buna karşı ne kadar uyarsa uyarsın, benim de ona boyun eğmek istemem delilik miydi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Telefon görüşmemin amacı yeğenimle konuşmak ve Anastasia'ya ne olduğunu Olivia'ya bildirmektir. Ondan böyle büyük bir sır saklamak istemedim; bilmeyi hak ediyordu. Verdiği tepki beni şaşırtmadı. Kardeş gibi büyüdüklerini bildiğim için Doğal olarak ona gitmek ve onun yanında olmak isterdi. O öyle bir insandı ki, içi ne kadar kan ağlarsa ağlasın ve ne kadar acı çekerse çeksın, kendisi için tek bir düşünce ya da endişe duymadan sevdiklerinin yanında dururdu.

Ben satılık değilim, sözleri zihnimde yankılandı.

Ona kıyafet ve mücevher aldığım için onu satın aldığımı düşünmesi beni şaşırtmıştı. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Sadece onsuz kalmasını istemedim. Hikayenin sonu.

Lanet olsun. Onu satın almak istemedim. Dünyadan sakladığı tüm arzu ve tutkusunu istiyordum.

Gerçi şimdi düşününce, bu konuda temkinli olması mantıklı geliyordu. Öz babası onu satmıştı ve eski nişanlısının da onun satın alındığını bilmesini sağladığından emindim. Malcome kadınları mal olarak görüyordu. Onu satın almaya çalışacağımı düşünecek kadar beni küçük görmesi bile beni rahatsız ediyordu. Ama o soğuk, mantıklı Nikolai değildi. Olivia tüm mantığımı ve soğukkanlılığımı ezip geçti.

Şu anda sözlerimi düşündüğünden hiç şüphem yoktu. Günler boyunca da düşünecekti. Fazla düşünen bir tipti. Ama bu sorun değildi. Kendini beğenmiş ve haydut olduğum için, onun beni düşünmesi fikri hoşuma gidiyordu. Bu onun aklından çıkmamamı sağlardı.

O noktaya geldiğimizde emin olmasını istedim. O çizgiyi geçtiğimizde emin olmasını istedim çünkü geçeceğimizden emindim. Zerre kadar şüphe duymadan, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Birbirimizi en doğal, en temel şekilde tamamlıyorduk.

Numara yapmak için bir neden yoktu. Çekimimiz karşılıklıydı. Kendini kaptırdığında, kimyamızın patlayacağına dair bir his vardı içimde.

Telefonum çaldı ve Olivia Fray'i düşünürken dikkatim dağıldı. Bir an için arayanın Olivia olduğuna dair bir umut doğdu. Sonra bu aptalca düşünce için kendimle alay ettim. Beni arıyor olamazdı. Telefonuma baktım ve arayanın kimliği Sergei'nin adını gösteriyordu.

"Sergei," diye cevap verdim, küçük kardeşim aradığı için mutluydum.

"Kardeşim. Dimitry'den haber aldın mı?" O da olanları duymuş ve kardeşimiz için endişelenmişti. Eğer Anja bu olaydan sağ çıkamazsa, Dimitri bir kabuk adam olacaktı. Bundan emindim.

Dimitry kendinden geçmişti. Kadını düğünden yalnız ayrıldıktan sonra yine kaçırılmıştı. Neyse ki, Dimitry'nin ona aldığı ve üzerinde takip cihazı bulunan kolyeyi takmıştı. Ama ona ulaştığında, onun yerine kurşunu yiyerek hayatını kurtardı. Dimitry o kadar tıkanmıştı ki, bana ne olduğunu bile söyleyemedi.

tüm olanları. Misha bana olayları özetleyebilmek için telefonu ondan almak zorunda kaldı. Dimitry'nin ruh halini anlayabiliyordum ama kardeşimi böyle görmek çok zordu. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca duygularını hiç belli etmeme konusunda çok başarılıydı.

O cadının seslerini sanki dün Dimitry'ye söylemiş gibi hâlâ hatırlayabiliyorum.

Bir kadın seni dizlerinin üstüne çöktürecek. Umalım da gerçek anlamda söylememiş olsun.

Anastasia hayatına girene kadar kardeşim bu sözleri bir kez bile düşünmedi. Onun için o kadının o olduğuna dair aklımda zerre kadar şüphe yoktu.

"Onunla daha önce kısaca konuştum," dedim Sergei'ye. "Anastasia hâlâ uyanmadı. Son durumu öğrenmek için Misha'yla konuşmam gerekti."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Üstesinden gelecektir. O güçlü ve Dimitry kadar inatçı."

Umarım haklıydı. O uyanmadan geçen her saat endişemi daha da artırıyordu. Bunun Dimitry'ye ne kadar ağır geldiğini hayal bile edemiyordum.

"Ayrıca," diye başladı, sesi hâlâ endişeyle doluydu, "benden intikamını alması ve sonra da beni affetmesi gerekiyor."

Bunu neden yaptığını anlamama rağmen, kızın kaçırılmasındaki rolü affedilemezdi. Eğer içinde en ufak bir kötü niyet belirtisi olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Gerçi muhtemelen buna gerek kalmazdı çünkü Dimitry benden önce davranırdı. O benim kardeşimdi ve onu seviyordum. Ama bu olayda onu savunamazdım; her ne kadar bunu sevdiği kadını korumak için yapmış olsa da. Olivia'yı güvende tutmak için şehirleri yakıp yıkabilirdim.

Sergei kadınlar söz konusu olduğunda her zaman en aptalca şeyleri yapardı. Ona, kendisinin yapmakta ısrar ettiği bir evlilik anlaşması olduğunu belirtmek istedim. İki kadınla ne yapmayı düşünüyordu? Sanırım güvende tutmak için kaçırdığı bu kadına gerçekten aşık olduysa, kardeşi ve benim temizlememiz gereken bir karmaşa olacaktı. Bunu açıkladığında akıl sağlığını sorguladım ama aynı yöntemi Olivia için de kullandım.

Belki de ona teşekkür etmeliyim, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde.

"Vlad hakkında herhangi bir bilgin var mı?" Kontrol edebileceğimiz ve ortadan kaldırmamız gereken bir şeye odaklanarak ona sordum.

"Adı Moskova ve St. Petersburg'da geçiyor," diye karşılık verdi ve vücudum anında gerildi. Vlad'ın St Petersburg'da olduğundan şüpheleniliyorsa, bu çok yakın bir ihtimaldi. "Tüm bağlantılarımıza ulaşmaya çalıştı; onlara Dimitry'nin oyun dışı kaldığını ve Boris'in ölümüyle sıranın kendisine geldiğini söyledi. Size söylüyorum, ondan uzun zaman önce kurtulmalıydık."

Daha fazla katılamazdım ama bu ne burada ne de oradaydı. Şu anda bize bir faydası olmaz.

"Aylarca bize yanlış bilgi verdi," diye mırıldandım. "Ama bütün bunları kendi başına yapacak kadar zeki değil. Bu işin içinde başka biri daha olmalı."

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm," diye yanıtladı. "Ama kim? Adamlarının her birini tek tek araştırdım ve sadece Dimitry'nin adamı olduğunu düşündükleri için onun için çalışıyorlardı. Bu numaradan sonra çoğu kovuldu."

"Belki de planı Boris'le birlikte yaptılar ve o öldüğüne göre Vlad her şeyi tek başına yönetiyordur." Bu akla yatkın bir senaryo gibi görünüyordu. Vlad her zaman en iyi köpek olmak isterdi. O bir köpekti ve bu dünyadaki tüm köpeklerle hakaret sayılırdı. Ama kesinlikle hiçbir konuda en üstte değildi.

"Bu mümkün," diye kabul etti. "Ama ben hala daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Boris'in kaçışını ve Rusya'ya geri götürülmesini ayarlayan oldukça güçlü biri olmalı. Boris on yıldır hapiste; bunu başaracak ne insan gücü ne de parası vardı."

"Siktir," diye mırıldandım. Ben de aynen böyle düşünüyordum. Vlad'ın ne gücü vardı ne de

Fonlar da bunu başarmak için.

"Ulaştığı kişilerin listesi ve durumu elimizde var mı?" Hangi organize suç gruplarının onunla çalışmaya başlayacağını bilmemiz gerekiyordu. Çünkü Vlad'la bir anlaşmaya varırlarsa, onun düşmanları onlar olacaktı. Dolayısıyla, kardeşlerime ve bana karşı açıkça savaş ilan ettiği için bizim peşimize düşeceklerdi. Bu da bu lanet karmaşadan ve yaşam biçiminden kurtulmamızı kesinlikle zorlaştıracaktı.

"Boston grubunun, İtalyan, İrlandalı ve Rus bağlantılarının onu kesin olarak reddettiğinden eminim," diye karşılık verdi. Ruslar Vlad ile çalışmak istemezdi; Boris'in nasıl çalıştığını çok iyi hatırlıyorlardı ve bunun tekrarlanmasını istemiyorlardı.

"Boston grubu hala kızlarının evlilik anlaşmasına devam etmek istiyor mu?" Sergei sevdiği kadının ona ihanet edip reddetmesinin ardından Boston mafyasının başıyla kızıyla evlenmek için anlaşmaya varmıştı. Scarlett'i son yakalayışından sonra bu işin nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Onu sorgulamak istemiyordum ama başka bir grubun bizim ve sevdiklerimizin peşine düşmesini göze alamazdık.

"Evet." Sergei inatçı bir orospu çocuğuydu. Onu ölesiye seviyordum ama düşünce tarzı beni deli ediyordu. Boston mafyasının bir kızıyla evlenmeyi ve aynı zamanda Scarlett'i evinde tutmayı nasıl hayal ediyordu, aklım almıyordu. Bundan daha iyisini biliyordu ama bu kadarını düşünüyorsa lanet olsun.

Tek söylediğim "Bu iyi," oldu. Buna sadık kalmak benim için zordu ama çocukken Sergei'yle bazı şeylerin yürümediğini öğrenmişim. Bu yüzden ya kurtarılmaya ya da tavsiyeye ihtiyacı olana kadar boş veriyordum. Çünkü iki kadınla birlikte olunca yardıma ihtiyaç duyması kaçınılmazdı. Zavallı piç! O zamana kadar, yetişkin bir adammış ve ne yaptığını biliyormuş gibi davranacaktım.

"Peki ya diğer mafia grupları?" Ağrılı konudan uzaklaşarak sordum.

"Diğerlerini söylemek zor. Hayatım üzerine bahse girerim ki Lübnanlılar onun tarafını tutacaktır. Bizden intikam almak için doğru zamanı bekliyorlar. Bence Polonyalılar da onun tarafını tutabilir."

"Hiç şüphesiz," diye alaycı bir ifadeyle kabul ettim. Aynı gece Dimitry'ye cadı tarafından onu dize getirecek bir kadın olacağı söylendi; Lübnanlı organize suç üyelerinin çoğunu ortadan kaldırdık.

Boris ve Vlad Lübnanlı organize suç örgütüyle bir anlaşma yaparak bizi insan kaçakçılığına bulaştırdılar. Kalan azıcık ahlakımıza da ters düşüyordu, bu yüzden savaştık ve öldürdük. Onlar anlaşmaya varamadan, anlaşma yapmak için gelen Lübnanlı organize suç örgütü üyelerinin her biri öldü. Ve biz onlara korku saldık. Boris'in şüphelenmesi dışında kimse bunu bizim üzerimize yıkamazdı.

"Kazmaya devam edeceğim," diye söz verdi Sergei.

"Ben de öyle," dedim ona. Bu işi bir an önce halletmeliydik ki, arkamıza bakmadan gerçekten yaşlanabilelim. "Senin kadınla işler nasıl gidiyor?" Mantığıma aykırı bir şekilde ona sordum. Ama lanet olsun, kardeşimi önemsiyordum ve onu mutlu görmek istiyordum.

En iyi üç kız arkadaşın üçümüzle birlikte olma olasılığı neydi? Yukarıda birileri kesinlikle gülüyordu, belki de Tanrı'nın kendisi bunun komik olduğunu düşündü.

"Çok kızdı," diye homurdandı. "Kafama bir vazoyla vurdu... yüz bin dolarlık bir vazoyla."

Gülerek alay ettim. "Neden yüz bin dolarlık bir vazon olsun ki?"

"Müstakbel karımın bir gün hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Yemin ederim, kaçırıldığımdan beri ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim duymayacak. Gecenin bir yarısı boynumu kesebilir."

Şaşırmıştım. Sergei genellikle herkesle, özellikle de kadınlarla tatlı tatlı konuşabilirdi. Üçümüz arasında kadınlara en çekici gelen kesinlikle oydu. Çekici biri gibi görünürdü ama

Hepimizden daha az ölümcül değiller.

"O kadar kötü, ha?" Yine de onun için üzülmedim. "Anastasia'nın hastanede olduğunu biliyor mu?"

"Evet, bunu ondan saklamak istemedim. Ona gitmesine izin vermediğim için çok kızgın." Ağır nefes veriş hattan geldi. "Ona güvenli olmadığını söyledim. Ama lanet kadın bir katır kadar inatçı."

"Güzel," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Sanırım aradığını buldun." "Peki ya Olivia?" diye sordu.

"Evimde güvende," diye cevap verdim. Onun adını duymak bile St.

Petersburg. Sadece birkaç gün oldu ama lanet olsun ki onun o büyüleyici gözlerini görmeyi özlemedim.

"Anastasia'ya gidemediği için mutlu değildi ama anlayışla karşıladı."

"O zaman en azından akli başında bir kadın bulmuşsun," diye mırıldandı. Neden onun benim kadını olduğunu düşündüğünü merak ettim; kardeşlerimden hiçbirine Olivia'nın beni esir aldığını söylememiştim. Ve bu hafif bile kalıyordu.

Sergei ve ben Vlad hakkında birkaç seçenek daha konuştuk. İkimiz de onu bulmanın şart olduğu konusunda hemfikirdik.

Onun güçlü bir mafya örgütüyle işbirliği yapmasına izin veremezdik. Bu çok fazla savaş anlamına gelirdi. Ve biz de çekilmek istiyorduk, Tanrı aşkına.

Olivia'nın sözleri zihnimde yankılanarak beni her zaman ailemden uzak tutan bir şeylerin olacağı konusunda uyarıyordu. O haklıydı. Tasha'nın büyüdüğünü görmek istiyordum. Her gece yatağında bir aile ve kadın olsun istiyordum. O kadın Olivia'ydı; bunu adımı bildiğim kadar kesin olarak biliyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I

Yatağa uzandım ve yorgun olmama rağmen uyku beni bulamadı. Anastasia'yla ilgili endişeler aklımı kurcalıyordu. Her beş dakikada bir yeni mesaj var mı diye telefonumu kontrol etmek istiyordum ki bu çok saçmaydı. Ama yine de yaptım. Sonra telefonumu yenileyip yenileyip

Belki henüz indirilmemiştir diye bağlantı kurdum.

Rehberimde telefon numarasını bırakma nezaketini gösterdiği için Nikolai'ye bir mesaj gönderip gelişmeleri sormayı bile düşündüm. Ne zaman cesaretimi toplayıp yazmaya başlasam, sonunda mesajı silip telefonu kapattım. Herhangi bir değişiklik olursa bana haber vereceğini söyledi.

Ayrıca beni istediğini de söyledi.

Bana boyun eğdiğinizde, bunu kabul ettiğiniz ve benim kadar istediğiniz için olacaktır.

Malcome ona boyun eğmemde ve hastalıklı yöntemlerine katlanmamda ısrar etti.

Nikolai aynı mıydı? Hayır, değildi. Bunu merak etmeye bile gerek yoktu. Ama her zapt edilme ve boyun eğmek zorunda kalma düşüncesinde, Malcome'la geçirdiğim zamanın anıları aklımdan çıkmıyordu.

Aynı zamanda Nikolai'yi düşünmek vücudumda bir heyecan dalgası yaratıyordu. Sadece bu bile bana deli olduğumu söylüyordu.

Boyun eğme fikrini aklımdan kesin bir şekilde çıkardım ve karanlık tavana baktım. Uykunun beni yutması için çaresizdim.

Ama Malcome'un bana son dokunuşunun anısı zihnimin ön saflarında sürünmeye devam etti. Hatırlamak istemiyordum. Bunu düşünmek istemiyordum. Ama Avrupa'ya gitmeden önce birlikte yediğimiz o son akşam yemeği sürünerek içeri girdi ve beni tüketti.

Yemeğe gelmek istememiştin. Babam beni zorladı. Beni satmıştı çünkü kışını kumarhaneden ve ellerini benim ve Oliver'in mirasından uzak tutamıyordu. Hepsi gitmişti, blackjack masalarında ve rulette kaybolmuştu. Sonra zimmetine para geçirme hatasını yaptı. Buna inanabiliyor musunuz? Bir Yüksek Mahkeme yargıcı eli kurabiye kavanozundayken yakalandı. Henüz parmaklıklar ardında çürümemesinin tek nedeni Malcome Schmidt'in onun kışını kurtarmasıydı ve bu babama sadece bana mal oldu.

Akşam yemeği Malcome'in evindeydi, sadece ikimiz vardık. Normalde geldiğimde gösterişli bir buluşma kisvesi altında olurdu, mekan açık ve havadardı... davet edilen izleyiciler için dekore edilmişti. Ama bu gösteriş olmadan, karanlık bir yemek odasında oturdum, perdeler çekilmişti ve aşırı dramatik, Viktorya dönemine ait gotik bir şamdan, yemek yediğimiz titrek mum ışığını sağlıyordu. Korku filmlerini pek sevmem ama ortam ve ambiyansın bir korku filminden fırlamış gibi olduğuna yemin edebilirim: ürkütücü, karanlık ve ürpertici. Ve odayı kaplayan sessizlik sadece

etkiyi arttırdı. Etrafımızda sadece bıçağın seramik tabakları keserken çıkardığı hafif gıcırtı duyuluyordu ve o zaman bile kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi, her sıyrıkta içim cız ediyordu.

Bütün yemek boyunca yemek yer gibi yaptım, tabağımdaki yemekleri karıştırdım. Arada sırada küçük bir parça kuru tavuğu ağzıma götürüyordum ama her yutkunuşumda boğazımdan aşağı iniyor, çiğ çiğ yiyordum. Ne tadını alabiliyordum, ne kokusunu... hiçbir şey. Bir parça tebeşir de yiyebilirdim.

"Yemekler hoşunuza gitmedi mi?" Malcome'un genizden gelen sesi hiç de çekici değildi. Yemek yeme ve dudaklarını yalama şekli midemi bulandırıyor. Aç ve rahat olsaydım bile, sadece onu gördüğümde bile iştahım kaçardı.

"Çok lezzetli," diye mırıldandım usulca. Odayı neredeyse ölümcül bir sessizlik kaplamıştı. Nefesimin altında fısıldasam da fark etmezdi, duyacağından emindi.

Gülümsemesi yüz buruşturmakla aşağılık bir sırıtış arasında bir şeydi, sanki bu gece yaptığı her şey burada olmak zorunda olduğum için çektiğim işkenceye katkıda bulunmak amacıyla yapılmıştı. Ama yine de, oyununa daha yeni başladığını fark etmemiştim.

Kibarca tatlıyı reddettim, lanetli Cadılar Bayramı perili ev sahnesine daha uygun olan evinden ayrılmaya hazırdım.

"Evliliğimizin şartlarını konuşmamız gerekiyor," diyerek gitmeme engel oldu.

"Babamla bunu zaten yaptığınızı sanıyordum, Bay Schmidt," diye sakince cevap verdim, kalbim çılginca atmasına rağmen. Varlığımın her zerresi kaçmam, önümdeki adamdan kurtulmam için çılgılık atıyordu.

"Bana Malcome demeni söylemiştim. Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum." Sesi arkamdaydı, nefesi ensemdeydi ve içime tiksinti dolu ürpertiler gönderiyordu. "Ve bu sadece ilişkimizle ilgili. Hadi ofisime gidelim."

Gitmek istemedim. Tanrım, gerçekten gitmek istemiyordum.

Onu koridorda takip ederken attığım her adım kurşun gibi ağırdı. Bu eve gelmek zorunda kaldığım her seferinde, bu adama bir şekilde boyun eğmek zorunda kalmanın moral bozucu hissini yaşadım. Bağlandım, soyundum ve kırbaçlandım. Beni boğarken parmaklarıyla sikmesine katlanmak zorunda kaldım. Bir bıçağın ucuyla beni işaretlerken üzerime boşalması ve acı içinde ağlamam. Ama yara izleri... her zaman gizliydi. Bana işkence ederken dikkatliydi, görünür bedenimde hiçbir iz kalmamasına özen gösterirdi.

Her olayı atlatmam haftalarımı aldı. Anıları zihnimin en ücra köşelerine geri itmeyi öğrenmek zorunda kaldım. Anastasia ve Scarlett için minnettardım; anılar beni boğmakla tehdit ettiğinde ikisi de beni kurtarmak için hep yanımdaydı.

Ofisinin kapısını açtı ve benim ondan önce girmemi bekledi. Adımım sendeledi, saniyenin çok kısa bir süresiydi ama o bunu gördü.

Kaçmalıyım. Babamın canı cehenneme deyip boğulmasına izin vermeli ve kaçmalıyım. Ama kaçmadım. Daha iyi biliyordum, çünkü sadist, pislik babamın gemiden atlamaya karar vermem durumunda bir yedek planı olduğunu biliyordum... bu yedek plan annemdi. Ve onu zaten olduğundan daha fazla yıkmasına izin vermeyi reddettim. Babam yüzünden onun canlı bir kadından eski halinin bir kabuğuna dönüşmesini izlemiştim ve daha fazla çöküşünü izlemeyi reddediyordum.

Başım dik bir şekilde ofisine girdim ve o da arkamdan gelip kapıyı kapattı. Kilit sesini duydum ve varlığımın her zerresi çılgılık attı. Ama orada hareketsiz duruyordum.

"Şimdi Olivia," diye başladı ürpertici bir ses tonuyla. "Eteğini ve külotunu çıkaracaksın."

Onun emriyle duygularımı bastırdım ve hissizliğin beni ele geçirmesine izin verdim. Bu, iyi olmaya başladığım bir şeydi. Duygularımı kapatmak ve bir anı bulmak ya da

Odada odaklanabileceğim bir şey olması birkaç durumda beni kurtaran bir lütuf olmuştu ama yine de bu savunmaları aştığı ve beni çılgılık atan, korku dolu bir karmaşaya düşürdüğü zamanlar oldu.

Beyaz bluzum, siyah topuklu ayakkabılarım ve başka hiçbir şeyimle orada duruyordum. "Sandalyeye otur."

Bir kuklaya dönüşmüştüm, tüm duygularımı ve onun ne yapacağına dair düşüncelerimi kapatmıştım. Bu durumdan kurtulabilmemin ya da en azından kurtulmaya çalışabilmemin tek yolu buydu.

"Bacaklarını aç."

Sedir kitaplığın koyu çizgilerine baktım, güzelce inşa edilmiş kasa boyunca kıvrılıp bükülen çizgileri takip ettim. Kenarlarda hafif oyuklar vardı, yarıklar ahşabın içine karmaşık girdaplar oymuştu. Girdapların görüntüsü bana çocukluğumu hatırlattı; Oliver, Anastasia ve benim atlıkarıncada kontrolden çıkıp döndüğümüz zamanları. Odaklandığım şey buydu.

Etrafımdaki diğer hiçbir şey gerçekleşmiyordu. Hafızamın içinden onun purosunu yaktığını duydum. Sigarasından çektiği derin nefesler, hafızamdaki çocukların sevinç çılgınlıklarıyla birlikte geliyordu.

"Biliyor musun nişanlım, sen bana Anastasia Mancianti'ye mal oldun." Islak nefesi kulağımdaydı, anıyı kırmaya çalışıyordu. "Ve kaybetmekten nefret ederim."

Öyle olduğunu biliyordum. Oliver'ın saklambaç sırasında sayan küçük sesi zihnimde yankılandı ve sanki bu dünyadaki sonumu da geri sayıyormuş gibi, bağırdığını hatırladığım her sayıyla vücudumun gerildiğini fark ettim.

Tam Oliver'ın sesi on diye bağırırken içime cızırtılı bir acı saplandı ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

Gözlerimin önünde siyah noktalar yüzüyordu ve acı dolu çılgılıklarımı önlemek için dudağımı ısırđım. Daha sert ısırđımda kanın keskin tadı ağızımı doldurdu. Bu sahneden kaçmak için çaresizdim. Yanan etin kokusu havaya yayılıyordu ama tam yanma kalçamdan hafiflerken parmaklarını içime soktu. Onun dokunuşu ve taze yanık kokusu öğürmemi neden oldu ve gözyaşlarım dökülmekle tehdit etti.

Bundan nasıl kurtulacağımın emin değildim. Yanan puroyu tekrar etime bastırdı. Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi ve gözbebekleri heyecanla büyüdü, ben bir kez daha dudağımı ısırıp beni ikiye bölmekle tehdit eden çılgılığı tutmaya çalıştım.

"Ama sen Anastasya'dan bile daha iyi oldun," dedi ve sonunda sigarayı kül tablasına fırlattı, orada kalması için dua ettim. "Hiç islanmıyorsun. Evlendiğimizde senin kuru, daracık amını sikmekten ve acı dolu çılgılıklarını duymaktan zevk alacağım. Bana tamamen teslim olacaksın. Seni zincire vurmak istediğimde vuracağım. Seni kırbaçlamak istediğimde, kırbaçlayacağım. Ve seni paylaşmak istediğimde, paylaşacağım."

Dehşet içime işledi, kalbim aşırı hızda atmaya başladı. O kadar sert atıyordu ki göğsüm acıyordu. Acıdan tamamen zevk alıyordu. Pantolonunda giderek büyüyen şişkinliği gördüm ve içime bir korku yayıldı. Seks yapmak için evlenmemizi beklediğini söyleyip duruyordu ve anlamasam da bunun için minnettardım.

Sonra onu gördüm. Zippo elinde, kullanılmayı bekliyordu. Ve bunu biliyordum. Aman Tanrım, beni onunla yakacak, damgalayacaktı. Niyetinin ne olduğunu anladığım anda anlamıştı çünkü o yalaka gülümsemesi daha da genişlemişti.

Ölmek istedim; ölmek için dua ettim. Kimse böyle bir şey yaşamayı hak etmiyordu. Babam neden böyle bir adamın bana yaklaşmasına izin versin ki?

"Karım olduğunda," diye mırıldandı o ürpertici sesiyle, "yemekte yaptığın gibi bana yalan söylediğinde seni kanlı bir şekilde kırbaçlayacağım. Bunu zaten bir kez yaşadın... Bunu gerçekten yaşamak istiyor musun?"

bir daha yapalım mı?"

Çakmağı hareket ettirdi, üstünü açtı ve bütün kaynaklı alev titreyerek canlandı. Çakmağı yüzümün önünde ileri geri hareket ettirdi ve ben alevin dansını izlemekten kendimi alamadım. Alevi indirirken parmakları çoktan unutulmuştu. Bunu yapmaması için ona yalvarmak istedim ama uzun zaman önce öğrendim ki bu onu daha da azdırıyordu. Ama alev diğer uyluğumu yaladığında, beni parçalara ayırırken acı çığlığımı daha fazla tutamadım.

"Aynen öyle, fahişe," diye tükürdü çakmağı atarken. Bir elini boğazıma koyup sıkarken, diğer eliyle sertleşmiş sikini pantolonundan çıkardı. "Şimdi bana mastürbasyon yap."

Uzanıp yarı sertleşmiş sikini elime aldığım da gözyaşlarım yüzümde aşağı aktı. Elimi etrafına sarıp hafifçe sıktım.

"Daha sert!" diye emretti, ben de onu okşamadan önce daha sert sıktım. "Evet..." Başı geriye doğru yatarken ve ben sikini okşamaya devam ederken kelime ağzından yuvarlandı. Elimin her vuruşunda boğazımda safra birikiyordu ama boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "Soğuk, ölü gözleri benimkilerle buluştuğunda sesi derindi ve ben hareketi hızlandırdım. Ben sarsıldıkça o daha da sıkıyordu. Bunun bir iz bırakacağını biliyordum ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu... çünkü o anda, birileri tarafından kolayca görülebilecek bir çürük bırakmayı umursamadığı anlamına geliyordu.

Bluzumun her yerine boşalırken homurdandı. Kendimi ucuz ve kirli hissediyordum. Belki henüz aletini içime sokmamıştı ama bu bir ihlaldi. Bu bir tecavüzdü.

Boğazımı bir kez daha sıkıp başımı zorla yukarı iterken hareketsiz oturuyordum. Dudakları kulağımın yanına gelene kadar eğildi.

"Bir dahaki sefere o küçük, dar kıçını alacağım," diye tükürdü. "Eğer şanslıysan, kayganlaştırıcı bile kullanabilirim."

Kulağımı ısırdı ve beni iterek ofisinden dışarı çıktı. Tek kelime etmedim ama zihnimde, etrafımızdaki camlar kırılana kadar çığlık attım.

"Olivia," diye tanıdık olmayan bir adamın sesi bana ulaştı. Ama o odada Malcome ve benden başka kimse olmadığını biliyordum. Sesi duymuş olamazdım.

Tüm vücudum ağrıyordu. Kalçalarımın kavrulmuş eti acıyla zonkluyordu. Tek tesellim gitmeme izin verilmesiydi ama yakında bu duvarların ardında, beni bir zamanlar olduğum kızın milyonlarca parçasına ayıracak olan adamla birlikte kapana kısılacaktım.

"Olivia," bu sefer beni sarsan eller hissettim.

Yavaşça gözlerimi açtım ve Andrey'in yeşil bakışlarıyla karşılaştım.

"Sen iyi misin?" Sesim titreyerek mırıldandım. Elleri kollarımı tutarken bedenim gevşekti ama bana çok yakın olmamaya dikkat ediyordu.

Beni deliymişim gibi izledi. Odada başka bir gardiyan daha vardı.

"Evet," diye cevap verdi. "İyi misin?"

Ondan uzaklaştım ve titreyen elimi alnıma bastırdım. Terli olduğunu görünce şaşırmadım. Genellikle kâbuslarla birlikte gelirdi. Görünüşe göre uyku sonunda beni bulmuş ve zihnim beni yaşadığım kâbusun içine hapsetmişti.

"Evet," dedim Andrey'e yorgun bir ifadeyle. "Üzgünüm, kötü bir rüyaydı. Umarım Tasha'yı uyandırmamışımdır."

Beni dikkatle izledi ve bu bana ağabeyimin yalan söylediğini anladığında beni nasıl izlediğini hatırlattı. Yalanımın yanına kâr kalıp kalmayacağını tartışıyordu. Başka seçeneği yoktu çünkü Malcome'in bana yaptıklarını asla anlatmazdım. Bu benim taşımam gereken bir utançtı.

"Hayır, o derin bir uykucu," diye yanıtladı sonunda.

"Bu iyi," diye mırıldandım, elimi nemli saçlarımın arasından geçirirken. "İkinizi de uyandırdığım için özür dilerim," diyerek gözlerini kaçırdım. "Uyumaya devam etsek iyi olacak."

Endişeliydi; bu yüzünden okunuyordu. Ama neyse ki boş verdi.

Andrey odamdan çıktığında, tuttuğumun farkında olmadığım bir nefes dudaklarımı terk etti.

Ağzım kurudu ve dudaklarım çatladı. Bu rüyalardan nefret ediyordum. O anılardan nefret ediyordum. Bana kendimi pis hissettiriyorlardı. Eskiden olduğum kız gitmiş ve karanlık tarafından yutulmuştu. İçgüdüsel olarak bacaklarımın arasına uzandım, puro ve çakmağın izlerini hissettim. Yaralar aylar önce iyileşmişti ama anılar hâlâ ilk günkü kadar tazeydi.

Kabuslar geri gelmişti. Birkaç gün önce Malcome'ı gördüğüm anda olacağını biliyordum. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"D amn it." Yumruğumu masaya vurdum. "Bunun yasadışı olduğunu biliyorum. Bu anlaşmanın her yerinden kokusunu alabiliyorum."

Oliver, Malcome Schmidt'in bir Rus uydusu aracılığıyla internet bağlantısı bant genişliği satın aldığını gösteren milyonlarca dolar değerinde işlem bulmuştu. Rus uyduları düzenli olarak güvenli olmayan internet bağlantısı sağlıyordu. Rus hükümeti güvenli uyduları sadece kendileri için tutuyordu; genel halk ya da ticari kullanım için değil. Bu güvenli uydular söz konusu olduğunda hiçbir istisna yapmadılar. Bu uydular çok kıymetliydi ve bir uyduyu başarıyla fırlatmak yıllar alıyordu.

Mesele şu ki, Malcome'ın internet ve bant genişliği için herhangi bir ticari sözleşmesi yoktu. O sadece ABD ordusuna, daha spesifik olarak da istihbarat camiasına uydu bant genişliği hizmetleri sağlıyordu.

Kanıtlayamadık ama bunu ABD hükümetine güvenli bir ağ kanalı olarak satıyordu ve bu Rus uydusu hiç de güvenli değildi. Bu onu alaşağı etmek için mükemmel bir yoldu. Yaptırımlar ve cezalar onu her açıdan vurmaya başlayacaktı. Eğer bunu kanıtlayabilir ve ABD hükümetinin dikkatine sunabilirsek, bu işlemlerle ilgili soruşturma devam ederken tüm mal varlığı dondurulacaktı. Bu da yıllarca sürecektir, dolayısıyla hiçbir fonuna ya da mal varlığına erişemeyecektir. Bu onu dize getirmek için ilk adım olacaktı. Ondan sonra onu tamamen yok etmek ve sebep olduğu ölümün bedelini ödetmek çocuk oyuncağı olacaktı.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onayladı Oliver. "Onu bulacağız. Bundan eminim."

Oliver'ın büyük bir değer olduğu ortaya çıkmıştı. Ilya ve Oliver arkamdayken yenilmezdik. Malcome'ı sonsuza dek ortadan kaldırmaya hevesliydim. Doğrusu, onun maddi, duygusal ve fiziksel olarak acı çektiğini görmek istiyordum. Hepsini on katıyla geri alacaktı.

Oliver'ın yüksek rütbeli askeri personel ile iyi bağlantıları vardı. Onun kaynakları ve benim paramla her şeyi yaptık. Onu yok etme nedeni ailesiydi. Beni neyin yönlendirdiğini bilmiyordu ama ikimiz de benzer nedenlerle onun peşinden gidiyorduk. Bunu tartışmadık ama o zekiydi ve anladı.

"Kendi güvenli uydusundan olduğunu iddia ettiği bağlantının izini sürmenin bir yolu var mı?" Sahtekârlığını ortaya çıkarmanın mantıklı ve basit bir yolu olmalıydı.

"Var ama üzerine eklediği çok fazla katman var, biraz zaman alacak. Zaten üzerinde çalışan birinci sınıf adamlarım var."

Malcome aptal değildi. Güvenli olmayan bir uyduya kadar izlenebilirliği gizlemek zorundaydı ama günümüzde

ve yaşı, her şey izlenebilirdi. Öyle ya da böyle. Sadece açgözlüydü ve kendini çok beğeniyordu çünkü çok uzun süre bu kadar çok şeyden paçayı sıyırmayı başardı.

Oliver zaten tüm bilgileri mevcut güvenli uydular üzerinde topluyordu, böylece ortalık karıştığında en azından askeri güçler kolayca güvenli kanallara geçebilecekti.

Sandalyemde arkama yaslandım ve omuzlarımdaki gerginliği atmaya çalıştım. Olivia'yı St. Petersburg'daki evime bırakalı dört gün, onunla konuşalı ise iki gün olmuştu. Anastasia'yla ilgili gelişmeleri öğrenmek için Oliver'a ulaşmıştı. Arkadaşının durumunu sormak için bana ulaşmaması beni kızdırdı; ulaşmayacağını bildiğim halde. Bunun yerine benden vebadan kaçır gibi kaçtı.

Kahretsin, zamana ihtiyacı var. Benim onu zorlamama ya da beni aramasını istememe değil.

Anastasia sonunda uyanmıştı ve Dimitry kurşun yarası iyileşirken ona bakıyordu; Sergei ise Scarlett'i geri kazanmak ve Vlad'ın tehdidinin izini sürmek için çalışıyordu.

Vlad aramızdaki köstebekti, bize ihanet etti ve şimdi neredeyse Anastasia'nın hayatına mal oluyordu.

Vlad'ın eninde sonunda bize ihanet edeceğini bilmeliydik. Ne de olsa Boris'e ihanet etmişti ve onlar en iyi arkadaşlardı; Vlad onun sağ koluydu. Şimdi operasyonlarımızı yasal hale getirmek istediğimizde bize ihanet etti. Boris'le birlikte çalışıyordu ve bir şekilde onu hapisten çıkarmayı başarmıştı. Artık Boris ölmüştü ve Vlad görevi devralmak ve rússkaya máfiya'nın başına geçmek istiyordu.

Andrey gelişmeler hakkında bilgi vermek için beni aradı. Bu sabah Tasha'yı yine parka götürmüşler, sonra da öğle yemeği için sokak satıcısına uğramışlar. Talimatım üzerine güvenliklerini iki katına çıkarmıştı ama beni en çok rahatsız eden şey bu değildi.

Olivia'yla ilgili son durumdu. Kabuslar görüyormuş. Anlattığına göre kötü kabuslar. İlk gece odasına girdiğinde onu terden sıılsıklam olmuş ve titrerken bulmuş.

Dün gece odasını kilitlemişti, bu yüzden onu kapıya vurarak uyandırmak zorunda kaldılar. Kapıyı açmayı reddetti ve onlara iyi olduğunu söyledi. İyiymiş amına koyayım!

Koşu yapmaya, yoga yapmaya ve gece geç saatlere kadar resim yapmaya başladı. Andrey ondan her zaman çok yoğun bir programı olduğunu ve bunun normal rutininin dışında bir şey olmadığını anladı. Bana öyle geliyordu ki, kendini yorgunluktan uyuyamaz hale getirmeye çalışıyordu.

Kahretsin, onun benim çatım altında korunduğunu hissetmesini istiyordum. Kendi ailem dışında başka bir kadını korumak için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim. Bu tür kâbuslara neyin sebep olduğunu bilmek ve bunları atlatmasına yardımcı olmak istedim. Korkularını hafifletmek ve onu koruyacağıma dair güvence vermek istedim. Atlatacağına dair en ufak bir şüphem yoktu ama ona yardım eden kişi ben olmak istiyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

B Gözlerimi açmadan önce kendimi bitkin hissediyordum. Dün gece neredeyse hiç dinlenemedim. Tasha da ben de erkenden yattık ama kâbuslar peşimi bırakmadı. Sonunda gözlerimi açtığımda dışarının hâlâ karanlık olduğunu fark ettim. Kötü rüyalarla dolu bir gece daha. Kahretsin, iyi bir gece uykusu. Bu akşam Katja ve erkek arkadaşıyla birlikte birkaç gençle daha buluşacaktım. Uykuya dalmadan nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekten gitmek istemiyordum. İptal etmeyi düşündüm ama düşüncelerimin içinde debelenmenin ya da yeni insanlarla tanışmaktan kaçınmanın bana bir faydası olmayacağını biliyordum. Anastasia için duyduğum endişe aklımı kurcalıyordu; ama şimdi uyanık olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Oliver beni her gün, bazen günde birkaç kez bilgilendiriyordu.

Yataktan sürüklenerek kalktım ve koşu kıyafetlerimi giydim. Nikolai'nin tedarik ettiği kapsamlı eşyalar arasında bunun da olması bile inanılmazdı ve buna minnettardım. Koşuya çıktığımda zihnimi biraz olsun rahatlatıyordu. Beni buna alıştıran Anastasia oldu. Terapisti, kabus sorunlarını çözdükten sonra ona tavsiye etmiş. Babamla evdeki durum dayanılmaz hale geldiğinde bana da önerdi. O zamanlar kabus görmüyordum ama babamın şiddet içeren ve acımasız davranışlarına tanık olmakla başa çıkmak çok zordu. Oldukça hızlı bir şekilde bağlandım.

Unutmama gerçekten yardımcı olan şey resim yapmaktı. Resim yaptığımda, zihnimde tuvale aktardığım imgeler dışında tüm dünya yok oluyordu. Tek sorun, son zamanlarda yaptığım resimlerin artık benim imza stilime benzememesiydi. Zihnimdeki imgelerle uzlaşamıyordum, bu yüzden mücadele ediyordum. Resim yapmak benim için hiçbir zaman amaçlanan sonuçlarla yapılmadı. Daha çok gördüğüm şeyleri tuvale aktarmamı gerektiren bir dürtü gibiydi. Bu beni her yönden sakinleştirdi. Keşke kafamda bu kadar karanlık, hastalıklı imgeler olmasaydı.

Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım ve mermer merdivenlerden aşağı indim. "Selam Olivia," diye selamladı Andrey beni.

Bu kadar az uykuyla nasıl çalıştığını asla anlayamayacağım. Takım elbisesi içinde tazelenmiş ve keskin görünüyordu, elinde taze bir fincan kahve dumanı tütüyordu. Kabus gördüğüm ilk geceden beri keskin gözlerinde endişe vardı. Neyse ki bu konuyu açmadı. Dün gece, o ilk geceden sonra kilitlemeye başladığım kapıma tekrar vurarak beni kâbustan uyandırdı. Kabuslarıma tanıklık etmesini istemiyordum.

"Selam," diye karşılık verdim. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap verdi. "Dünya hâlâ uyuyor, yani her şey yolunda. Yine koşuya mı çıkıyorsun?" "Evet."

"Biraz daha uyumalıydın." Kardeşim gibi konuşmaya başlamıştı. Bu yorumu görmezden geldim. Bunun yerine ona "Mülk içinde kalacağım," dedim.

Başını salladı ve ben de çıktım. Koştuğumda ve müzik kulaklıklarımın kulaklarıma pompalandığında iyiydi ama resim yapmak kadar iyi değildi. Resim yapmaya geri dönebilmek için zihnimin kapanmasına ihtiyacım vardı. Onu oksijen gibi arzuluyordum. Malcome'ın altında katlanmak zorunda kaldığım şey yeterince kötü değilmiş ve kafama takılmış gibi, resim yapamamak ekstra bir ceza gibi hissettiriyordu. Uzuvarımın bir kısmı eksikmiş gibi hissediyordum.

Bir buçuk saat sonra isteksizce durdum, ellerimi dizlerime koyarak eğildim ve nefes almaya çalıştım. Devam etmek istiyordum ama yorgunluk ve kaslarım durmam gerektiği konusunda beni uyarıyordu. Ne kadar koştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu; genellikle takip ettiğim bir şey değildi. Vücudum bana durmamı söylediğinde genellikle beni yönlendiren şey buydu.

Geriye doğru uzanarak kulaklığımı kulağımdan çıkardım ve eşofmanımın içine soktum. Bir adamın seslenmesiyle başımı çevirdim.

Adam kapıya yaklaşırken kapının yanında durduğumu fark edemedim. Rusça konuşurken kelimeleri aceleyle sıralıyordu. Yüzünü gizleyen bir şapka takmış olmasına rağmen, siperliğin altından çıkan gri saç tellerinden yaşlı olduğunu anlayabiliyordum. Güneş gözlükleri gözlerini kapattığı için saçları görebildiğim tek özelliği idi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Anlamıyorum."

"Kimin evi burası?" İngilizceye geçti ve kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

Omzumu silktim, bir yabancıyla konuşmaya girmek istemiyordum. Nikolai birinin onlara ihanet ettiğini söylememiş miydi?

"Nikolai evde mi?"

Artık bir sorun olduğundan emindim. Nikolai'nin burada yaşadığını biliyorsa neden buranın kimin evi olduğunu sorsun ki?

"Benim için kapıyı aç," diye emretti.

Komutla birlikte tüm vücudumda uyarı zilleri yankılandı ve eve doğru geri koştum. Seslendi ama devriye gezmesi gereken muhafızları umutsuzca ararken yalvarışlarını duymazdan geldim.

İhtiyacın olduğunda hangi cehennemdeydiler?

Kapıdan içeri daldığımda Andrey'i muhafızlardan biriyle konuşurken buldum.

"Andrey," kelimeleri çıkarmaya çalışırken sesim soluksuz çıkıyordu. "Giriş kapısında bir adam var."

Kelimeler dudaklarımın arasından döküldüğü anda bir hareket ve komutlar telaşı başladı. Çoğu Rusça olduğu için ne söylendiğinden bile emin değildim ama birkaç muhafızın ön kapıdan çıkıp kapıya doğru gitmesinden bunu tahmin etmek zor değildi.

Andrey yerimden kıpırdamamamı söyledi, ben de mermer fuayenin en alt basamağına oturup onun geri gelmesini bekledim. Tasha hâlâ uyuyordu ama Andrey her ihtimale karşı odasının önüne bir nöbetçi göndermişti.

Andrey döndüğünde, bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım. "Onu buldun mu?"

"Hayır," sesi sinirli geliyordu. "Güvenlik kameralarını kontrol ettik ama sadece bir kısmını yakalayabildik. Herhangi bir özelliğini ya da boyunu bile yakalamaya yetmedi."

"Belki Nikolai'nin arkadaşıydı?" Umutlu bir şekilde sordum. Yine de mantıklı gelmiyordu. Eğer arkadaşı olsaydı, onu doğrudan arardı; evinin önünde takip etmezdi.

O da öyle düşünmüş olmalı ki, "Onu tarif edebilir misin?" diye sordu.

"Daha yaşlıydı," diye başladım. "Size söyleyebileceğim tek şey bu. Başında bir şapka ve güneş gözlüğü vardı."

Yüzünü görmek çok zordu. Önce Rusça konuşmaya başladı, anlamadığımı söyleyince İngilizceye geçti."

Telefonunu çıkarıp bir tuşa bastıktan sonra kulağına götürürken bir dizi Rusça kelime duydum ve bunların bir dizi küfür olduğunu hayal ettim. Mırıldanmalarına bir an için ara verdi ve hattan gelen başka bir sesin zayıf sesiyle daha fazla Rusça konuşmaya devam etti. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, bu yüzden odama dönmeye karar verdim. Bu dilin en azından bir kısmını öğrenmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

"Olivia," diye seslendi Andrey. "Nikolai seni arayacak. Telefona cevap ver lütfen."

Demek Nikolai ile konuşuyordu. Derin bir nefes vererek baş parmağımla onu onayladım ve odama doğru yola devam ettim.

Yatak odama girer girmez telefonum çaldı. "Alo," diye cevap verdim.

"Olivia, sana yaklaşan adamla ilgili herhangi bir şey tarif edebilir misin?" Nikolai'nin sesi vücuduma sıcaklık yaydı. Ona bu şekilde tepki vermek istememiştim. Sadece onun sesini duyduğumda vücudumun erimesine anlam veremiyordum. Tüm konuşmalarımı Oliver aracılığıyla yapmayı tercih etmemin nedeni de buydu. Nikolai'den gerçekten hoşlanmıştım. Şiddetli koruyuculuğu, derin sesi, ailesini ve benim ailemi önemseme şekli. Kahretsin, onunla ilgili her şeyi gerçekten seviyordum!

"Andrey'e anlattıklarımın daha fazla bilgiye sahip değilim," diye cevap verdim derin bir iç çekerek. "Önce Rusça konuştu. Anlamadığımı söyledim, sonra İngilizceye geçti. Burada kimin yaşadığını sordu, cevap vermedim ve sonra evde olup olmadığınızı sordu. Ondan sonra aceleyle güvenliği bulmaya çalıştım ve sonunda Andrey'i almak için eve geri döndüm. Size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey onun daha yaşlı olduğudur."

Ağızdan bir dizi küfür çıktı, bazıları Rusça bazıları İngilizceydi. Yatağın üzerine oturdum ve ağızındakileri dökmesini bekledim.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Bitirdiğinde ona sordum.

"Hayır," diye kuru bir şekilde karşılık verdi, ancak sesinde bir gülümseme sezebiliyordum. "Ama sorduğun için teşekkürler." "Sorun değil," diye cevap verdim usulca kıkırdayarak. "Sen ve kardeşim çok iyi anlaşıyor olmalısınız,

Çünkü yemin ederim o da genelde aynı tepkiyi verir. Sanki fazladan birkaç küfür dünyanın yönünü değiştirecekmiş gibi." Kahkahası kulaklıkta yankılandı.

"Haklısın; iyi anlaşıyoruz." Onun onaylaması beni hiç şaşırtmadı.

Bunu duyduğuma hiç şaşırmadığım için gülümsedim. "Sana zaten takma adınla mı hitap ediyordu?" Ona sormadan edemedim.

Derin kahkahası telefonda yankılandı. "Kesinlikle öyle. Yine de hoşuma gittiğinden emin değilim."

"Ben olsam tam adını kullanırdım," dedim gülümseyerek. "Bunu daha çok seviyorum," diye ekledim düşünmeden. "Öyle mi?" İtirafım karşısında sesinde biraz şaşkınlık vardı ve onu suçlayamazdım. Bu sözlerin hiç düşünmeden dudaklarımdan dökülmesine şaşırmıştım. Gerçek şu ki, onun

İsim.

"Evet, öyle," diye mırıldanarak cevap verdim. Kahretsin, bu adam beni ele geçiriyordu. "İlya için bir isim buldu mu?" Boğazımı rahatsız edici bir şekilde temizleyerek sordum.

"Hayır, yapmadı. Ve bu onun hayal kırıklığının kaynağı," diye kıkırdadı. "Ve Ilya'nın da. Ona Lya demeyi denedi ama bu pek iyi gitmedi."

"Bu sadece sizden hoşlandığı anlamına geliyor," diye kıkırdadım. "Bunu sadece onun için önemli olan insanlarla yapıyor." "Bunu bildiğim iyi oldu," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Ayrıca, ben de daha kısa isimleri tercih ederim." Hafif bir duraklama

"Peki senin bir tane var mı?" diye devam etti. "Evet."

Çocukluğumuzdan beri bana Livie der."

"Livie," diye mırıldandı. "Sanırım hoşuma gitti ama Olivia'yı daha çok seviyorum."

"Artık Nik ve Nikolai hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," diye şakayla karışık cevap verdim. Onunla konuşmak çok kolay gelmişti; son birkaç gündür onu aramaktan neden kaçındığımı merak ediyordum. "Haftan nasıl geçiyor?"

"Bu hafta sinir bozucu geçti. İşler istediğim kadar hızlı ilerlemiyor." Bunu anlayabilirdim.

'İşi hemen bitir' tipinde bir adam gibi görünüyordu.

"Eminim er ya da geç onları kendi yoluna çekeceksin," diye takıldım ona, kendimi ne kadar rahat hissettiğime şaşırarak. Belki de bir buçuk saat boyunca koşmak içsel bir dinginlik getirmişti.

"Bu konuda haklısın, malysh," diye yumuşak bir sesle konuştu. Daha sonra bakabilmek için kelimeyi zihnimde dosyaladım. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona sormayacaktım. "Andrey dışarıda güvenliğin tam olarak sağlandığını teyit etmedikçe koşuya çıkma ve lütfen arazinin kenarına fazla yaklaşma. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Elbette." Benden güvende olmamı istiyordu, sanki bu onun için büyük bir iyilikmiş gibi. Oysa aslında bana bir iyilik yapıyordu. "Bugün evde kalalım mı? Tasha'ya onu parka götüreceğimi söyledim ve bu akşam Katja'yla buluşacağım."

Her şeyin güvenli olduğundan emin olana kadar onu kilit altında tutmak istediğini biliyordum. Ama doğrusu, dışarıda gece ya da gündüz her an bilinmeyen tehditler var.

"Eğer düşündüğüm kişiye, benim için oradaydı, senin için değil," diye yorum yaptı. "Aynı parka gidecek misiniz?" diye sordu.

Hangi parka gittiğimizi tam olarak bilmesi beni şaşırtmadı. Muhtemelen günlerimizin her dakikasını biliyordu ama bu beni rahatsız etmedi. Bu onun yeğenini koruma sorumluluğunu ne kadar ciddiye aldığını gösteriyordu... ve dürüst olmak gerekirse beni.

"Evet."

"Andrey'e parkı gözetlemesi için önden adam göndereceğim ve sonra da her zamanki güvenlik eskortu olacak."

Yapması gereken doğru şey ile güvenli şey arasında bocaladı. Bu çıkmazda ona hiç gıpta etmedim.

"Fazla kalmayacağız," dedim ona. "Boya yapmama yardım etmesini sağlayarak onu geri çekeceğim. Andrey annesinin eski boya malzemelerini kullanmama izin veriyor, o yüzden onlarla uğraşacağız."

"Teşekkür ederim Olivia," sesi yorgun geliyordu. "Sana resim malzemeleri sipariş edeceğim." "Gerek yok, gerçekten." Ona bir şey daha borçluymuşum gibi hissetmek istemiyordum.

Cevap vermediğinde, beni önemsemediğini anladım. Aklına koyduğunu yapacaktı. Belki de şu anda emrediyordu.

"Tamam," diye ekledim iç çekerek. "Nasıl olsa alacaksın, bunu söyleyebilirim. Ama sana geri ödeyeceğim." "Gerek yok," diye anında cevap verdi.

"Evet, var," diye iddia ettim. Ona borçlu kalmak istemedim.

"Olivia," diye başladı ciddi bir tonda. "Benden ne alırsan al, hiçbir karşılık beklemeden vereceğim. Tasha konusunda bana yardım ediyorsun ve benim kitabımda bunun bir bedeli yok."

Bu şekilde ifade ettiğinde, yine de içime sinmedi.

"Sen de bana ve anneme nişanım ve babamdan uzak durmamız için yardım ediyorsun. Benim kitabımda da bunun için bir fiyat etiketi yok."

"Oh, yarışıyor muyuz?" Sesinde bir meydan okuma vardı ve ben de boyun eğdim. "Peki Nikolai," dedim ona. "Sen kazandın."

"Her zaman yaparım, Malysh," diye kıkırdayarak cevap verdi.

Kıkırdadığını duyunca gülümsedim, bu sese bayıldım. Malcome Schmidt hayatıma girdiğinden beri dört sefil yıl geçmişti. Başlangıçta yollarımız çok az kesişti ve o da benden uzak durdu.

mutluluk. Ama zalimliği yaklaşık iki yıl önce iyice arttı. Dünyamı daha karanlık ve daha acı verici hale getirmişti, ama nişanlanmamıza kadar nihayet batmadı, sıkışmışım.

Nikolai bana bir erkeğın dokunuşuna ihtiyaç duyduğumu hissettiren ilk erkekti. Yanağıma değen dudaklarını hala hatırlıyorum, hafızama kazınmıştı ve ışığa yer açıyordu. Bana umudumu geri verdi ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

"Tamam," diyerek konuşmayı sonlandırmak istedim. Umut bazen tehlikeli bir şeydi. "Tasha uyanmadan önce hazırlanmalıyım. İyi günler dilerim."

"Yakında görüşürüz Olivia," sözleri bir sözdü ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

T

Ertesi gün, Oliver elinde ihtiyacım olan bilgilerle ofisime geldi, bir yandan da telefonunu kulağına dayamıştı.

"Abla," dediğini duydum ve sikim anında sertleşti.

Nefes kesici mavi gözleri olan kızıl saçlı bir güzel. Onu görmeyeli altı gün bile olmamıştı ama bu çok uzun bir süreydi. Onu Malcome Schmidt'ten uzaklaştırmak için Rusya'ya kaçırdım ve işlerin plana göre ilerlediğinden emin olmak ve Tasha ile bağ kurması için ona zaman tanımak için hemen geri döndüm. Telefonda konuşurduk ama genelde yeğenim hakkında olurdu. Kendini içine kapatmıştı.

Adımı sevmesine rağmen. Beni aşk acısı çeken bir aptala dönüştürüyordu ve aynı kıtada bile değildik. Akıl ve mantık bunun neresindeydi?

Oliver sözlerine şöyle devam etti: "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Biriyle çıkmakta yanlış bir şey yok. Evli değilsiniz."

Homurdanmamak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Olivia biriyle mi çıkıyordu? Gideli o kadar uzun zaman olmamıştı; gerçi bana çok uzun gelmişti. Onun evimde dolaştığını, eşyalarımın arasında kendini evinde gibi hissettiğini hayal etmek hoşuma gidiyordu. Telefonu Oliver'ın elinden kapıp ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylemek istedim ama kendimi tuttum. Kardeşiyle konuştukları her şeyi duymak daha iyiydi.

"Biriyle çıkmak istediğimden emin değilim," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Tamam, belki istiyorum ama daha bir hafta önce bir psikopatla evleneceğimi düşünüyordum. Öte yandan, Katja ve arkadaşının erkek arkadaşlarıyla birlikte üçüncü teker olmak korkunç hissettirdi. Onunla sadece birkaç gün önce tanıştım ama belki de platonik bir ilişkiyi sorun etmez."

Elimde olmadan dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bir hafta oldu ve Olivia şimdiden St. Petersburg onu kovalıyordu. Hiç şaşırmamıştım. Onu bırakmak zordu ama emin ellerde olduğunu biliyordum ve Malcome'ı ne kadar çabuk alt edersek o kadar güvende olacaktı. Oliver ve Ilya'nın onu alt etmek için işleri yoluna koymalarına yardım etmem gerekiyordu. Çok yaklaşmıştık; zayıf bir halka bulmuştuk. Sadece ona karşı kanıtlara ihtiyacımız vardı ama Oliver'ın başaracağına inancım tamdı.

Petersburg'daki evime dönme vaktim gelmişti. Elimizde hiçbir kanıt olmamasına rağmen, birkaç gün önce ona yaklaşan Vlad olduğundan emindim. O zamandan beri onu gören olmamıştı ama yine de tüm güvenliği yüksek alarm modunda bırakmıştık. Ne Tasha'nın ne de Olivia'nın hayatını riske atamazdım.

"Olivia, bu adamdan hoşlanıyor musun?" Kardeşi her zaman yerindeydi; onun bu yönünü seviyordum.

"İyi birine benziyor." Sesinde zerre kadar tereddüt yoktu. Sonra derin bir iç çekti. "Anastasia ve Scarlett'i özlüyorum." Bir kez daha derin bir iç çekti. "Nikolai'ye onları sorabilir misin? Anastasia

hastaneden çıktı mı? Nasıllar, neredeler?"

"Nik'e mi soracaksın?" diye alay etti kardeşi.

Yumuşak kahkahası hoş bir sestti, ancak konuşuyor olmamızı tercih ederdim. Onun yerine, kulak misafiri oldum.

Aşık aptal, kendimi tekrar azarladım.

"Evet, Nik." Bana tam adımlı tercih ettiğini itiraf etmemiş olsa bile, Nik'e bayılmadığını artık biliyordum. "Ona Nikolai demelisin. Kulağa çok daha egzotik geliyor."

Aptal gibi sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Nik'ten hoşlanıyor," diye cevap verdi erkek kardeşi, kız kardeşinden ya da benden tamamen habersiz. "Soracağım ama siz üçünüz yine de birbirinizden uzak durmalısınız."

"Bu berbat."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordu kız kardeşine. "Randevu hakkında mı?"

Evet, söyle bize Olivia. Çünkü bu oraya ne kadar hızlı varacağımı belirleyebilir.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı kızgın bir iç çekişle. "Bazen biriyle çıkmayı düşünmek beni soğuk terler döktürüyor."

Sessizlik uzadı, üçümüz de bekliyorduk. Bir istisna dışında Olivia konuşmalarını duyabildiğini bilmiyordu ve Oliver da benim ona güvendiğim gibi bana güveniyordu.

"Sanırım deneyeceğim." İkna olmuş gibi görünmüyordu ama bu beş kelime kararımı vermeme sağladı. Bu gece Rusya'ya geri uçacaktım.

Birkaç dakika daha konuştular ve ben sandalyeme yaslanıp ikizlerin konuşmalarını bitirmelerini bekledim. Oliver kız kardeşine karşı korumacıydı ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, babası onu sattığında onu yüzüstü bıraktığı için kendini suçluyordu. Yanında olmayarak onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi telefonu kapatırken.

"Hiç de değil," dedim ona. "Ben de olsam aynısını yapardım." Ve bu doğrudu. Kız kardeşimi düşünmek bile beni öfkeyle yumruklarımı sıkmaya itiyordu.

Başını salladı.

"Gerçekten de kendi yaşında biriyle çıkması ve korkularını yenmesi gerekiyor," diye mırıldandı ve bunu benim için mi yoksa kendisi için mi söylediğinden emin değildim. Tam olarak onun yaşında olmasam da, onu bir randevuya götürebileceğimden emindim.

"Tamam," diye devam etti. "Malcome'ın finansal varlıkları hakkında bulduğum her şey burada. Birkaç şüpheli offshore hesabını işaretledim ve onları takip ediyorum. Bağlantım hâlâ uydu bağlantılarının izini sürüyor. Henüz tam olarak oraya varmış değil ama yaklaşıyor. Umduğum kadar değil."

Bana evrakları verdi ve haklıydı. Umduğumuz kadar çok ya da hızlı değildi ama iyi ipuçları bulduk.

"Sorun değil," dedim ona. "Tüm mal varlığını nerede sakladığını bulabilecek biri varsa o da biziz."

Uydu kanallarının teminatsız olduğunu ve hileli bir şekilde teminatlı olarak satıldığını kanıtladıktan sonra Malcome'ı en çok canının yandığı yerden vuracaktık. Banka hesabına. Hükümet onun tüm yasal varlıklarına el koyacak ve biz de yasadışı varlıklarına el koyacağız. Sonra bir adım daha ileri gideceğiz. Sonunda, ona yavaşça ve acı çektirmek niyetindeydim.

Sessizce otururken bombayı patlatmaya karar verdim. "Önümüzdeki birkaç hafta için sorumluluğu sana bırakmayı planlıyorum. Halletmem gereken bazı kişisel işlerim var. Ilya benimle geliyor."

Kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Halletmesi gereken tüm ayrıntıları gözden geçirdik ve on iki saat içinde özel uçağıma binmiş, Ilya ile birlikte St.

Olivia'ya bana ait olduğunu göstermenin zamanı gelmişti.

Petersburg'daki evime gittiğimde Tasha derin uykundaydı ve bana Olivia'nın yeğenim yattıktan sonra dışarı çıktığı söylendi. Kimseye haber verilmediğinden emin olduğum için tüm personel geldiğime şaşırmıştı.

Eve döndüğünü duymak için bekledim. Yanında her zaman bir korumam vardı, tabii ki bunu biliyordu. Bana kız arkadaşlarıyla şehir merkezindeki Woody's restoranında randevusu olduğunu söyledi. Randevusuyla yalnız kalmamasını sağlamasını emrettim. Kıskanç bir erkek arkadaş gibi görünsem de umurunda değildi.

Onu yakında görme beklentisi içimi kemiriyordu. Sadece onu düşünmek bile sikimi sertleştiriyor ve ağırlaştırıyordu. Denemeye bile gerek duymadan içimdeki her zerreye nüfuz etmişti. Ve ben hiç üzgün değildim. Ben onun olmuştum ve o bunu henüz bilmiyordu bile. Sanırım aşk vurdu dediklerinde kastettikleri buydu. Tüm mantığım aklımdan çıkmıştı ve aklımdaki tek şey Olivia'ydı.

Serinlemek için havuza doğru yöneldim. Aksi takdirde, onu gördüğümde kendimi çok gergin bulacaktım.

Yapmak istediğim son şey onu korkutmaktı. Elli tur sonra, enerjim hala sınırdıydı, onu düşünmekten sikim taş gibi sertleşmişti.

Her zaman çıplak yüzerdim, bu yüzden havuzun kenarına doğru ilerledim, sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım, Olivia'nın mavi bakışları benimkiyle kilitlenirken ağzını sikimin üzerinde hayal ettim. Bu yanlış bir hayaldi çünkü sadece sikimi daha da sertleştiriyordu. Ona karşı kendimi kontrol altına almalıydım, aksi takdirde onu korkuturdum ve niyetim bu değildi. Benimle ve bu dünyada her zaman güvende hissetmesini istiyordum çünkü her zaman korunacaktı... gerekirse benim tarafımdan bile.

Elimi aletimin üzerine koydum ve Olivia'nınki kadar iyi olmasa da, gerginliği atmama yardımcı olmaya yetti. Aklımda onun görüntüsü, sikimin etrafındaki gür ağzı ve taşaklarımı kavrayan küçük, yumuşak elleriyle kendimi yumrukladım. Sadece bu görüntü bile patlamam için yeterliydi. Havuzun kenarını kavradım ve sıcak döl havuza fışkırırken homurdandım.

Yumuşak bir ses duydum ve gözlerim açıldı.

Olivia havuzun kenarında durmuş, ağzı hafifçe açık ve mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Nabzım hızlanmıştı. Sikimi bıraktım, arkama yaslandım ve rahatlardım.

Bir hafta ayrı kaldıktan sonra birbirimizi tekrar göreceğimizi tam olarak böyle hayal etmemiştim ama yine de eğlenmişim. Ayrıca, zamanı geri alabilecek gibi değildim.

Gözleriyle mükemmel uyum sağlayan açık mavi bir elbise giymişti. Morarmış yanağı iyileşmişti, krem rengi teni kusursuzdu. Son bir haftadır rüyalarım giriyordu ama daha da iyi görünüyordu.

"Merhaba Olivia," diye selamladım onu, sanki az önce beni mastürbasyon yaparken yakalamamış gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bilmiyordum... geri döndüğünü," diye ekledi, nefesleri sığlaşmıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Randevum beni dış kapının önüne bıraktığında gece yarısını çoktan geçmişti. Kapıdan içeri girmesini istemedim. Katja ve erkek arkadaşı arka koltuktaydı ve hiçbir noktada onunla arabada yalnız kalmak zorunda olmadığım için minnettardım. O bir iyi bir adamdı ama hepsi bu kadardı. Eğilip beni yanağımdan öptü ve bir an için hafifçe kaskatı kesildim. Beni öpmek için eğildiğinde geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Malcome'dan beri bana dokunulmasından pek hoşlanmamıştım. Nikolai'nin öpücüğü bir istisnaydı. Düşüncelerim ve bedenim Nikolai'ye tamamen farklı tepki verdi.

Kendimi rahatlamaya ve bu ana odaklanmaya zorladım. Sonuçta bu sadece bir öpücüktü ama yine de hoşuma gitmemişti. Yavaşça geri çekildim ve aceleyle koltuktan kalktım, ona zorla gülümsedim ve aracının kapısını kapatırken hızlıca veda ettim.

Vücudumun Nikolai'a verdiği tepkiyi vermemesi gözümünden kaçmadı. Neden Nikolai'a karşı böyle tepki vermiyordum? Aslında onun yakınlığı hoşuma gidiyordu. Beni öpmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ama yanağıma bastırıldığı dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissediyor gibiydim.

Bu akşamki buluşmayı düşündükçe kendi arkadaşlarımı ne kadar özlediğimi daha iyi anladım. Daha bir ay önce, en iyi arkadaşlarımla birlikte Avrupa'yı gezerek eğlenmişim. Ve şimdi üçümüz de burada, Rusya'da farklı erkekler tarafından korunuyorduk. Çok yakın ama çok uzaktaydık.

Tanrım, Scarlett ve Anastasia'yı özledim. Katja'yı severdim. Eğlenceliydi ama arkadaşlıktan çok bir tanıdık gibiydi. Anastasia, Scarlett ve benim bizi birbirimize bağlayan farklı türde bir bağımız vardı. Üçümüz de trajediler yaşamış ve bu trajedilerde birbirimize yardım etmiştik.

Düşüncelerimi karanlık ve inatçı bir yolda ilerlemeye devam etmeden önce durdurdum ve dikkatimi önümdeki eve çevirdim. Yüksek tuğla duvarın tepesindeki çelik çiviler tüm araziye çevreliyor, dış dünyayı arazinin merkezini kaplayan büyük mermer konaktan uzak tutuyordu. Sokaktaki belirli bir noktadan evin sadece bir tarafını görebiliyordunuz. Aksi takdirde, çitle çevrili alanın dışındaki herhangi bir noktadan asla yerini tespit edemezsiniz. İki kez kontrol ettim. Ne zaman parka gitmek için yola çıksak ya da becerilerimi ve formumu korumak için bahçede saçma sapan çizimler yapsam, her zaman dışarıyı görüp göremediğime bakardım. Çitlere kadar gitmediğiniz sürece sokağı göremezsiniz. Dışarıdan içeriye bakarken de durum aynıydı; evin meraklı gözlerden mükemmel bir mahremiyeti vardı.

Sessizce kapının kodunu girdim ve dışarıdan içeri girdim, yaya olarak ilerlemeden önce arkamdan kapanmasını sağladım. Etrafıma bakmadan, arazinin her tarafına yayılmış korumalar olduğunu biliyordum. Nikolai güvenliği çok ciddiye alıyordu, her yerde güvenlik kameraları ve güvenlik vardı.

Ev gözlerimin önünde yükselmeden önce bir süre yürüdüm. Tıpkı daha önce olduğu gibi, nefesimi kesti. Gözlerimi üzerine diktığım andan itibaren dehşete kapıldım. Parayı, zenginliği ve gücü haykırıyordu.

Zenginliğe alışkındım; büyükbabamda bol miktarda vardı. Babam hayatı boyunca bu tür zenginliklere hasret kaldı. Onu Malcome'a borçlandıran da tam olarak buydu.

Babamın Malcome'un parasıyla uydurduğu bu göstermelik hayat yerine mütevazı bir hayat yaşamak beni hiç rahatsız etmezdi. Yaşadığımız ev, bindiğimiz arabalar; hepsi Malcome tarafından karşılanıyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Etkinlikler için giymemi istediği kıyafetleri bile o gönderiyordu. Satın alındığımızı asla unutamadım. Babamın yarattığı bu maskaralığa devam etmektense yoksulluk içinde yaşamayı ve onurumu korumayı tercih ederdim.

Her şeyden sonra bile babamın beni bu kadar az önemseydiğini bilmek canımı yakıyordu. Malcome Schmidt'in neler yapabileceğini çok iyi bilmesine rağmen yine de umursamaması beni rahatsız ediyordu. Güzel annemi, ondan geriye bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar yok etmişti. Malcome da aynısını bana yapacaktı.

Nikolai'nin Rusya'daki evinde saklanırken, yeğeniyle birlikte korunup kollanırken şimdi tüm dünya kaçırıldığımı düşünüyordu. Son bir hafta içinde bana babamın yirmi beş yıl boyunca sağladığından daha fazla koruma sağlamıştı. Nikolai'nin içinde bir karanlık vardı, bunu hissedebiliyordum ama bu beni uzaklaştırmadı. Hatta beni ona daha çok çekti. En temel düzeyde ona karşı duyduğum yakınlık bana doğru geliyordu. İlişkilendirilebilirdi.

Bazen ailem beni terk etmiş gibi hissediyordum. Babam annemi yok etti, erkek kardeşim bu işlevsiz aileden uzaklaşabilmek için savaşa gitti ve beni babamın cezalarının tek taşıyıcısı olarak bıraktı.

O tavşan deliğine girme, diye fısıldadım kendi kendime.

Ailemin aksine, Nikolai değer verdiği insanlarla ilgilenirdi. Bunun için hayatımı tehlikeye atabilirim. *Ben de hayatımı ortaya koyuyorum*. Verdiği sözler tutulmazdı. Onun çocukluğu benimkinden çok daha zordu. Mafyanın bir parçası olduğunu itiraf etmesi beni pek şaşırtmadı ama hala iyi bir adam olmayı nasıl başardığını merak etmeme neden oldu. Açgözlülük ve gücün yozlaştırmasına direnmek için güçlü iradeli bir insan olmak gerekiyordu. Babam kesinlikle buna yenik düşmüştü.

Başka hiçbir erkeğin yanında kendimi Nikolai'nin yanında hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. Vücudumun titremesine neden olan şey neydi? Bunu daha önce başka hiçbir erkekle yaşamamıştım. Yara izine rağmen Nikolai korkunç derecede yakışıklıydı. Sıkı bir vücudu, geniş omuzları ve güçlü bir kare çenesi vardı. Yara izi bu çekiciliği daha da artırıyordu... en azından ben öyle düşünüyordum. Ondaki güç dalgalar halinde yayılıyordu ve kendimi onunla birlikte bu dalgalara binmenin nasıl bir his olacağını merak ederken buldum.

Yorgun olmadığımı karar vererek evin arka tarafına doğru yürüdüm. Yatmadan önce ayaklarımı havuza sokup biraz dinlenmek istiyordum. Bana göre hava yüzmek için çok soğuktu ama Tasha'nın böyle düşünmediğini biliyordum. Amcasının bazen Ekim sonuna kadar o havuzda yüzdüğünü söylemişti. Bunu hayal bile edemezdim.

Yine de onu yarı çıplak yüzerken görmeyi umursamazdım, diye düşündüm kendi kendime eğlenerek. Sıkı vücudunu sergilerken görmemek bir suçtu.

Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde, havuzun kenarına gelene kadar yürümeye devam ettim ve çok geç, içinde birinin olduğunu fark ettim.

Nikolai Smirnov. Onu orada hayal edip etmediğimi merak ederek gözlerimi kırptım.

Kendini tatmin etmenin tam ortasındaydı, güzel yaralı yüzü yukarı doğru eğilmiş ve gözleri kapalıydı. Aman Tanrım! Çok ateşli görünüyordu. Bacaklarımın arasında zonklayan acı verici bir ağrıya birlikte vücudumda bir heyecan akımı hissettim. Ona karşı verdiğim bu tepki, benim için çok sıkıntılıydı.

bir adama hiç böyle tepki vermemiştim. Malcome'dan sonra, asla vermeyeceğimi düşünmüştüm.

Nikolai güzeldi, ham bir şekilde. Göğsü ve kolları havuz suyunun altında alçalan dövmelele kaplıydı ve ne kadar alçaldıklarını merak ediyordum. Göğsünün sağ tarafında boydan boya uzanan kocaman bir ejderha dövmesi vardı. Dilimle o karın kaslarının ve dövmelelerin izini sürmek, göğüs uçlarını ısırarak ve tepki verip vermeyeceğini görmek istedim.

Kahretsin, sadece düşüncesi bile ağzımı sulandırdı.

Bende uyandırdığı arzu o kadar güçlüydü ki korkutucuydu. Ama aynı zamanda bunun sınırlarını da test etmek istiyordum.

Bitirdiğinde iniltisini duydum ve bu durum durumu daha da kötüleştirdi, bacaklarımın arasındaki ağrının zonklamasına neden oldu. Gözlerini açtığında gitmek için hamle yaptım. O safir mavisi yoğun bakışları gözlerime kilitlendi ve her yerimin ısındığını hissettim.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Merhaba Olivia," diye derin sesi beni selamladı, sanki az önce onu mastürbasyon yaparken görmemişim ve havuzda çıplak değilmiş gibi.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri ağzıma kilitlendi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bilmiyordum... geri döndüğünü." Sessizlik uzadıkça uzadı ve kalbimin o kadar hızlı çarptığına yemin edebilirim ki o da bunu duyabilirdi. "Burada ne işin var?" Sesim hırıltılı, nefessiz ve neredeyse arzu dolu çıkmıştı.

"Ben burada yaşıyorum. Hatırladın mı?" diye kıkırdadı usulca. Tanrım, kıkırdaması bile seksiydi. Gitmek için arkamı döndüğümde beni durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"BEN... BEN-" Kahretsin, nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutmuşum. "Arkamı dön," diye emretti ve ben de yavaşça ona doğru döndüm.

"Benim yüzümden gitmene gerek yok," diye mırıldandı usulca ve o anda tüylerim diken diken oldu. Tenim sanki az önce bana en hassas şekilde dokunmuş gibi hassastı. Ve adam en az üç metre uzaktaydı.

"Lütfen kal," dedi ama bu yumuşak bir emir gibiydi. "Yüzmeye gitmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, hava çok soğuk. Ben de tam dalacaktım," derken sesim gerginlikten titriyordu. Bu adamın üzerimde bir etkisi vardı. Onu gördüğüm andan itibaren bir şeyler beni kendisine çekmişti. "Ayaklarımı daldıracaktım," diye ekledim çabucak.

"Devam et," diye ısrar etti. Dudaklarımı ıslatmak için tekrar yaladım. Nefes nefese kalmış gibi hissediyordum. "Güvendesin," diye söz verdi. "Tabii bana karşı koyamazsan," diye alaycı bir şekilde ekledi.

içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Çenemi yukarı kaldırarak ona meydan okurcasına baktım. İçimdeki bu dürtüye karşı koyabilirdim; o kadar da karşı konulmaz değildi.

Evet, doğru! Karşı konulmaz biri ve sen de bunu biliyorsun.

Elbisemi kalçalarımın hemen altına kadar çektim, gözleri arzuyla kararmış bir şekilde üzerimdeydi. Bir erkeğin beni arzuladığını anlayamayacak kadar deneyimsiz değildim. Tuhaf bir nedenden ötürü, havuzun kenarına oturup bacaklarımı havuza doğru kaydırırken ihtiyacım olan cesareti bulmuştum. Ama zihnimde dönüp duran görüntüler çok fena ağrıma neden oluyordu.

Onu dikkatle izledim ama yerinden hiç kıvıldamadı ve o kıvıldamadan geçen her dakika biraz daha rahatladım.

"Geleceğini bilmiyordum," sesim kendi kulaklarıma bir sevgiliyle konuşuyormuşum gibi yumuşak geliyordu.

Neler oluyor? Düşündüm de. Tam da kardeşime biriyle çıkma düşüncesinin bile beni nasıl soğuk

terler dktrdğn anlatıyordum. Ve burada onunla flört ediyormuşum gibi mi konuştum?

Bu sadece bir çekimdi, haklı çıktım. Bu adam benim için tehlikeliydi; karanlığı beni ona doğru çekiyordu. Malcome Schmidt'in pençelerindeki tehlike bölgesinin dışında değildim. Yapılacak en iyi şey kimseye yaklaşmamaktı. Malcome'ın bana yaptığı boktan şeyler bana zarar verdi.

"Sürpriz olsun istedim," dedi ve devam etti. "Geç kalkmışsın. Randevu mu?" Omzumu silktim. "Sanırım, onun gibi bir şey."

Yüzünden bir şey geçti ama ben yakınlaştıramadan kayboldu. "Mavi sana çok yakışıyor," diye yorum yaptı ve sesi bile tek başına seksin ta kendisiydi.

Sade elbiseme baktım ve tekrar ona döndüm. Kaşlarımı çattım, benimle dalga mı geçiyordu yoksa samimi miydi emin değildim. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

"Teşekkürler," diye cevap verdim sonunda hafif bir alaycılıkla. "Satın aldın, umarım beğenmediğin bir şeyi almazsın."

Bunu söyleyecek kadar deli miydim? Evet, aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama onu kırdıysam bile, öyle davranmadı.

Gülümsedi, gerçekten memnun görünüyordu.

"Seni eve götürmeye çalışmadığına şaşırdım," sesi hala aynı yerde olmasına rağmen yumuşak bir mırıltıydı. Sertçe yutkundum.

"Yani denedi," diye devam etti. Aptalca olmasına rağmen başımı salladım.

Bu sefer hareket etti ve bana doğru hareketlerini izledim. Bana bir jaguarı hatırlatıyordu, sanki en değerli avıymışım gibi hareket ediyordu.

Önümde durdu ama bana dokunmadı.

"Sorun ne aşkım?" diye sordu usulca. "Senin tipin değil miydi?"

Başımı salladım.

"Hayır," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Randevuların fiziksel kısmından pek hoşlanmıyorum."

Nikolai'yi ve dudaklarını sevmeme rağmen. Tipimin ne olduğundan emin değildim. İki hafta önce bir tipim olmadığına ve ağabeyim ve Brian dışında erkeklerden neredeyse hiç hoşlanmadığıma yemin edebilirdim. Ama şimdi Nikolai'nin dudaklarının yanağımnda nasıl hissettirdiğini biliyordum. Yanağımı öpmesinin üzerinden bir hafta geçmiş olabilirdi ama o his hâlâ geçmemişti. Ve beni şok eden şey, onun dokunuşunu daha çok istememdi.

İtirafım karşısında yüz ifadesi değişmedi; gözlerinde hâlâ karanlık bir arzu vardı. "Nelerden hoşlanırsın?" Sorusu beni şok etmişti. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı.

Malcome'dan önce nelerden hoşlandığımı düşünmeye çalışırken kaşlarımı çattım. Eskiden öpüşmeyi severdim ama artık sevmiyordum. Nelerden hoşlandığımı anlamak için ondan önceki zamanlara referans verecek fazla deneyimim yoktu.

"Eskiden öpüşmeyi severdim... şey, uzun zaman önce. Artık o kadar da değil," diye cevap verdim alçak bir sesle, omzumu silkerek.

"Aminı öpebilirim," diye mırıldandı usulca. "Peki ya yüzümü bacaklarının arasına gömsem, bundan hoşlanır mısın?"

Bakışlarımız kilitlendi ve gözlerimi ondan ayırmak imkânsızdı. Bunu hayal ederken bile nefesim kesiliyordu. Bana neler oluyordu? Onun bana dokunma fikri beni heyecanlandırıyordu. Ama o herhangi biri değildi. Nikolai'nin ta kendisiydi ve onun dokunuşunu daha fazla hissetmek istiyordum. Bu sözleri yüksek sesle söylediğini duymak beni ateşledi.

Sertçe yutkundum. Bana hiç böyle bir şey yapılmamıştı.

Sessizce ona bakmaya devam ettim ve bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Eğer başka biri bana karşı bu kadar açık sözlü olsaydı, diğer tarafa kaçardım. Ondaki gelen bu ses beni ısıttı ve kalçalarımın arasını sızlattı.

"Sana tapılması gerekiyor, Olivia. Ama herhangi bir anda durmamı istersen, dururum.

Hemen," sözleri yumuşak bir vaatti. "Eğer beğenmezsen, bana söyle ya da daha iyisi ne istediğini göster."

Ellerini iki yanımda birleştirmiş, pazularından aşağı doğru inen damarlara bakıyordum. Sözlerine zerre kadar şüphe duymadan güveniyordum. O beni, herhangi bir kadını asla incitmeyecek türden bir adamdı.

Kaşlarını kaldırdı, durmasını istediğime dair bir işaret var mı diye dikkatle beni izledi. Külotuma uzanıp bacaklarımdan aşağı çekerken ona yardım etmek için hafifçe doğruldum. Onları fırlatıp attı ve beni havuzun kenarına yaklaştırdı. Parmağı baldırlarımdan yavaşça bacağıma, dizlerimin üzerinden bacaklarımı ayırdı ve uyluklarıma doğru ilerledi. Dokunuşu olabilecek en iyi şekilde yakıyordu.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Parmağı uyluğumun üst iç kısmındaki yara izime hafifçe dokundu ve ben donakaldım. Başını eğdi, gözleri hala benimkilere kilitlenmişti ve dilini üzerinde gezdirmeden önce nazik bir öpücük kondurdu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı ve bedenim yeniden gevşemeye başladı.

"Evet?" diye izin istedi, ağzı açıkta kalan cinsel organıma çok yakındı.

Bu çok doğru hissettirdi, dünyayı sarsıyordu. Bu adamdı. Hiç şüphesiz biliyordum. Ve devam etmek için benim onayımı beklemesi kendimi güvende ve değerli hissetmemi sağladı. Bana tüm doğru şeyleri hissettirdi.

Dudaklarımı yaladım, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. "Evet," sesim fısıltı gibiydi ama o beni duydu.

Tek ihtiyacı olan buydu.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye homurdandı, açıkta duran seksime bakarak. Sonra ağzıyla amımı kapattı.

Avuçlarımla beni destekleyerek başımı arkaya doğru attım ve ağzının üzerimde yarattığı hislerle çırpındım. Cennet ve cehennem gibiydi. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Nikolai," diye bağırdım, kalçalarımı onun ağzına doğru kıvrarak. Bedenimde uyandırdığı heyecan denizin akıntıları gibi güçlüydü. Sonunda buraya gelmemiz doğru ve kaçınılmazdı.

Yanıyordum, volkanın patlamasını bekliyordum. Klitorisimi ısırdı, diliyle acımasızca ucunu okşadı ve sonra saldırısından dökülen meyve sularını açgözlülükle kucaklamak için aşağı uzandı.

Dili içime işledi ve içgüdüsel olarak bacaklarım omuzlarına dolandı, ellerim saçlarını kavradı ve can havliyle tutundu.

Ne yaptığını çok iyi bildiğinden hızını artırdı. İnlemeler havayı doldurdu ve puslu bir düşünceyle bunların benim olduğunu fark ettim. Vücudumdan bir orgazm fırlamadan önce zevk içimde inşa edildi ve beni alıştırmaya devam ederken ağzına karşı titredim, beni son titreme boyunca gördü. Bu benim ilk gerçek orgazmımdı.

Kendini yukarı kaldırdı, kasları dalgalanıyordu ve sert vücudundan sular akıyordu ve dudaklarımı sert bir öpücüğe boğdu. Kendimi onun üzerinde tattım ve aynı anda yeniden tahrik oldum.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak geri çekildim, az önce yaşadıklarımın ve öpücüğünün yoğunluğundan nefesim kesilmişti. Hareketimi takip etti, vücudu geri çekilmeye izin vermiyordu. Garip bir şekilde, bu bende paniğe neden olmadı ve onu hayretle izledim.

Bu adam inanılmazdı.

Birbirimize sessizce baktık, ikimiz de hafif ağır nefes alıyorduk. Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Bilmek istiyordum ama sormak istemiyordum. Bazen bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir ama kalbim ve zihnim buna isyan ediyordu. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Bana vereceği her şeyi almak istiyordum.

"Yatağa gitmeliyim," diye mırıldandım usulca, gözlerimi kaçırarak. O gözlere çok uzun süre bakarsam bağımlısı olmaktan korkuyordum. Daha fazlasını isteyecektim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O Livia Fray'i dilimde hissetmek cennet gibiydi. Sanki bir hafta boyunca onun hayalini kurduktan sonra içimdeki canavar nihayet yatışmıştı. Amını yalamama izin verdiğine hâlâ inanamıyordum. Çok daha fazlasını yapmak istiyordum ama onunla yavaş ilerlemem gerektiğini biliyordum.

Yolun sonunda beni seçtiği sürece ona dünyadaki tüm zamanı verirdim. Yine de seçimi o yapardı. Bunu ondan asla alamazdım. İçi dışı güzeldi ve mutlu olmayı hak ediyordu. Mesele şu ki... Onu mutlu eden kişi ben olmak istiyordum. Onu gülümsetmek ve güldürmek, güvende hissettirmek, onu dünyadan korumak ve ona tüm zevki vermek istiyordum.

Kalçasının üst iç kısmındaki yara izini hatırladım, sigara yanığına benziyordu. Diğer kalçasında da aynı iz vardı ve içimi bir öfke kapladı. Oliver geçen hafta birkaç şeyi ağzından kaçırmıştı ama artık kardeşinin bile ona yapılan işkencenin boyutunu bilmediğini biliyordum. O piçin ona yaptıklarının cezasını çekmesi için sabırsızlanıyordum. Ve kız kardeşime.

Oliver geçen hafta boyunca Olivia'nın sözde kaçırılmasıyla ilgili olarak polisi yanlış iz üzerinde tutarak iyi bir görüntü sergilemişti. Annesini de babası ve Malcome'ın pençelerinden uzak tuttu. İşini bitirmek için o piç hakkında yavaş yavaş bilgi topluyorduk ama bu iş ne yeterince hızlı ne de yeterince sorunsuz ilerliyordu. Malcome'ın cebinde bazı güçlü insanlar vardı. Ama biz peşini bırakmıyorduk ve ondan sonsuza dek kurtulmanın bize kazandıracağı çok şey vardı.

Ertesi sabah büyük merdivenlerden aşağı inerken Olivia'nın koşu pantolonu ve tişörtüyle ter içinde kapıdan girdiğini gördüm. Kapının yanında duran Andrey'e gülümsedi ve rahat bir tavırla onu selamladı.

Buradaki herkese alışmıştı ve evimin her bir üyesi tarafından çok seviliyordu. Tabii ki ben onu sevmekten çok daha fazlasını yapıyordum. Sergei ve Dimitry bunu öğrenirlerse bana çok kızarlardı ama umurumda değildi. Bu kadın için her şeyi yapardım.

"Günaydın Andrey," sesi yumuşaktı ve bir kıskançlık hissettim. Sesini kıstım. Bu olmazdı. Kahretsin, ben kıskanç bir tip değildim ve onun da kıskançlığa ihtiyacı yoktu.

"Merhaba Olivia," diye selamladı onu, sesinde ve bakışlarında nezaketten başka bir şey yoktu. Benimle onun kâbusları ve güvenliği hakkında her konuştuğunda sesindeki endişeden onu önemseydiğini anlıyordum. Ama kız kardeşi için endişelendiği gibi onun için de endişelendiğinden emindim. "Nasıldı

"Bugün koşuya çıkalım mı?"

Kıkırdadı. "Dünkü gibiydi. Kimseyi görmedim."

"Demek ki işimizi yapıyoruz," diyerek ona nazikçe gülümsedi. "Neden koşu yapıyorsunuz ki? Hiç sormadım ve işkence gibi geliyor. Koşu, yoga ve resim arasında başka bir şey için gücün kalmasına şaşıyorum."

Kıpırdamadan durup onun cevabını bekledi. Ben de bilmek istiyordum. İkiz kardeşi Olivia'nın fiziksel aktivitelerden nefret ettiğini söylemişti.

Tek omzunu silkti. "Meşgul olmanın sağlıklı olduğunu duydum," diye cevap verdi ve artık yüzünde bir gülümseme yoktu. "Tasha uyanmadan hazırlanmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Her seferinde iki merdiven çıkarak bana doğru derin düşüncelere daldı ve neredeyse bana çarpıyordu. "Vay canına," dedim, kollarından tutarak onu sabitledim, böylece geriye doğru düşme riski yoktu. "İyi Sabah."

Fiziksel aktivitesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kızarıklık boynundan yanaklarına doğru süzüldü. Tanrım, çok güzeldi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni görmedim."

Parmağım yanağına değdi ve garip bir nedenle onunla tanıştığım günü hatırladım. Benzer bir şey yapmışım, yanağı nişanlısının yumruğu yüzünden morarmıştı. Bu sefer ürkmedi ya da geri çekilmedi, mavi gözleri beni izliyordu.

"Dün gece külotunu havuzun kenarında unutmuşsun," diye şakayla karışık takıldım, kırmızının yüzlerce tonuna bürünmesini izlerken. "Yine de onları güvenli bir yere koydum."

"Tamam." Kelimeler ancak fısıltı halindeydi, duruşu rahatsız ediciydi. "Teşekkür ederim."

Kahretsin, onun gülmesini ve mutlu olmasını istiyorum, rahatsız olmasını değil.

Tedirginliğini gidermek için konuşmamızın yönünü değiştirdim.

"Hızlıca bir duş alıp benimle kahvaltıda buluşabilir misin?" Beni temkinli bir bakışla izledi. Umarım dün olanlar yüzünden değildir. Onu iyi hissettirmek istiyordum ve bana bunu emrettiği anda durabilirdim. "Tasha için planlarımızı konuşmak istiyordum."

Bu onu harekete geçirdi ve hevesle başını salladı. Yumuşak sesiyle, "Bana on dakika ver," dedi ve yolun geri kalanını koşarak odasına gitti.

Geldiği andan itibaren personelden güncellemeler aldım ve bu ikisinin anında kurduğu bağa hayran kaldım. Bu, diğer her şeyden farklı bir bağdı. Olivia ile yeğenim çocukluğunun tadını çıkarıyordu, başından beri olması gerektiği gibi. Onu yanıma aldığımda bu konuda başarısız olmuşum. Etrafını yetişkinlerle çevirmiştim ama onun gerçekten başka çocuklara ihtiyacı vardı ve Olivia bunu bir hafta içinde düzeltti.

Onu yemek salonunda bekledim ve on dakika dolmadan katılmasına şaşırdım. Ona yanıma oturmasını işaret ettim ve personel bize kahvaltı servisi yaptı.

Personel odadan çıkarken bana "Peki ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu. Sonra sanki bana çok açık bir konu vermek istemiyormuş gibi, "Tasha hakkında" diye ekledi.

Beni uzak tutma çabasına gülümsemek istemediğim için yüz ifademi kontrol etmek zorunda kaldım. Aklıma ilk gelen şeyi söyledim: "Okula gitmeye hazır olup olmadığı konusunda fikrini almak istedim," dedim. Doğrusu, onu yanımda istiyordum ve bunun Tasha ile hiçbir ilgisi yoktu.

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bence bu onun için iyi olur," diye yorumladı, dokunuşlarımla yeniden inlediğini duymayı arzuladığım o yumuşak sesiyle. "Sosyalleşme açısından onun için çok iyi olur. Oyun parkına hemen uyum sağladı, bu yüzden hızlıca alışacağını düşünüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, daha önce de söylediğim gibi, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ona ve bana yardım edebilir misin?" Ben sordum. "Aklımda kontrol edebileceğimiz birkaç okul var."

çine."

Bu kadar hızlı düşünebildiğim için kendimi tebrik etmeliydim. Olivia'nın yeğenime olan sevgisini kullanarak onun benimle daha fazla zaman geçirmesini sağlamak oldukça kendini beğenmiş bir davranıştı. Küçük, ama çok küçük bir suçluluk duygusu vardı ama üzgün değildim. Bazı okulları ayarladığımızdan emin olacaktım ve Olivia da yardım edecekti. Tüm bunlar olurken birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk.

Kazan-kazan, kendimi takdir ettim.

Olivia kaşlarını çattı ve isteğimi anlamaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde beni izledi. Yarın Malcome'dan kurtulsak bile onu burada yanımda tutmak ve aramızdaki bu çekimle yüzleşmeye zorlamak istiyordum. Ama bunu ona söylersem, hızlı ve sert bir şekilde kaçardı. Buna hazır değildi... henüz.

Düşünürken bir yandan da dudağını çiğniyordu. Dünkü tutkumuzun aksine, Olivia kendini uzakta ve çekingen tuttu, gözlerimle buluşmaktan kaçındı. Bu bana şu anda etrafımda olmaktan heyecan duymadığını söylüyordu. Nedenini ya da dün gecedен pişman olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Olivia, bir sorun mu var?" Diplomasıye alışık değildim ve ondan dürüst olmasını istiyordum.

Gözlerini bana çevirdi ve hafif gergin bir sesle cevap verdi. "Hayır, neden?"

"Bana bakmaktan kaçınıyorsun." Ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. "Dün gece için pişmanlık mı duyuyorsun?"

Dün gecedен bahsedince yanakları kıpkırmızı oldu.

"Hayır." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu, çenesi yukarı kalkmış, bana meydan okuyordu.

"Yapmalı mıyım?"

"Siktir et hayır," dedim ona. Belki de ona daha nazik bir şekilde cevap vermeliydim ama ben öyle biri değildim. Beni istediğini söylemesini istiyordum, her şeyimi... benim onu her şeyimle istediğim gibi. "Eğer istiyorsan, sana vermek istiyorum. Her şeyi ve her şeyi."

Sertçe kızardı ve lanet olsun, eğer bu tahrik edici değilse.

"Tamam, pişmanlık yok o zaman." Biraz rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. Malysh'im bazı şeyleri bu kadar doğrudan tartışmaya alışık değildi. "Tasha'nın okuluyla ilgili sorunuza gelince. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi ve konuyu tekrar önceki konumuza getirdi. "Evde işler yoluna girene kadar burada kalmama izin vermeniz çok cömertçe bir davranıştı."

İçimde bir zafer duygusu gizledim, pişmanlık duymadığını itiraf etmesinden memnun oldum.

Sen benimsin, Olivia. Konu karşımdaki bu kızıl saçlı güzelliğe gelince, tüm sahiplenme duygularım ön plana çıktı.

Tasha o anda içeri girdi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koştu ve ben de ona sarıldım. "Merhaba," diyerek küçük yeğenimi sıcak bir şekilde selamladım.

"Merhaba amca," Tasha ot gibi büyüyordu. Sadece bir hafta içinde en az iki santim uzamış olmalıydı. Olivia'ya döndü. "Hâlâ Olivia'da kalıyorsun, değil mi?"

Olivia yarım saniye gözlerime baktı ve sonra yeğenime baktı.

"Evet," diye yumuşak bir sesle yanıt verdi ve bunu Tasha'nın mutluluk çılgınlıkları izledi. "Amcan senin için bazı okullara bakmamızı istedi. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Tasha Olivia'nın yanına oturdu. "Eğer kalırsan, evet. Aksi takdirde okula gitmek istemiyorum."

Gülümsememi saklamak için yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Ona sorsaydım daha iyi cevap veremezdi.

"Tamam," diye araya girdim. "O zaman anlaştık. Yarın gidip biraz bakarız."

Sekreterimin bu duruma atlaması gerekiyordu.

"Bugün tekne gezintisine çıkmaya ne dersiniz hanımlar?"

Tasha'nın nasıl hissedeceğini çok iyi biliyordum. İkisini de yakınımdaya tutmaya niyetliydim ve o yorulduğunda Olivia ile bir öpüşme seansı daha yapacaktım. Parmaklarımın altında onun yumuşak tenini

hissetmek istiyordum. Bana nelerden hoşlandığını söylemesini, her şeyi onunla birlikte keşfetmeyi istiyordum.

Kahretsin, onun yumuşak tenini düşünmek bile sikimi sertleştirdi. Odaklan, Nikolai!

Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve eğer düşüncelerimi fark ederse, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu ona göstermeye fırsat bulamadan onu kaybedebilirdim. Dün gece bunu yaşadı ama kollarıma düşmemeye kararlı görünüyordu. Başka hiçbir kadına benzemiyor!

YİRMİNCİ BÖLÜM

I Nikolai'ye onunla birlikte okulları ziyaret edeceğimi ya da ikisiyle birlikte tekne gezintisine çıkacağımı söylememeliydim. Nikolai, Tasha için en uygun okulun hangisi olduğunu kendi başına bulabilirdi. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu ve her seferinde karnımda çırpınan bu duygular

Onu gördüm. Nikolai söz konusu olduğunda mantığım ve arzularım arasında süregelen bir savaş vardı. Ve dün gece Nikolai, Malcome'ın altında yaşadıklarımın sonu sonsuza dek öldüğünü düşündüğüm parçamın kilidini açtı.

Dün gece! Tanrım, dün gece inanılmazdı. Bir vahiy.

Şimdi burada, nehir kıyısında şirin bir restoranda oturuyorduk. Işıl ışıl parlayan güneş ışınları günü daha da parlak hale getiriyordu. Öğle yemeği için nehrin hemen kıyısındaki bir restoranda durmuş, St. Petersburg manzaralı güvertede oturuyorduk. Konsantre olabildiğim anlarda manzara nefes kesiciydi.

Neva nehri üzerinde uzanan Kışlık Saray'ın görüntüsü mükemmel bir kartpostal gibiydi. Yüzlerce yıl önce kraliyet ailesinin aynı nehirde yürüdüğünü bilmek, bu manzarayı büyülü bir deneyim haline getiriyordu. Saray muhteşem bir manzaraydı.

Ama bunların hiçbirisi karşımda oturan adamla kıyaslanamazdı. Dün... en iyi türden bir keşifti: şok edici, beklenmedik, şaşırtıcı. Bunun şimdiye kadarki en iyi orgazm olduğunu söyleyebilirdim, ama ilk orgazmım olduğu için devam edecek pek bir şey yoktu. Ama içten içe, kıyaslanamaz olduğunu biliyordum. Hala nasıl olduğunu anlayamıyordum. Nasıl olduğunu biliyordum ama bunun olmasına izin vermemi sağlayan şey neydi?

Bana onu kabul etme ya da reddetme seçeneği sundu. Ve Tanrım, onu gerçekten istedim. Güvenliğimi ve ihtiyaçlarımı kendisinininkinden üstün tutan benzersiz bir adamdı. Onunla geçirdiğim her an benim zevkime odaklanmıştı. Ve bu şaşırtıcıydı, sersemleticiydi! Onunla geçirdiğim her an, her bakış, dokunuş ve kalp atışı, sonsuza dek yok olduğunu düşündüğüm şehvetli yanıma geri kazanmama yardımcı oldu. Bana daha fazlasını göstermesini istedim.

Nikolai dışında bunu benim için yapacak başka kimse yoktu. Bu sabah ona söylediklerimde ciddiymdim; pişman değilim. Tek bir dakikasından bile. Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Evet, onunla havuzda karşılaşmaya tamamen hazırlıksızdım, özellikle de bu şekilde. Muhteşemdi, tamamen erkekti. Bunu düşünmek bile vücudumda ürperti yaratıyordu. Ama benim için en çekici yanı Nikolai'nin bana seçenekler ve kontrol sunmasıydı, tüm odağı kendi zevkenden ziyade benim zevkimdi. Ve Tanrım, bunu bana verdi mi!

Malcome'ın arzu duyma potansiyelimi öldürdüğünü düşünüyordum. Babam beni sattığından beri

bana dokunduğunda tiksiniyetmekten başka bir şey hissetmemiştim - herhangi biri tarafından. Kendime bile dokunmadım.

Eski nişanlımı düşününce tüylerim diken diken oldu. Panikle çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. O hayaletlerin sonsuza kadar peşimi bırakmayacağından endişelendim.

Şimdi oraya gitmeyeceğim.

Gözlerimi kaldırdım ve Nikolai ile Tasha'yı bana bakarken yakaladım.

İkisi de bana bakmaya devam etti ve ben bir şey kaçııp kaçırmadığımı merak ettim. "Neler oluyor?" İkisi arasında bakışarak sordum. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Öğle yemeğinden sonra Nikolai Amca'yı en sevdiğimiz dondurmacıya götürebilir miyiz?" Tasha sordu. "Az önce sana sordum ama şimdi oraya gitmeyeceğini söyledin."

Kaşlarımı çattım. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Lütfen Olivia," diye yalvardı. "Şimdi değil ama öğle yemeğinden sonra."

Başımı salladım. "Evet, sevgilim. Özür dilerim; başka bir şey düşünüyordum ve sorunuzu duymadım."

Nikolai'nin gözlerinden bilerek kaçındım.

"Ne düşünüyordun?" sorusu son derece masumdu.

"Önemli bir şey değil," dedim hemen. "Şimdi söyle bana, hangi dondurma çeşidini almayı düşünüyorsun? Sanırım limonu deneyeceğim."

Kıkırdadı. "Hayat sana limonlar verdiğinde onları içkine koymayı söyleyen yeni favori şarkın yüzünden mi?"

Gülmek zorunda kaldım. Çok zekiydi.

"Hayır," diye kıkırdarak cevap verdim. "Sadece farklı bir dondurma çeşidi denemek istiyorum." "Peki ya sen Nikolai Amca?" diye sordu.

"Hmmm," o büyüleyici gözlerindeki parıltıyla düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım çileği deneyeceğim. Bana Olivia'nın saçlarını hatırlatıyor."

Tasha bunun çok komik bir şey olduğunu düşünerek kıkırdarken ben yanaklarımın ısındığını hissettim. Dün gecedен bahsettiğine dair bir his vardı içimde. Ve kahretsin, bu beni çok ateşlendirdi.

Bu olmaz, hiç olmaz!

Gözleri dikkatle beni izliyordu ve o bana bu kadar yakinken vücudumun ısınmaya devam ettiğini düşünerek sakinliğimi korumaya çalıştım.

Kolonyasının kokusunu alabiliyordum ve vücudum buna tepki olarak titredi. İçkisinden bir yudum aldı ve gözlerim o öpülesi dudaklara takıldı. Bardağımın kenarından gözlerimi kendi gözlerinde yakaladı. Neden sürekli ona bakıyordum? Sanki o kör edici bir ışıktı ve ben de ona takılıp diri diri yanacak bir pervaneydim.

"Bugün eğleniyor musun?" diye sordu bana.

"Hmmm," diye cevap verdim kayıtsızca. Bırakalım bunun ne anlama geldiğini o çözsün. Çünkü lanet olsun, beynim tüm bu ateş yüzünden kızarmıştı. Acilen zihinsel bir kontrole ihtiyacım vardı.

Sanki ona hayatımın en güzel anlarını yaşadığımı söylemişim gibi devam etti. "Tekne gezintimizi bitirip eve döneceğiz. Sonra Tasha evde kalırken bu akşam seni yemeğe çıkaracağım."

"Evet," diye ciyakladı. "Randevun mu var?"

"Hayır, bu bir randevu değil," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. Tasha'nın romantizme olan takıntısı çok sıra dışıydı. "Evet," diye cevap verdi aynı anda.

Sanki hangi cevabı vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ikimizin arasında biraz şaşkın görünüyordu.

"Bu sürpriz bir randevu," diye haykırdı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Bir çözüm bulacağını bilmeliydim.

"Bay Smirnov," diye söze başladım, aramıza mesafe koymaya çalışıyordum ama sözümü kesti.
Yapamadım

onunla birlikte gün batımına doğru bayılmak. Kahretsin, ama gerçekten istiyordum. Bedenim de istiyordu, dün geceki zevkin tekrarını talep ediyordu.

"Nikolai," diye düzeltti beni. "Sanırım her şeyden sonra ilk isim bazında olmalıyız."

Yine içime bir sıcaklık doldu. Beni rahatsız etmekten zevk aldığına yemin edebilirim. Böyle devam ederse vücut ısım sürekli ısınıp soğumaktan mahvolacaktı.

"Nikolai," adını her söylediğimde dudaklarımda egzotik ve heyecan verici bir his uyandırıyor.

"Akşam yemeği davetiniz için teşekkür ederim ama gelemem."

"Neden olmasın?" Hem Tasha hem de Nikolai aynı anda sordular. Tasha büyüdüğünde ona kadınların her zaman birbirlerine destek olduklarını açıklamak zorunda kalacaktım. Çok daha büyüdüğünde.

Umutsuzca ona verecek bir sebep bulmaya çalıştım. Bunun için beynimi zorlarken, telefonumun çalmasıyla bölündüm. Belki de zil sesi beni kurtarmıştır.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve cevap verdim. "Alo?"

"Olivia," arayan kardeşimdi ve sesi rahatlamış gibiydi.

"Selam," diye onu selamladım. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok," diye beni temin etti ama onda beni endişelendiren bir şey vardı.

"Hiçbir şey yokmuş gibi gelmiyor. Neden aradın?"

"Nik'e ulaşmaya çalışıyordum," sesi telefonun içinden ulaşıyordu ama bana bir şey söylemediğine dair içimi kemiren his bir türlü geçmiyordu.

"Peki neden onun numarasını aramadın?" Ona sordum.

"Aradım ama doğrudan telesekreterine gidiyor," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Nasılsın? Kışlık Saray'ı boyadın mı?"

Bununla alay ettim. "Hayır, yapmadım ve bu tamamen klişe. Çalışmalarımdan herhangi birine göz atmış olsaydınız, Kışlık Saray'ın resmini asla yapmayacağımı bilirdiniz."

"Tamam, bu konuda sinirlenmenize gerek yok."

Beni görmemesine rağmen kardeşime gözlerimi devirdim.

"Nikolai ile konuşmak ister misin?" Biraz sinirlenerek kardeşime sordum. "Çünkü tesadüfen burada benimle ve Tasha'yla birlikte."

"Güzel. İyi," dedi. Bir kez daha iyi dediyse, bunun iyi olmadığını biliyordum. "Onunla konuşabilir miyim?"

Nikolai'ye baktım ve omzumu silkerek telefonu ona uzattım. "Arayan kardeşim. Seninle konuşmak istiyor."

Telefonu benden alırken parmakları parmaklarıma değdi ve içimden bir akım geçtiğine yemin edebilirim. O da hissetmiş olmalıydı çünkü bakışları arzuyla karardı. Beni istiyordu ve bu da Malcome'la olan tüm bu iş bitene kadar uzak durmam için bir başka nedendi.

Ya da bırakıp tadını çıkarabilirsiniz! Size verdiği zevkin tekrarını hak ediyorsunuz.

"Evet," dedi hücreme doğru ve ağabeyimin söylediklerini dinledi. Yüzü ifadesizdi ve ağabeyimin ona Nikolay'ın hiçbir katkısını gerektirmeyen ne söylediğini merak ediyordum.

Telefonda tek söylediği "Katılıyorum," oldu ve telefonu kapattı. Cep telefonumu geri verdi ve ben de aynı anda ona dokunmaktan kaçınarak geri almaya dikkat ettim. Sadece birkaç dakika telefonda konuştular.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Neden olduğundan emin değildim ama etrafındaki tüm havanın karardığını hissediyordum. Duruşunu, gülümsemesini, hiçbir şeyi değiştirmede ama altıncı hissim bana bağıırıyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Hadi öğle yemeğini bitirelim. Dondurmayı teknemize getirteceğim."

Ah, evet! Kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. Tasha bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve hepimiz öğle yemeğimizi bitirip yatına dönerken başka bir şey söylemedim, çünkü buna asla tekne

denemezdi.

Yata vardığımızda dondurma çoktan bizi bekliyordu. Nikolai mürettebatıyla ve güvenlik görevlileriyle Rusça ve alçak sesle konuştu. Hiçbir şey anlamıyordum. Yabancı dillerle aramın iyi olmadığına ya da daha fazla Rusça öğrenmediğime pişman oldum.

Avrupa'yı gezerken Anastasia bize sürekli yerel dilde cümleler kurdu. Her zaman ziyaret ettiğimiz ülkenin dilinin en azından bir kısmını bilmemiz gerektiğini söylerdi. Scarlett ve ben bunu kesinlikle kabul etmedik.

Tasha ve ben ön güvertede oturup ikimiz de güneş gözlüklerimizi takıp dondurmalarımızı yerken Nikolai ve güvenliğini dikkatle izledim. Her ne oluyorsa, onları çok heyecanlandırmıştı. Nikolai emir yağdırırken sakinliğini koruyan tek kişi oydu.

Bizimle birlikte gelen Andrey, Nikolay'a bir şeyler fısıldadı ve tam dondurmadan bir yudum alırken arkasını döndü.

Kötü zamanlama!

Bakışları ağızma odaklanmışken döndü. Bize doğru ilerlerken Andrey'i geride bıraktı, bir kez daha yalamaktan rahatsız olsam da gözlerim ondan hiç ayrılmadı. Çünkü lanet olsun, bana öyle baktığında bu tamamen müstehcen görünüyordu. Ve ben gerçekten dondurmamın tadını çıkarıyordum. Dondurmamı yalamaya devam etmeli ya da ellerimde erime riskini göze almalıyım.

"Olivia," sesi karanlık bir titreşim gibi içimden geçti ve bu hissin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. İyi ki güneş gözlüğüm vardı; yoksa suçüstü yakalanacaktım.

"Evet?" Sesim biraz soluk soluğa çıkmıştı. Boğazımı temizledim ve "Neler oluyor da Andrey'i bu kadar heyecanlandırdın?" diye sordum.

Sesi buz gibi sakindi ve "Neden bu kadar sinirli olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. Diğer personele emirler yağdıran güvenlik görevlisine dönüp baktım.

Nikolai'ye, "Buraya geldiğimden beri bir kez bile sesini yükselttiğini duymadım," dedim. Ve işte oradaydı, birinin kafasını ısırp koparmaya hazırdı. Genellikle dağ gibi soğukkanlı olan İlya bile hafifçe sarsılmıştı. Onunla o kadar çok vakit geçirdiğimden değil.

"Hiçbir şey kaçırmıyorsun, değil mi?" diye sordu hafifçe eğlenerek. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığına dair bir his vardı içimde.

Ben.

"Oh, güven bana," diye mırıldandım. "Hayatımda pek çok işareti kaçırdım. Sadece bunu tekrarlamak niyetinde değilim.

hata."

Bunu neden söylediğimden emin değildim. Belki ona karşı mesafemi korumaya niyetli olduğuma dair bir uyarıydı, belki de kendime tüm işaretleri izlemem için bir uyarıydı çünkü kesin bir şeyler oluyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Olivia Fray aklımdaki tek şeydi.

Onu ve Tasha'yı güvenli bir şekilde konağa bıraktıktan sonra Andrey ve Ilya ile birlikte ayrıldım. Ona saat yedide giyinip hazır olmasını söyledim. ama kaba davranmak ve süslü bir elbise seçmesine yardım etmek için heyecanlanan Tasha'yı hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Bütün günü Olivia ve yeğenimle geçiremediğim için üzgündüm. Daha önce kardeşi aradığında, Malcome'ın Olivia'yı aramak için daha fazla adam tuttuğunu söylemişti. Hatta FBI'daki bağlantılarına da bu işe karışmaları için baskı yapmış. Olivia'yı tekrar ele geçirmek için yanıp tutuşuyordu. Buna asla izin vermem.

Tekneme adım atar atmaz, İlya ve Andrey adresimde yaşayan kızıl saçlı bir kadın hakkında bilgi isteyen bir adam olduğunu ve bilgi verene büyük bir ödül teklif ettiğini söylediler. Andrey onu takip etti ve yakaladı.

İşte buradaydım. Önümde bağlı duran adamı sorgulamaya konsantre olmalıydım. Bunun yerine onun yumuşak tenini, o kırmızı, alaycı ağzını hayal ediyordum. Onun tatlı amını tekrar öpmek için sabırsızlanıyordum. Bunca yıldan sonra, nihayet kırbaçlanmış amın ne demek olduğunu anlamıştım. Dün gecedен sonra tek düşünebildiğim buydu. Onu tekrar yiyip bitirmek ve sonra da sikimi içine sokmak istiyordum.

"Neden evimde kızıl saçlı bir kadın hakkında sorular soruyorsun?" Ellerim cebimde, soğuk bir şekilde homurdandım.

"Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz," diye yalan söyledi adam.

Onu öldürmek istedim ama şu anda elimizdeki tek bilgi kaynağı oydu. İçgüdülerim bana Malcome Schmidt'in bu işte parmağı olduğunu söylüyordu. Oliver bu adamı araştırmıştı ve bağlanan adamla Malcome arasında herhangi bir bağlantı bulamamıştık ama içgüdülerim nadiren yanılırdı. Malcome Schmidt Olivia'ya ulaşmaya çalışıyordu.

Buna asla izin vermem.

Öfkemi onun üzerine boşaltmak ve son nefesini verene kadar ağzını burnunu kırmak istedim. Ama kendimi tuttum.

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," dedim ona soğuk bir şekilde. "Ama önemli değil. Adamlarım hatırlamana yardım edecek. Çok yavaş ve çok acı verici bir şekilde."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye ısrar etti. Bu adamın saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu. Yumruğum yüzüne çarptı.

"İlya, ona sırada ne olduğunu göster." Nasıl oynadığımızı görünce daha çabuk pes edecekti. İlya bir testere çıkardı ve elini sandalyesinin kol dayanağına dayadı.

"Önce keseceğin parmağı seç," dedi Ilya'nın sesi, başlamak için hazırды. "Bekle, bekle," diye panikledi adam. Belki de sonunda konuşmaya başlamıştı.

"Seni kim tuttu?" Dişlerimi sıktım.

"Beni Vlad tuttu," diye açıkladı paniklemiş bir ses tonuyla. "Yemin ederim, beni Vlad tuttu.

Evinizdeki kızıl saçlı kadının kim olduğunu bulmamı söyledi."

Bunu beklemiyordum. Vlad evimdeki herhangi bir kadını neden önemsesin ki? Benim için çalışan insanlardan biriyle çıkan bir kadın olabilirdi.

"Ne rapor ettiniz?"

"Henüz bir şey yok. Söz veriyorum," diye iddia etti. "Adını bile öğrenemedim." Telefonum çaldı ve kim olduğuna bakmadan açtım.

"Evet." Hâlâ diken üstündeydim.

"Nikolai," Olivia'nın sesi bana ulaştı ve adımlarım yavaşladı. Sesi, tüm varlığı beni yatıştırdı.

"Evet mi?" Cevap verdim.

Cesaret arar gibi derin bir nefes aldı. "Yemeğe gitmek istemiyorum." Kelimeler sanki onları göğsünden atmak için sabırsızlanıyormuş gibi ağzından dökülüverdi.

"Neden olmasın?" Reddetmesi karşısında tüm vücudum titremesine rağmen sakince sordum. "Bu iyi bir fikir değil," diye tereddütle başladı.

"Neden olmasın?" Sorumu tekrarlardım. Bana gerçekten nedenini söylemiyordu.

"Çünkü," diye mırıldandı telefonda usulca. "Çünkü bu iyi bir fikir değil."

"Yemek yedin mi?" Dürüst bir cevap vermek istemediği için onun yerine ben sordum. "Hayır," dedi bana o yumuşak sesiyle. Onun yumuşak sözlerini hayal ederken sikim seğirdi. onu boşalttı.

"O zaman anlaştık," dedim ona kararlı bir şekilde. "Yemeğe gidiyoruz. Ne eksik ne fazla."

O narin kaşlarını çatışını hayal edebiliyorum. Küçük dünyasında kendini duvarlarla çevrili tutuyordu ve eğer gerekirse, onları aşmak için bir matkap kullanırdım. Ona zaman vereceğimi söyledim ama kendini kapatması için değil. Bu çekimi yavaşça keşfetmesi için ona zaman tanıyacaktım. O benimdi, ben de onun.

"Zamanında hazır ol," dedim ve o başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Dikkatimi tekrar elimdeki duruma çevirdim.

İki saat sonra fuayede onu bekledim. Onunla tartışmak istemeyeceğini bildiğim için Ilya'yı gönderdim. Tasha bana gizlice ona Hulk Adam dediğini söyledi ki bunu çok komik buldum.

Mermer zeminde hafif bir topuk sesi duydum ve onun geldiğini anladım. Çok hevesli görünmek istemediğim için bakışlarımı kaldırmadan önce birkaç saniye bekledim.

Hayal kırıklığına uğratmadı. İnce askılı, dizlerine kadar inen kremsi beyaz bir elbise ve ona uygun ayakkabılar giymişti. Ateş kırmızısı saçları krem rengi elbisenin üzerinde daha da göze çarpıyordu. Tasha onun arkasında heyecanla zıplarken, Ilya Olivia'nın önündeydi, yüzü bomboştı. Onu aşağı indirirken çok zorlanmış olmalıydı.

Olivia'nın gözleri bana dikildiğinde, gözlerindeki meydan okumayı açıkça görebiliyordum. İçten içe gülümsedim.

Kesinlikle kızgındı.

"Ne kadar güzel görünüyor, değil mi Nikolai Amca?" Tasha haykırdı. "Chanel giyiyor. Bu onun

en sevdiği, dedi. İly'a onu kızdırdı çünkü gelmek istemedi."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Yüzündeki tamamen boş bakışa bakılırsa, muhtemelen bununla uğraşmak zorunda kaldığı için kızgın olduğunu söylemek daha güvenliydi. Kadınların güzelliğini ve sıcaklığını takdir etse de, genellikle değerlerinden daha fazla sorun çıkardıklarını düşünüyordu. Ama bu fikrini değiştirecek kadınla tanışacağı gün gelecekti ve ben de bunu görmek için orada olacağımı umuyordum.

"Tamam, Tasha. Yatağa zamanında git ve Andrey ile İly'a'ya zorluk çıkarma. İly'a zaten zor bir gün geçirdi," dedim yeğenime ve İly'a'nın ölü bakışları bunu doğruladı.

Olivia'ya döndüm ve elimle "Hazır mısın?" diye işaret ettim.

"Hayır," diye sıktığı dişlerinin arasından homurdandı.

"Evet... hazırsın," diye şakayla karışık takıldım ve devam etmesi için tekrar işaret ettim. Sırtını dikleştirerek yanımdan geçti ve ben de arkasından onu yakından takip ettim. Onun ince isyanı karşısında gülümsememi engellemek zorunda kaldım. Onun içindeki asiye seviyordum ve daha fazlasını görmek istiyordum.

Aniden durdu ve arkasını döndü.

"İyi geceler, Tasha," dedi ona usulca ve yeğenim koşarak ona sarıldı. Olivia eğilip ona karşılık verdi. Muhtemelen yeğenim onu bu yüzden seviyordu. Olivia ne kadar kızgın olursa olsun, yine de küçük yeğenime karşı düşünceli olmaya özen gösterirdi. Ayrılmadan önce Tasha'nın kulağına bir şeyler mırıldandı.

Range Rover'ın arkasına bindik ve şoför arabayı çalıştırır çalıştırmaz mahremiyet için aramızdaki bölmeyi kapattım. Olivia benden birkaç santim daha uzaklaştı ve bir santim daha uzaklaşırsa kapıya dayanacağına yemin ettim.

Kahretsin, benden etkilendiğini biliyordum. Dün gecedен pişman olmadığını itiraf etti. O zaman neden sanki yanımda olmaya dayanamıyormuş gibi kendini kapıya sıkıştırıyordu?

O inatçı bir sessizlik içinde pencereden dışarı bakarken ben onu izledim. Boynu zarif, kremi bir kıvrımdı. Eğilip ağzımı boynuna dayamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bu onu bana doğru eritir miydi? Hayır, hiç sanmıyorum.

Belki de yemek konusunda ısrar etmemeli ve onu isteğime boyun eğdirmemeliydim. Ama artık çok geçti. Sessizce restorana doğru yola çıktık ve yirmi dakika içinde oradaydık. Şoför durduğunda, Sonunda ilk kelimelerini söyledi.

"Görünüşe göre kapalı," diye mırıldandı.

"Değil," dedim ona, umut balonunu patlattığım için neredeyse pişmanlık duyarak. "Bizi ağırlamak için herkese kapalılar."

Başını çevirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu neden yapsınlar ki?" diye sordu.

"Biraz mahremiyetimiz olmasını sağlamak için," dedim ve alaycı bir şekilde ekledim.

"Mahremiyet istemiyor musun?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Pek sayılmaz."

"Yani tüm şehrin seni benimle görmesine aldırılmaz mısın?" Ona merakla sordum.

"Neden umursayayım ki?" İçtenlikle şaşırılmış görünüyor, nefes kesici mavilikteki gözleri vücudumda aşağıya ve yukarıya doğru gezindi. Tanrım, bana böyle bakmasına alışabilirdim.

"Genelde takıldığın tiplerden olmadığımı eminim," dedim ona kararlı bir şekilde.

Olivia'nın toplum içindeyken ya da fotoğraf çektirirken hep güneş gözlükleri ve şapkaların arkasına saklandığını düşünürsek, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Henüz kendisi fark etmemiş olabilirdi ama gardını yavaş yavaş düşürüyordu.

Omuzlarını silkti. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, hiç de değil. Ben neysem oyum." Ve geçmişimi değiştiremezdim. Her zaman iyi bir insan

olmak için çabalayacaktım.

daha iyi bir adamdım ama asla değişmeyecek bazı şeyler vardı. Sevdiklerimin intikamını alma ihtiyacı gibi. "Hadi, gidelim," diye ısrar ettim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Isinirlenmiştim. Kendimi bu yemeğe gitmem için köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Hayatımda beni bir şeyler yapmaya zorlayan yeterince erkek yaşadım. Seçimlerimin elimden alınmasından bıkmıştım.

"Bir şeyler yapmaya zorlanmaktan hoşlanmıyorum," diye ona kızarak tükürdüm. Otoparkta yürüyorduk ve restoranın hemen dışındaydık.

O durdu ve beni düşünceli bir şekilde izlerken ben de durdum. Belki de sözlerimi ciddiye almıştı. Başını salladı.

"Yeterince makul," diye yanıtladı.

Kıpırdamadan durduk, birbirimize baktık, sessizdik. "Neden benimle yemeğe gelmek istemedin?" diye sordu.

Bu son derece makul bir soruydu ama benim buna verecek makul bir cevabım yoktu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım sonunda.

"Bilmiyor musun yoksa bana söylemek mi istemiyorsun?" diye sordu bana, son derece sakindi.

"Beni biraz tedirgin ediyorsun," sözleri ağzımdan dökülüverdi. Ve içimde uyandırdığı arzu benim için yabancı bir bölgeydi. Şimdi hareketsiz, endişeli, ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olmadan bekliyordum.

Şimdi bunu yüksek sesle söylediğim için çocukça geliyordu. Dün gece olanlardan sonra daha da gergindim ama bu küçük gerçeği kendime saklamayı tercih ettim.

"Neden seni sinirlendiriyorum?" diye sordu sonunda.

Malcome Schmidt ile olan ilişkimin acı verici, utanç verici ayrıntılarına girmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdiğini söyleyemezdim. Vücudumun arzuyla yanmasına neden oldu.

Neyse ki restoranın kapısı açıldı da cevap vermek zorunda kalmadım. Yaşlı bir beyefendi bizi karşıladı.

"Merhaba," dedi ve ardından Nikolai ile Rusça konuşmaya başladı. O ne derse desin, Nikolay başını salladı ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Eve dönmek istiyor musun?" Nikolai'nin sorusu beni şaşırttı. Çok güçlü bir adamdı ve bana istediği her şeyi kolayca yaptırabilirdi. Ve bana böyle bir seçenek sunması, ona anlatmaya çalıştıklarımı dinlediğini hissettirdi. Bana karar verme gücü vermesini takdir ettim. Bu onun hakkında çok şey anlatıyordu, değil mi? Bu yaralı adamın çalkantılı bir geçmişi olabilirdi ama Malcome'dan binlerce kat daha iyiydi. Nikolai seçenekler ve zevk sunarken, o insanları kendi iradesine boyun eğdirmek için güç kullandı. Bir inanç sıçramasıyla, bu seçimleri durdurmak ve bu şeyi ona vermek istedim.

aramızda bir şans yaratır.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye kısaca cevap verdim. "Ayrıca açım."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Elimi tuttu ve birlikte içeri girdik. Tek misafir olduğumuzu söylerken şaka yapmıyordu. Aşıklar için uygun bir masaya oturtulmuştuk. Birbirimize olabildiğince yakın oturuyorduk. Kendime daha fazla yer açmak için sandalyeyi biraz uzaklaştırmaya çalıştım.

"Merak etme," dedi bana yumuşak, kadifemsi bir sesle. "Ben ısırمام."

Sakinleştım ve bakışlarımız buluştu. Beni ısırması konusunda gerçekten endişeli değildim. Daha çok vücudum ondan daha fazlasını istiyordu.

Onu korumaya çalıştığımı söylemeliyim, diye kendi kendime alay ettim.

Yaralı yüzüne rağmen çok güzeldi. Gözleri parlıyordu ve odadaki tüm oksijeni emdiğine yemin edebilirim. Nefes nefese kalmış gibi derin bir nefes almaya çalıştım. Beni bu kadar etkilemesi delilikti. Bir yanım erkeklerden uzak durmam konusunda beni sürekli uyarıyordu. Ama sonra bana verdiği tüm seçenekleri hatırlıyordum. Sunduğu tüm zevkler. Vücudum ihtiyacın ağırlığı altında çöktü ve içimde uyandırdığı arzu.

Bize hizmet etmek için bir garson geldi.

Garson bana "Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı istersiniz?" diye sordu. "Beyaz lütfen," diye cevap verdim, sesim titrek çıkıyordu.

Benim önümde bir kadeh beyaz şarap, Nikolai'nin önünde de bir kadeh burbon varken, kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

"Bize," diye kadeh kaldırdı duygulu dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle.

Buna ne demem gerekiyordu? Hiçbir şey! Kadehi dudaklarıma götürdüm ve şarabın tadına baktım. Dilimde pürüzsüz, hafif ve meyvemsi bir tat bıraktı.

Çok yakındı, akıl sağlığım için çok yakındı, vücudum onun yakınlığıyla karıncalanıyordu. Yemeğimiz getirilmişti ve onu yiyemeyeceğime yemin etmişim. Kalbim hızla çarpıyordu ve bir yudum daha almak için bardağı hafifçe titreyen parmaklarımla dudaklarıma götürdüm.

"St. Petersburg'u seviyor musun?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Evet, biliyorum," dedim ona basitçe. "Kız arkadaşlarım ve ben tatilimiz boyunca burada vakit geçirdik ama turist olmadığınızda durum farklı oluyor."

"Nesini seviyorsun?" diye sordu, sandalyesine ilgisizce yaslanarak.

"Eski şehir hissini seviyorum," diye cevap verdim. "Katja ve arkadaşı bana bir gece turu yaptırdı. Tuhaf bir şekilde, bu şehrin bir cazibesi var. Biz buradayken her gece dışarı çıkan Scarlett'in çekiciliğini şimdi daha iyi anlıyorum. Buraya geldiğimiz ilk gün kendine bir erkek buldu."

Asansörde, Rusya'da beş parasız olmanın Malcome Schmidt'ten daha iyi olup olmadığını düşündüğüm anı hatırladım. Rusya'da, Nikolai'nin koruması altında beş parasızdım ve bu kesinlikle daha iyiydi. Evet, başlarda güvenmiyordum ama o iyi bir adam olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

"Çıktığı adam benim kardeşim, Sergei," dedi ve çenem neredeyse düşecekti. "Arkadaşına fena halde vurulmuş. Hatta Scarlett'e o kadar vurulmuş ki, onu güvende tutmak için önce Anja'yı, sonra da Scarlett'i kaçırmış."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama neden?"

"Arkadaşlarınızın size her şeyi açıklamasına izin vereceğim, umarım yakında. Scarlett'i kurtarmaya çalışıyordu ve ne yazık ki Anastasia söz konusu olduğunda yanlış bir karar verdi."

"İyi bir adam olduğuna emin misin?" Ona şüpheyile sordum.

"Evet, sana söz veriyorum. O benim için canını verirdi, ben de onun için aynısını yapardım. Hem Dimitry hem de Sergei için." Kardeşlerine çok değer verdiğini sesinden anlayabiliyordum.

"Sergei Scarlett'e sırılsıklam aşık," diye kıkırdadı ve ben de buna gülümsedim.

"Biraz can sıkıcıydı," dedim ona, ben de gülümseyerek. "Scarlett daha yeni tanıştığı bir adam için Anastasia'yı, Brian'ı ve beni terk edip duruyordu."

"Aralarında anında bir bağ oluşmuş gibi görünüyordu," diye kıkırdadı. "Sergei'ye ayak uydurmak için tüm zekâsına ihtiyacı olacak."

Kıkırdadım ve kuru bir ses tonuyla cevap verdim. "Ya da ona ayak uydurmak için aklını kullanması gerekecek. " "Bu durumda, mükemmel bir çift olurlar," diye alay etti.

"Sanırım haklısın," diye kabul ettim.

Yardım edemedim ama beni nasıl izlediğini fark ettim. Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Bu beni geriyordu. Tanıştığımız andan itibaren bunu hissettim. Gözleri her zaman beni izliyor, inceliyor ve ne keşfedeceğinden endişeleniyordum.

Dikkatleri aşk maçlarıyla ilgili spekülasyonlardan uzaklaştırmak umuduyla, aklımı kurcalayan şeyi sordum. "Anastasia ve Scarlett'in nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Anastasia nasıl hissediyor? Birbirimizi ne zaman görebiliriz?"

Yüzünde bir şey parladı. "Bu çok fazla soru," diye sakince cevap verdi, Rus aksanı daha önce algıladığımdan daha güçlüydü. "Arkadaşlarınızın Rusya'nın neresinde olduğunu söyleyemem. Ama ikisinin de güvende olduğunu söyleyebilirim."

"Ya Anastasia'nın iyileşmesi?" Bir saniye kadar tereddüt etti ama bu tereddüt midemde korku birikmesine yetti. "İyileşmesi iyi gidiyor mu?"

"Evet, bir iki gün içinde hastaneden çıkmış olacak," dedi ve ben rahat bir nefes aldım. Bu onun yeterince iyi olduğu anlamına geliyordu. Yine de orada ne kadar kalmak zorunda olduğu endişe vericiydi.

"Tehlikeyi atlattı mı?"

"Evet," dedi ve ben de ona inandım. Bu adamın yalan söylemediğine dair garip bir his vardı içimde. Aslında bunu en ufak bir şüphe duymadan biliyordum. Ya bana doğruyu söyleyecekti ya da hiçbir şey söylemeyecekti. "İhanete uğrayacağımızı bilmiyorduk. Dimitry, kan bağı olmasa da kardeşim, kendini suçluyor."

Elimi onun eline uzattığımı fark etmedim bile. "Lütfen bana ne olduğunu anlat," diyerek elini sıktım.

Gözlerini ellerimizin birleştiği yere indirdi ve elimi hızla çekti. Beni ona dokunmaya iten şey neydi? Hiçbir erkeğe dokunmaya başlamamıştım ve bu adam bana bunu zahmetsizce yaptırdı. Bunun için can atıyordum! Arabadaki o ilk gün bile onu rahatlatmak doğal gelmişti.

"Vlad bilgi sızdırdığı için Anastasia Boris tarafından tekrar kaçırıldı. Onun bizim tarafımızda olması gerekiyordu. Sanırım sen koşu yaparken sana yaklaşan Vlad'dı. Her neyse, Dimitry onun peşinden gitti ve onu buldu." İyi olduğumdan emin olmak istercesine beni dikkatle izledi. "Bir çatışma oldu ve Dimitry için olan kurşunu o yedi."

Anastasia her zaman insanları kurtarmak istemişti ama bir başkası için kurşun yemek oldukça farklı bir şeydi.

"Sanırım Dimitry'den gerçekten hoşlanıyor?" Başka ne söyleyeceğini bilemeyince, soru çerçeveli ifade ağzından çıkıverdi.

Dudakları gülümsedi ve ben büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Gülümsediğinde gerçekten çok güzel oluyordu. "Evet," diye kıkırdayarak cevap verdi. "Bence ikisi de birbirlerinden oldukça etkilenmiş durumdalar. O teklif ettim ve o da kabul etti."

Anastasya'nın bir adama bu kadar çabuk aşık olması beni şaşırtmıştı. Ne de olsa Dimitry'yi çok az tanıyordu.

Nikolai'yi çok daha iyi tanıyorum!

Eğer Dimitri de Nikolay gibiyse, iyi bir adam olduğundan hiç şüphem yoktu. Ve Anastasia

iyi bir adam. Tekrar kaçırıldıktan sonra onun peşinden gitmesi ve onun için kurşunu yemesi bana kesinlikle birbirlerine sıırlsıklam aşık olduklarını söyledi.

Şaraptan bir yudum daha aldım ve içimin ısındığını hissettim. Anastasia'nın sonsuza dek mutlu olma fikrinden mi, karşımdaki adamdan mı, yoksa sadece alkolden mi, emin değildim.

Her iki durumda da, beni güvende hissettirmesine rağmen çok az tanıdığım bir adamın yanında içerken dikkatli olmalıydım. Ve Tanrım, dünün tekrarı herhangi bir şaraptan çok daha iyi olurdu. Bu çok garip bir duyguydu, beni ne kadar gererse gersin, yine de onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

Yemeğimden bir ısırık aldım ama başımı kaldırdığımda yüzünde arzusu okunuyordu. Sertçe yutkundum ve yanaklarım kızardı. Ben de onu arzuluyordum, o kadar çok arzuluyordum ki bu korkutucuydu. Açık sözlülüğü sarhoş ediciydi. Aslında bunu çok sevmiştim. Arzusunu gizlemiyordu, yetiştirilme tarzını ya da geçmişini saklamıyordu. Özünde kendisiydi ve bu sarhoş ediciydi.

Beni sakinleştirecek tek şeyin bu olduğunu düşündüğüm için şaraptan bir yudum daha aldım.

Rusya'nın daha önce görmediğim ve seveceğimi düşündüğü diğer bölgelerinden bahsetmeye başladı. Başımı salladım ama doğrusu kelimeleri zar zor duydum. Beynim bulanıktı ve kalbim heyecanla carpıyordu ya da belki de gerçekten alkoldü.

Yemeğimizi bitirdik. Garson ona tatlı isteyip istemediğini sorduğunda gözleri bana dikildi ve bir an için kendimi onun tatlısı gibi hissettim. Sıcaklık içime yayıldı ve garsonu ya da diğer her şeyi unuttum. Nikolai sadece başını salladı ve hesabı istedi. Birkaç dakika sonra, şoförünün beklediği arabasına doğru yola çıktık.

Deri arka koltuğa geçerken, ondan olabildiğince uzakta olmak için kapıya kadar ilerlemedim. Dizlerimiz birbirine değecek şekilde yanında oturmaya devam ettim. Ona daha da yakın olmak için can atıyordum. Bir kadeh şarap daha içmeyi diledim. Kendimi rahatlamış hissetmekle ağzını tekrar üzerimde hissetmek için yoğun bir istek duymak arasında bir yerdeydim.

"Daha fazla şaraba ihtiyacım var," diye mırıldandım daha çok kendi kendime.

"Eve gittiğimizde sana bir bardak daha dolduracağım," diye söz verdi, sesi saf bir baştan çıkarıcıydı.

Bacaklarımızın değdiği yer tenimi yaktı. Şaşkınlıkla bakıyor, böylesine basit bir dokunuşun içimde uyandırdığı bu arzuyu anlamaya çalışıyordum.

"Olivia," Nikolai'nin sesi beni transımdan çıkardı. "Eve geldik." O

kadar büyülenmişim ki arabanın durduğunu fark etmemiştim.

Araçtan indi ve bana yardım etmek için elini uzattı. Titreyen parmaklarımı elinin içine koydum ve benimkinden ne kadar büyük olduğunu dalgınlıkla fark ettim. Kolunu bana doladı, evine girdik ve beni çalışma odasına götürdü. Nedenini merak ettim ama sormaya zahmet etmedim. O kadar büyük bir güvenlik hissi veriyordu ki. Beni Ay'a götürmeye karar verse bile, onun yanında kendimi güvende hissedirdim.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı. Önce kapıya sonra da kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Bir kadeh şarap daha?" diye sordu o seksi sesiyle.

Daha iyi bildiğim halde başımı salladım. Hayır demeli ve odama gitmeliydim. Malcome'la yaşadığım her şey geride kalana kadar mesafemi korumalıydım. Ama Malcome'ın kirli ellerini üzerime bulaştırdığı ortaya çıkarsa, sahip olacağım tek şey bu anılar olacaktı. Bu arzuyu, bu heyecanı hissetmeye devam etmeyi hak ediyordum. Bu adamı!

Kendisine bir bardak daha burbon ve bana da bir bardak şarap doldurdu. Bana kadehi uzatırken parmaklarımız birbirine değdi. Çabucak uzaklaşmak yerine parmaklarımın oyalanmasına izin verdim. Bu, çok fazla içtiğime dair ilk ipucum olmalıydı. İçkiyi yavaşça dudaklarıma götürdüm, bakışlarımız kilitlendi.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ona duyduğum arzu damarlarımda dolaşıyor, onu istememem gerektiğini fısıldayan mantığımı görmezden geliyordum. Malcome'ın bana yaptıklarından

sonra kimseyi istememeliydim.

Nikolai ile olan bu şey... bu şehvet içimde orman yangını gibi yanıyordu. Ama bu sadece şehvetti, daha fazlası değil. Değil mi?

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ne istiyorsun Nikolai?" Onun yerine ben sordum, vücudum ve düşüncelerim alkolün etkisiyle çok rahatlamış ve yavaşlamıştı. Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Sen," diye yanıtladı basitçe. Lafı dolandırmadan, söz vermeden, doğrudan konuya girdi. "Neden?"

Şimdi ben sordum. Neden diye sorma sırası bendeydi.

"Çünkü seni gördüğüm andan itibaren gücüne hayran olmaktan kendimi alamadım." Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki devam etti: "Anneni kurtarmak için gösterdiğin kararlılık, babana ve Malcome'a karşı koyma gücün. Arkadaşlarını ve kardeşini ne kadar önemsiyorsun. Sana hayran olmamak elde değil." Beni güçlü mü buluyordu? Kendimi yeterince güçlü hissetmiyordum. "Ve sikim senin için ağrıyor," diye ekledi şakacı bir şekilde.

Yanaklarımda sıcak bir renk hissettim. Sesi pürüzsüz, derin, seksiydi ve her yerimi sızlatıyordu. Ama bu adamın bana hissettirdiklerinin yanında hiçbir şeydi. Bu umut, özlem ve korunma duygusu.

"Oh," çıktı ağızımdan tek çıkan. Titreyen parmaklarımla dökmekten korktuğum şarap bardağını yere bıraktım.

Onu istemediğimi hemen şimdi söylemeliydim. Bana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ama kelimeler, acı yalanlarım, ortaya çıkmayı reddediyordu. Kendimi ona vermekten korkuyordum ama bir daha asla böyle hissetmemekten daha da çok korkuyordum.

"Söyleyecek başka bir şey yok mu?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Beni korkutuyorsun," diye mırıldandım ve sözlerime kaşlarını çatı. "Malcome'la yaşadıklarımın sonra kimseyi istememeliyim. Sana verdiğim tepki beni korkutuyor. Ama dün gece yaşadıklarımızı hiç yaşamamış olmak beni daha da korkutuyor."

Aramızda sürtünme, geçmişin hayaletleri ve arzuyla dolu bir sessizlik uzanıyordu. Bana doğru yürüdü, benden birkaç santim ötede durdu. O kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyor ve sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir adım geri çekilmem gerekirdi ama onun yerine kıpırdamadan durdum, onu, o şehvetli ağızını, o öpülesi boynunu, güneşin öptüğü muhteşem tenini izledim. Yara izi bile beni büyülüyordu. Dudaklarımla izini sürmek, öpmek istedim.

Bir an birbirimizi izliyorduk ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Öpücük sahipleniciydi, sertti, talepkârdı ve ben ona yapıştım. Tüm düşünceler uçup gitti ve ben şu ana odaklandım. Ellerim gömleğini yumrukladı, hayatımda ilk kez beni canlandıran dokunuşu için çaresizdim.

Ellerimi saçlarının arasına kaydırarak öpücüğünden zevk aldım ve ona içimdeki her şeyi verdim. İçimdeki çılgın, ateşli arzu, geçmişime ya da bıraktığı yaralara, görünmez ya da görünür olanlara yer bırakmadı.

Kendimi nasıl duvara yaslanmış bulduğumdan emin değildim, tek odaklanabildiğim üzerimdeki elleri ve beni anlamsızca öpen ağzıydı. Taş gibi sert göğsü bana baskı yapıyor, bedenim ona sıkıca yapıştıyordu. Aç dilinin ağzıma girdiğini hissettim ve utanmadan onu emdim. Kendimi tanıyamıyordum; sandığım o çekingen insan gitmişti. Dokunuşunun vaat ettiği zevki tatmak istiyordum.

Öpücüğünün tadı cennet gibiydi ve bedenim onun yakınlığına yanan alevlere karşı eriyen buz gibi karşılık verdi. Öpüşmeyi kesti ve yüzünü boynuma gömüp oradaki hassas deriyi tadarken, ısırırken ve emerken büyük nefesler aldım ve vücudumda titremelere neden oldu.

Elleri elbisemin altında yolunu buldu ve kalçalarıma doğru ilerlerken lezzetli bir sıcaklık izi bıraktı. Vücudumu onunkine doğru çevirirken inlemelerim kaçtı. Ondan daha fazlasını istiyordum. Ona daha yakın olmak istiyordum. Elbisemi başımın üzerinden çekti ve ellerimi boynuna dolayarak ağzını benimkine yapıştırdı. Parmaklarının külotumun içine kaydığını hissettim ve dokunuşuyla nefesim kesildi. Nazik ve sertti, çok fazla ve yeterli değildi, ihtiyacım olan her şey vardı.

Parmakları içime kaydı ve dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı.

"Güzel," sesi dudaklarıma karşı yumuşak bir mırıltıydı.

Göz kapaklarım ağırlaşarak onu izledim, dün bana hediye ettiği hissin peşinden gittim.

"Durmamı ister misin?" Bunu sormasını takdir ediyordum ama durursa, devam etmesi için yalvarmak zorunda kalabilirdim. Beni harika hissettirdi; benim için bir yenilikti.

"Hayır, lütfen yapma," diye fısıldadım.

"Eğer herhangi bir noktada durmamı istersen, sadece söyle ve durayım," diye söz verdi, içime bir parmak daha sokarken. Vücudum eriyordu ve parmakları ustalıkla içime girip çıkıyordu, hızlı ve akıcıydı, kalçalarım şehvetli bir pus içinde onun saldırısına uyuyordu. Bana yaşattığı zevk dalgaları odaklanabildiğim tek şeydi. Başka hiçbir şey yoktu, sadece o sert bir şekilde boşalırken, hayatım için ona tutunurken, nefesim sert ve düzensizdi.

"Benim," diye hırladı dudaklarıma karşı. Son titreyişimde beni gördü, dudakları dudaklarımdan tadını çıkarıyordu.

Bir sisin içinde, külotumu bacaklarımdan aşağı çekmeden önce kıyafetlerini yırtmasını izledim.

Beni kaldırdı ve içgüdüsel olarak bacaklarımı onun etrafına sardım, kalçalarım sert şaftını karşılamak için açıldı. Kalın sikini şişmiş, sırlıklam olmuş seksimde aşağı yukarı okşadı ve vücudum karşılık olarak titredi.

Sustu ve tereddütünü merak ederek gözlerine baktım.

"İyi misin?" Ona karşı duyduğum yoğun ihtiyaçtan dolayı sesim hafifçe titreyerek sordum.

Kulağımı ısırıldı. "Prezervatif almam lazım."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye mırıldandım, onu içimde görmek için bu kadar istekli olmama şaşırıyordum. İçimde tutuşturduğu zevkin peşinden gitmek istiyordum. Ona kadar vücudumun kırıldığını, alevleri hissedemediğini düşünüyordum. Meğer doğru erkeğin onu ateşlemesini bekliyormuş.

İçime sertçe daldı ve nefesimi kesti. İçime keskin bir acı saplandı, zevki engelledi ve bedenim gerildi. Beni incittiğinden endişelenerek anında sakinleşti.

"Ne-" Yüzünde belirgin bir şok vardı. "Nasıl? Bakire mi?"

Başka bir durumda olsa yüzündeki ifade komik olurdu. Belki de ona söylemeliydim ama aklımın ucundan bile geçmedi. Kendimi gerçekten bakire olarak görmüyordum. Başıma gelen onca şey bu düşünceyi aklımdan çoktan çıkarmıştı.

Çekilmeye başladı ve ben kollarımı ona sımsıkı doladım. "Lütfen durma," diye yalvardım nefes nefese bir ses tonuyla.

"Kahretsin Olivia," diye mırıldandı, yüzünü boynuma gömdü. "Nazik olabilir miyim bilmiyorum. Bana söylemeliydin."

"Nazik olma." Ciddiydim, bana verebileceği her şeyi istiyordum. Kendimi ona daha çok bastırdım, boynu boyunca öpücükler bıraktım... yaladım, tattım, ısırıldım.

"Kahretsin," diye inledi tekrar içime girip beni sonuna kadar doldururken. Zevk ve acı, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde birbirine karışmıştı. "Sana soluduğum hava gibi ihtiyacım var."

Tekrar çekti ve sertçe geri itti.

"Evet," diye gırtlaktan gelen bir inilti ofisinde yankılandı. "Daha fazla Nikolai," diye inleyerek yalvardım. "Lütfen."

İhtiyacı olan tek şey buydu ve Nikolai beni sertçe becerdi, siki acımasızca içime girdi. Rusça küfürler ederken kollarımı sıkıca boynuna doladım ve asıldım. Tüm vücudum hassastı, her sert darbeye uyuyor ve onu karşılıyordu.

İçimde bir patlama gibi sert bir orgazm patladı. Tüm vücudum kontrolsüzce titrerken, amım onun kalın sikinin etrafında kasıldı ve onu sınırın ötesine itti. Birlikte, odadaki sessizliği bozan tek ses olan nefeslerimizi yakalamak için çok mücadele ettik.

Kolları beni korurcasına sardığında kendimi güvende hissettim. Gariptir ki onunla tanıştığım andan itibaren

kendimi güvende hissettim. Nefes alış verişine ve kendiminkine odaklandım, başımı boynunun kıvrımına koydum, ciğerlerime dolan odunsu, seksi erkeksi kokusunun tadını çıkardım. Bu kokuyu asla unutmayacaktım; onu asla unutmayacaktım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Olivia şimdi deneyimlediğim bir afrodizyaktı ve hiç şüphesiz asla yetmeyeceğini biliyordum. *Bakire olduğunu* düşündüm, şok olmuştum. Beklediğim bu değildi.

Onunla daha yavaş olmak istiyordum ama bana sarıldığında, inlemelerini duyduğumda, dudaklarında ismimi duyduğumda tüm kontrolümü kaybettim. O mükemmeldi ve tamamen bana aitti. Hayatımızın geri kalanında onun için tek erkek olmak istiyordum.

Nefes alış verişimiz yavaşlarken, sikimi içinden çıkarmak istemeyerek onu sıkıca kendime çektim. Onun amına aitti. Olmam gereken yer orasıydı. O benim için doğmuştu ve lanet olsun, ben de onun için doğmuştum. Hayatım boyunca hiçbir şey Olivia'nın kollarımda olması kadar doğru hissettirmemişti. Beni tüketebilir ve küçük parmağının etrafına kolaylıkla sarabilirdi. Üzerimdeki etkisinin farkında değil gibiydi ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Şimdilik. Yapmak istediğim son şey, yoğun sahipleniciliğim, kontrolcülüğüm ve karanlık zevklerimle onu korkutmaktı. Tanrı yardımcım olsun ama beni reddederse, nefes alacak havası olmayan ciğerlere sahip olmak gibi bir şey olurdu. Onsuz hiçbir işe yaramazdım.

Onun memnun iç çekişi içimi şişirdi. Onu gece gündüz yanımda istiyordum, dudaklarındaki o doygun iç çekişi. Onu kendime yakın tuttum ve hiçbir şey onun bana sarılması kadar doğru hissettirmemişti.

Yavaşça içinden çıktım, ikimizin de suları bacaklarından aşağı damlıyordu ve bundan daha erotik bir manzara olamazdı. Onu nazikçe ayağa kaldırdım, bacakları biraz titriyordu. Muhtemelen kızışmış bir canavarın ona saldırmasına alışık değildi. Kuşkusuz daha nazik olmalıydım ama Olivia'ya karşı tüm mantığım pencereden dışarı çıktı.

Mendillere uzandım, diz çöktüm ve onu nazikçe silerek temizledim. Külotunu çıkarmasına yardım ederken beni izledi ve tekrar amının tadına bakmak istedim ama kendimi tuttum.

Onunla yavaş gitmek zorundaydım. Sırtındaki kırbaç izlerini hissettim. Vücudundaki yara izlerini fark ettim ve çektiği acıyı düşünmek beni öfkелendirdi. Söylediklerimde ciddiydim; gücü beni hayrete düşürüyordu ve beni ona çeken de buydu. Görünen ve görünmeyen her yarasını iyileştirmek istedim. İkimiz de hayatta kalanlardık. Farklı sosyal çevrelerden gelmemize rağmen, ikimizin de çalkantılı geçmişleri ve incitici deneyimleri vardı. Belki de bizi birbirimize bağlayan şey buydu.

Sonra elbisesini giydirdim ve gözlerinin benden uzaklaştığını fark ettim. Çenesini nazikçe kavradım ve gözlerini bana çevirmeye zorladım.

"Seni incittim mi?" Midemde bir korku hissederek ona sordum. Başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

"Neden bana bakmaktan kaçınıyorsun?" Ona sordum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. "Çıplaksın," diye mırıldandı alçak sesle.

"Sen de çıplaktın," dedim ona. "Ve sana bön bön bakmamak için kendimi zor tuttum. Bana tiksiniş gibi bakmaktan kaçınıyorsun."

Gözleri benimkilere kaydı ve bir sonraki sözleri beni şoke etti. "Özür dilerim," diye mırıldandı, vücudu soğuk terler içinde kalmıştı.

"Ne için?" diye sordum.

"Özür dilerim," sesi titriyordu.

Yüzünü iki elimin arasına aldım ve onu kendime yaklaştırdım. "Ne için?" Sorumu tekrarlardım, bu sefer daha nazikçe.

Tüm vücudu titremesine rağmen, "İğrenmiyorum," diye mırıldandı. "Aslında vücudunu beğeniyorum. Hem de çok. Bu sen değilsin. Sadece geçmişin hayaletleri bana musallat oluyor."

"Geri gelmelerine izin vermeyeceğim," diye söz verdim ve onu çıplak bedenime sarıp sırtını nazikçe okşadım. Arada bir elim oradaki yara izinin üzerinde geziniyor ve ona zarar veren insanlara duyduğum öfkeyi kontrol etmek için çok çalışıyordum. Yavaş yavaş titremesi hafifledi, ta ki tamamen durana kadar.

"Daha iyi misin?" diye sordum, o da başını salladı ama güzel mavi gözlerinde hafif bir perili bakış vardı. O lanet Malcome, Olivia'yı korkak bir kadın haline getirmenin bedelini çok ağır ödeyecekti.

İsteksizce onu bıraktım ve hızla giyindim.

"Hadi yatağa gidelim," dedim ona usulca, elini elime alırken ve o da bana izin verdi. En üst kata çıktığımızda elimi bırakmak istedi ama ben izin vermedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Yatağa," o mavi gözleriyle bana deliymişim gibi baktı.

"Benim yatağında uyuyacaksın," diye usulca kulağına fısıldadım. Ona yanımda ihtiyacım vardı.

"Nikolai," sesi soluk soluğaydı ve etkilenen tek kişinin ben olmadığımı sevinmişim. "İyi uyuyamıyorum. Seni bütün gece ayakta tutabilirim."

"Benim yatağında uyuyacaksın," diye tekrarlardım. Sahiplenici bir aşık gibi davrandığımın farkındaydım ama bu kadınla ilgili bir şey tanıştığımız andan itibaren beni büyülemişti. Ve ilk haftamız boyunca aramızdaki fiziksel mesafeye rağmen her geçen gün daha da artmıştı. "Gel."

İsteksizce yatağıma kadar beni takip etti. Kabuslarını biliyordum. Onun hakkında her şeyi biliyordum. Geçen hafta boyunca personel, yediği yemekten içtiği çaya, izlediği filmlere kadar yaptığı her şeyi rapor etti. Aramızda duvarlar örmesine izin veremezdim.

Biraz abartılı mıydı? Evet! Ama söz konusu o olduğunda acayip sahiplenici bir ayıydım. Evin

benim kanadına girdiğimizde, Olivia'nın her şeyi içine çeken geniş mavi gözlerinin farkındaydım.

Kimse ona bunun yasak olduğunu söylememiş olmasına rağmen evin bu tarafına hiç girmedi. Ona evin benim yatak odamın bulunduğu kanadı olduğu söylenmişti ve bu da onlardan uzak durması için yeterliydi.

Yatak odasına girdik ve gözleri büyük yatağa kaydı.

"Nikolai," diye yumuşak bir sesle başladı, bu ses beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti.

"Burada uyumamalıyım." "Neden?" Görünüşe göre bu aramızdaki yüzyılın sorusu olacaktı.

Boxer şortumu çıkarırken beni inceledi.

"Sık sık kâbus görüyorum," diye fısıltıyla konuştu. "Seni uyanık tutmak istemiyorum."

"Beni uyanık tutmayacaksın," diyerek onun üzerinde yükseldim, onu kollarımla sarmaktan ve her gece rahatlattığı tüm kabuslardan korumaktan başka bir şey istemiyordum. "Ve eğer kötü bir rüya görürsen, seni uyandırırım."

Derin bir nefes alır almaz teslim olduğunu anladım. Elbiseyi çıkardı ve üzerini örttü.

göğüsler, sadece külotuyla önümde duruyordu. Tanrım, çok güzeldi. Rönesans tablolarından birinden fırlamış bir tanrıça gibiydi.

"Bir gömlek ödünç alabilir miyim?" diye sordu ve düşüncelerimi durdurdu.

Dolabımdan bir tane çıkardım ve yavaşça ona giydirdim, kollarını kolun içine itmek zorunda kaldığı için açıkta kalan göğüslerinin tadını çıkardım ve yavaşça düğmelerini ilikledim, eylemin basitliğinin tadını çıkardım.

"Yatağın hangi tarafında uyuyorsun?" diye sordu. Neredeyse pes ettiğine inanamayacaktım, tek umudum benim onu istediğim kadar onun da beni istemesiydi. Sol tarafı işaret ettim ve o da başını sallayarak sağ tarafa geçti.

Yatağa girdim ve onu kendime çektim. Hayatımızın geri kalanında benimle uyumasını istiyordum. İlk başta vücudu gergindi, ama geçen her dakika nefes alış veriş yavaşladı, benimkiyle eşleşti ve göz kapakları yavaşça ağırlaştı. Uykuya daldığı anı biliyordum ve sonunda yatağında kalacağından emin olarak onu takip etmeme izin verdim.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem Olivia'nın hayatımın geri kalanında yanımda olması gerektiği ydi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

L tanımadığım bir yatakta, tek başıma, bir sarsıntıyla uyandım. Gözlerim hâlâ uykulu ve beynim yavaştı, etrafıma bakındım ve bir ses duydum. Başımı çevirdim ve Nikolai'nin beline sardığı havluyla banyodan çıktığını gördüm, saçları sıırılsıklamdı. O baktı Lezzetli. Onunki gibi yırtık karın kasları hiç görmemiştim. Dövmeleri beni büyülyordu. Özellikle bir tanesi gözüme çarpıyordu, sol göğsünde. Güllere sarılmış bir kalp.

Bakışlarımı zorla göğsünden çekip yüzüne yönelttim. Dün gece aklıma geldi ve yanaklarımın anında kızardığını hissettim.

"Günaydın," dedi şehvetli dudaklarında sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi bir gülümsemeyle.

"Günaydın," dedim ona, çarşafı çeneme doğru çekerek ve saatin kaç olduğunu görmek için etrafıma bakındım.

bir şeydi. "Uyuyakalmışım."

En son ne zaman uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Dün gece o kadar huzurlu uyudum ki, acaba karşımdaki bu adam yüzünden mi diye düşündüm. Rüya yok, kabus yok. Hiçbir şey yoktu. Dinlenmiş hissettim. Babam bana Malcome Schmidt'le evlenerek borcunu ödemeye aracı olacağını söylediği andan itibaren o büyük günden korktum. Ama Malcome'la ilk kez yalnız kaldığımda ve ellerini üzerime koyduğunda kâbuslar başladı. Bana bir ömür boyu yetecek kadar kâbus yaşatmıştı.

"Hayır, yapmadınız," diye cevap verdi. "Ziyaret edeceğimiz ilk okula gitmek üzere yola çıkmadan önce birkaç saatimiz var."

Fark edilmeden odama nasıl döneceğimi düşünürken başımı salladım.

"Seni endişelendiren ne?" diye sordu, benimle uyum içinde.

"Odama döndüğümü kimsenin görmesini istemiyorum," diye mırıldandım.

"Kıyafetlerinden bazılarını buraya getirttim," dedi bana sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

"Ne?" Şok içinde sordum.

"Odanı hâlâ alt katta tutabilirsin," dedi. "Ama burada birkaç kıyafet bulundurmak mantıklı."

"Her gece burada uyumayacağım," dedim ona kararlılıkla.

Dudaklarından başka bir kelime çıkmadan beni izledi. Bu beni sinirlendirdiğinden daha fazla gerdi.

"Neden olmasın?" Ve işte yine nedenlerle başlıyoruz.

"Çünkü benim kendi alanıma ihtiyacım var ve eminim sen de kendi alanını seviyorsundur" dedim. Ayrıca, ona alışmak istemiyordum. İçgüdüsel olarak, kendimi uzak tutmazsam ihtiyacım olan bir şeye dönüşeceğini biliyordum.

"Bir sürü yerim var," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Ve seni yatağımda seviyorum."

"Nikolai," diye iç geçirdim. Sanırım her şeyi ona açmam gerekecekti. "Dürüst olmak gerekirse, buna alışmak istemiyorum. Ve eğer sonunda yine de Malcome'la evlenmek zorunda kalırsam, bunu kendim için daha da zorlaştırmak istemiyorum."

Bakışları sertleşti ve ne düşündüğünü merak ettim. "Onunla asla evlenmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim ve seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim. Sana daha önce de söyledim. Artık benim korumam altındasın." Sesi sakın, ifadesi kararlıydı.

Doğrusu, onun sahipleniciliği konusunda endişelenmeli miyim yoksa bundan zevk mi almalıyım diye ikilemde kalmıştım. Bu da kafamın ne kadar karışık olduğunu gösteriyordu, değil mi?

"Olivia," Nikolai'nin sesi yumuşaktı. "Seni asla incitmeyeceğim. Eğer beni istemediğine karar verirsen, buna saygı duyarım. Ama yine de kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bu basit kelimeler göğsümde çiçek açtı ve vücuduma sıcaklık yayıldı. Onu istemediğimi düşünmesini istemiyordum. Onu çok istiyordum ama onu, bu kırılgan bağı kaybetmekten korkuyordum. Hayatım boyunca istediğim her şeyi kaybettim.

Annemin sevgisini kaybettim çünkü kendi kaybına ve babamın ona yaşattığı aşağılanmaya kendini fazla kaptırmıştı. Büyükbabamın mirasının bana sağlayabileceği bağımsızlık savaşımı kaybettim çünkü babamın yüksek bağlantıları vardı. Babam bana Malcome Schmidt ile evlenmem gerektiğini söylediğinde onunla olan tartışmamı kaybettim. Evde ailemin ya da Malcome'ın yanındayken, yaşama isteğimi de kaybettiğime yemin edebilirim.

Hayatımda değişmeyen tek şey kardeşim, Anastasia ve Scarlett'ti.

"Seni istiyorum," dedim ona basitçe. "Daha önce istediğim her şeyden daha çok. Sadece gerçeklerin yüzüme çarpmasından korkuyorum."

Bana doğru yürüdü, göğsü duştan dolayı hâlâ çıplaktı. "Malcome'ın sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Bir daha asla."

Belki aptaldım ama ona inandım. Yüzümü göğsüne gömdüm ve derin derin içime çektim. Tanrım, onun kokusunu seviyordum. Parmaklarım onun sert göğsünde hafifçe geziniyor, rahat sessizliğin ve verdiği sözün tadını çıkarıyordu.

"Bu dövme ne?" Ona sordum. Dün benim de gözüme çarpmıştı. Tam göğsünün üzerinde, kalbinin attığı yerdeydi.

"Güllerle sarılmış kutsal bir kalp," sesi hafif bir homurtuydu. "Dimitry, Sergei ve ben onları bir hatıra olarak aldık."

Gözlerimi onun yüksek gövdesine kaldırdım. "Neyi hatırlatıyor?"

İki elini yüzüme koydu ve başını eğdi. "Büyürken bazı kötü şeyler yaptık. Sana mafyanın bir parçası olduğumuzu söylemiştim. Yiyecek, ısınma ve başımızı sokacak bir evimiz olsun diye organize suça katıldık. Hayatta kalmak için acımasız olmamız gerekiyordu. Bu dövme bize ne olursa olsun masumlara zarar vermememiz gerektiğini hatırlatıyordu. Yolumuza bir masum çıkarsa onu kurtaracağımıza yemin ettik."

Ona inanmıştım. Onda sertlik vardı ama aynı zamanda tasvir ettiği bu güvenlik hissi de vardı. Beni koruması altına aldığından beri kendimi hayatımda hiç olmadığı kadar güvende hissediyordum.

"Başını sokacak bir çatı ve yiyecek?" Ona sordum. Yetimhane bunları sağlamıyor muydu? "Yetimhanede," diye başladı, "bazen gerektiği gibi beslenemiyorduk."

Kalbim, beslenemeyecek kadar ihmal edilen küçük çocuklar için acıyordu. Avucumu onun yaralı yanağına koydum, sıcaklığı içime sızıyordu.

Bir gün ona yarasını soracaktım. Ama bugün değil.

"Bence sen iyi bir adamsın," diye yumuşak bir sesle konuştum ve bu sözlere kesinlikle inanıyordum. "Çocukken bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Yanağını avucuma yasladı ve ben de dayanamayıp ayak parmaklarımın ucuna kalkarak kısa bir süre için

Yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Burada uyuyacağım ama kendime ait bir alana ihtiyacım olduğunda," diye mırıldandım dudaklarına karşı, "odama gideceğim.

Ve kendi alanına ihtiyacın olduğunda bana da söylemelisin."

"Anlaştık," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Yine de sana söyleyebilirim ki, kendi alanıma ihtiyacım olmayacak."

Onun güvencesi karşısında başımı salladım ve güne hazırlanmak için banyoya koştum.

Gün oldukça hızlı geçti. Tasha'nın muhtemelen gideceği okulu ziyarete gittik. Tamamı kızlardan oluşan özel bir okuldu. Birlikte gezdik, sanki bir aileymişiz gibi ve müdire hanım da bize öyle davrandı. Bana sürekli Bayan Smirnov diyordu. Onu düzeltmek istediğimde Nikolai elimi sıktı ve başını salladı. Onun işaretini alarak, karı koca olduğumuza inanarak onu terk ettim. Belki de bunun için bir nedeni vardı.

Müdire hanım anlayışlıydı ve endişelenmemesini söylememe rağmen benim yararım için İngilizce konuştu. Sadece elini salladı ve bunun ona pratik yapma fırsatı verdiğini söyledi.

Üç saat sonra arabaya geri dönmüştük ve ben aşırı bilgi yüklenmişim.

"Ne düşünüyorsun?" Tasha heyecanla bana sordu. Sosyalleşme ve birçok arkadaşla tanışacağı bir okula gitme ihtimalini çok seviyordu.

Gülümsedim. "Çok güzel bir okula benziyor."

"Ama?" Tabii ki Nikolai söylemediğim şeyi anlayacaktı.

Omzumu silktim. "Dürüst olmak gerekirse, aşırı bilgi yüklemesi oldu. Karar senin."

Sanki onu kızdırmışım gibi kaşlarını çattı ve bedenim hafifçe gerildi.

"Sana fikrini soruyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "İstemeseydim sormazdım."

Sesi biraz tedirgin gelse de haklıydı. Benimle oyun oynamazdı ve her zaman açık sözlüydü. Ondan bu kadar hoşlanmamın en büyük nedenlerinden biri de bu olabilir. Onunla ilgili güvenlik ve açık sözlülük, hayatımdaki erkeklerden alışkın olduğum şeylerden farklıydı.

"Bu, lisenin sonuna kadar tamamen kız okulu olarak devam edecek," diye açıklamaya başladım.

"Hangi okulu seçerseniz seçin, daha sonra değiştirmesini istemezsiniz. Ben lisede altı ay boyunca öğleden sonraları kız okuluna gittim. Ekstra müfredat gibiydi ve orada yatakhanelerimiz vardı. Kız okullarında karma devlet okullarından daha fazla sorun yaşanıyor."

Kaşını kaldırdı. "Burası görgü kuralları okulu mu?" Ona

şaşkınlıkla baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Anastasia bahsetti. Sen ve arkadaşların okuldan atıldınız."

O zamanları, her şeyin öncesini düşünerek gülümsedim. "Evet ve inan bana, yaptığımız şey o okulda yaşanan en kötü şey değildi." Beni ilgilendirmeyen bir konuda söz sahibi olmak tuhaf hissettiriyordu ve kendi nişanımda bile söz sahibi olamıyordum. "Toplum kadın ve erkeklerden oluşur. Onu tek bir cinsiyete hapsetmek yerine her ikisiyle de nasıl başa çıkabileceğini öğretseniz iyi olur. Benim tavsiyem bu olur." Önerimi Tasha'nın gideceği okul türüne göre şekillendirmeye çalıştım.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben de aynı şeyleri düşünüyordum." Tasha'ya döndü. "Karar vermeden önce bölgedeki iki okula daha göz atmaya ne dersin?"

Tasha'nın kalbinin kırılmadığını söyleyebilirim, bu iyiydi. Eve geri döndük ve Nikolai işle ilgilenmek için izin istedi. Tasha'nın özel öğretmenlerle dersi vardı, beni kendi dersimle baş başa bıraktı.

düşünceler.

Nikolai evin arka tarafındaki bir odayı geçici stüdyom için hazırlamıştı. Oraya geri döndüm. İçeri girer girmez, ıslak tuval ve boyaların eşsiz kokusu duyularımı işgal etti ve dünyam değişti.

Birkaç gün önce Tasha'nın bir resim yapmasına yardım ettim. Nikolai'ye hediye etmek istiyordu. Oldukça iyi bir iş çıkardı, her ne kadar bana dans etmenin daha çok ona göre olduğunu söylese de. Çizgiler konusunda ona yardım ettim ve sonra geri kalanını boyamak için kendi renklerini seçti.

Oturup ona baktım. Neredeyse altı aydır ilk kez resim yapmak için elime fırça almıştım... gerçekten resim yapmak için. Eskiz yapmakla ya da çiçek boyamakla uğraşıyordum, zihnimden görüntüler gerektirmeyen kolay şeyler.

Kabul ediyorum, bunu sadece Tasha'nın bir şeyler boyamasına yardım etmek için yaptım. Bildiğim şekliyle resim yapmak, Malcome ile son bire bir karşılaşmamla aynı anda durdu. Sanki içimde resim yapmam için gerekli olan önemli bir parça ölmüş gibiydi. Sonrasında bir şeyler çizmeye çalıştım ama ortaya çıkan tek şey karanlık ve rahatsız edici imgelerdi. O resimlerin her birini yok ettim ve sonra hep birlikte bıraktım.

Tekrar denemek korkutucuydu. Ya içimde resim yapmak için kalan tek şey karanlık ve rahatsız edici bir şeyse? Tek eserimin bu olmasını istemiyordum. Resim yapmak her zaman benim mutlu olduğum yerdi; resim yapmak acımasız gerçeklerden kaçmamı sağlıyordu. Ama son zamanlarda artık bu rahatlamaya izin vermiyordu. Bu yüzden anlamsız çizimlere yöneldim. Formumu kaybetmek istemiyordum çünkü kesinlikle ışığımı ve yaratıcılığımı kaybetmiş gibi görünüyordum.

Yanımdaki kutuda düzgünce duran bir fırçayı elime aldım. Parmaklarımın arasında tanıdık ama yine de tuhaf bir his vardı. Onunla oynadım, parmaklarımın arasında karıştırdım ama boş beyaz tuval beklerken oturmaya devam ettim.

Kafamdaki imgeler güzel değildi, bu yüzden çizdiğim şeyin de güzel olmayacağından emindim. Genelde işler böyle yürürdü. Kafamda bir imge görürdüm ve bu tuvale yansır. Ama kafamdaki görüntüler rahatsız ediciydi. Nikolai ile dün geceyi düşünmek bile Malcome ile yaşadığım acı, aşağılanma ve küçük düşürülme görüntülerini silemiyordu. Sanki içimde bir şeyleri kırmıştı.

Ne kadar süre orada oturup beyaz tuvale baktığımdan emin değildim. Boyayı karıştırmadım bile; başlamaya teşebbüs bile etmedim. Kafamdaki görüntüler yeterince canlıydı; onları istemediğimi fark ettim.

Kapı açıldı ve Tasha'yı bekleyerek başımı kaldırdım ama Nikolai'yi görünce şaşırdım. Geldi ve yanıma oturdu. "Saklanıyor musun?"

Hayır, saklanmıyordum. İlhamımı geri kazanmaya çalışıyordum, başarısızlıkla. Aklıma hastalıklı, karanlık ve çarpık imgelerden başka bir şey gelmiyordu.

"Biliyor musun, neredeyse altı aydır hiçbir şey çizmedim." Bunun yerine cevap verdim, gözlerim tekrar boş tuvale döndü.

"Neden?"

O beyaz tuvale bakıp bir renk sıçraması bekledim ama aklımdaki tek renkler yıldızsız bir gece kadar siyah ve kan kırmızısıydı. Resmetmek istediğim her şey karanlık ve kanla sarılmıştı.

Yüzümü bana çok yakın olan Nikolai'ye çevirdim. Onu ilk gördüğümde parmaklarımın onu boyamak için kaşındığını hatırladım. Hâlâ da öyle. Parmaklarımla izini sürmek istedim ama çok samimi geldi. Belki de buna izin vermezdi.

"Kafamın içindekileri sevmiyorum," diye mırıldandım ve başımı tekrar tuvale çevirdim. Boş bir tuval, geçen sefer ortaya çıkandan daha iyiydi. "Altı ay önce bir şey çizmiştim-"

Sözümü kestim. Malcome bana tecavüz ettikten sonra diyecektim. Aklımda bu tecavüzdü ama öyleyse neden çılgılık atmadım; neden kavgaya etmedim?

"Sonra mı?" diye devam etmem için beni teşvik etti. Her şeyi anlatmak istiyordum. İçimdeki tüm karanlıktan boğuluyordum ama kelimeler bir türlü çıkmıyordu.

"Altı ay önce bir resim yapmıştım ama bu benim normal çalışmam değildi," diye devam ettim. "Karanlıktı. Ben de yaktım."

"Anlıyorum," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Garip bir şekilde, belki de bildiğini hissettim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

O Livia orada oturmuş boş tuvale bakıyordu. İçinde çok fazla kırılganlık ve üzüntü vardı ama aynı zamanda kendinde göremediği bir güç de vardı. Resim yapmak onun için önemliydi, kim olduğunun bir parçasıydı.

"Çalışmalarınıza bakmıştım," dedim ona. Kendim için temin etmeye çalıştığımı söylemedim.

"Çok iyi."

"Teşekkürler." Sesi düzdü ve gözleri tuvale yapışıp kalmıştı. Sanki şimdiden yeteneğini kaybetmenin yasını tutuyormuş gibiydi.

"Zihninizde farklı imgeler dolaşıyorsa, belki de bunları kağıda döküp onlardan kurtulmanız gerekiyordur."

Sözlerimi düşünerek başını eğdi. Yumuşak sesiyle sadece "Belki," diye cevap verdi.

"Korkmamalısın," sözlerimin onu uzaklaştırmamasını umuyordum. Bazı insanlar daha iyi hissetmek için konuşur, bazıları daha iyi hissetmek için yazar, bazıları da sadece acılarını resmeder. "İçini dökmek için hiçbir fırsatı kaçıрма."

Gözleri bana geri döndü ve beni içinde boğulmaya davet etti. Yüzünü kavradım ve ona yaklaştırdım. Ben.

"Yapabilirsin Olivia. Hepsini çıkar," diye sessizce onu teşvik ettim.

"Görmek istemiyorum ama aklıma takıldı," diye mırıldandı. "Tekrar tekrar... tekrar ve tekrar tekrar."

Sesindeki acı, içimi sızlatan en kötü duyguya neden oldu. Başa çıkabileceğim tehditler dışında, ona zarar vermeyi aklından bile geçiren herkesi öldürürdüm. Ona yaklaşan herkesi. Ama onun zihni tamamen farklı bir hikâyeydi. Zihnindeki şeytanları sadece o söndürebilirdi. Ben yardım edebilirdim ama onun önderlik etmesi gerekiyordu.

Elini kaldırdı, parmağı yara izime uzanıyordu ama son anda kendini durdurdu. "Devam et," diye onu cesaretlendirdim.

Bir an tereddüt etti ama sonra gözümden başlayıp dudağımın kenarına kadar hafifçe izini sürdü. Olaydan bu yana bu yaraya dokunan ilk kadın, ilk insandı.

"Bu nasıl oldu?" Sesi, hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim yumuşak bir okşamaydı. Bundan zevk aldım. Sertliğime karşı yumuşak bir teselliydi.

"Ben yirmi yaşlarındayken Boris'in mafya işleri sık sık ters giderdi. Sık sık kontrol edilemeyen öfke anları yaşardı. Boris'e bir adam getirmeyi reddettiler."

Onun için bilgi çaldım. Kaçmasına yardım ettim." Çok uzun zaman önceydi ve yara izim benim bir parçam haline gelmişti. Ondan nefret ediyordum. Bir haydut, bir suçlu olduğumun yüzümdeki açık kanıtı olduğunun farkındaydım. Geçen her yılla birlikte daha da sertleştim ve bunu insanları korkutmak ve sindirmek için kullanmaya başladım. "Böylece o adam için tasarladığı cezayı bana verdi."

Ve şimdi o hasta piçin Anastasia'nın biyolojik babası olduğu ortaya çıktı. Hayat her yönden berbattı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı, dudakları dudağımın yara izinin bittiği tarafına değdi.

Dudaklarını dudağıma değdirdi ve o bölge on yılı aşkın bir süredir uyuşuk olmasına rağmen hafif bir his hissettim. "O zaman yara izi senin iyi bir adam olduğunu hatırlatıyor."

Başkaları böyle görmüyordu ama bunun bir önemi yoktu. Benim için önemli olan tek şey Olivia'nın bunu nasıl gördüğüydü. O bunu umursamıyor gibiydi.

"Bazı yaralar görünür, Olivia. Bazıları görünmez. Ama her ikisinin de iyileşmesi gerekir." Umarım ne anlatmaya çalıştığımı anlamıştır.

Başını sallayarak onayladı. Gözlerindeki perili bakış göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Oliver'ı almak için kumarhanenize geldiğim gün," diye yumuşak bir sesle konuştu, sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi. "Altı ay sonra Malcome'ı ilk kez görüyordum. Çok gergindim ve gitmeyi reddettim ama babam," sertçe yutkundu, "beni zorladı. Ya ben gidecektim ya da annem. Ben de boyun eğdim. Her zaman boyun eğdim. Evine vardığımızda, tüm dünya izlerken girişte Malcolm'un üzerine kustum."

Gazetelerde bir resmini gördüğümü hatırlıyordum ama dikkat etmemiştim. Ayrıca onu en son altı ay önce gördüğünü ve altı ay önce resim yapmayı bıraktığını söylediğini fark ettim. Sonuçlar ve bağlantılar çıkarmak zor olmadı.

"Sana vurmasının nedeni bu muydu?" Sesimdeki öfkeyi saklamaya özen gösterdim. Ona yönelik değildi.

"Hayır, babamdı." Cevabı beni şaşırttı. Ama sonra ona bunu kimin yaptığını sorduğumda hiç cevap vermediğini hatırladım. Onun yerine erkek kardeşi cevap verdi ve o da bunu üstlenmesine izin verdi. "Babam beni banyoya götürdü ve kendini kaybetti. Ne yaptığını anladığında bana oradan gizlice çıkmamı söyledi. Malcome görünür izler bırakmamaya dikkat ediyordu, babam o kadar değil."

Babası tarafından fiziksel tacize uğradığını ve aynı zamanda Malcome tarafından zihinsel ve kim bilir ne tür fiziksel tacize maruz kaldığını fark ederek öfkeyle yumruklarımı sıktım. Babası bunun bedelini ödeyecekti. Bundan emin olabilirdim.

"Ama işe yaradı," diye devam etti titrek bir gülümsemeyle. "İkisinin de arkadaşlığına katlanmak zorunda kalmadım."

Bakışlarını tekrar boş tuvale çevirerek mırıldandı. "Bir tuvali ziyan etmek utanç verici olur. Belki de boş kağıda çizerim."

İşte benim cesur kızım. Onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Tasha o anda kapıdan içeri daldı ve Olivia'nın yüzü hemen bir gülümsemeyle aydınlandı. İkisinin bu kadar iyi anlaşmasına şaşmamalı, birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

"Ona gösterdin mi? Gösterdin mi?" Hevesli yeğenim sorup duruyordu.

"Hayır, yapmadım," dedi Olivia ona. "Senin hediyen olduğu için ona göstereceğini düşünmüştüm." Işıl ışıl parlayan Tasha küçük tablolardan birine koştu ve onu getirdi.

"Bu senin için amca." Bana uzattı ve ben de baktım. Tasha'nın annesinin, yani kız kardeşimin bir resmiydi. "Beğendin mi? Beğendin mi?"

Yeğenim *sabırsız bir çocuktü*, diye düşündüm kendi kendime gülümseyerek.

"Bayıldım," dedim ona. Resme baktım. Çok iyiydi; Olivia ona çok yardım etmiş olmalıydı.

Malcome kız kardeşim Nadia'ya da kancayı taktı. Üç yıl önce, onu bir Rus uydu kongresinde hostes olarak gördü. Bir yıl içinde onu öldürdü. Neyse ki kız kardeşim Tasha'yı onun yanına götürmeyecek kadar akıllıydı. Onu üç yaşındaki bir çocuğa bakamayacak kadar genç bir bakıcıya bırakmış ve Malcome ile buluşmasından bir daha dönmemişti. İki yıl boyunca kızının büyüdüğünü görememişti. Hepsi o hasta piç yüzünden.

Güzel bir kızdı. Kuzguni siyah saçları ve yeşil gözleri her zaman erkekler tarafından fark edilmesini sağlardı. Ama her zaman en kötü erkekleri seçerdi. Tasha'nın babası ölmüştü ama o da boktan biriydi. Sonra Malcome'a gitti, zenginliği onun için çekici bir özellikti. Malcome Schmidt'in de genç ve savunmasız kadınlara karşı bir ilgisi vardı. Nadia benden bir yaş büyüktü ve onu fark ettiğinde otuz iki yaşındaydı. Bir yıl sonra ölmüştü.

Adli tabibin muayenesinden sonra raporu inceledim. Uzun bir süre boyunca ciddi şekilde cinsel ve fiziksel istismara uğramıştı ve hamileydi.

Kız kardeşimi düşünmek her zaman bir üzüntü duygusu yarattı; çok geç olana kadar onun sorunlarını göremediğim için başarısızlık ve ona bunu yapan adamın kaçtığı için öfke.

"Tasha tüm resmi tek başına yaptı," diye açıkladı Olivia yumuşak bir sesle. "Ben sadece ana hatları çizerken ve renkleri karıştırırken ona yardım ettim."

"Tablo onun resmini gerçekten çok iyi yansıtıyor," diye övgüde bulundum. "Çok güzel." "Yemek vakti geldi mi?" Tasha hareket etmeye hevesli bir şekilde sordu.

"Sanırım artık öyle," diye takıldı Olivia ona. Olivia'nın yeğenimin etrafındaki dönüşümünü görmek inanılmazdı. Duvarları artık bir engel değildi, Tasha'ya karşı tavrı eğlenceli ve rahattı. Kalbim uzun zamandır unuttuğum duygularla kabardı; kendi aileme sahip olmak böyle bir şeydi.

Biz akşam yemeğini aramaya koyulurken ikisi de ileri geri şakalaşıyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Tikolai ve Tasha ile yediğim akşam yemeği bana annem ve Oliver ile baş başa, babamın olmadığı nadir akşam yemeklerini hatırlattı. Kendimizi rahat hissettiğimiz ve özgürce konuştuğumuz tek zamandı. Andrey ve birkaç kişi daha katıldı.

Nikolai, Tasha için uygun olabilecek birkaç okulu daha kontrol etmemiz için aradı bile. Okula gideceği için heyecanlıydı ama biraz da gergindi.

"Okula gitmek zorunda kaldığında gergin miydin Olivia?" Tasha bana sordu.

"Biliyorsun bu uzun zaman önceydi," dedim ona. "İkiz kardeşim ve Anastasia olduğu için biraz daha kolaydı. Üniversite benim için daha korkutucuydu."

"Neden?" Bu kızın tanıdığım tüm çocuklardan daha fazla sorusu vardı. Belki de bu sadece çocuklar hakkında ne kadar az şey bildiğimi gösteriyordu.

"Kardeşim askeri akademiye gidiyordu, Anastasia zaten üniversite diploması için çalışıyordu ve diğer arkadaşım Scarlett de başka bir şehirde üniversiteye başlıyordu. Yani kimseyi tanımadığım bir okula gitmek biraz korkutucuydu. Ama her şey yolunda gitti."

Kafasının içinde dönen çarkları duyar gibiydim. Sessizliğini kabul ettim ve yemeğimi ısırđım.

"Bebek sahibi olacak mısın Olivia?" Neredeyse yemeğimde boğuluyordum. Nasıl olmuştu da Okulun ya da üniversitenin ilk günü bebek sahibi olma korkusu mu? Hemen bir bardak su içip boğazımdaki yemeği temizlemeye çalıştım.

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Emin değilim. Neden?"

"Bence sen iyi bir anne olursun," diye yorum yaptı. Bu çocuğun aklının nasıl çalıştığını gerçekten anlamamıştım.

"Teşekkürler. Sanırım." Nikolai'ye kaşlarını kaldırarak soruların nereden geldiğini anlayıp anlamadığını sordum ama yüz ifadesinden onun da emin olmadığı anlaşılıyordu. Yine de kesinlikle benim kadar rahatsız görünmüyordu.

Tasha'nın yüzüne baktım ve orada endişe vardı. "Eğer seni endişelendiren bir şey varsa, bunu söyleyebilirsin, Tasha. Er ya da geç ortaya çıkacaktır. Daha erken söylersen daha az endişelenirsin."

"Okuldaki bir kız, annesinin bir bebeği olduğunu ve artık kimsenin onu umursamadığını söyledi."

Ne? Bunun için donanımlı değildim. Scarlett anaokulu öğretmeni idi ve çocuk psikolojisi de okumuştı. Bunu çok güzel hallederdi.

"Hmmm, emin değilim. Kardeşim de ben de aynı zamanda doğduk, o yüzden elimde bir şey yok." Bu durumda en iyi cevabın ne olacağını düşünmek için çok uğraştım. Yardım için Nikolai'ye baktım ama o sadece şaşkın şaşkın baktı. Sanırım o da bu yorum karşısında gafil avlanmıştı. İç çekerek arkamı döndüm.

dikkatimi ona verdim. "Dinle Tasha. O kız muhtemelen abartıyordu. Birden fazla çocuğu olan pek çok evli çift var. Annemin kardeşimi benden daha çok ya da daha az sevdiğini sanmıyorum. Anladın mı?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Annem öldüğünde bir bebeği olacaktı."

"Oh." Nikolai'nin bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerinde onaylama gördüm. Ailesinin nasıl öldüğünü hiç sormamıştım.

Şimdi pişman oldum çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Bu hafta hangi iki okulu göreceğimizi bilmek ister misin?" Nikolai konuşmayı bu konulardan uzaklaştırınca çok sevindim. Scarlett'i küçük çocuklarla çalışmayı seçtiği için alkışlamam gerekiyordu. Mayın gibi sorularla dolu yepyeni bir dünya gibiydi.

Neyse ki Tasha bu sorunun üzerine atladı ve yemeğin geri kalanı okullarla ilgili harika şeyleri tartışmakla geçti.

Yemeğimizi bitirir bitirmez Nikolai'nin telefonu çaldı ve bizden ayrılmak zorunda kaldı. Tasha duş almaya karar verdi, ben de telefonum çaldığında banyoda oturmuş onunla en son süper kahraman filmi hakkında sohbet ediyordum.

Mesaja baktım ve kalbim durdu.

Hey, Picasso

Tüm dünyada bu lakabı bilen sadece iki kişi vardı. Kardeşim bile bilmiyordu.

***Evet? Bu da kim?**

Tedbirli olmaktan zarar gelmezdi.

Telefonum tekrar çaldı. ***Doc Ballet*** "Aman

Tanrım," diye haykırdım. Arayan Anastasia'ydı.

"Ne?" Tash seslendi.

"Önemli bir şey değil," dedim hemen. "Saçını durulamayı unutma." Bir mesaj daha geldi. ***Konuşabilir misin? ***

Ne biçim bir soruydu bu? ***Evet!***

Telefonum anında çalmaya başladı ve cevap düğmesine yeterince hızlı basamadım. "Anastasia?"

"Hey, Olivia."

Boğazım düğümlendi ve kelimelerimi zorlukla çıkarabildim. "Aman Tanrım, nasılsın?"

Anastasya'nın kahkahası çok tanıdıktı. "Hastaneden çıktım, Dimitri'nin evine döndüm. Babam ve büyükbabam da burada."

"Çok endişelendim," diye mırıldandım. Çok uzun zaman oldu, bir ömür boyu.

"Biliyorum; özür dilerim. Ben de senin için çok endişelendim. Sen iyi misin?" Ne sorduğunu biliyordum.

Bunu ona hiç itiraf etmedim. Küfürlerini bırakın söylemeyi, düşünmekte bile zorlanıyordum. "O... o-"

"Hayır, onu bir kez kısa bir süreliğine gördüm." Daha fazla zamanımız olduğunda ayrıntılara girerdik.

"Nasıl hissediyorsun? Biri için kurşun yerken ne düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum," diye yumuşak bir sesle konuştu telefonda. "Ama bunu değiştirmezdim. İkimiz de buradayız ve her şey harika."

"Hmmm, tamam." Bir kurşunla iyileşmeyi harika bulmuyordum ama tartışmayacaktım. "Tahmin et ne oldu?" Sesindeki heyecanı duyabiliyordum ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Heyecanı her zaman çok bulaşıcıydı. "Evlenme teklif etti!" Nikolai bana daha önce söylemiş olsa da

duymak harikaydı. Şimdi ben de heyecanlanmıştım.

"Bu harika. Senin adına çok sevindim." Bunu hak eden biri varsa o da Anastasya'ydı. "Evliliği tamamlamak için... hmmm, bekleyecek misiniz?"

Kahkahası telefonda yankılandı ve ardından bir inilti geldi. "Ah."

"İyi misin?" Kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Güldürme beni," diye cevap verdi, ama hâlâ gülümsediğini görebiliyordum. "Biz zaten her şeyi tamamladık. Yani evlilik sadece yemin etmekten ibaret olacak."

"Olivia, kiminle konuşuyorsun?" Tasha pijamalarını giymiş olarak dışarı çıktı ve yanıma oturdu.

"Arkadaşım Anastasia ile konuşuyorum. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Başını salladı.

"Kim o?" Anastasya sordu.

"Nikolai'nin yeğeni, Natasha. Eve yerleşmemde bana yardımcı oldu." Gülümsemesi artarken Tasha'ya göz kırptım.

"Bu harika," diye haykırdı. "Bu Nikolai ile her şeyin yolunda gittiği anlamına mı geliyor?" "Evet, kesinlikle. Beni kurtarması için onu gönderdiğin için de teşekkürler."

"Ya o ya da ben. Onunla şansımın daha yüksek olduğunu düşündüm."

Kabul etmek zorundaydım. "Seni çok özledim. Aradığına çok sevindim. Scarlett'ten haber aldın mı?" "Hayır, haber almadım. Petersburg'da olduğunu biliyorum" diye cevap verdi. Vay canına, aynı şehirdeydi.

benim gibi. "Bu adamla ilgili bazı sorunlar var, Vlad. Ve Sergei, üçüncü arkadaş, bununla ilgileniyor. Bu yüzden Scarlett'le konuşmak için onu aramak istemiyorum çünkü meşgul olduğunu biliyorum."

"St. Petersburg'da mısınız?"

"Hayır, ben Sibirya'ya daha yakın bir yerdeyim." Eğer bu Vlad denen adam buradaysa, orada kalması muhtemelen daha iyiydi.

"Aradığınız için çok mutluyum ve hatta kalmak istiyorum. Sadece kimseyi kızdırmak istemiyorum. Telefonda kalmamız güvenli mi?"

"Dimitry sorun olmadığını söyledi ama riske gimesek daha iyi olur."

Gitmesine izin vermek istemememe rağmen kabul ettim. Onun sesini duymak çok güzeldi.

"Tamam, seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Her şey yoluna girecek. Nikolai'ye güven, o iyi bir adamdır. Ben de birkaç gün içinde seni arayım."

"Kulağa hoş geliyor. Dimitry'ye bir öpücük ver," diye takıldım ona. "Ona söyle, seni sağlıklı tutsa iyi olur."

Aksi takdirde onu avlayacağız."

Tekrar güldü ve hemen ardından acı dolu bir inilti geldi. "Yapacağım. Çok korkacak."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Eğer Nikolai'ye benziyorsa, muhtemelen onu iterek bile deviremezdik. "Görüşürüz, Anastasia."

Telefonu kapatır kapatmaz yanıma kıvrılmış olan Tasha'ya baktım. Göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Sana bir hikaye okumamı ister misin yoksa doğruca yatağa mı?" Cevabı bildiğimi hissetmeme rağmen, ona bir seçenek sunmak istedim.

"Yatak, lütfen."

Onu kaldırdım ve alnına bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce onu yatırdım, tıpkı annemin biz küçükken yaptığı gibi. Babam onun hayatını emmeden önce.

Tasha'dan ayrıldıktan sonra kendi yatak odama gittim. Anastasia'nın sesi her şeye rağmen çok mutlu geliyordu.

O yapabildiyse ben de yapabilirdim. Boş kâğıda bir göz attım ve bir çizim kalemi aldım.

Denemeye değerdi. İçimdekileri dökmeme yardımcı olarsa denemeye değerdi. Çizmeye başladığım anda kendimi kaybettim. Analiz etmedim. Sadece görüntüleri kafamdan çıkarıp kâğıda

dökmeye odaklandım.

Belki gazetede kalır ve beni rahat bırakırlardı.

Nikolai saatler sonra beni böyle buldu. Dizlerimin üzerine çökmüş, kucağında çizim defteri, sekizinci, dokuzuncu ya da onuncu çizim üzerinde çalışıyordum.

"Olivia," sesi yumuşaktı.

İsteksizce durdum ve bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. Boğazım düğümlenmişti ve konuşmam imkânsızdı. Sadece onu izledim, gözlerim dökülmemiş yaşlardan yanıyordu. Ağlamayı uzun zaman önce bırakmıştım. Bazen hayat berbattı ve bu duruma katlanmak zorundaydınız.

Sanki beni okuyabiliyormuş gibi yavaşça bana doğru yürüdü ve yere çömeldi. Koyu renk bir takım elbise giymişti ve çömeldiğinde bile üzerimde kara bir bulut gibi belirliyordu. Ama beni korumak için. Bu adamla ilgili her şey bana kendimi değerli ve güvende hissettirdi.

Kısa bir an için yerdeki çizimlere baktı ama gözleri hemen bana döndü.

Tiksinip tiksinimediğini merak ettim.

"Onları görebilir miyim?" Sorusu nazikti, sanki kırılacağımdan endişelenmiş gibiydi. Ama doğrusu, uzun zaman önce kırılmıştım.

Yavaşça başımı salladım, bir çizimi kaldırıp ona yaklaştıırken gözlerim ondan hiç ayrılmadı. Yüzünde herhangi bir duygu belirtisi aradım ama yoktu. Çenesi hariç. Kasları hafifçe gerilmişti, bu hareket o kadar önemsizdi ki kolayca gözden kaçabilirdi.

Seçtiği resimde elleri arkadan bağlı, gözleri bağlı çıplak bir kadın vardı; kalçaları kanlı kesiklerle kaplıydı ve bir diğeri etine bastırılıyordu, yaradan taze kan sızıyordu.

Sonra, boynunda bir eşarpla boğulmakta olan bir kadını tasvir eden bir sonrakini seçti, adam çıplak meme uçlarına birkaç santim mesafede bir çakmak tutuyordu. Bir sonrakini ve bir sonrakini aldı, ta ki hepsini düzgünce bir yığın haline getirene kadar.

Gözleri bana döndüğünde, orada tiksinti görmeyi bekliyordum ama onun yerine merak buldum.

"Çizimleri saklamak istiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Tüm o görüntüleri yakmak, sonsuza dek unutmak istiyordum. Ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüyüp hepsini içine attı. Her bir kâğıt yanıp küle dönüşürken, ateş yeni eklenenlerle birlikte çıtırdarken bakakaldım. Tüm ıstırabım, utancım ve acım odanın sessizliğinde dönüyor, bana Malcome'la yaptığım işkence seanslarını hatırlatıyordu. Sessiz kalmak istemedim.

Yavaşça ayağa kalktım, sakın hareketlerim zarifti. İçimde kopan kasırganın tam tersiydi. Başımı kaldırdığımda Nikolai'nin mavi gözleriyle karşılaştım, beni delip geçiyordu, konuşmamı istiyordu... ya da belki dövüşmemi. Benden ne istediğini bilmiyordum ama neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kendimi geri alma zamanıydı. Malcome'ı en çok kızdıran da buydu, boyun eğmeyi reddediyordum.

"Çılgılık attım." Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi. Ama gözlerimi indirmeyi reddedtim. Artık kendimi dövmek, neden olmadığım bir şey için kendimi cezalandırmak yoktu. "Acıya karşı savaştığımda ve kendimi sessizce acıya katlanmaya zorladığımda bile, yine de beni çılgılık attırmanın bir yolunu buldu. Yeterince güçlü olamamaktan nefret ediyordum-" Hissettiklerimi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım, "çılgılıklarla savaşmak için."

Nikolai bana doğru yürüdü, eli çenemi sıkıca parmaklarının arasına aldı. Kavrayışı güçlüydü, sahipleniciydi ama korkmuyordum. Bana zarar vermiyordu.

"Onu öldürdüğümde," diye mırıldandı dudaklarıma, "yavaş ve acı verici olacak. Çılgılık atan o olacak. Baban da bedelini ödeyecek." Nikolai'nin tutmaya niyetli olduğu bir sözdü bu; bundan emindim. Sesi son derece ciddiydi; mavi gözleri kutup mavisine dönmüştü.

İçgüdülerim Nikolai'nin bu yönü hakkında beni uyarıyordu. İlk karşılaşmamızda gördüğüm soğuk ve korkutucu adam buydu. Gerçekte olduğu kişi buydu. Ama korkmadım. Bana hissettirdiği

Güvenli.

İçimdeki kana susamış intikamcı taraf Malcome'un büyük acılar çekmesini, kendi kanında boğulurken yavaş yavaş kan kaybından ölmesini istiyordu. Bana ve anneme, hatta çok güçlenene kadar kardeşime bile lütfettiği acıyı kendi babamın da yaşamasını istiyordum. Onun için kalbimde hiçbir üzüntü ya da pişmanlık olmayacaktı.

Gergin bedeninin ve soğuk gözlerindeki öfkenin aksine, dudaklarını dudaklarıma indirdiğinde sıcak ve yumuşaktı. Parmaklarım onun bembeyaz gömleğini sıkıca kavradı, arzum yavaşça damarlarıma sızarak geçmişti sildi. Nikolai tüm pürüzlerine rağmen benim akıl sağlığım ve rahatlığımı.

"Burada mı yoksa benim odamda mı uyumak istersin?" Sorusu beni şaşırttı ama karakterinin bir başka onayıydı. Tüm pürüzlerine rağmen onurlu biriydi.

"Sen nerede uyuyorsan," diye cevap verdim. "Beklediğim cevap buydu."

Beni kaldırdı ve kollarım tutunmak için boynuna dolandı. Başımı göğsüne yasladım, kalp atışları iki gün içinde benim için çok önemli hale gelen sabit bir ritimle atıyordu.

"Anastasia aradı," dedim ona.

"Arayacağını tahmin etmiştim." Dudakları kulak mememi ısırdı. "Dimitry seni araması için başının etini yediğini söyledi."

Hafifçe kıkırdadım.

"Biz dırdır etmeyiz Nikolai," diye itiraz ettim, çenesini hafifçe ısırarak.

Kahkahası göğsünde gümbürdedi ve kulaklarıma müzik gibi geldi.

"İstemediğini biliyorum, Malysh."

Onun katına çıkar çıkmaz dudakları benimkileri buldu. Bana verdiği his beni ışığa geri döndürüyordu. Öpücüğe karşılık verdim, ona ihtiyacım vardı... her şeyine. Her şeyimi o öpücüğe döktüm, onun için açıldım ve dili daveti kabul ederek içeri girdi.

Kendimi ona doğru sertçe bastırdım; zonklayan ağrı onun etrafında tanıdık, hoş karşılanan bir duyuydu. "Durmamı istersen söyle," diye dudaklarıma karşı yumuşak bir şekilde inledi.

"Sakin durayım deme," dedim ona, nefesim kesilmişti. Aceleci hareketlerle gömleğinin düğmelerini açmaya başladım, parmak uçlarımin altındaki sıcak tenini hissetmek için sabırsızlanıyordum. Gömleği güçlü omuzlarından iterek yere düşürdüm. Başımı eğdim, ellerim açlıkla göğsünde dolaşırken dudaklarım teniyle birleşti. Tüm karanlığına ve sertliğine rağmen o benim ışığımdı. İhtiyacım olan şey oydu.

Beni yatağa yatırdı ve benimkini yansıtan bir hevesle gömleğimi çıkardı. Sütyenim de onu takip etti. Sonra pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekerek dikkatsizce yere attı. Bronz dövmeli göğsü tam teşhirde, ağır göz kapaklarımin altından kaslarının beni soyarken hareket edişini izledim.

"Siktir," dedi gözlerindeki saygı dolu bakış. "Seni izlerken bile dökülebilirim." Sesi boğuk, aksanı ağırdı. Ve lanet olsun, eğer bu beni daha fazla tahrik etmediyse.

Kemerine uzandım, çözdüğümde metalik bir şingirtı duyuldu. Pantolonunu çıkarmama yardım etti, ayakkabılarını ve çoraplarını dikkatsizce tekmeledi. İri eli nazikçe boynuma dolandı ve bir anlığına kaskatı kesildim.

Ağzı benimkini sert, umutsuz bir öpücükle buldu ve öpücüğüne aynı umutsuzlukla karşılık vererek boynumu eline daha sert bastırdım. Bu adam benim güvenliğim, her şeyimdi. Onu davet etmek için bacaklarımı sonuna kadar açtım, diğer elini memnuniyetle karşıladım, parmakları ustalıkla klitorisimi buldu.

Daireler çizerek klitorisimle oynadı ve ben de ağzına doğru inledim. "İşte böyle, Malysh. Her şeyi bırak," diye homurdandı.

"Sadece benim ol."

Onun sıcaklığı, ustaca dokunuşu, ihtiyacım olan her şeyi getirdi. Bu anda ondan ve benden başka kimse yoktu.

Sertleşmiş sikine uzandım, elim kalınlığının etrafını sardı. Acı dolu iniltisi onu takip etti ve kalçaları elimi itti. O kadar büyüktü ki parmaklarımı zorlukla etrafına dolayabiliyordum.

"Seni içimde istiyorum Nikolai," diye fısıldadı sesim ağır nefes alış verişlerimiz arasında usulca. Daha fazla dürtmeye ihtiyacı yoktu, kendini girişime konumlandırı ve sertçe içeri itti.

"Evet!" Kulaklarım adrenalinin etkisiyle çınladı ve ben mi bağırdım o mu bağırdı emin değildim. Tek bildiğim bunun harika hissettirdiği idi; doğru hissettiriyordu.

Tüm gerçeklik duygusunu kaybetmiş bir halde, bu adamın içime girerken hissettiklerinin ve hissettirdiklerinin tadını çıkarıyordum. Elinin boynumu hafifçe sıktığını hissettim ama nefes almamı engelleyecek kadar sert değildi. Başımı geriye doğru eğerek boynumu tamamen ona gösterdim. Ona tam erişim ve kontrol hakkı verdiğimi bilmesini istiyordum. Ona açıklanamaz bir şekilde güveniyordum. O benim güvenlik battaniyemdi.

Çarşafı kavradım, içime girip çıkan sert shaftının verdiği hissin tadını çıkardım. Her hamlesini karşıladım, sadece onun bana verebileceği zevk hissini kovalarken inlemelerim daha da yükseldi.

"Nikolai," diye bağırdım. "Daha fazla."

Eli boynumu sıktı ve ben de onun dokunuşunu daha fazla ittim. Bacaklarım onun için daha da açıldı, sert saldırılarını memnuniyetle karşıladı.

Kalçaları piston gibi içime girerken "Sen benimsin" diye bağırdı. Beni sadece becermekle kalmıyor, beni fethediyor, her santimimi kendine alıyordu.

"Evet, evet, evet." Tanrım, neredeyse varmıştım. Ellerim poposuna doğru uçtu ve onu sıkıca kavradı, tırnaklarım etine batıyordu. "Daha fazla."

Beni sert ve acımasızca becerdi, içeri ve dışarı sürdü. Her hamlesi memnuniyetle karşılanıyordu, ona duyduğum yoğun ihtiyaç beni yeni zirvelere taşıyordu. Elimin altında olan zevk hissi için tutundum. Amımı onun sikinin etrafında sertçe sıktım ve yoğun orgazm içimde patladı. Amım onun sikinin etrafında kenetlenirken, o bir, iki kez itmeye devam etti ve beni kenardan takip etti. İkimizin de vücudu yoğun bir şekilde boşalırken titredi.

"Lanet olsun Olivia," diye inledi ağır nefesler alarak. "Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun."

Ben öyle düşünmüyordum ama yine de bu sözlerden zevk alıyordum. Umarım o da benim hissettiklerimin bir kısmını hissetmiştir. Beni sertçe sikerken bile kontrollüydü, kendi zevkine ulaşmaya çalışıyordu. Büyük eli hâlâ boynumdaydı ve bir saniye bile bana rahatsızlık ya da acı vermedi. Her saniyesine bayılmıştım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

O Livia'nın huzursuz bedeni beni uyandırdı. Ay dolunaydı ve pencerelerden odayı aydınlatıyordu. Vücudu yanımda ileri geri sarsılıyordu ve gözlerimi ona odakladım. Ter içindeydi, başını ileri geri sallarken dudaklarını birbirine bastırmıştı. Nefes alış veriş hızı ve sığıdı; elleri sanki tüm acıyı yeniden yaşıyormuş gibi yumruk şeklinde sıkılmıştı. Acısının sebebinin öldürmek için sabırsızlanıyordum.

"Şşşş." Ellerimi kollarında aşağı yukarı ovuşturarak onu yatıştırmaya çalıştım ve kolumun kıvrımına doğru kendime çektim. Sırtını nazıkçe ovdum ve işe yaramış gibi görünüyordu. Nefes alıp vermesi yavaş yavaş azaldı.

"Şşşt, sorun yok," diye tekrarlardım.

Kendini bana daha sıkı bastırdı, başını göğsüme gömdü ve derin derin nefes aldı.

"Nikolai," diye mırıldandı uykusunda usulca ve göğsümde bir şey sıkıştı.

O benim, diye yankılandı zihnim. Bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim.

Zorlu sevişmemizi düşündüm çünkü o sadece buydu. Sevişmek; bu benim için sadece sevişmek değildi. Olivia çok daha fazlasıydı. İnanılmazdı; onunla hissettiğim zevk bir yenilikti. Karanlık zevklerime rağmen, bu gece onunla daha önce yaşadığım kadar yoğun bir zevk hissetmemiştim. Ve elim boğazına dolanırken duyduğu güven beni tam karnımdan vurdu.

İnanılmaz derecede güçlüydü. Böyle bir işkenceye dayanmak ve karanlığın sizi yutmasına izin vermemek için inanılmaz derecede dirençli ve harika bir insan olmak gerekirdi. Ama o kendini zayıf görüyordu; utanıyor ve kendini suçluyordu. O çizimlerin her yerinde bu vardı. Sadece o resimleri düşündüğümde bile damarlarımda yoğun bir öfke kaynadı. Malcome'ı lime lime etmek istiyordum ve onun çılgınlıkları en tatlı melodi olacaktı.

Malcome Schmidt onu elime geçirdiğimde doğduğu güne pişman olacaktı. Babası da öyle. Olivia'ya söylediklerimde ciddi dim. Malcome'ı ve babasını öldürmeye niyetliydim. Bu sözü verdiğimde tepki vermedi ama gözlerinde korku da yoktu. Bana göre babası da en az Malcome kadar suçluydu. Onun görevi kızını korumaktı, onu böyle bir canavara teslim etmek değil.

Tüm korumacılığım ve acımasızlığım bu kadın söz konusu olduğunda daha da arttı. O benim her şeyim oldu. Onunlayken, ne kadar acımasız olabileceğimi biliyormuş ve buna aldırmıyormuş gibi hissediyordum. Gerçek beni bir anlığına görmüştü ve hala beni istiyordu.

Duvarları yavaşça eriyip gitti ve sadece ikimiz birbirimizin tadını çıkardık. Yumuşaklığına rağmen içinde ateş vardı. Yaşadığı zulme rağmen, içindeki özü koruyordu...

onun iç güzelliği.

Yemekten sonra işimi halletmek için onu ve Tasha'yı yalnız bırakmak zorunda kaldım. Kasabada evimde kızıl saçlı bir kadın hakkında sorular soran başka bir adam bulunmuştu. Olivia'yı sorduğuna hiç şüphe yoktu. Yakaladığımız diğer pislikle aynı hikayeydi. Vlad'ın onu kiraladığını söyledi. Ne kadar işkence yaparsam yapayım adam konuşmuyordu, bu da bana Olivia'ya göz kulak olması için tutulduğu gerçeğinden başka bir şey bilmediğini söylüyordu. Malcome'ı hiç duymamıştı ve doğruyu söylediğinden emindim. Malcome Schmidt'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Asıl soru Vlad'ın Olivia'dan ne istediğiydi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Nikolai'nin kolları bana sarılmış ve başım göğsünde uyandım. Kalp atışları güçlüydü ve bir süre hareketsiz kalarak sabit atışlarını dinledim. Dün gece de rüyalar beni rahatsız etti ama rüyalarımın sisi arasından Nikolai'nin sesi beni dışarı çekti.

Nikolai'ye özgü koku kabusum boyunca beni sardı ve o karanlık görüntüleri sildi. Huzursuz rüyalarımın onu uyandırdığından emindim ve onu uyanık tuttuğum için içimi bir pişmanlık duygusu kapladı.

O an için etrafımda yarattığı kozanın tadını çıkardım. Onunla geçirdiğim dün gecenin görüntüleri zihnimde dönüp duruyor, muhteşem resimler yaratıyordu. Onları tuvale dökmem gerekiyordu.

Yavaşça kollarından sıyrıldım, onu uyandırılmama dikkat ettim.

"Hmmm, nereye gidiyorsun?" diye sordu uykulu bir sesle, gözlerini hiç açmadan. Dikkatli olmak buraya kadarmış. Bu adam tek gözü açık uyurdu, her zaman tetikteydi.

"Resim." Vücudunun üzerine eğildim ve dudaklarımı ona bastırdım. "Arazinin etrafında bir koşu da sıkıştırabilirim."

"Benimle yatakta kal." Tanrım, kulağa cazip geliyordu ama uzun zamandır ilk kez resim yapma isteği duydum. Son altı aydır, sadece formumu korumak için kendimi eskiz yapmaya zorluyordum. Ama şu anda gerçekten bunu yapma dürtüsü hissettim. Uzun zaman önce bu dürtüyü hissettiğimde sadece onunla gitmeyi öğrendim. Zihnim için mucizeler yarattı.

"Gerçekten istiyorum ama buna ihtiyacım var," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Gözlerini açtı ve bakışlarımız kilitlendi. Sonra resmin bana ne yapacağını anlamış gibi başını salladı.

"Ben de seninle geleceğim," diyerek ayağa kalkmaya çalıştığında onu tekrar yastıkların üzerine bastırdım. "Hayır," umarım sesim sert çıkmıştır. "Sen kal ve biraz uyu. Seni ayakta tuttum."

Kıkırdadı. "Hayır, uyumadın. Genelde gecede dört saat uyurum, en fazla beş. Dün gece bundan daha fazla uyudum."

"Ama-" Onu bunun gerekli olmadığına ikna etmeye çalıştım ama sözümü kesti.

"Ama hiçbir şey. Ben de seninle geleceğim. Beni görmezden gelip kendi işine bakabilirsin. Ben terasta oturup seni bekleyeceğim."

Fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden kendimi buna teslim ettim ve ikimiz de hızla giyindik.

Andrey her zamanki yerindeydi ve Nikolay ile benim merdivenlerden indiğimizi görür görmez şaşkın bakışlarını yakaladım; ben koşu kıyafetlerimle, Nikolay ise kot pantolon ve sade beyaz bir tişörtle.

"Sabah koşusuna mı çıkıyorsun?" diye sordu şaşkınlığını çabucak gizleyerek.

Gülümsedim. "Aslında henüz değil. Biraz resim yapacağım ve sonra eğer hazırsam hızlı bir koşu yapacağım."

"Güzel," diye yanıtladı hafif bir gülümsemeyle. "Resim yapmak koşu yapmaktan daha iyi olmalı." Sonra dikkatini Nikolay'a çevirdi.

"Sen de resim yapıp kaçmayacaksın, değil mi?" diye sordu Nikolay'a kuşkulu bir sesle. "Ne demeye çalışıyorsun Andrey?" Nikolay ona sertçe sordu. "Resim yapamayacağımı ya da koşamayacağımı mı?" "Evet, resim yapabilirsin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Andrey. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi. Çizimlerini gördüm.

ve güvenlik kameralarını nerede istediğinizi. Her bir kameranın yeri tam isabetliydi, çizimi ise o kadar değil."

Nikolai'nin çiziminin görüntüsü zihnimde yanıp sönerken bir kıkırdamayı bastırdım.

Nikolay aşağılanmış gibi davranarak, "Peki," diye homurdanarak cevap verdi. "Bu sefer resim yapmayacağım ya da koşmayacağım. Terasta oturup kadınıma izleyeceğim."

Nikolai kolumu tutmasaydı, bu açıklama karşısında neredeyse takılıp düşecektim.

Huysuzluğu hemen endişeye dönüştü. "İyi misin?"

Boğazımı temizledim, rahatsız olmuştum. "Um, evet. Sadece bir talep beklemiyordum."

Gülümsedi ve gözleri parladı. "Elimde değildi," diye karşılık verdi, hâlâ gülümsüyordu. Lanet olsun, gülümsediğinde karşı konulmaz oluyordu.

Başımı salladım.

"İşim bitince terasta görüşür müyüz?" Onun yerine ben sordum. Başıyla onaylayınca yanından ayrılmak için döndüm ama beni durdurdu.

"Hey, bir şey unutuyorsun," dedi, dudakları gülümseyerek eğildi.

Ne unuttuğumu anlamaya çalışarak düşündüm. Vücuduma baktım ve ayakkabılarımın ayağımda olduğunu fark ettim. *Ve kıyafetlerim de üzerimde, yani her şey yolunda, diye ekledim aklımdan şakayla.*

Kaşlarımı kaldırarak gözlerine döndüm. "Neyi unutuyorum?" Neyi ima ettiğini anlamaya çalışarak, ne yapacağımı şaşırmış bir halde sorguladım.

Eli belime dolandı ve beni vücuduna doğru çekti. Ağzı dudaklarıma usulca bastırdı ve çok erken durdu. "Bir öpücük," diye mırıldandı ve beni bir kez daha öptü.

Mutlu bir şekilde gülümsedim. "Ah, nasıl yapabiliyordun ki?" Ben de ona karşılık verdim. "Bu bir veda öpücüğünü unuttuğum son sefer. Söz veriyorum."

Kahretsin, ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanmıştım. Sonra döndüm ve artık resim odası olarak adlandırdığım yere yöneldim.

Andrey'in yanından geçerken bana göz kırptı ve hafifçe kızardım. Biraz utanmış olsam da ona gülümsemekten kendimi alamadım. Erkeklerin nesi vardı da sahiplenme ihtiyacı hissediyorlardı? Kendime itiraf etmeliydim, Nikolai bunu yaptığında hoşuma gidiyordu.

Sonraki bir saat boyunca, çok uzun zamandır boş duran bir tuval üzerine resim yaptım. Zihnimde imgeler canlandıkça ve onları tuvale aktarmaya çalıştıkça, bunun bana özgü bir resim tarzı olmadığı anlaşıldı. Ama belki de bu anlamlıydı. Artık aynı kişi değildim. O kadar çok şey olmuştu ki asla aynı kişi olamayacaktım.

Resme bakarken, onun ne olduğunu gördüm. Bu bir başlangıçtı. Nikolai sayesinde doğru yönde ilerliyordum. Gözlerim tuvaldeki resmin başlangıcını inceledi. Kim olduğuna dair hiçbir soru işareti yoktu; o güzel yara izi her şeyi ele veriyordu. Dövmeli kolu boğazıma dayanmış, kızıl saçlarım parmaklarına karışmıştı. Renkler karışık... mavi gözleri, dövmeli kolları, benim kızıl saçlarım, yanağındaki yara izi, yüzündeki ifade, onu havuzda kendini tatmin ederken yakaladığım ilk günkü ifadesini yansıtıyordu.

Zihnimin dün geceyi nasıl gördüğünü tasvir ediyordu. Karanlık zevkle karışıyor ve uzun zamandır arzuladığım ışığı geri getiriyordu. Resim samimiydi ama erotik değildi. Her ne kadar bunu ima etse de; en azından

Bana öyle geldi. Nikolai'yi buraya sürüklemek ve dün gece bana verdiği zevkin daha fazlasını talep etmek istememe neden oldu.

Tanrım, dün gece... inanılmazdı, heyecan vericiydi. En temel düzeyde kendini keşfetmekti ve beni şok etti. Hiç de beklediğim gibi değildi. Nikolai'nin iri elinin boynuma dolandığı anı düşündüm. Kolayca koparabilirdi; bundan hiç şüphem yoktu. Yine de onun elini orada istedim. Onun gücünü ve beraberinde getirdiği güvenliği istiyordum. Nasıl oldu da bundan bu kadar zevk aldım? Şimdi bile, sadece bunu düşünürken, kalçalarımın arasındaki o tatlı nokta bir ağrıyla zonkluyordu. Onları birbirine bastırdım ve zonklama şiddetlendi.

Kahretsin, şimdi Nikolai'ye ihtiyacım vardı. Elimi bacaklarımın arasına sokabilirdim ama bunun aynı olmayacağını biliyordum. Uzun zamandır kendimi tatmin etmemiştim ve o zamanlar bile tatmin ettiğimde, bu asla tatmin edici olmamıştı.

Gidip bu cinsel hayal kırıklığından kurtulabilirim diye düşündüm. Eğer bu bir yön değişikliği değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Kimsenin görmediğinden emin olmak için tuvali hızla örterek dışarı çıktım.

Zihnimde dönüp duran görüntüler karşısında hafifçe kızarmış hissederek resim odasından çıktım. Andrey'in yanından geçerken, dışarıdaki güvenliğe haber verirken bana gülümsedi. Nikolai'nin terasta olduğunu biliyordum; gür sesini duyuyordum. Cebimden kulaklığımı çıkardığımda, her zamanki koşu rotamı onun yerleşkesinde buldum. Tenis ayakkabılarım yumuşak zemine vurduğunda bile, Nikolai için hiçbir kilometrenin bu ağrıyı dindiremeyeceğini biliyordum. Bunu sadece o yapabilirdi.

Bir buçuk saat sonra terasa geri dönmüş nefes almaya çalışıyordum. Nikolai telefonda Rusça konuşuyordu ama bakışları benim üzerimdeydi.

Yerimden kıpırdamadan bu güçlü adamı izliyordum. İri yarı biriydi, yüzüne kazınmış yara izi olmasa bile tüm varlığıyla hükmediyor ve zorbalık yapıyordu. Boyu 1.80'di, tamamen kaslıydı. Karanlık bir sokakta karşılaşmaktan korkacağınız türden biriydi. Ama tüm korkutucu görünüşüne rağmen, bana şimdiye kadar tanıştığım diğer tüm erkeklerden daha güvenli geldi.

Biraz gergin görünüyordu, bunu ele veren tek şey sıkıca bastırılmış çenesiydi.

Sabırla aramasını bitirmesini bekledim, nefes alışım yavaş yavaş normale dönüyordu. Kaslarım olabilecek en iyi şekilde ağrıyordu ve zihnim rahattı. Bu sabah yeni bir başlangıç gibiydi. Bunu açıklayamazdım ama harika hissettiriyordu. Malcome'dan önceki eski ben gibiydim. Belki de tüm bunlara neden olan şey basit bir resim ve egzersiz eylemiydi.

Hayır, bu adamın gücüydü.

Nikolai bana doğru yürüdü ve büyük kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Yüzümü göğsüne gömüp derin derin içime çektim, kokusu ciğerlerime işledi. Tamamen erkek kokuyordu ve kadınsı organlarımın onun için titremesine neden oluyordu. Keşke beni ne kadar derinden etkilediğini bilseydi.

Her konuştuğunda göğsü gümbürdüyordu ve vücudu gergindi. Her ne oluyorsa, bundan hiç memnun değildi. Tam ona düş alacağımı söyleyecektim ki aramayı sonlandırdı.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, tam o sırada eğildi ve dudakları dudaklarımı aradı.

Sadece kısacık bir öpücüktü ama beni derinden sarstı. Sahiplenici, talepkâr, ihtiyaç duyan ve tüketen bir öpücüktü, hepsi bir aradaydı.

"Resim yaptın mı?" diye sordu, sesi derin ve yumuşaktı ama vücudu gergindi. Gözlerinde içten bir ilgi vardı ve gülümsedim. "Elbette yaptım," diye mırıldandım. "Ve?"

"Ve sen bunu henüz göremiyorsun," diyerek ağzının yara izi olan köşesini dişledim. "Bu-" Doğru kelimeleri aradım. "Eskilerinden biraz farklı ama iyi anlamda sanırım. Önceki tarzımdan biraz evrildi."

"Bu beklenen bir şey. Değişmişsin," diye karşılık verdi anlayışlı bir şekilde. "Bundan memnun musun?"

Gülümsedim. "Evet. Kendime bile saklayabilirim. Oldukça... ummm, sanırım samimi."

Kaşını kaldırdı, dudaklarında seksi bir gülümseme vardı. "Kesinlikle görmek istiyorum. Bana göstereceğine söz verir misin?"

Başımı salladım. Umarım buna aldırmaz. Onu düşünerek çizdiğim için kim olduğu benim için çok açıktı ama yara izi dışında başkalarının bunu fark edeceğini sanmıyordum. "Söz veriyorum. Her şey yolunda mı?"

"İşle ilgili şeyler," diye kısaca cevap verdi. Canını sıkan her neyse, bu konuda konuşmak istemediği açıktı.

"Kumarhane işletmek yoğun bir iş mi?" Elinin altında bunca lüks olduğuna göre çok kârlı bir iş olmalı. Ya da mafyanın bir parçasıyken tonlarca para kazanmıştır. Organize suçlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama her zaman sadece örgütün en tepesindeki adamların zengin olduğunu düşünürdüm.

Cevabını bekledim, sessizlik uzadıkça uzadı ve sonunda cevap verdi: "Birkaç işim var. Kumarhaneler ve nakliye şirketleri bunlardan sadece birkaçı."

"Ya diğerleri?" Daha iyi düşünmeden önce soru dudaklarımdan çıktı. Bunun bir sorgulama gibi görünmesini istemiyordum ama gerçekten onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

"Evet, birkaç başka iş daha var" diye cevap vererek, bunları açıklamak istemediğine dair şüphelerimi doğruladı. Bana yalan söylemediğine sevinmeli miyim yoksa hangi bilgileri sakladığı konusunda endişelenmeli miyim diye düşünerek başımı eğerek onu izledim. Yüzü gerginliğini belli etmese de kasları gergindi. Bunun telefon konuşmasından mı kaynaklandığını yoksa kendisiyle ilgili bir şeyi açıklamak istemediğinden mi kaynaklandığını merak ettim.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Tekrar denedim. Neden bastırdığımdan emin değildim; çok sevdiğim ve değer verdiğim insanlar dışında böyle davranmazdım. Nikolai'ye aşık olduğumu fark ederek hafifçe kasıldım. Sert ve hızlı bir şekilde aşık oluyordum.

"Evet." Eli sırtımı hafifçe okşamasına rağmen yine sert bir cevap.

Kendime *her konuda çok açık sözlü olduğunu* söylemeye çalıştım. Onun hakkında biraz daha fazla şey bilmek istemem dışında, hangi işlere sahip olduğu benim için gerçekten önemli değildi.

Güvensizlik biraz canımı yaktı ama sonuçta sadece yabancıydık. Yine de ona hayatım ve yaralarım konusunda güvenmiştim. Yaralarım konusunda başka kimseye güvenmemiştim, bu yüzden paylaşmayı reddetmesi canımı yaktı.

Tam ağzını açtığı anda telefonu tekrar çaldı ve ağzından birkaç küfür çıktı. Bir şeyler dönüyor olmalıydı. Telefona Rusça cevap verdi ve sinirli olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Hattın ucundaki her kimse kışına tekme yemişti.

Yavaşça ondan uzaklaşırken gözleri bana geldi. O gözleri ve yakışıklı yüzü sonsuza dek aklımda kalacaktı. Bir adama bu kadar çabuk aşık olmak nasıl mümkün olabilirdi?

"Ben hızlıca bir duş alacağım," diye fısıldadım. Hızlıca başını sallayarak dikkatini telefon görüşmesine verdi ve ben de koşarak eve girip merdivenlerden yatak odama çıktım.

Banyoya girer girmez suyu akıtmak için düğmeleri çevirdim ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Nikolai'yi bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bana neden bu kadar üzgün olduğunu söylemesini istedim. Reddetmesi biraz canımı yaktı. Tamam, saçmaydı ama paylaşacak kadar güvenmemesi çok canımı yaktı. Malcome'un bana ne yaptığını kimseye anlatmamıştım ama Nikolai'ye gösterdim. Bana olanların görüntülerini paylaştım ve

Onu kızdıran şeyleri bana söyleyecek kadar bile bana güvenemiyordu. Onun tesellisi olmak istedim, tıpkı onun benim tesellim olduğu gibi.

İstifalı bir iç çekişle duşa girdim ve başımı duş başlığına doğru eğerek ılık suyun yüzüme düşmesine ve vücudumdaki her şeyi yıkamasına izin verdim.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

IOlivia'nın gerginliğini anladığını ve sorusunu geçiştirdiğini biliyordu. O güzel gözlerinde incinmiş bir parıltı gördüm ve ona söylemediğim için anında pişman oldum. Tam açıklamak için ağzımı açmıştım ki lanet telefonum tekrar çaldı.

Olivia'dan sonra daha çok adamları vardı. Telefona onun önünde cevap vererek, Rusça'ya sadık kaldığımdan emin oldum.

Olivia duymazdan gelir gelmez telefona bağırdım.

"Nasıl yaptığınız umurumda değil ama o adamın bulunmasını istiyorum. Bu şehirde dolaşıyor, Olivia'ya ulaşmaya çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim. Bulduğunda da derhal bana haber verilmesini istiyorum."

Kadınım neden bu kadar ilgi duyulduğunu öğrenmeye niyetliydim. Birkaç gün içinde bu ikinci oluyordu. Gerekirse Olivia'nın peşinde kimin ve neyin olduğunu öğrenene kadar ona günlerce ağır ağır işkence edecektim. Hepsinin Vlad'ı işaret etmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

İçgüdülerim bana bunun Malcome'la ilgili olduğunu söylüyordu ama birkaç şey akla yatkın değildi. Vlad ve Malcome'ın birlikte hiçbir işi yoktu, hiçbir bağlantıları yoktu.

"Nikolai, arıyoruz ve onu bulacağız." Ilya her zamanki sakın halini takınmıştı. Eskiden ben de öyleydim ama Olivia'nın güvenliği ve refahı söz konusu olduğunda soğukkanlılığımı kaybediyordum. O benim korumam altındaydı; o benim kadınımdı. Artık hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin veremezdim. "Ama onu soran tek kişi o değildi. Olivia'yı sorduğu tespit edilen en az üç adam daha vardı. Bilgi sahibi olanlar için ödül koydular."

"Vlad'la mı görüşüyorum yoksa Malcome Schmidt'le mi?" Telefona homurdandım. Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Burada görünmez olması gerekiyordu, ancak tüm şehir onun peşindeymiş gibi görünüyordu. Ilya'nın neyi ima etmeye çalıştığını biliyordum. Onu şehir dışına, güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Onu telaşlandırmaktan ve daha fazla endişelenmesine neden olmaktan nefret ediyordum. Ve savaşmak istiyordum; o adamların her birini avlamak ve onun adını söylediklerine pişman etmek istiyordum.

"Malcome Schmidt olmalı gibi görünüyordu ama tüm kanıtlar Vlad'ı işaret ediyor," diye cevap verdi, kendi düşüncelerimi yankılayarak.

Bu iki adam arasında bir bağlantı olmalıydı, nedenini ve nasıldığını anlayamasam da. Ama bunu çözecektim ve Vlad bize karşı döndüğü güne pişman olacaktı. Lanet olası hain! Bir gün bize bunu yapacağını biliyorduk. On yıl önce çocukluk arkadaşı Boris'e ihanet ettiği ve onu parmaklıklar ardına atmamıza yardım ettiği andan beri, eninde sonunda bize de aynısını yapacağını biliyorduk. Ve kesinlikle yaptı da. Tam da her şeyi geride bırakmaya yaklaşmışken.

"Peki, Olivia ve Tasha'yı şehir dışına götüreceğim," diye karşılık verdim Ilya'nın sorulmamış

sorusuna. "Bugün akşam yemeğinden sonra yola çıkacağız. Onları kuzeye götüreceğim."

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Nereye gittiğimizi biliyordu. Rusya'nın kuzeybatısındaki Murmansk'ın dışında büyük bir arazim vardı. Tüm şehir Barents Denizi'nin bir haliç girişinde yer alıyordu. İronik bir şekilde Dimitry'nin de kıyının diğer tarafında, Naryan-Mar'da benzer büyüklükte bir mülkü vardı.

Murmansk'a gitmenin lojistik planlarını yapmaya başladım. Bizi oraya götürmesi için özel uçağımı ayarlayacaktım. Sadece iki saatlik bir uçuştu.

"Yanında kimi götürüyorsun?" diye sordu bana.

"Andrey ve beş adam daha," dedim ona. Gerçekten de İlya'yı götürmek istiyordum ama bu pislikleri avlamak için en iyi adam oydu. "Bugün bir şey bulursanız rapor verin."

"Yapacağım."

Aramayı sonlandırdım ve Oliver'ı aradım.

"Malcome'la ilgili bir şey var mı?" Doğrudan işe koyuldum. Oliver zaman kaybetmeyi sevmezdi, ben de öyle.

Oliver, "Rusya'da onu koruyan biriyle bağlantısı var," diye cevap verdi. "Henüz bir isim bilmiyorum ama yakında öğreneceğim."

"Güzel, o iz üzerinde kal." Vlad olabilir mi? Yeterince zeki görünmüyordu ama bunu tamamen göz ardı etmek de istemiyordum. "Burada pusuya yatmış, Olivia hakkında sorular soran adamlar var," dedim ona. Onun tehlikede olduğunu düşünmek bile içimde öfke uyandırıyordu. "Onu ve yeğenimi şehir dışına çıkaracağım."

"Kız kardeşim nasıl?" Oliver kız kardeşini çok önemsiyordu. "O adamların peşinde olduğunu bilmek onu korkutuyor olmalı. Yine de bundan bahsetmemesine şaşırdım."

Saniyeler sessizlik içinde geçti. "Nikolai, ona söyledin, değil mi?"

Hayır, ona söylemedim. Zaten yeterince kâbus görüyordu. Tek söylediğim "Hayır," oldu.

Kardeşinin çıkardığı ses, buna katılmadığının açık bir göstergesiydi.

"Bundan hoşlanmayacaktır." Kardeşinin uyarısı anlamlıydı. Ama Olivia'yı gereksiz endişe ve korkulardan uzak tutmak istiyordum. "Ona söylemek zorundasın. Ona yalan söyleyemem Nik."

"Ona söyleyeceğim," dedim. Olivia aptal değildi, gerginliğini çoktan hissetmişti ve ona kuzeye taşındığımızı söylediğim anda nasıl olsa tahmin edecekti.

"Göründüğünden daha güçlü." Kardeşi, kız kardeşinin gerçekten ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Çizdiği resimler akıldan çıkmıyordu ve dün geceki iniltileri kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "O nasıl?"

"Güzel." Cevap kısıktı. Kendimle ilgili hiçbir şeyi paylaşmaya alışık değildim.

Ayrıca ikizlerin ne kadarını paylaştıklarını da merak ediyordum. Kardeşiyle olan ilişkimizi paylaşmak istemiyorsa Olivia'nın güvenine ihanet etmek istemedim. Bu bir ilişki miydi? Benim gibi biriyle ilişki yaşamak ister miydi? Malcome Schmidt hayatından çıktığında, benden daha iyi bir erkek bulabileceğinden emindim. Onun için daha iyi bir adam istemeliydim ama ona bir tane vermeye istekli değildim. Ben onun için daha iyi olurum; onun için en iyisi.

"İkinizin yemeğe çıktığından bahsetti," dedi ağabeyinin sesi telefondan.

"Evet." Eğer ona kendimi haklı çıkaracağımı düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir. Ona saygı duyuyordum ama kız kardeşi birlikte olmamızı istediği sürece, onun için herkesle ve her şeyle savaşırdım.

"Nikolai, kız kardeşim büyük bir kız. Ve ona ne yapacağını ben söyleyemem," diye başladı. Onu benden uzak tutmasa iyi ederdi. Bununla nereye varacağını biliyordum. "Senden hoşlandığı çok açık. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim. Ama eğer onu incitirsen, kaç adamın ya da ne kadar paran olduğu umurumda değil. Bunu sana ödetirim."

Bu tehdit karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Deneyeceğinden hiç şüphem yoktu ve buna saygı duyuyordum.

"Sana söz veriyorum; ona zarar vermeyeceğim," diye söz verdim ve bunda ciddiymdim. Eğer benim doğru kişi olmadığımı karar verirse

Tehdit bertaraf edildikten sonra onun için tek bir şey vardı, onu kuşatmam konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Yine de onun çekip gitme düşüncesi bile göğsümün garip bir şekilde boşalmasına neden oldu.

"Güzel." Anlaşmış gibiydik. Sonra ekledi, "Olivia statü, nereden geldiğin ya da geçmişinle ilgilenmez. İnsanları oldukları gibi görmek gibi garip bir yeteneği var. Eğer bir insanın özü iyiye, başka hiçbir şey umurunda olmaz."

Bunun içimdeki tüm acımasızlığı gördüğü anlamına mı geldiğini yoksa içimde biraz iyilik gördüğü anlamına mı geldiğini tartıştım.

Her iki durumda da Olivia'yı ikiz kardeşiyle tartışmayı bırakmıştım.

"Malcome'ın Rusya'daki bağlantılarını araştırmaya devam et," dedim ona.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi ve aramayı sonlandırdım. Boynumu kırarak gerginliğimi atmaya çalıştım. Çok gergindim. Saatim alarm panelinden acil durum sinyali verdiğinde Olivia'yı aramak için eve doğru yola çıktım.

Andrey diğer birkaç muhafızla birlikte kapıya doğru koştu. Umarım bu düşündüğüm şey değildir. Mülküne izinsiz girmeye ve ailemi tehdit etmeye cüret eden herkesi öldürmeye hazırdım.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladığımda güvenliğime doğru yöneldim.

Başımı ona doğru çevirdiğimde kalbim dondu. Konağın yan tarafına tırmanan bir adam vardı, neredeyse Olivia'nın balkon penceresine ulaşmıştı. Tasha'nın penceresi evin diğer tarafında olduğu için kime doğru gittiği belliydi. Ve bahse girerim ki Tasha bizim üst kattaki odamızda değil, kendi odasında duş alıyordu.

Kahretsin, bu evin izlendiği anlamına geliyor. Hangi pencerenin Olivia'ya ait olduğunu bilselerdi hemen harekete geçerdik. Adamlarıma açıkça güveniyordum; bana ihanet etmezlerdi.

Evin o tarafına doğru koşarken tabancamı çıkardım ve nişan aldım.

Bang. Havada yüksek bir yankı duyuldu.

Gövdesine isabetli bir atış yapmam yetti ve elini kaybetti. Zerre kadar pişmanlık duymadan yere düşüşünü izledim, vücudu sert bir şekilde yere çarpıyordu. Yırtık bir oyuncak bebek gibi bir kez sekti. Ayaklarımın dibindeki boynu kırılmış, kanlar içindeki cesedi izlerken hiçbir şey hissetmedim. Görünüşe göre özümde hala acımasızdım.

Pencere açıldı ve başımı kaldırmamı istedi. Olivia'nın kızıl saçları pencereden görünüyordu; bir havluya sarınmıştı. Gözleri çılgınca aradı ve sonra ayaklarımın dibindeki cesede takıldı. Anında soldu; kıpırdamadan cesede bakıyordu. Arkamda sesler duydum, korumalarım koşuyordu ama hepsini görmezden geldim. Önündeki sahneyi donmuş bir halde izleyen bu kadın dışında kimse benim için önemli değildi.

"İki tane olmalılar," diye tükürdü Andrey ve ardından birkaç küfür savurdu. "Diğeri sende mi?"

Sesim sakın ve duygusuzdu. Böyle yaparak büyümüştüm;

Adam öldürmek. Tehditleri

öldürmek. "Evet."

Olivia'nın gözleri ayaklarımın dibine serpilmiş parçalanmış cesetten yavaşça uzaklaştı ve bakışlarımız buluştu.

Orada hüznün vardı, boyun eğmişlik vardı ve ona gitmemek beni öldürüyordu. Onu rahatlatmak, tüm endişelerini yok etmek istiyordum. Benimle güvende olduğuna dair onu temin etmek istedim. Birinin onu tekrar incitmesine izin vermeden önce bu gezegeni yakıp yıkmıştım. Ama önce bu adamın suç ortağını sorgulamalıydım.

Buradan bile korkularıyla savaştığını görebiliyordum. Sertçe yutkundu, hafifçe başını salladı ve pencereyi kapattı. Sanki beni dışarıda bırakıyordu.

"Sen Olivia ve yeğeninle görüşene kadar sorgulamayı ertelememizi ister misin?" Andrey sordu.

Tasha'yı görmediğimizden beri uyuduğundan emindim. Şu anda, yeğenimin uykusu ağır olduğu ve her şeyde uyuduğu için minnettarım.

"Hayır, Tasha uyanmadan önce bu pisliğin temizlenmesini emret," diye sert bir sesle emrettim. "Biz

davetsiz misafirimizi ziyaret edin. Biz dönene kadar Olivia ve Tasha'nın yanına iki adam koy." Andrey başını salladı, aynı fikirde olmadığı yüzünden belli olmasına rağmen sessizliğini korudu. Akıllı adam! Olivia'nın beklemesi gerekecekti; etrafta gizlenen başka bir tehdit olmadığından emin olmalıydım. Nasıl olur da

Ona güvende olduğunu söyledim, eğer kendi evimde saldırıya uğruyorsa? Bu adamın ona ne kadar yaklaştığını düşünmek bile öfkeyle bağırıp cansız bedenini tekmelemek istememe neden oldu.

Arkama bile bakmadan arazimin arka tarafındaki binaya doğru yürüdüm. Garajıma sığmayan araçları oraya park ederdik. Belki de yaşlandıkça fazla yumuşuyordum. Düşmanlarımı sorgulamak için götürebileceğim bir yer inşa etmeliydim. Bunu kendi evimde, ailemin yaşadığı kendi mülkümde yapmamalıydım. Ama buradaydık, bu yüzden yapmak zorundaydım.

Daha önce hiç izinsiz giren olmadı ve bu yüzden buna hiç ihtiyaç duymadık. Yine de şimdi orada olmasından memnundum. Bu çöpün Olivia ya da Tasha'nın yakınında olmasını istemiyordum. Burası evden en uzak noktaydı.

Konaktan uzaklaştığım her adımda öfkem daha da artıyordu. Esirimizin bulunduğu yan odaya girdiğimde öfkeden kuduruyordum.

Önümde acınacak halde bir adam oturuyordu. Keldi, kulakları sanki biri onları kafasından uzağa uzatmış gibi dışarı çıkmıştı. Çöp gibi kokuyordu ama onu küçümsemek gibi bir hataya düşmedim. Her şeyin altında büyük, güçlü bir vücut vardı.

Bağlı bir şekilde sandalyeye oturdu.

"Peki ziyaretinizden duyduğumuz memnuniyeti neye borçluyuz?" Aldatıcı bir sakinlikle sordum. "Yanlış eve gelmişim," diye tükürdü.

"Evime girmek için yukarı tırmanan arkadaşın da mı yanlış eve geldi?" Yüzünden hafif bir titreşim geçti. Çok fazla değildi ama benim için yeterliydi. "Bu arada o öldü."

Şimdi gözlerine korku girmişti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Benim hatam o zaman," dedim ona kayıtsızca. "Söylediklerimi unut. Şimdi bir kez daha deneyelim. Neden buradasın?"

"Sana söylemiştim," diyerek sert görünmeye çalıştı ama sesi titriyordu. "Yanlış ev."

"İlya, bu şerefe nail olur musun?" Gözlerim ondan hiç ayrılmadı. İşkenceye İlya'nın başlamasına izin versem iyi olacaktı çünkü sonunda adamı öldüreceğimden emindim. Kirli pençelerini kadınının üzerinde düşünmek bile beni kıpkırmızı yapıyordu.

İlya tek kelime etmeden öne çıktı. Adamın yüzüne ilk yumruğu uyarıda bulunmadan geldi. "Bu da ne?" diye bağırdı adam.

"Seni kim gönderdi?" Tekrar sordum.

Cevap yok. İlya ona tekrar yumruk attı. Andrey ona bir bıçak uzattı ve ben hiç duygulanmadan Andrey'in adamın elini sandalyenin kolçağına dayamasını izledim. İlya bıçağı işaret parmağına bastırdı ve hemen kan aktı.

"Ah." Domuz gibi ciyaklıyordu ve sonra bayıldı. Gerçekten bayıldı. "O gerçek mi?" Andrey şok olmuş olmalıydı. "Bayıldı mı?"

"Buzlu su getir." Bu kadar kolay kurtulamayacaktı. Acıyı hissedecekti ve bunu hissetmek için uyanık olacaktı. Ona kolay bir çıkış yolu vermeyecektim.

Andrey hemen geri döndü ve adamın üzerine bir kova buzlu su sıçratarak onu uyandırdı.

Kafası karışmış, kaybolmuş görünüyordu. "Devam et,

İlya," diye emrettim.

İlya hiç tereddüt etmeden bıçağı adamın derisine daha da sapladı ve adam bir kız gibi çığlık attı.

"Dayan, dayan," diye yalvardı bir köpek gibi. "Sana her şeyi anlatacağım."

Bir parçam onu daha fazla cezalandırmak istiyordu. Onun acı çektiğini görmem gerekiyordu. Olivia'ya

alacaktı.

benden uzaklaştıracaktı. Onu Malcome'a geri götürecekti, acı çekmesi için. Bütün bunların arkasında Malcome'ın olduğundan hiç şüphem yoktu. Ona kafayı takmıştı. Hasta herif onu kendisi için istiyordu, böylece ona işkence ederken boşalabilecekti. Tıpkı kız kardeşime yaptığı gibi.

Kız kardeşimin cansız bedeninin görüntüsü zihnimde parladı. Kötü muamele yüzünden morarmış vücudu. Bir zamanlar fildişi olan teni hastalıklı bir griye, dolgun pembe dudakları ise soluk bir maviye dönüşmüştü. Nadia ve Olivia'nın görüntüleri birbirine karıştı, bu adamlar ona ulaşırsa sonunun kız kardeşimle aynı olabileceğinden korktum.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenim.

"Bekliyorum," diye dişlerimi sıktım. Bu adam buradan canlı çıkmayacaktı, onu şimdi dövsem de sonra vursam da.

"Vlad bizi kiraladı," diye döküldü. "Kızıl saçlı kızı istiyordu. Başında büyük bir ödül olduğunu ve bunu bizimle paylaşacağını söyledi. Başka bir kız daha vardı ama işler kötüye gitti."

Anastasia'dan mı bahsediyordu?

"Başka hangi kız? Kaç erkek peşinde-" Kendimi kestim, neredeyse kızıl saçlı kızıma sahip çıkacaktım, "kızıl saçlı kız mı?" Kafamı temiz tutmam gerekiyordu. Neredeyse yaptığım gibi dikkatsiz hatalar dünyamızda hayatlara mal oluyordu.

"Bilmiyorum."

İly'a ya baktım ve devam etmesi için başımı salladım. Hemen bıçağı parmağının kemiğine doğru itmeye başladı.

"Bekle," diye bağırdı, sesi acı doluydu. "On adam kaydoldu. En fazla on iki."

Hay sikeyim. İly'a ve ben bakıştık. Bu hemen harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Vlad'ın başka ne çıkarı vardı? Kızıl saçlı bir kızı ve diğer kızı almak için mi?" Ben sordum. Cevap verse de vermese de bugün ölecekti. Tek mesele nasıl öleceğiydi... Hızlı ya da yavaş.

"Boris diğer kızı istiyordu. Milyarderle bir uydu anlaşması vardı ve diğer kızla işi bittikten sonra Boris onu milyardere teslim edecekti. Kızın kaçmasıyla ilgili bir şeydi ve arkadaşıyla birlikte ona bunu ödetecekti." Gerçekten ağlıyordu. Eğer bu dünyayla başa çıkamayacaksa, bu lanet dünyanın dışında kalmalıydı. Zayıf aptal! "Hiçbiri mantıklı değildi."

Aptal herif. Hiçbiri mantıklı gelmiyorsa, bu işe girmemeliydi.

"Başka ne var?" Bekleyerek sordum. Başka bir şeyi varsa söylemesi için ona bir şans daha verirdim. "Vlad, Boris'in yerini istiyor ve kızıl saçlı kadını teslim ederse, milyarder sözleşmeyi Vlad'a verdi. Vlad, Polonya mafyasıyla bağlantısı olan bir kadınla çalışıyor. Kaçakçılıkla ilgili bir şey. Ama tüm bildiğim bu."

Vlad'a ulaştığımda, lanet olası parayı ödeyecekti. Kaçakçılık mı? Polonya mafyasıyla mı? Hepimizi sattı. Ne zamandır bizi satıyor? Bize zayıf bilgiler verip durdu, bazı kısımlarını atladı. Manciatte'nin bir kızı olduğunu ya da senatör ve valiyle bağlantısını bilmememizin nedeni buydu. Eğer Manciatte bize ulaşmasaydı, Boris ve Vlad her şeyi öğrenecekti.

Şimdiye kadarki tüm bilgiler Malcome'ın Boris'in hapisshaneden kaçışına karıştığını gösteriyordu. Vlad'ın bunu başarmak için ne bağlantıları ne de parası vardı. Vlad'ın başından beri Boris'in yerini almak için planlar yaptığından hiç şüphem yoktu.

Silahımı kılıfından çıkardım. "Bekle, sana

her şeyi anlattım," diye bağırdı.

"İşte bu yüzden hızlı bir ölüm yaşayacaksın," dedim ve tetiği çektim. Yere yığıldı, beni izlerken gözlerinden hayat fışkırıyordu. Hiç pişmanlık hissetmedim. Yarım kalmış işlerimiz olamazdı. Olivia'nın hayatı söz konusuydu.

"Olivia, burada ne yapıyorsun?" Andrey'nin sesi beni döndürdü. "Korumalarınız nerede?" Kapıda duruyordu, bir hayalet kadar solgundu ve ben zihinsel olarak gardiyanların beceriksizliğine lanet ettim.

ona atandı. Hemen kovulacaklardı. Tabii önce ben onları öldürmezsem.

O anda aramızdaki farklılıklar dikkatimi çekti. Ben hayatım boyunca pek çok ceset görmüştüm; o ise muhtemelen hiç görmemişti. Ölüm beni gittiğim her yerde takip ederken o giydiği bembeyaz gömlek kadar masumdu.

Gözleri sandalyeye yığılmış, üzerinden kıpkırmızı kan damlayan cesede takılmıştı. Oda o kadar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ki, kanının damladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"İki muhafıza Nikolai'nin beni çağırdığını söyledim," diye fısıldadı titrek bir sesle, gözleri cesetten hiç ayrılmıyordu.

Silahımı kılıfına geri koydum ve yavaşça ona doğru yürümeden önce emniyete aldım. Ne kadarını gördüğünü ya da duyduğunu merak ediyordum.

"Bana bak Olivia," diye emrettim. Gözleri hareket etmedi. "Olivia, şimdi bana bak."

Çenesini nazıkçe parmaklarımın arasına aldım ve başını bana doğru çevirdim. Gözleri korku dolu bir şekilde sağa sola daldı. Benden korktuğunu fark etmek karnıma inen en kötü yumruktu.

"O bir tehditti ve ortadan kaldırılması gerekiyordu," diye açıklarken buldum kendimi hayatımda ilk kez.

Yaptıklarımı kimseye açıklamadım. Eğer bir tehdit varsa, onu ele aldım. Gerekçelerim asla sorgulanmadı. "Anladınız mı?"

Kahretsin, neden beni yaralı bir hayvan gibi izliyordu?

"Olivia, buradan gitmeliyiz," dedim ona. "Hemen toplanmaya başlamalıyız. Dışarıda peşinde daha çok adam var."

Sertçe yutkundu, gözleri sonunda benimkilerle kilitlendi. Başka bir hayatta olsaydı, tüm bunlardan kurtulmuş olurdu. Başka bir hayatta benimle yolları hiç kesişmezdi. Ama hayat bir kaltaktı ve işte buradaydık. Onu güvende tutabilirdim; onu güvende tutacaktım.

"Malcome'ın ya da başka birinin sana ulaşmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdim.

Gerçek yüzümü gördüğü için benden korkuyor olabilir ama her kelimemde ciddiydim.

Kimsenin ona zarar vermesine izin yoktu. Benden uzaklaştığında bile; güvende olduğundan emin olurdum.

Geleceğimi onsuz düşünmek bile berbattı. Sanki biri göğsümün içine uzanmış ve kalbimi söküp çıkarmış gibiydi... ya da kalbimden geriye ne kaldıysa.

Gözleri tekrar arkama, az önce vurup öldürdüğüm adama kaydı. Başka bir şey söylemeden başını salladı ve gitmek için arkasını döndü. Arkasına bile bakmadan benden uzaklaşırken kaskatı kesilmiş sırtını izledim ve hayatımda ilk kez farklı bir adam olmayı diledim. Olivia'nın ihtiyaç duyduğu ve istediği adam olmak istedim.

"Ona göz kulak olması gereken o iki muhafızdan kurtulun," derken sesim sert ve soğuktu. Gerçekte olduğum kişi buydu. İkinci bir şans yok.

Andrey, "Tamam," diye cevap verdi. Adamlarına cesedi temizlemeleri ve atmaları için emir vermeye başladı.

Ilya bizimle kuzeye gidecekti. Artık bir takım adamın Olivia'nın peşinde olduğunu bildiğimize göre, bana bir şey olursa Olivia'nın sahip olabileceği en güçlü koruma oydu. Planımız için birden fazla yedeğe ihtiyacımız vardı. Etrafımdaki hareketleri duyuyordum ama bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Önemseydiğim tek şey beni korkuyla izleyen kızıl saçlı kadındı.

OTUZUNCU BÖLÜM

A Nikolai'dan uzaklaşırken, kelimeler zihnimde tekrar tekrar çalıyordu. Malcome beni avlıyordu. Gitmeme asla izin vermeyecekti. Bunu düşünmekle aptallık etmişim. Bir plan düşünmem gerekiyordu. Hayatımızın geri kalanında kaçamazdık. Başı dertte bir genç kız gibi davranamazdım.

Nikolai'nin beni güvende tutacağına güvenirken aynı zamanda kendini ve Tasha'yı tehlikeye atıyor.

Nikolai o adamı vurdu. Az önce tanık olduğum şeyle ilgili duygularımı gözden geçirmeye çalıştım. Bunun yanlış olduğunu biliyordum; insanlar olarak kimseyi öldürmeye hakkımız yoktu. Burası göze göz bir dünya değildi. Ama tek hissedebildiğim tatmin duygusuydu. Anastasia'nın peşine düşen adamların ve planın bir parçasıydı. Nikolai olmasaydı beni Malcome'a götürecek. Sadece bu düşünce bile içimde panik yaratmaya yetmişti. Malcome'ın huzurunda olma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Tanrım, kaçmalıyım. Düzgün biri olsaydım, Nikolai ve Tasha'nın güvende olması için kaçırdım.

Nikolai kendi zararına da olsa beni güvende tutmak istiyordu ve bu doğru değildi. Ama o adamlardan ya da Malcome'dan kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Nikolai beni güvende tutabilecek türden bir adamdı.

Bir plana ihtiyacım vardı. Gerçekten iyi bir plan çünkü Malcome'ın bir daha bana yaklaşmasına asla izin veremezdim.

Artık Nikolai'nin dokunuşunun nasıl bir his olduğunu bildiğimden, Malcome'ın dokunuşunu düşünmeyi bile midem kaldırmıyordu. Onun işkence seanslarından birini daha yaşamaya dayanamıyordum. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı ve boğazımda safra yükseldi.

"Düğün gecemiz asla unutamayacağın bir şey olacak Olivia." Malcome'ın sesi zehirliydi ve aşırı acı vaatleri içeriyordu.

Ailemin evinin koridorunda kaskatı durmuş, birinin beni aramaya gelmesi için umutsuzca dua ediyordum. Terli avuç içleri boynumu sıkarken kendini kırıma doğru itti. Arkamdaydı; yüzüm sanki bir insan değil de bir nesneymişim gibi duvara yaslanmıştı. Sertleşmişti ve ailemin evinde bana tecavüz edeceğinden endişeleniyordum. Boğazımı sıktığı için zar zor nefes alabiliyordum.

Şu anda bunu düşünemezdim. O çok uzaktaydı; adamlar başarısız oldu. Boğazımdaki safrayı yutmak gittikçe zorlaşıyordu; nefes almam güçleşiyordu. Sonunda savaşı kaybettim ve ilk çalının üzerine eğilip dün geceki yemeği kustum.

Aman Tanrım, Malcome'ın bir dokunuşunu daha düşünmeye dayanamıyordum.

Midem guruldadı ve bağırsaklarımı kustum. Kalbim göğsümde çarpıyor, kulaklarımı çınlatıyordu. Diz çöktüm, mide bulantısı ya da titreyen bacaklarım yüzünden düşmekten korkuyordum. Daha güçlü olmak istedim. Daha güçlü olmak istiyordum.

daha güçlü olmak.

"Olivia," Nikolai'nin sesini duydum ama başımı kaldıramadım, çünkü çok fazla kalmamasına rağmen bir tur daha kasmaya başlamıştım. Güçlü koluyla beni sararken diğer eliyle başımı yukarı kaldırdı ve gözlerimden yaşlar süzülürken saçlarımı yüzümden uzak tuttu.

"Sorun yok. Sadece rahatla," diyerek sırtımı ovarken sesi beni rahatlattı.

Ağzımı silmeye gittim ama o daha hızlıydı. Kırılgan bir oyuncak bebekmişim gibi ağzımı mendille sildi.

Mendili nereden bulmuş?

İşini bitirdiğinde beni kendisine doğru çevirdi.

"Bunu gördüğün için üzgünüm Olivia," diye başladı. "Ben acımasızım ve gerekirse yüzlercesini daha öldürürüm. Onun yaşamasına izin veremezdim. O senin için bir tehditti."

"Biliyorum." Kendimi güçsüz ve bitkin hissediyordum. Saat ancak sekiz olmuştu ve günün bitmesine hazırdım. Gözlerimi onun güçlü yüzüne kaldırdım. "Onu öldürdüğün için rahatsız olmalıyım ama değilim. O... o-" bir hıçkırık kaçtı içimden, "beni Malcome'a götürecekti."

Malcome'ın düşünceleri karşısında paniğimi bastırmaya çalıştım. Ve Nikolai benim güçlü olduğumu düşünüyordu! Bense tam tersini hissediyordum.

"Kimse seni ona götürmeyecek. Onlara izin vermeyeceğim." Sesi sertti ve ona inandım. "Sen benimsin ve sana dokunmaya cüret eden herkesi öldüreceğim."

Kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm, gücünü içime çektim. Tek istediğim ve arzuladığım bu adamdı. Bu sabah bir adamı, aslında iki adamı vurmuş olması umurumda değildi. O benim kurtarıcımdı; karşılığında hiçbir şey istemeden annemi ve beni kurtardı.

"Eğer benim olmak istemiyorsan Olivia, seni yine de koruyacağım." Sesi yumuşaktı. Sessizliğimi reddetmek olarak anlamış olmalıydı.

Başımı göğsünden kaldırdım, kollarım hâlâ ona sarılıydı. Bırakmıyordum. Yüzünde endişe vardı. Onsuz yapamazdım. O benim her şeyim olmuştu.

"Seninle olmak istiyorum," dedim ona usulca. "Sadece seninle." Yaralı yüzü endişeden yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de Tasha'yı ve seni tehlikeye atmaktan endişe ediyorum. Daha güçlü olmalı ve bu işi kendi başıma halletmeliyim," diye mırıldandım utanarak.

"Hayır, yapmamalısın," diyerek yüzümü iki elinin arasına aldı. "Bunu birlikte yapacağız. Kafan yeterince meşgul olduğu için sana daha önce söylemedim. Son iki yıldır Malcome Schmidt'in peşindeydim. Tasha'nın annesini öldüren oydu. Kız kardeşimi."

Dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. Bu itirafı hiç beklemiyordum. Zaten ona bağlıydı. Bunu gözlerimden okumuş olmalı.

"Onunla er ya da geç yollarımız kesişecekti," diye mırıldandı, dudakları alnımdaydı. Gözlerimi kapattım, sıcaklığının tadını çıkarıyordum. "Bunu birlikte yapacağız, sen ve ben. Anlaştık mı?"

"Evet," diye mırıldandım usulca. "Birlikte."

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve o da bana sarıldı. İçimde umut ve bu adama karşı sevgi kabarıyordu. Yavaş ama emin adımlarla ona aşık oluyordum. Her şeyiyle, olduğu gibi; korurkenki acımasızlığı, gülümsemesi, yaraları, geceleri beni sevme şekli. Onun tek bir parçasını bile değiştirmezdim.

Ama her şeyi ona bırakamayacağımı da biliyordum. Bir plana ihtiyacımız vardı. Malcome'ı tüm bu adamlardan daha iyi tanıyordum. Son dört yıldır onun etrafındaydım. Asla kaybetmezdi ve peşinde olduğu şeyi her zaman elde etmekle övünürdü. Ve şimdi de beni avlıyordu.

"Toparlanalım, Malysh'im," Nikolai'nin derin sesi her zerremde titreşti. "Kuzeye gidiyoruz."

"Tamam." Birlikte olduğumuz sürece dünyanın öbür ucuna bile giderdim.

El ele eve girdik ve Tasha tarafından karşılandık.

"Hey, Tasha," diye selamladım onu. Hâlâ biraz uyuklu görünüyordu. "Amcan bizi kuzeye götürmeyi önerdi ve bence bu harika bir fikir. Sen ne dersin? Küçük bir tatil gibi."

Gözleri hemen parladı.

"Evet!" diye bağırdı, heyecanla etrafta zıplarken.

Nikolai ve ben bakiştık; içinde bulunduğumuz duruma rağmen gülümsemesi rahatlamıştı. Elimi rahatlatmak için sıktı ve tüm endişelerim şimdilik dağıldı. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlattığını umarak ona karşılık verdim. Bu gece yalnız kaldığımızda ona anlatmak istiyordum.

Ayrılmadan önce halletmesi gereken çok şey olduğunu biliyordum.

"Tamam," diyerek dikkatimi altı yaşındaki hevesli çocuğa yönelttim. "Amcan tüm hazırlıkları yaparken biz de eşyalarımızı toplamaya ne dersin?"

"Evet, evet, evet." Bu yolculuğa hazır olduğuna hiç şüphe yoktu.

Nikolai'nin elini bıraktığım için pişman olmuştum. Aptalcaydı ama dokunuşunu, gücünü hissetmeyi seviyordum. "Eşyalarını da toplamamı ister misin?" Ona teklif ettim. Bu küçük bir minnettarlık göstergesiydi çünkü

Ona başka bir şey öneremem gibi görünüyordu.

"Elbette, bu harika olur. Kuzeyde havanın daha soğuk olacağını unutmayın. Bir şey unutursanız endişelenmeyin, biz teslim ederiz."

Başımı salladım. "Tamam, demek ki mücevherleri geride bırakabilirim," diye takıldım ona, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Gerçi kimin yararına olduğundan emin değildim.

Kıkırdayınca sevindim. "Onu geride bırakabilirsin, ben sana daha fazlasını getiririm." Tasha, "Sanırım Nikolai Amca seni seviyor," diye mırıldandı.

Rahatsız bir şekilde güldüm, en azından birazcık haklı olduğunu umuyordum.

"Ufaklık, Katja'nın aşk hikâyelerini dinlemeyi bırakmalısın," diye cevap verdim merdivenlerden yukarı çıkarken. Omzumun üzerinden geriye doğru bir bakış attım ve Nikolai'nin gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm.

O gülümsediğinde kalbim küt küt atmaya başladı ve günüm yeniden aydınlandı.

Önce dişlerimi fırçalamak için banyoya koştum ve sonraki iki saat Tasha'nın derslerinden geri kalmamasını sağlamak için ihtiyacımız olan her şeyi toplamakla geçti. Uzakta olduğumuz süre boyunca ona yardımcı olabilmem için öğretmenlerinin dersler ve bir program vermesini sağladım. Ödevlerini e-posta yoluyla onlara göndermeye karar verdim. Sonra sıra onun kıyafetlerini hazırlamaya geldi; ondan sonra da Nikolai'nin kıyafetlerini hazırlamaya koyuldum, ancak onun için ne hazırlayacağımdan tam olarak emin değildim. Bu yüzden kot pantolondan beyaz gömleklere ve onu genellikle giyerken gördüğüm takım elbiselere kadar her şeyden biraz paketledim. Valizini koridora sürükledim ve hemen korumalarından biri gelip valizi elimden aldı.

"Teşekkür ederim," dedim ona, biraz nefes nefese kalarak. Bu lanet şey çok ağırdı.

"Bavulumu fazla doldurmuş olabilirim."

"Fazla hazırlıklı olmak az hazırlıklı olmaktan iyidir," diye gülümseyerek karşılık verdi ve ben de aynı fikirdeydim.

Eşyalarımı toplama zamanı geldiğinde, genellikle rahat kıyafetleri tercih ettiğim için işim kolaydı. Ne olur ne olmaz diye hemen birkaç elbise de kararlaştırdım. Tam koşu kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı bir çantaya doldururken Nikolai yatak odasına girdi.

"Hazır mısınız?" Lanet olsun, iyi görünüyordu. Duş almış olmalıydı, çünkü saçları nemliydi ve siyah bir gömlek ve blazer ceketle eşleştirilmiş başka bir kot pantolon giymişti. Altında bir kılıf olduğunu fark ettim. Esmer ve yakışıklı görünüyordu.

"Evet," diye cevap vermeyi hatırladım, gözlerimi onun vücudundan ayırarak. "Tasha yanına

almak istediği birkaç oyuncak bebeğini paketliyor."

Bana doğru yürüdü ve kollarını bana doladı.

"Kahretsin, seni hemen yatağımda istiyorum," diye homurdandı ve anında kalçalarının arasında sıcaklık birikti. "Bu gece," diye söz verdim ona usulca ve avuçlarımı göğsüne dayadım, güçlü kalp atışları altında

parmak uçlarımda. Kumarhanesinde tanıştığımız andan bu yana her şeyin bu kadar değişmiş olması inanılmazdı. "Her şey yolunda gitti mi-" Kelimeleri bulmakta zorlandım ve sonunda vazgeçtim, "-temizlikle mi?"

"Evet." Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Sahipleniciliğinin ve sıcaklığının tadını çıkararak öpücüğe karşılık verdim. Çok erken durdu ve sonraki sözlerini algılamam bir anımı aldı. "Bizim için bir uçak hazırladım. Ilya ve Andrey beş güvenlik görevlisiyle birlikte geliyorlar. Oraya vardığımızda daha fazlasını alacağız; zaten güvenliği sağlanmış durumda."

Kendimi güvende hissetmemi sağlamak için beni bilgilendirmeye çalıştığını biliyordum. Ama benim için koca bir tabur dolusu adam, onun yanında hissettiğim güvenle kıyaslanamazdı bile.

"Seninle olduğum sürece güvendeyim," dedim ona. Onun mavi bakışları benim için tek güvenceydi. Tasha hışımla odaya girerek o anı bozdu.

"Ben hazırım," diye ilan etti ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Mükemmel zamanlama," diye duyurdum. "Çünkü amcan gitme vaktinin geldiğini söyledi."

Tasha koşarak önümüze geçti. Kapıdan çıkmak ve maceramıza başlamak için sabırsızlanıyordu. Nikolai çantamı kaptı ve kolunu koruyarak bana doladı.

"Gidelim, güzelim."

Merdivenlerden inerken unuttuğum şeyi hatırladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Aslında tam olarak bir şey unuttuğum söylenemezdi ama her gün resmim üzerinde biraz çalışmazsam bu beni çıldırtacaktı. Sonunu mutlaka öğrenmeniz gereken bitmemiş bir kitap gibi zihnimde dönüp dururdu.

"Bir şey mi unuttun?" diye bana doğru baktı.

"Bu aptalca," diye mırıldandım, ona bakarak. Burada bir ölüm kalım durumundaydık ve ben resim yapmaktan endişeleniyordum. Sanki uzvumun bir parçası geri gelmişti ve onu tekrar kaybetmek istemiyordum.

"Ne oldu?" diye ısrar etti.

Biraz rahatsız bir şekilde yutkundum. "Tuval ve resim malzemelerini alsam çok mu olur?" Bütün yatak odasını getirmek isteyen bir çocuk gibi hissederek sordum. "Bitiremezsem beni deli edecek."

Gülümsedi. "Hayır, hiç de değil. Ilya'ya getiririm." "Hayır, kesinlikle olmaz," diye araya girdim onursuzca.

Nikolai şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Devam etmekte olan resimlerini her zaman bu kadar sahiplenir misin?"

"Aynen öyle," diye cevap verdim ve onu resim odasına doğru çektim. "Hiç kimse," sonra kelimeyi vurgulamak için tekrarlardım, "-çalışmalarımı bitene kadar asla görmez. Ve bu parça," yüzümün ısındığını hissedebiliyordum ve kızarmanın tenimi renklendirdiğini biliyordum, "sadece yatak odasında tutmak zorunda kalabiliriz."

Başını arkaya attı ve sertçe güldü. Bu ses kulaklarım için en iyi müzikti. Onu izledim, kızarmıştım ama onu böyle güldürdüğüm için de mutluydum.

"Kahretsin Olivia," diye karşılık verdi kakhahaları arasında. "Şimdi gerçekten görmek istiyorum." Şimdi resim odasının yanındaydık. Kapıyı açtı ve önce beni içeri aldı.

"Tamam, sen fırçaları al ve şu kutuya koy," dedim ona, bir yandan da renkleri hızla paketliyordum. İşini çabucak bitirdi ve arkamda dolaşmaya başladı.

"Bir göz atabilir miyim Olivia?" diye kulağıma doğru mırıldandı ve kulak mememi hafifçe ısırdı.

Verdiği hissin tadını çıkararak vücudumu ona yasladım ve sert aletini popomda hissettim. Boya tüpünü bıraktım ve arkamı döndüm. Kolları beni sardı ve kendine doğru çekti. Benim

Vücudum onun sert kaslarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Bundan hoşlanmayabilirsin," diye mırıldandım. "Yaptığın her şeyi seviyorum, Malysh."

Beni böyle izlediğinde, benimle böyle konuştuğunda... İsteddiği her şeyi yapardım. "Tamam, bir göz atalım," dedim ve günahkâr güzellikteki yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ama önce," diye ayağa kalktım

parmak uçlarımda yükseldim ve yara izini öptüm, "malysh ne demek söyle bana?"

"Birebir çevirisi bebek," dedi bana, yüzünü çevirip ağzımı kendi ağzıyla kapatarak. "Sanırım eski Rus romantizmi."

Alay ettim. "Sanırım Rusçada kulağa daha hoş geliyor," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Bana Rusça böyle seslenebilirsin ama İngilizce bebek demeyi aklından bile geçirme."

Kıkırdadı. "Tamamdır."

Ondan bir adım uzaklaştım. "Acele etmeliyiz. Ben toparlanırken sen de tabloya bakabilirsin. Üstü kapalı olan."

Düşürdüğüm boya tüplerini topladım ve Nikolai üstü örtülü tuvale doğru ilerlerken acele hareketlerle onları paketlemeye devam ettim. Boya tüplerini toplarken bir yandan da onu izliyordum. Dersler dışında, devam eden çalışmalarımı asla paylaşmazdım.

Tuvali açtı ve gözleri bitmemiş çalışmayı inceledi. Toplanmayı bıraktım ve beklemeye başladım. Profilini görebiliyordum ama ne düşündüğünü anlayamıyordum. Nefret mi etmişti? Dün gece gözlerimin içinden ikimizin o olduğunu anlayabilir miydi? Belki de gözlerimden değil, çünkü her şeyi hissettim ve görmedim.

"Evet, bu her zamanki gibi değil," diye yorum yaptı sonunda. Nedense kalbim çok hızlı atıyordu ve onun geri bildirimini duymak beni geriyordu. "Satın almak istiyorum. Fiyatı ne olursa olsun, Olivia, sadece söyle."

Şu anda onu okumak benim için zordu. Hoşuna gitti mi? Beğenmedi mi? Görülmesini engellemek için mi satın almak istiyordu? Yoksa çok beğendiği için mi?

Sertçe yutkundum. "Bilmiyorum eğer-"

Yüzünü bana döndü ve gözleri alev alev yandı.

"Ne istersen Olivia, o senin," diye teklif etti. "Kahretsin, ona bakmak bile beni sertleştiriyor."

"Bu iyi mi kötü mü?" Cesaretle sordum.

"Bu harika," diye inledi. "Bizi böyle mi görüyorsun? Beni böyle mi görüyorsun?"

Paketlediğim eşyaları yakındaki masanın üzerine koydum ve avuçlarımı göğsüne dayayarak ona doğru yürüdüm.

"Seni böyle hissediyorum Nikolai," diye fısıldadım. "Eğer beğenirsen, bu benim sana hediye olacak." "Sana ödeme yapmama izin vermelisin," diye dudaklarını dudaklarıma indirdi.

"Hayır," dudaklarımız arasındaki boşluğu kısa bir süreliğine kapattım. "Ya bir hediyedir ya da alamazsın." "Zorlu pazarlıkçı."

Gülümsedim. "En iyisinden öğreniyorum," diye takıldım ona. "Yine de, belki... sadece belki tüm bunlar bittiğinde, kendimizi ne zaman kaydedebiliriz-" Boğazımı temizledim, bu adama karşı cesaretimden dolayı kızardım, "beni becerdiğinde, resmimi geliştirip geliştiremeyeceğimi görebiliriz."

"Bu gece seni yatağa götürmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

Bunu dört gözle bekliyorum, diye düşündüm kendimi beğenmiş bir şekilde, hızla tabloyu kapatıp zorunlu tatilimiz için tüm malzemeleri toplarken.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

T

Şapka resmi inanılmazdı. Olivia tamamen haklıydı; daha önce yaptığı her şeyden farklıydı. Ama bu onun şimdiye kadarki en iyi çalışmasıydı. Sertlik ve yumuşaklık, gece ve gündüz, karanlık ve aydınlık, zevk ve acı, erkek ve kadın... hepsi birbirini tamamlıyordu. Ama beni tam kalbimden vuran şey, bizi o tuvalde tasvir etme şekliydi; erotikti. Beni tüm karanlığım, tüm acımasızlığım, tüm gördü ve bedenim onunkine hükmederken gücümü içine çekti. Parmakları yarama değiyor, elim onun boyun eğen boynuna dolanıyordu; benim zayıflığımı da resmettiğinin farkında bile değildi. O benim zayıflığım ve olabilecek en iyi şekilde ışığımdı. Neredeyse bir anlık çıplaklık vardı ama resmi pornodan daha iyiydi.

Gözlerim ona gitti. Sonsuza kadar benimle kalacak mıydı? Benim gibi bir günahkârı gerçekten sevebilir miydi? Ben de onu istiyordum. Onunla ilgili her şey beni büyülüyordu; annesini koruyup kollaması, iyi kalpliliği, ateş kırmızısı saçları ve yumuşak sesi. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

Araba yolculuğumuz boyunca tüm dikkatini Tasha'ya verdi ve sözde tatilimiz sırasında yapabilecekleri şeyler hakkında sohbet etti. Arada bir gözleri bana dönüyor ve usulca gülümsüyordu. Hiç şüphe yoktu ki, ondan tamamen etkilenmiştim. Bedeninin ve ruhunun her santimini istiyordum. Gördüklerinden sonra kabullenişine hâlâ inanamıyordum.

Onu bahçede hastalanırken gördüğümde, kendini bana, acımasız bir katile teslim ettiği için iğrendiğini düşündüm. Kalbim kurşun gibi oldu; onu kaybettiğime emindim. Onu kaybetmenin verdiği korku beni derinden sarstı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir korku yaşamamıştım; ne bir silahın namlusuna baktığımda ne de Boris'in adamları beni yere yatırıp yüzümü kestiğinde.

Olivia bana güvenmişti; o benimdi. Benim için önemli olan tek şey buydu. Tek istediğim kendime ait bir ailem olmasıydı. Olivia benim ailemdi; benim için Tasha ve Olivia'dan daha önemli bir şey yoktu. Şu anda kendimi bu dünyadaki en zengin ve en mutlu adam gibi hissediyordum. Benim olanı korumaktan beni alıkoyan hiçbir şey yoktu.

Andrey ve İlya, Olivia'nın hâlâ evde olduğu izlenimini vermek için yeterli sayıda korumanın geride kalmasını sağladılar. Farklı bir kızıl saçlı yem olacaktı ve her biri yeterli korumaya sahip olacaktı. Biri onlara yaklaşırsa, yanlış kızıl olduğunu hemen anlayacaklardı. Ama bu bize zaman kazandırmaya yeterdi.

"Bu bizim uçağımız mı?" Tasha heyecanla sordu.

"Evet, öyle," diye cevap verdim ona. Hışım, arabadan indi ve merdivenleri koşarak çıktı. İlya ve Andrey çoktan bizi bekliyorlardı.

Olivia ve ben arkadan takip ettik. Yüzünde endişe vardı.

"Seni rahatsız eden ne?" Onun tüm korkularını hafifletmek istedim.

"Tasha'ya ders vermek konusunda endişeliyim. Materyalin bir kısmını gördüm ve o metni çevirmek haftalarımı alacak," diye cevap verdi endişeyle dudağını ısırarak.

Cevabı beni şaşırttı. Kendisi için endişelenmek yerine Tasha'nın eğitimi için endişeleniyordu. Kıkırdamadan edemedim.

"İyi olacak, ben de yardım edebilirim," diyerek elini sıktım, sonra da alaycı bir şekilde ekledim.

"Rusça okuyabiliyorum, biliyorsun."

Şimdi güldü. "Tamam, çok bilmiş. Yani sen benim dadım olacaksın, ben de onun. Böyle mi olacak?"

Ona sıırttım. "Düşünce tarzını çok beğeniyorum. Sen ve ben, paylaşacağımız yatak odasında kendi dersimizi vereceğiz."

Bir kızarıklık boynundan yukarı çıktı ve yanaklarını renklendirdi. "Seni azarlamalı mıyım yoksa hızlı düşündüğün için takdir mi etmeliyim bilemiyorum."

"Öv beni," diye önerdim, eğilip kulak memesine bir diş attım. "Ve sonra beni ödüllendir," diye fısıldadım kulağına.

Hafifçe kıkırdadı. "Bay Smirnov, ne kadar çirkin bir öneri." Birden durdu, başını bana doğru çevirdi; dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı. "Ya da beni ödüllendirebilirsiniz."

"Görüyorum ki çabuk öğreniyorsun."

Gözleri parlıyordu ve büyüleyici görünüyordu. Bu sabah tanık olduklarına rağmen benim yanımda kendini rahat hissediyordu.

Hâlâ beni istiyor. Hayatının en büyük aşkını yaşamış bir okul çocuğu gibi gülümsedim.

Şanslı yıldızlarıma inanamıyordum. O benim için mükemmel bir kadındı; onu korumak söz konusu olduğunda hiç kimse ve hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

Uçağa girer girmez dikkatini tekrar Tasha'ya verdi. Onu Tasha ile izledim ve bir hafta önce çocuklar hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemesine rağmen, onlarla bir yolu vardı. Doğuştan yetenekliydi. Bir gün harika bir anne olacaktı; çok sadık bir anne.

Onu hamile bırakıp çocuklarımızla şiştiğini görmeyi umursamazdım. Onlara harika bir anne olurdu. Kahretsin, çocuklarımin annesi olmasını her şeyden çok istiyordum.

Bu ani düşünce karşısında kaşlarımı çattım. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Aslında, muhtemelen asla sahip olamayacağımdan emindim, ama şimdi, Olivia ile birlikte, aslında bundan çok hoşlanacağımı anladım. Olivia, çocuklarımız ve etrafımızdaki ailemizle birlikte yaşlanma düşüncesi uzun zamandır hissetmediğim bir özlem yarattı. Küçük bir çocukken Dimitry, Sergei ve ben, her zaman yanımızda olacak bir aile özlemini paylaştık. Ancak yıllar geçtikçe ve kendi ailemize asla sahip olmadıkça, kendimize güvenmeyi öğrendik ve artık kendimiz için elde edilemeyecek bir şey istemedik. Biz üçümüz kendi aile birimizdik. Yine de bu ikimiz için de yeterli değildi.

Ne düşünüyordum ki, diye kendimi azarladım. Daha bu sabah iki adam öldürdüm. Tehditler hayatımın her köşesinde pusuda bekliyordu. Buna bir çocuk getirmeyi düşünemezdim bile.

Yine de Olivia'yı Tasha ile izlerken, bu duygudan kurtulamadım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Ru geziyi güvenlik nedeniyle yaptığımız gerçeğini bir kenara bırakırsak, kendimi bundan keyif alırken buldum. Belki Tasha'nın coşkusundan ya da Nikolai'nin sürekli beni izlemesinden kaynaklanıyordu ama oraya gitmek için sabırsızlanıyordum.

Tasha uçak yolculuğunun otuzuncu dakikasında nihayet sakinleşti. Birlikte oturabilmek için ikimiz de rahat kanepeyi yerimiz olarak seçtik. Nikolai dikkatini bilgisayarına vermişti, muhtemelen çalışıyordu. Düzenli bir işim yoktu ama galeriye gitmeyi ve düzenli olarak resim yapmayı özlemiştim. Yazımız kesinlikle hayal ettiğimiz gibi bitmedi ve o zamandan beri geçen haftalar da aynı şekilde çılgınca geçti.

Tasha'nın göz kapaklarının yavaşça düştüğünü fark ettim. Ben de yorgunlukla savaşıyordum. Onu suçlayamazdım, motorun sürekli uğultusu beni uyutuyordu. Gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Bana daha da sarıldı, ben de kolumu ona doladım. Bazen neredeyse bir genç kız gibi konuştuğunda çok genç olduğunu unutmak kolay oluyordu. Başımı koltuk başlığına yasladım ve yavaşça uykuya daldım, günün yorgunluğu nihayet beni yakalamıştı.

"Lütfen baba," diye yalvardım sadece ismen babam olan bu yabancıya. Bu adamda ne anneme, ne kardeşime, ne de bana karşı zerre kadar şefkat yoktu. Neden sadece kendini düşünen biri için işkence görüyor ve aşağılanıyordum? Boğazım hala acıyordu, yutkunmak acı veriyordu ve konuşmak da öyle. Malcome Schmidt'i düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Malcome'la olan tüm bu anlaşmayı iptal et. Bir daha asla geri dönüp o adamı görmeyeceğim. O aşağılık biri."

Kelimeler dudaklarımdan daha yeni çıkmıştı ki babam kollarımı sertçe kavradı ve arkamdan büktü. Evimizin merdivenlerinin başında durmuş tartışıyorduk. Malcome Schmidt'in bana bakması fikrinden bile nefret ediyordum, aynı odada yalnız kalmaktan bahsetmiyorum bile.

"Dediğimi yapacaksın," sesi buz gibiydi. "O adam tek bir sözüyle ailemizi yok edebilir. Bunu bir düşün, seni bencil, aptal velet."

Babamın gözünde hayatım boyunca aptal ve bencil biri olmuştum. Yeterince zeki, yeterince güzel, yeterince güçlü değildim... Özetle, yeterli değildim.

*"Hayır, **seni** tek bir kelimeyle yok edebilir," diye tükürdüm ona, içimde kaynayan öfkeyle. Yeterince işkence ve aşağılanma yaşamıştım. "Bu pisliği tek başına yaptın. Hiçbirimiz sana yardım etmedik."*

Bir an merdivenin tepesinde durdum, sonra başım duvara çarptı ve tüm dünya dönmeye devam etti, vücudum merdivenlerden aşağı yuvarlanarak dibe vurdu. Sırtımı soğuk mermer zemine dayayıp havaya bakarken en dibe uzandım. Vücudum ağrıyordu ama

içimde hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Bulut mavi gökyüzünde yavaşça sürüklenirken, kendimi hayatımın geri kalanı boyunca sürüklenirken hayal ettim.

Kaburgalarım doğru bir tekme hissettim, acı vücuduma yayıldı ama sesim çıkmadı. Şimdiye kadar çığlıklarımı yutmaya alışmışım. Tanrı biliyordu, çok fazla pratik yapmışım. Annemin çığlıkları beynimdeki sisin içinden zar zor geçiyordu; her şey ve herkes çok uzakta, alakasız görünüyordu. Bu benim hayatım olmamalıydı; bu kimsenin hayatı olmamalıydı.

Ardından kaburgalarım bir tekme daha geldi ve bu sefer acı neredeyse hiç hissedilmedi. Bu noktada ölüm hoş karşılanabilirdi ya da sadece bayılabilirdim.

"Kes şunu!" diye bağırdı annem. "Senin yüzünden ölürse ya da sakat kalırsa kesinlikle onunla evlenemeyecek."

Eğer biraz gücüm kalsaydı, etkilenirdim. Yıllardır babamla tek kelime konuşmamış olan annem ona karşılık verdi. Ve sonra memnuniyetle unutulmuşluk beni yuttu.

"Bunlar ciddi yaralar, Bayan Fray." Sesi tanıyamadım.

"Karım size zaten söyledi, doktor." Bu soğuk sesi her yerde tanıyabilirdim. "Kızımız merdivenlerden düştü. Her zaman sakar olmuştur. Yürümeye başladığı andan beri."

Babam beni aşağılamanın sınırını bilmiyordu. Gözlerimi kapalı tuttum, sadece birkaç dakika daha cehalet, huzur ya da sadece yalnız kalmayı umuyordum.

"Bu doğru mu Bayan Fray?" Soru doktordan gelmiş olmalıydı.

Birkaç kalp atışı boyunca sessizlik sürdü ve ben sadece babamın onun gözünü nasıl korkuttuğunu hayal edebiliyordum.

Ama yine de nefesimi tuttum ve her şeye rağmen umut ettim.

"Evet," sesi teslim olmuş ve üzgündü. Ona kızamadım bile ama yine de bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de ne beklediğimden emin değildim. Eğer başka bir şey söyleseydi, babam ona zaten katlanmak zorunda olduğundan daha kötüsünü ödetecekti.

"Pekâlâ." Doktorun ses tonundan tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu. "Bay Fray, lütfen benimle gelip kızınız için evrakları imzalar mısınız?"

Ayak sesleri yavaşça uzaklarda kayboldu ve artık onları duyamadığım anda annemin ayakları bana doğru sürünerek geldi.

"Olivia, bebeğim," diye mırıldandı usulca. "Uyanık mısın?"

Gözlerimi açtım ve annemin bakışlarıyla karşılaştım. Orada eskiden ateş vardı ama şimdi sadece boyun eğme vardı. Çok yakında bir gün ben de öyle olacaktım.

"Beni dinle," diye konuşmaya başladı, hızla arkasına bakarak. "Babanı bu yaz Anastasia'yla birlikte tatil yapmanın en iyisi olduğuna ikna ettim. O da çok korktu ve kabul etti. Eve dönmemelisin. Avrupa'da kal ve saklan. Kaç."

Annemin sözleri yavaşça beynime kaydedildi. Babamdan ve Malcome'dan saklanmamı istemişti. Beni önemsiyordu.

"Peki ya sen?" sesim kısıktı, her kelimedede çatlıyordu.

"Benim için endişelenme." Soğuk dudaklarını elimin üzerine koydu. "Ben iyi olacağım. Babandan ve o sefil adamdan uzak durmanı istiyorum. Kaç."

Onu bırakamazdım. Babamın, Malcome'un beni hazırlamaya başladığı tüm iğrenç ve çarpık şeylere katlanmasını sağlayacağından bir an bile şüphe duymadım. Düğün günüünden sonra her şey bin kat daha kötü olacaktı. Bunu kendisi de söyledi. Annemin benim adıma bunlara katlanmasına izin verdiğimi bilerek kendimle yaşayamazdım. Zaten yeterince acı çekmişti.

"Seni bırakamam," diye fısıldadım kabaca, gözyaşlarımı tutarak.

"Beni terk etmiyorsun," diyerek elimi sıktı. "Eğer kaçabilirsem, kaçacağım. Ama lütfen geri gelme." Bunu daha fazla tartışmanın bir anlamı yoktu, çünkü onu arkamda bırakamazdım.

"Olivia, bana söz ver."

Birbirimizi izledik, ikimiz de ikimizin de kazanamayacağı kendi umutsuzluğumuz içindeydik. Mutlu sona ulaşamayacaktık. Mutlu bir son olması bile gerekmiyordu. İkimiz için de güvenli bir sona razı olurdum.

"Lütfen Olivia," diye yalvardı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Ben küçükken sürekli ağlardı. Sonra bir gün durdu ve parlayan gözlerinin yerini donuk, cansız gözler aldı.

"Güzel, uyanmışsın," diye araya babamın sesi girdi ve annem anında donakaldı. "Annen arkadaşlarıyla yaz gezisine gitmene izin vermem için beni ikna etti. Döndüğünde Malcome'la evleneceksin."

Sanki tehdidini mühürleme ihtiyacı hissetmiş gibi avucunu boynuma bastırdı. Malcome'ın işkencesi yüzünden boğaz kaslarım hâlâ acıyordu ve babam ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Annemin iniltisi yanımda duyuldu ama tüm dikkatim babamdaydı. "Anlaştık mı?" diye biraz daha sert sıktı.

"Kristal berraklığında," kelimeleri güçlkle söyledim, boğazım yanıyordu, ama ne kadar acıdığını bilmesine izin vermeyi reddettim. Bu kadar çaresiz, bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyordum. Hayatım için, ondan bağımsız yaşama hakkım için savaşırsam, annem acı çekecekti. Eğer onun isteklerini yerine getirirsem, ben acı çekecektim. Yapabileceğim tek şey hem annemin hem de benim kaçmamı sağlamaktı.

"Olivia, uyan," tanıdık bir küçük kız sesi yanımdaydı. Sesi neredeyse seçebiliyordum ama beynim çok yavaştı, çok yorgundu. "Lütfen uyan. Titriyorsun."

"Malysh, gözlerini aç." Bu sesi her yerde tanıyabilirdim. Nikolai babamı ortadan kaldırabilirdi, böylece bir daha ne anneme ne de bana zarar verebilirdi. "Bu sadece kötü bir rüya. Hadi aşkım, aç gözlerini."

Gözlerimi zorla açtım ve beni endişeyle izleyen iki çift göz buldum. Nerede olduğumuzu hatırlamak için birkaç kez gözlerimi kırptırıp kafamı boşaltmam gerekti. Doğru, Nikolai'nin evinden kuzeye gitmek için ayrılmıştık.

"Hey siz ikiniz," diye mırıldandım yorgunca.

"Olivia, çok endişelendim," dedi Tasha'nın sesi titreyerek. Sesindeki endişeyi duyunca kalbim göğsümde çarptı.

"Özür dilerim. Sadece kötü bir rüyaydı. Şimdi hepsi geçti," diye onu temin ettim. Rüyalarıma engel olamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum. "Uyandırdım mı seni?"

Onaylarcasına başını salladı. "Ama sorun değil," diye beni ikna etmeye çalıştı. Birkaç metre ötede İlya ve Andrey'in de bizi izlediğini fark ettim ve sessizce kendime lanet ettim. Onların arasında uyuyakalmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Anastasia ve Scarlett'le seyahat ederken bütün yaz kendi odamda kalmakta ısrar etmemin nedeni buydu. Kâbuslarımın ne zaman geleceğini asla bilemezdim.

Gözlerim amcasının yüzüne kaydı. Yara izi onun acımasız koruyuculuğunu hatırlatıyordu. Bu sabah iki adam öldürmüş olabilir ama babam ve Malcome kendi çıkarları için beni yavaş yavaş öldürürken o bunu beni korumak için yaptı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım usulca. Gözleri bana inanmadığını açıkça gösteriyordu ama yeğeninin önünde daha fazla ayrıntı vermeyeceğini biliyordum. Sadece başını salladı.

"İndik." Dudakları yanağıma dokundu ve ben onun sıcaklığından zevk aldım. Terli ve serin tenimde alev alev yanan bir sıcaklık gibi hissettiriyordu. Elimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti ve Tasha önümüzde olmak üzere uçaktan birlikte çıktık.

"Tasha, benimle gelmek ister misin?" İlya teklif etti. "Daha hızlı gideriz ve eve varmadan önce biraz dondurma alırız."

Tekrar sormasına gerek yoktu. Tasha teklifin üzerine atladı ve ben yardım edemedim ama İlya'nın

bunu yapıp yapmadığını merak ettim.

Nikolai'nin az önce olanları konuşmak için benimle yalnız kalmasını sağlamak amacıyla. Nikolai ve ben ayrı bir arabaya binerken, onların Andrey ve diğer iki güvenlik görevlisiyle birlikte ayrı bir araca binmelerini izledik.

Arabaya biner binmez Nikolai'a döndüm.

"Özür dilerim. Düzenli olarak toplu taşıma araçlarında asla uyumam. Tasha'yı korkutmak istememiştim." "Olivia, özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın." Eliyle ensemden tuttu ve başımı çekti.

Bana yaklaştı, dudakları dudaklarımla buluştu. Öpüşü sert ve sahipleniciydi. Sonra geri çekildi. "Babanı elime geçirdiğimde onu öldüreceğim. Ve Malcome'ı öldürmekten zevk aldığım kadar onu öldürmekten de zevk alacağım."

Onun bu sözleri söylediğini duyduğumda korku hissetmedim. Babamın Malcome'dan daha iyisini hak ettiğini düşünseydim ikiyeüzlü davranmış olurdum. Anneme yaptığı şeyler onu kalıcı olarak hapse attırmalıydı. Cezalandırılmayı hak ediyordu ve tetiği kendim çekmekten çekinmezdim.

Beni en çok korkutan kısım buydu. Asla bir insanın tetiğini çekmek ya da hayatına son vermek istememeliydim... özellikle de babamın. Ama anneme yaptığı şeyler çok aşağılıktı.

"Bir şey mi söyledim?" Bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Önemli bir şey söyleyip söylemediğimi anlamak için Nikolay'ı gözlemledim ama Nikolay'ı okumak zordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Olivia'nın uykusunda çırpındığını, vücudunun ter ve korkuyla titrediğini görmek beni öldürdü. Dudağını o kadar sert ısırды ki kanadı. Bu kâbuslar onu derinden sarsıyordu ve ben onları söndürmek istiyordum. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordum. Başlangıçta, yaşadığı olayların onu rahatsız ettiğinden endişelendim.

bu sabah şahit oldu ancak bu korkuları kısa sürede olabilecek en kötü şekilde giderildi.

Uykusunda mırıldanmaya devam etti. İlk başta kelimelerini ayırt edemedim, ta ki dudaklarından babasından durmasını, Malcome'la evlenmesini durdurmasını isteyen yaralı kelimeler çıkana kadar.

Lanet olası babası ne yaptı? Merak ettim.

Babasının bakımı altında acı çektiğine hiç şüphe yoktu. Tabii buna bakım bile denebilirse! Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca hiç yıprandığını görmediğim İlya bile Olivia'nın vücudunun titrediğini görünce tedirgin görünüyordu.

Bana bir şey söyleyip söylemediğini sordu. Çok fazla şey açıklamaktan endişe ediyordu. Ona yardım edebilmem için bana her şeyi anlatmasını istedim. Acı çekmesini durdurmak istedim.

"Babandan bahsetmiştin," diye belli belirsiz cevap verdim.

Yorgun bir şekilde nefes verdi. Hayaletlerini bırakma zamanı gelmişti. "Anlıyorum," diye cevap verdi kısık bir sesle. Arabayı vitese taktım ve hızla havaalanından çıktım.

Birkaç dakika düşündükten sonra sonunda "Baban sana ne yaptı?" diye sordum. Pencereden dışarı baktı, sessiz kaldı ve bir an cevap vermeyeceğini düşündüm. "Babam-" sanki çok lanetleyici olmayacak bir kelime arıyormuş gibi durakladı, "-zalim.

Ailesini kontrol edemediğinde şiddete başvurur ve bizi döverek boyun eğdirirdi. Oliver gittikçe güçleniyordu, o da karşılık vermeye başladı. Orduya katılmasının nedenlerinden biri de buydu. Böylece onu öldürmekten kaçınacaktı."

"Peki ya sen ve annen?" Sorgulamaya devam etmeyeceğimi umduğunu biliyordum. Tüm gücüne rağmen duygularını saklamakta pek de iyi değildi.

"Ehlileştirdi... aslında burada daha iyi bir kelime annemi biz çocukken *kırdı* olurdu. Onun etrafında kırıldı." Sesi alçak ve hüzünlüydü. "Annemi böyle görmekten nefret ediyorum. Onun zarif ve mutlu bir şekilde yaşlanmasını istiyorum; hak ettiği gibi, anlıyor musun?"

Başımı salladım. Bunu anlayabiliyordum. Annesine çok değer veriyordu.

"Ya sen?" diye sordum. Ne olduğunu bilmek istiyordum ve sorgulama çizgimden caymayacaktım.

Dudaklarından derin bir iç çekiş çıktı. "Babam beni kontrol etmekte zorlanıyordu. Ve bundan nefret ederdi." Pencereden dışarı baktı, bulanıklığın içinde geçip giden tarlaları izledi. "Bu yüzden annemi kendi

dayak işe yaramadığında silah."

Direksiyonu daha sıkı kavradım, parmak eklemlerim beyazlaştı. Babası çok yakında kendi ilacının tadına bakacaktı. Bunu sağlayacağım.

"Kabusunuzda ne oldu?" Sesimi kontrol etmek için çok uğraştım ama ses tonumun altındaki öfkeyi gizleyemedim. Babası dışında kimseye kızgın olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Altı ay önce Malcom'un evinden kendimi zar zor bir arada tutarak ayrıldım." Ses tonunu mesafeli tuttu ama vücudundan geçen ürperti gözümünden kaçmadı. Sanki kendini anılardan korumaya çalışıyormuş gibi kollarını kendine doladı. "Ertesi gün babama onunla evlenmeyeceğimi söyledim. O-" Elini saçlarının arasından geçirdi, yüzünde geçici bir duygu belirdi. Acaba babasının çektiği acıları mı hatırlıyordu yoksa Malcome'ın yanında çektikleri mi onu sarsmıştı? Fark etmezdi çünkü ikisine de bunu ödetecektim. "Beni duvara çarptı ve iki kat mermer merdivenden aşağı düştüm. Öfkesi o kadar ilerlemişti ki orada da durmadı." Öfkemi kontrol ederek derin bir nefes aldım. Olivia'nın şu anda benim öfkeme ihtiyacı yoktu. Nefes alış verişini hafifçe zorlaşmıştı, boynundaki nabız gözle görülür şekilde hızlanmıştı. Elini göğsüne koydu, sanki sadece bunu düşünerek düzensiz kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Annem onu durdurdu ama ben bayılmışım. Her ne olduysa, annem onu yaz tatilimi kızlarla geçirip kendimi toparlamama izin vermesi için ikna etti yoksa onu doktorlara şikayet edecekti. Zaten aile içi şiddetten şüpheleniyorlardı."

"Bu daha iyi bir seçenek olabilirdi," diye dişlerimi sıktım. Olivia böyle bir istismara asla katlanmamalıydı. Annesi de çekmemeliydi ama Olivia bu olayda daha masumdu. Babasının kim olduğu konusunda hiçbir söz hakkı yoktu.

"Evet, muhtemelen," diye kabul etti. "Yolculuk sırasında kaçıp gitmem ve geri dönmem için bana yalvardı. Ama onu bırakamazdım. Onu zaten incittiğinden daha fazla incitebilirdi. Daha fazlasını kaldıramazdı ve buna katlanmak zorunda kalmamalıydı."

Elini elime aldım ve nazikçe sıktım.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Sen de annen de ben yaşadığım sürece benim korumam altında olacaksınız." Ve bu sözü tutmaya niyetliydim. Ona yaklaşan ya da ona zarar vermeyi aklından geçiren herkes bunu hayatıyla ödeyecekti. "Ve bu sabah benim şiddetimi görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Mavi bakışları gözlerimle buluştu ve eli yanağımı kavradı, başparmağı yüzümdeki yara izinin üzerinde hafifçe gezindi.

"Bizi güvende tuttuğun için özür dileme," diye mırıldandı usulca. "Başka türlü olmanı istemezdim." Ve işte oradaydı. Benim ne olduğumu tekrar tekrar kabul etti.

"Seni her zaman güvende tutacağım," diye söz verdim. O ve Tasha benim ailemdi. Olivia'nın beni ailesinin bir parçası olarak gördüğünü açıklamadığını biliyordum ama o benim ailemin bir parçasıydı. "Olivia, sana yalan söylemek istemiyorum." Sözlerim karşısında kaskatı kesildi. Yüzümü onun eline çevirdim ve güvence vermek için avucunun içini öptüm. "Hayatım, yetişme tarzım beni acımasız yaptı. Hatta bazen zalim." Anlamak için başını salladı ve anladığından hiç şüphem yoktu. "Ama dahası da var. İçimde karanlık var ve zevklerim tekil olabilir. Geçmiş deneyimlerini göz önünde bulundurarak, bunu kendin için asla istemeyeceğini anlıyorum. Ben de bunu senden asla istemem ya da seni böyle bir duruma sokmam. Bu yüzden beni artık istemediğine karar verdiğinde, bunu kabul edeceğim ama gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum."

Ona asla yalan söylemem. Onun mutluluğunu ve onun için en iyi olanı istedim. Göğsümdeki boşluk hissiyle, onun için en iyisi olmadığımı biliyordum. Ama olmak istedim. Onun için tek erkek olmak istedim.

"Beni bırakmanı istemiyorum," sesi yumuşaktı ve daha önce hiç yaşamadığım duyguları ortaya çıkardı. Bu, sevdiğim ve beni ben olduğum için sevecek biriyle bir gelecek umuduydu; daha önce hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şey. Konuşmaya devam etti, "Ve eğer belirli zevklerin varsa, onları denemeye hazırım. Seni olduğun gibi istiyorum. Sen beni olduğum gibi kabul ettin; ben de aynısını yapmak istiyorum. Geri kalan her şeyi ilerledikçe çözeceğiz."

Kahretsin, bu kadın istediğim her şey ve daha fazlasıydı. Ben onundum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I

Nikolai'nin otoyolda hızla ilerleyişini izledim ve çok uzun zamandır ilk kez, parçalarımın nihayet bir araya geldiğini hissettim. Benim için öldürmeye hazırды; benim için, beni korumak için öldürüyordu. Bu yüzden onun farklı eğilimlerine bir şans verirdim. Hiçbir zaman

Nikolai'den daha iyi biri olamazdı; bana kendimi güvende, korunmuş ve sevilmiş hissettirdi. Uzakta yükselen şehre bir göz atmak için başımı çevirdim.

"Kuzeye gideceğimizi söylemiştiniz. Ama tam olarak neredeyiz?" Ona sordum.

"Murmansk şehrine yaklaşıyoruz," diye cevap verdi, hız sınırını çoktan aşmış bir şekilde sürerken gözleri yoldan hiç ayrılmıyordu. "Barents Denizi açıklarındaki bir körfezin sonunda yer alıyor. Şehir oldukça büyük ama Soğuk Savaş'tan bu yana nüfusu azalıyor."

"Eski bir şehir mi?"

Şehir her saniye biraz daha yaklaşıyor, binalar şehrin silüetini belirliyordu. Avrupa seyahatlerimiz sırasında beni büyüleyen şeylerden biri de şehirlerin yaşıydı. Yüzlerce yıl önce insanların benzer bir yol üzerinde dolaştığını düşünmenin büyülü bir yanı vardı.

"Avrupa'daki diğer bazı şehirler kadar eski değil. Rus İmparatorluğu döneminde kuruldu, ancak konumu nedeniyle her zaman kentsel bir amaca sahip oldu."

"Oh." Kulağa büyüleyici geliyordu ama şehirler pek ilgimi çekmiyordu. "Şehirde mi kalacağız?"

"Hayır, şehrin dışında, doğrudan kıyıda bir arazim var," dedi bana. "Anastasia ve Dimitry Barents Denizi'nin diğer tarafında, Naryan-Mar adlı bir şehirde kalıyorlar. Orada da benzer bir malikânesi var."

"Bu kadar yakın ama bu kadar uzak olmamız çok kötü," diye karşılık verdim derin bir iç çekerek. "Onları yakında göreceğiz," diye söz verdi. "Sergei ve Scarlett'i de."

Şehir büyük bir şehir değildi ama şehrin kıyısındaki konumuyla küçük bir cazibesi vardı. "Burada kışlar çok sert geçiyor olmalı," diye mırıldandım. Sürekli dondurucu soğuk altında yaşamayı hayal bile edemezdim.

sıcaklıklar ve uzun süreler boyunca karla kaplı zeminler. "Kıyı şeridindeki denizin bile kışın donduğunu hayal edebiliyorum?"

"Evet, kışlar oldukça soğuk ve uzun geçiyor," diye kabul etti. "Ama şaşırtıcı bir şekilde şehrin etrafındaki deniz donmuyor." İşte bu şaşırtıcıydı. "Ama siz de soğuk kışlara alışkın olmalısınız. Washington, D.C.'de yaşıyorsunuz."

"Evet, bazı soğuk kışlar yaşadık. Anastasia ile Doğu Yakası'nda kaldığımız için bunları tecrübe

ettik. Ben bir Kaliforniya kızıyım, ceket giymeyi hiç tercih etmem. Ailem çoğunlukla

On yıl kadar önce babam Washington'da Yüksek Mahkeme yargıçlığı pozisyonunu alana kadar San Francisco'daydı."

Babamdan bahsettiğim anda pişman oldum. Biraz gerildiğini hissedebiliyordum, bu yüzden hemen konuyu değiştirdim.

"Rusya'nın hangi bölgesinde büyüdünüz?"

"Moskova."

"Orada kışlar acımasızca soğuk geçiyor olmalı," diye sordum, birazını benimle de paylaşmasını umarak. Kendimi ona yakın ve şimdiye kadarki en güvende hissetmeme rağmen, çocukluğu hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordum. Yetimhanede büyüdüğünden bahsetti ama bundan fazlasını anlatmadı.

"Evet, Moskova'da kışlar oldukça sert geçer."

Yine fazla bir şey anlatmadı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama bana sır vermesi için de onu zorlamayacaktım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, kendimi meraklı hissediyordum ve her zamanki cevabıma başvurdum. "Burnumu sokmak istememiştim." Konuşmasının bittiğini düşünmüştüm ve konuşarak beni şaşırttı.

"Sana bir yetimhanede büyüdüğümü söylemiştim," diye başladı, gözleri yoldan hiç ayrılmıyordu. "Dimitry ve Sergei ile orada tanıştım. Çok yakınlaştık ama çok zordu. Sık sık beslenemiyorduk ve özellikle kışlar çok acımasızdı. Bazen yeterli giysimiz bile yoktu. Çoğu zaman diyelim. Sert kışlarda bu pek de ideal bir senaryo değildi."

Etrafında güç ve lüks sergileyen bu adama bakınca, yokluk çekmesi gerektiğini hayal etmek zordu. Ama bu onun ne kadar güçlü olduğunu daha da belirginleştiriyordu.

"Sen ve kardeşlerin zor bir çocukluk geçirdiğiniz için üzgünüm. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan-" Ne diyeceğimi bilemeden kendimi kestim. Onsuz olmayı hayal bile edemezdim. Her zaman gereksiz yere çok fazla şeye sahip olmuştuk. Babam ağgözlüydü ve büyükbabam annemle babamı vasiyetinden çıkarmış olsa da bunu kardeşime ve bana yapmamıştı. Ne yazık ki babam, mal varlığımızın tek yönetimini elde etmek için sistemi manipüle etti ve biz reşit olana kadar hepsini tüketti. Ama sahip olduğum tek şey bizi seven ve yardım etmeye istekli insanlardı. Annem ve kardeşim vardı, Anastasia ve ailesi vardı. Elimi uzattım ve onun elinin üzerine koydum. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Çok uzun zaman önceydi," diye karşılık verdi. "Hayatta kaldık. Dimitry en büyüğümüzdü, bu yüzden sürekli beslenebilmemizin tek yolunun hırsızlık yapmak olduğunu çabucak öğrendi. Bu yüzden genç yaşta çalmaya başladık. Sergei en küçüğümüzdü ve yetimhanede uygun ısı ve giysi olmadan soğuk kışlarda sağlıklı kalmakta zorlanıyordu. Dimitry Rus mafyasına katılmamız karşılığında bize başımızı sokacak bir çatı, ısınma ve yiyecek sağladı."

Onları suçlayamazdım. Hayatta kalmak için pek fazla seçenekleri olmadığından, neredeyse bir suç hayatına katılmaya zorlanmışlardı.

"Genç yaşta bir adam öldürdüm ve o zamandan beri çok daha fazlasını öldürdüm," diye karşılık verdi ve nedense hiç şaşırmadım. Kendini taşıma biçiminde tehlikeli bir hava vardı. Ama tüm bunlara rağmen, bu gezegende kendimi daha güvende hissetmemi sağlayacak başka kimse yoktu. "Bazı kötü şeyler yaptık."

Sanki reddetmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Yoksa beni sürekli test mi ediyordu? "Bana hayatta kalmaya çalışıyormuşsun gibi geldi," diye yumuşak bir sesle konuştum ve elini sıktım. "Kim Bunun için seni suçlayabilir miyim? Bunu kesinlikle size ya da kardeşlerinize karşı kullanmam."

Gözlerinde şaşkınlık parladı. "Anlayışınızı beklemiyordum," diye itiraf etti. "Neden?"

Neden insanların bunu anlamayacağını düşündüğünü merak ediyordum.

"Sizin sosyal çevrenizden insanların geniş bir kabul görmediğini söyleyelim," diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

Bu konuda ona karşı çıkamazdım. O haklıydı. Anastasia'nın ve benim doğduğumuz sosyal çevredeki insanlar ikiyüzlüydü ve sadece kendileriyle aynı soydan gelen insanları affediyorlardı.

"Etraflarında yeterince uzun süre kaldıysan, eminim ikiyüzlü olduklarını anlamışsındır," dedim ona. "Sırf eğlenmek ya da istediklerini elde etmek için daha kötülerini de yaptılar. Sen bunu hayatta kalmak için yaptın, bu yüzden seni ve kardeşlerini onlardan daha yüksek bir seviyeye koyduğunu söyleyebilirim."

"Başlangıçta evet," diye yanıtladı. "Ama yaşlandıkça bunu finansal geleceğimizi güvence altına almak için de yaptık. Sana yalan söylemek ya da olmadığım bir şeymişim gibi davranmak istemiyorum Olivia."

Onu gözlemlerken, uyarısının onun yararına mı yoksa benim yararına mı olduğunu merak ettim.

"Olmadığın bir şeymiş gibi davranmanı istemiyorum," dedim ona ve bunda ciddiymdim. "Ve geçmişin hakkında hayal görmüyorum. Tanıştığımız ilk günden beri bana karşı dürüst oldun. Ama bana yara izini masum bir adamı korurken aldığını da söyledin. Bu da bana senin ne tür bir adam olduğunu her şeyden daha iyi anlatıyor."

Benimle tamamen uyumlu görünmüyordu ama burada aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız.

"Şimdi bu konuşmayı değiştirelim," dedim hafifçe, konuyu değiştirerek, "ve bana şu eşsiz zevklerinden bahset."

Bariton kahkahası arabanın içinde yankılandı. Kıkırdamasının arasından, "Konu değiştirmenin incelikli bir yolu," diye konuştu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Sana göstermek zorundayım," sesi derindi ve heyecan verici bir vaatle doluydu, "çünkü biz evimizdeyiz."

Bakışlarımı önümüze çevirdim ve otomatik bir demir kapı önümüzde kayarak açıldı ve geniş bir araziye açıldı. Görebildiğim tek şey kilometrelerce uzanan ağaçlardı. Arabayı kapıdan içeri sürdü ve ben de merakla etrafı inceledim. Arazi genişti ve etraflarını çevreleyen ağaçlarla mahremiyet sağlıyordu. Önümüzde bir ev yükselmeden önce bir süre araba sürdük.

Evin abartılı bir yanı yoktu ama ben çok sevdim. Sade bir çekiciliği ve salıncaklı verandası vardı. Kış geldiğinde sessiz günler ve uzun geceler geçiren bir aile hayal edebiliyordum, çocuklar karda oynuyordu.

"Buna bayıldım," diye mırıldandım. "Çok basit değil mi?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktım. "Hayır, bu mükemmel."

Ve bunda ciddiymdim. Kendi küçük aileme sahip olacağımı düşündüğüm nadir durumlarda hep hayal ettiğim şey buydu. Hiçbir zaman büyük bir malikane, beni ve ailemi bekleyen personel istemedim. Ailenin tüm üyelerinin birlikte yaşadığı bir ev istedim.

Arabayı park etti ve ikimiz de araçtan indik.

"Tasha zaten burada, muhtemelen evin arkasındaki küçük plaja koşuyordur," diye yorum yaptı, gözlerimin aradığını görünce. Haklıydı, İlya'nın aracı zaten burada olduğu için nerede olduğunu merak ediyordum. Elimi tuttu. "Sana evi göstereyim."

Yarım saat sonra içeriyi gezmeyi bitiriyorduk. Ev başlangıçta düşündüğümünden ya da dışarıdan görüldüğünden daha büyük çıktı.

"Burası da yatak odamız." En üst kattaydık ve burada sadece bir oda vardı. Oda geniş, havadar ve aydınlıktı. Odanın sağ tarafında iki gömme dolap, sol tarafında ise büyük ve lüks bir banyo vardı. Hayatım boyunca büyük yatak odaları görmüştüm ama burası hepsinin önüne geçmişti. İçeri o kadar çok doğal ışık giriyordu ki, içeride uyuma şansım olmadığından emindim. "Daha önce bu evin sahibi olan aile üst katı dikiş dikmek için kullanıyormuş, bu yüzden aydınlık olmasını ve bol miktarda doğal ışık almasını sağlamışlar. Anne profesyonel olarak dikiş dikiyordu. Otomatik panjurlar taktırdım; aksi

takdirde güneşin doğuşuyla birlikte çok aydınlık oluyor."

"Hayal edebiliyorum." Gözlerim odanın içinde gezindi. Yatak odamız dediğini fark ettim ve buna aldırmasam da uzun süreli oda paylaşımı konusunda endişelendim.

"Bu odanın bir bölümünü kendi özel stüdyona dönüştürebilirim, böylece istediğin zaman resim yapabilirsin ve en iyi aydınlatmaya sahip olursun."

Düşünceliliği beni şaşırtmadı. Her zaman ihtiyacım olan her şeye ve daha fazlasına sahip olmamı sağlardı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Yine de ayrı yatak odalarımız olmalı mı?" "Neden?"

Yüzümü ona döndüm, varlığının baskınlığı odayı daha küçük, daha rahat hissettiriyordu.

"Dün gece seni uyutmadığımı biliyorum," diye mırıldandım. Uçakta onu korkuttuğumu da biliyordum. "Uzun vadede bu seni yorabilir."

"Ben halledebilirim," diyerek elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Ve tüm kötü rüyalarını kovmaya niyetliyim."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kulağa çok sevimsiz ama aynı zamanda tatlı geliyordu. Onları kovalayabilecek biri varsa o da oydu, bundan hiç şüphem yoktu. "Tamam o zaman. Bunu yapabilecek biri varsa, o da kesinlikle korkutucu ve tatlı Nikolai'dir."

"İşte benim kızım," diye fısıldadı dudaklarıma usulca, "Bu gece onları kovalamaya başlayacağız." Ağzını dudaklarıma bastırdı ve verdiği sözle vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Öpücüğe karşılık vererek vücudumu onun sert kaslarına bastırdım. Bu adam ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeydi.

Onu gördüğüm an, tehlikeli cazibesi beni temkinli olmaya itti ama kim bilebilirdi ki beni kurtaracak olan da aynı cazibeydi.

"Oliiiiivia," diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu Tasha. "Amca," diye ekledi yüksek bir sesle. "Neredesin?"

Yavaşça göğsünü ittim ve kıkırdadım. "Aç olduğuna bahse girmek ister misin?" Ona takıldım.

"Açım," diye bağırdı Tasha evin içinde ve ikimiz de güldük.

"Onu şimdiden çok iyi tanıyorsun," diye alay etti Nikolay.

"Hadi," elini tuttum ve onu yanıma çektim. "İkinize de yemek hazırlayayım."

Tasha ve amcası, Ilya, Andrey ve diğer birkaç gardiyan için sebzeli Orta Doğu usulü tavuklu gözleme gibi hafif bir akşam yemeği hazırladım.

"Evde bir aşçı ile büyüdüysen yemek yapmayı nerede öğrendin?" Andrey sordu. "Anastasya yemek yapmayı bilmiyordu ve Dimitri ona krep yapmasında yardım etti."

Başım şaşkınlıkla Andrey'e döndü. "Anastasya'nın yemek yapamadığını nereden biliyorsun?"

Nikolay, "Andrey, Anastasya'yı kurtardıktan sonra Dimitri ve benimle Sergei'nin evinde buluştu," diye açıkladı.

"Orada saldırıya uğradığımızda kulübeye doğru yola çıktık. Oradaki ilk sabah Dimitri, Anastasya'ya ilk krepini nasıl yapacağını öğretmeyi kendine görev edindi."

"Siz mi yediniz?" Hayretle sordum. Anastasia çok zeki, hatta parlak bir kadındı, ama nedense yemek pişirirken dikkatini toplayamıyordu. Scarlett ve ben öyle bir noktaya gelmiştik ki, hazır paketlenmiş bir market kabında olmadığı sürece hiçbir yemeği yemeyi reddediyorduk.

Andrey gülümseyerek, "Kesinlikle öyle," diye açıkladı. "İlk krepini Nikolay yedi."

"Ve siz hayatta kaldınız?"

Şimdi hepsi güldü.

Nikolai gülümseyerek, "Aslında iyiydi," diye cevap verdi.

İnanamayarak başımı salladım. "Ve gıda zehirlenmesi yok muydu?"

"Hayır," diye cevapladı Nikolai şaşkın ifadem karşısında kıkırdayarak. "Elinde kanıt olması için olayın fotoğrafını bile çekti. Buna inanamayacağını söyledi."

Kendi yemek tabağımla Nikolai'nin yanına oturdum.

"Haklısın; buna inanmıyorum," dedim ona, hâlâ başımı sallıyordum. "Anastasia çok zeki ama bence bu durum basit işlerle uğraşırken odaklanma sorunu yaşamasına neden oluyor. Kafasında problem çözmekle uğraşırken zihni dağılıp gidiyor. Ona sık sık yemek pişirmeyi bir kimya projesi olarak ele alması gerektiğini söylüyorum."

Andrey şakayla karışık, "Sanırım bir aşçısı olması iyi olmuş, yoksa açlıktan ölürdü," diye ekledi, sonra tekrar sordu, "Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Annemle babam kavga ettiğinde aşçımız beni ve kardeşimi mutfakta yanında tutardı," dedim ona. "Bu oldukça sık olurdu. Bu yüzden dikkatimizi dağıtmak için yemek hazırlamasına yardım etmemizi isterdi."

O günleri hatırlayarak yemeğimi ısırdım. Acı tatlı anılardı. Aşçımız Hilda'yla geçirdiğimiz zamanı seviyordum ama mutfaktan her çıkışımızda annemizle biraz daha hırpalanmış olarak karşılaşıyorduk. Babamı neden terk etmediğini hiç anlamamıştım. Eğer isteseydi, büyükbabam onu geri alır ve ona yardım ederdi. Babamdan ve onun zalimliğinden nefret ederdi. Ama sanırım gururu buna izin vermedi.

"Baban kötü biri miydi?" Tasha'nın sorusu beni şimdiki zamana geri getirdi ve bunun küçük bir kız için uygun bir konuşma olmadığını fark ettim.

"Bazen yetişkinler karmaşıktır," diye cevap verdim ona elimden geldiğince dürüstçe. "Arka tarafta yeni bir oyun parkınız olduğunu duydum?"

Gözleri hemen parladı. "Evet, oraya geri dönüp oynayabilir miyim? Yemeğimi çoktan bitirdim."

Nikolai'nin bunu sorun etmediğinden emin olmak için kaşımı kaldırdım ve başını salladığında cevap verdim. "Elbette. İyi eğlenceler."

Ben daha cevabımı bitirmeden, o çoktan kapıdan dışarı koşmaya başlamıştı.

"Peki Anastasia başka yemek yaptı mı?" Ailemle ilgili konuşmaya geri dönmeyeceğimizi umarak sordum.

"Hayır, o gün hepimiz ayrı yollara gittik," diye yanıtladı Nikolay. "Seni bulmak için ABD'ye döndüm; Andrey ve birkaç koruma Sergei'yi Scarlett'e götürdü. Andrey Sergei'yi bıraktıktan sonra benim evime gitti. Dimitri de Anastasia ve birkaç muhafızla birlikte onun malikanesine gitti."

"Sergei'nin neden adam kaçırmaya başvurmak yerine Scarlett'ten kendisiyle gelmesini istemediğini hâlâ anlamıyorum," diye yorum yaptım. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. "Nasıl olsa her şeyi bırakır ve onunla giderdi. Onunla karşılaştığı andan beri tek konuştuğu oydu."

Nikolay omzunu silkti. "Sanırım Sergei onun kendi isteğiyle gelmeyeceğine inanıyordu."

"Eğer istemiyorsa, onu zorlayalım. Elbette," diye mırıldandım alaylı bir şekilde. Andrey kalktı ve tabağını mutfğa götürdü.

"Merak etme. Arkadaşın ona ödetti. Onu bıraktığımda kafasına bir vazo düşürdü," diye açıkladı geniş bir gülümsemeyle. "Ve ona birkaç yaratıcı kelime söyledi. Yemek için teşekkürler Olivia."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Scarlett'in bunu yaptığını kesinlikle hayal edebiliyordum. O tam bir fişekti. Tek gözü açık uyusa iyi olur.

Andrey gittikten sonra Nikolay, "Sergei ona zarar vermez," dedi. "Bu konuda endişelenme. Sorun her neyse, o ikisi öyle ya da böyle çözecektir."

"Haklısın," diye kabul ettim. Tehlikeli durumlarla ve tehlikeli erkeklerle başa çıkabilecek biri varsa, o da Scarlett'ti. Yine de onu tehlikeli bir durumda görmek istemiyordum. Onu mutlu görmek de istiyordum. "Belki her şey yoluna girer."

Belki de ailesinin ona söz verdiği gizemli adam ortaya çıkmadan önce Sergei ile evlenebilirdi. Günümüzde ve bu çağda, ebeveynlerin kızlarının kiminle evleneceğini dikte etmeyi bırakacağını düşünürsünüz. Ama yine de buradaydık.

Nikolai'nin telefonu çaldı ve hemen cevap verdi. Tam beş saniye sürdü ve dudaklarından bir dizi küfür döküldü. Hafifçe kıkırdadım ve pencereden dışarı baktım. Gün batımına daha bir saat kadar vardı. Boş tabağını kendiminkiyle birlikte aldım ve yaralı yanağına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim.

"Bunu sen hallet," diye fısıldadım yanağına doğru. "Ben gidip şu süslü oyun alanına bakacağım."

Başını salladı ve ben uzaklaşmadan ensemden tutup beni sertçe öptü ve eritti. Bu adam her şeyimi kolayca ele geçirmişti. Geri çekildiğimde gözlerinde benimkileri yansıtan bir arzu gördüm. Tüm bunların onunla nereye gidebileceğini keşfetmek istiyordum, keşke Malcome artık üzerimizde dolaşan kara bir bulut olmasaydı.

Malcome'la ilgili korkuları aklımdan uzaklaştırarak ona gülümsedim. Bulaşıkları bulaşık makinesine bıraktıktan sonra aceleyle dışarı çıktım ve Tasha'yı salıncakta gidebildiği kadar yükseğe uçarken buldum. Boş salıncağa binerek ona katıldım ve sonraki bir saati kimin daha yükseğe çıkabileceği konusunda yarışarak geçirdim. Onun kıkırdamaları ve kahkahaları zihnimi saran endişeleri hafifletmeye yardımcı oldu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

I yeğenim ve Olivia'yı salıncakta izledim ve mükemmel bir manzaraydı. Her ne hakkında konuşuyorlarsa ikisi de gülümsüyordu.

"Malcome ya da adamlarının yerinizi bulma ihtimali olmadığından emin misiniz?"

Oliver endişeliydi, haklı olarak.

Oliver ve ekibi, Schmidt'in şirketi aracılığıyla askeri istihbarata sattığı sözde güvenli bağlantıları sökmeyi başardı. Şimdi ABD hükümeti onun peşindeydi ve yakalanması gerekiyordu; bunun yerine parmaklarının arasından kayıp gitti. Oliver kız kardeşi için endişeleniyordu, ben de öyle.

İçimdeki his bana Olivia için geldiğini söylüyordu. Artık çaresiz bir adamdı ve böyle pozisyonlardaki insanlar çıkış yollarında yıkıma neden olabilirlerdi.

"Burayı bilmiyor olamaz," diye cevap verdim onun yerine.

Sorun Vlad ve Malcome arasında bir bağlantı olmasıydı. Vlad'a bu yerden hiç bahsetmemiş olsam da, yeterince araştırırsa yerini bulabilirdi. Tek yapması gereken Dimitry'nin nehrin karşısındaki malikânesinden son altı yılda yapılan sevkiyatların geçmişine bakmaktı, o zaman şablonu görecekti.

"Tamam, bu iyi. Çünkü Malcome'ın Olivia için geleceğinden eminim." Kardeşi de benimle aynı fikirdeydi. "İlya ve ben güvenlik detaylarını hallettik ve ek cesetler alacak."

"Güzel." Bu arazinin her metrekaresinin korunmasını istiyordum. Olivia ve yeğenim söz konusu olduğunda risk almak yok.

Oliver saçma sapan ses tonuyla devam etti. "Yine de Malcome'ın onun Rusya'da olduğunu nasıl tahmin ettiğini anlayamıyorum."

Siktiğimin Vlad'ı, işte böyle.

Vlad, Olivia'nın Rusya'da olduğunu biliyordu ve bunu Malcome'a bildirdi. Şimdi kumar, Vlad'ın sadece son iki yılı mı araştıracağı yoksa daha geriye mi gideceğiydi. Hayatımızı yeniden düzene sokmaya ve işin meşru tarafında yaşamaya çalıştığımız için son yıllarda bu işlemleri azalttık ve daha sonra tamamen ortadan kaldırdık. Ancak Vlad aptal değildi ve ne yazık ki bu döngünün içindeydi.

Onu daha önce fark etmediğim için kendimi tekmeleyebilirim. Son altı aydır bizi satıyor, burnumuzun dibindeki bilgileri saklıyordu. Kendimden başka suçlanacak kimse yoktu. Dimitry, Sergei ve ben yasallaştırmak için çabalarken, onun küçüklüğüne ve işleri eski yöntemlerle yapma arzusuna dair saçma sapan yorumlarını sineye çektim.

"Tüm hesapları donduruldu mu?" Oliver'a sordum. "Offshore hesaplarına el koydunuz mu?"

Yüksek sesli, mutlu bir çığlık dikkatimi tekrar dışarıdaki sahneye çevirmemi sağladı. Olivia ve Tasha sahile doğru ilerlemiş ve birbirlerine su sıçratıyorlardı.

"Dur, buz gibi soğuk," dedi Olivia'nın sesi rüzgârın içinden. İkisi de yüksek sesle gülüyordu.

Oliver'ın sesi gururluydu: "Evet, tüm hesaplarını boşalttım ve tröstlere devrettim." "Sen sadece nereye gitmesini istediğinize karar vermelisiniz."

"Neden kendi hesabına yatırmıyorsun?" Ona merakla sordum. Daha fazla paraya ihtiyacım yoktu. Finansal olarak yirmi ömür boyu yetecek durumdaydım.

"Ben iyiyim," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Ve kız kardeşimi önermeden önce, yapma. O bunu kabul etmez. Neden bağışlamıyorsun?"

İşte bu bir yenilikti. "Evet, bu fikri sevdim," dedim ona. "Nereye gitmesi gerektiği konusunda Olivia'nın fikirlerini almak istiyorum."

Konuşmadan önce bir duraksama oldu.

"Demek sen ve kız kardeşim, ha?" Sanırım heyecanlanmamış gibi görüldüğü için onu suçlayamazdım. Kız kardeşim benim gibi biriyle çıkıyor olsaydı, ben de heyecanlanmazdım.

Ama şanslıyım ki kardeşinin onayına ihtiyacım yoktu ve kız kardeşi beni seçti, böylece gidip kendini becerebilirdi. Yine de ondan hoşlanıyordum ve kayınbiraderim olmasını umursamazdım. Kahretsin, Olivia'yı karım olarak hayal etmeye başlamıştım bile.

"Sanırım sessizliğin kız kardeşimin duygularını yansıtıyor," diye devam etti. "Bana kendi işime bakmamı söyledi. Bunu bana daha önce hiç söylemediğinden oldukça eminim."

Yüzümde memnun bir gülümseme belirdi. Olivia daha iyi bir erkek olmak için çabalamamı sağladı. Onun için en iyi erkek olmak istedim.

"Onun ve senin adına mutluyum," diye ekledi kardeşi ben sessiz kalınca.

"Gerçekten mi?" Sesimdeki hafif alaycılığa engel olamadım.

"Evet, gerçekten," cevabı samimiydi. "Onu her şeyden koruyabilirsin. Ve senin yanında kendini güvende hissedecek. O mutlu olduğu sürece ben de mutluyum. Ama eğer ona zarar verirsen-"

cümlesini bitirmesine gerek kalmadı ve ben de bu tehdit için onu suçlamadım. Lanet olsun, son birkaç gün içinde beni iki kez tehdit etti ve ben bunu yanına bıraktım. Gittikçe yumuşuyor olmalıyım.

"Not ettim," diye cevap verdim. Olivia'yı incitmektense sikimi kesmeyi tercih ederdim. Onu ve korumamı eve doğru koşarken gördüm, her ikisi de ıslak ve kum doluydu. Bu görüntü kalbimi ısıttı.

"Kumarhanede herhangi bir sorun var mı?" Konuyu değiştirmek için sordum. İşimi bir yabancıya emanet etmek benim için alışılmadık bir durumdu ama Oliver doğru türden bir adamdı. İstihbarat güvenliğindeki geçmişi çok değerliydi ve beni asla aldatmayacağından hiç şüphem yoktu. Ne de olsa kız kardeşi onun için dünyalara bedeldi. Kız kardeşi de benim için dünyalara bedeldi.

"Her şey yolunda gidiyor." Görüşmeyi sonlandırmadan önce birkaç kelime daha konuştuk.

Olivia ve Tasha'nın ayak sesleri ve kahkahaları evin içinde yankılandı. Tahmin etmem gerekirse, temizlenmeye gidiyorlardı.

Hemen Dimitry'yi aradım. "Nikolai," diye cevap verdi.

"Vlad, Malcome Schmidt ile birlikte çalışıyor," diyerek doğrudan konuya girdim. "Olivia'nın yerini bulmaya çalışacak, o yüzden güvenliğinizi alarma geçirdiğinizden emin olun."

"Lanet olası Vlad," diye mırıldandı. "Ondan uzun zaman önce kurtulmalıydık."

Daha fazla katılamazdım ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Öyle ya da böyle ondan kurtulacaktık.

"Yakaladığımız adam Vlad'ın kaçakçılık konusunda Polonyalılarla birlikte çalıştığından ve

içerideki kadın."

"Kahretsin, bizi ne kadar sevdiklerini biliyorsun." Biz de onları pek sevmezdik ama Sergei'nin baş mafya babasının düğününü basması iş ilişkimizi daha da yorucu hale getirdi.

"Sergei ile konuştun mu?" Ona sordum. Anastasia'nın kaçırılmasındaki rolünü öğrendiğinden beri en küçük kardeşimize karşı bir kızgınlık beslediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Birkaç kısa mesaj gidip geldi," derken sesi gergin çıkıyordu. Şaşırmamıştım. Sergei son yirmi yıldır kadınlar için aptalca şeyler yapmıştı.

"Yanlış yaptı ve bunu biliyor," dedim ona. "Gerçek şu ki, kadını da muhtemelen Boris'in adamları tarafından risk altındaydı. Düşüncesinin mantıklı olduğunu söylemiyorum ama bunu kötü niyetle yapmadı. Ve o eve birkaç adamını yerleştirdi."

"Peki bunun ne faydası oldu?" diye tükürdü. "Ona ulaştığımızda ne halde olduğunu gördün. Kafasıyla düşünmeye başlaması gerekiyor, sikiyle değil."

"Anlaştık kardeşim. Onu ara, küfret, gerekirse birkaç tokat at," diye önerdim. "Ama öfkenin kaynamasına izin verme. Anastasia kızgın mı?"

"Hayır," diye mırıldandı isteksizce. "Garip bir şekilde, üçümüzün de onları kurtardığını düşünüyor."

Anastasia'nın bakış açısını tamamen anlayabiliyordum. İnsanlarda iyilik arama eğilimi vardı, tıpkı benim Olivia'm gibi.

Konuyu Sergei'den değiştirerek, en iyisinin Dimitry'nin sözlerini düşünmesine izin vermek olduğuna karar verdim. "Müstakbel kayınpederinle işler nasıl gidiyor?" Hafif alaycı bir tonda sordum.

Dimitry ve Manciatte'nin sonunda aile olacaklarını kim hayal edebilirdi ki? Manciatte on yıldır Dimitry'yi hapse attırmaya çalışıyordu ve şimdi aynı masada oturup yemek yiyorlardı.

"Güzel." Dimitry'nin sesi hırçındı. Bütün bunlarla ne yapacağından hâlâ emin değildi. "Babası ve büyükbabası burada."

"Ona ikinizin bu sabah balığa çıktığınızı söyle," diye takıldı Anastasia'nın sesi arka planda. "Ve ikiniz de canlı döndünüz."

"Milaya," diye inledi arkadaşım ama sesinde şefkat vardı. Anastasya onun başına gelen en iyi şeydi.

"Hadi, madem bilgi vermiyorsun, bırak onunla ben konuşayım." Karışık, boğuk bir ses ve ardından Anastasia'nın kıkırdamasını duydum. Ne yaptıklarını gerçekten bilmek istemiyordum.

Dimitry'nin "Uslu durmazsan seni daha sonra bağlarım" tehdidini duydum.

"Şimdi neden uslu durayım ki, aptal?" Anastasya karşılık verdi ve boğuk bir inilti çıktığına yemin ettim. "Çabucak halledeceğim," sesi nefes nefese çıkmıştı.

Anastasia beni selamlarken sesini temizleyerek, "Merhaba Nikolai," dedi.

"Anastasia," diye selamladım onu. "Görüyorum ki kardeşime iyi bakıyorsun."

"Ummm, evet." Tekrar boğazını temizledi. "Olivia'ya iyi bakıyor musun?"

Ah, dayanamadı, sessizce kıkırdadım. Anastasia'yı sevmemin bir nedeni vardı. Kimseyle dışı dışı mücadele etmekten çekinmezdi.

"İyileşmen nasıl gidiyor?" Onun yerine ben sordum.

"Güzel, sanırım bir ya da iki hafta sonra normale döneceğim."

"Mükemmel. Erkeklerle dolu bir evde yaşamak nasıl bir duygu?" Ona takıldım. Büyükbabası, babası ve güvenlik görevlileriyle birlikte evdeki tek kadın oydu.

"Tanrıya şükür Natasha ziyarete geliyor," diye nefes verdi. "Olivia ve Scarlett'i özlüyorum. Ama umarım

Malcome ve Vlad'la olan bu iş yakında geride kalacak." Ona daha fazla katılamazdım. "Onu güvende tut, tamam mı?"

"Yapacağım," diye söz verdim.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu ve sorusunu duyduğumda şaşırmadım. Olivia'nın ona ne söylediğini bilmek istiyordum çünkü henüz iki kardeşimle de bir şey paylaşmamıştım. Onu tamamen kendime saklamak istiyordum.

"Anastasya," diye inledi Dimitri arka planda. "Bırak ikisi de olsun."

"Ne? Bu basit bir soru," diye savundu ve ben de güldüm. "Belki çifte düğün yapabiliriz." Bu ikisi zaten yaşlı bir evli çift gibi davranıyordu.

"Dimitry'ye herhangi bir değişiklik olursa sizinle temasa geçeceğimi söyleyin. Başını daha fazla belaya sokma, Anja." "Hoşça kal Nikolai," diye beni selamladı ve gülümsediğini görebiliyordum. "Bu gece çok geç kalma Olivia'ya bakıyorum."

Başımı salladım ve aramayı sonlandırdım. Hayat kesinlikle gizemli bir şekilde işliyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

I Yatağında Tasha'nın yanına uzandım ve bayıldığını fark ettiğimde ancak iki sayfa okumuştum. Onu dünyaya ölü gibi yayılmış görünce gülümsedim. Küçük bedenini battaniyeyle örttüm, alnına bir öpücük kondurdum ve sessizce odasından çıktım.

Nikolai masaldan önce bizimle biraz vakit geçirdi ama sonra başka bir telefon geldi ve bizi yalnız bıraktı. Tasha'nın odasından çıktıktan sonra aşağıya mı yoksa yukarıya mı çıksam diye düşündüm. Zaten duş almıştım ve uzun ipeksi bir gecelik giymiştim. Gece kıyafetlerim için kim alışveriş yaptıysa geceliklere tamamen inanıyordu ve güvenlik görevlileri varken evde sadece bunu giyerek dolaşmak istemiyordum.

Bardak şingirtisini duyunca parmaklığın üzerinden eğildim ve Nikolai'yi küçük mini bar alanında kendine bir içki hazırlarken buldum. Üstü çıplaktı ve üzerinde sadece pijama altı vardı. Yalnız olduğu için ona katılmaya karar verdim. Etrafta nöbetçi olmadığından emin olmak için yalınayak merdivenlerden indim.

"Tüm muhafızlar dışarıda." Nikolai'nin sesiyle başımı ona doğru çevirdim. Arkası hâlâ bana dönük olduğu için beni duyduğunu ya da gördüğünü fark etmemiştim.

"Beni nasıl gördün?"

"Seni hissetmek için görmeme gerek yok, Malysh." Yumuşak bir sesle konuştu ve arkasını döndü. Yavaşça ona yaklaşırken gözleri beni hiç bırakmadı. Garip bir şekilde gergin ve yorgun görünüyordu.

"İyi misin?" Duvara yaslanırken onu gözlemledim ve bana içkisini uzattı. "Evet. Biraz burbon ister misin?"

Teklif edilen bardağı kabul ettim ve bir yudum aldım. İçki pürüzsüzdü, boğazımdan aşağı inerken zengindi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım bardağı geri verirken.

"Kendi bardağını ister misin?" diye sordu. Üzerinden gerginlik yayılıyordu. İnkâr edercesine başımı salladım.

"Nikolai," sesim bir fısıltı gibiydi. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?" Bourbonundan bir yudum aldı ve bardağı tezgâhın üzerine koydu.

"Hayır, hiçbir şey olmadı." Eli, bana sonsuza dek onu hatırlatacak bir hareketle enseme dolandı ve beni sert bir öpücüğün içine çekti. Dudaklarında ve dilinde alkol tadı aldım. Durduğunda, ikimiz de kendimizi ağır ağır nefes alırken bulduk, gözlerimiz kilitlenmişti. Bana bütün gün boyunca hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi ama bir şey olduğu kesindi.

Ona inanmadığımı fark etmiş olmalı ki konuşmaya başladı. "Malcome'ı yakalamayı başardık. Tüm yasadışı bağlantıları ve satışları ortaya çıktı, hesapları donduruldu ama federaller onu tutuklamadan

önce ülkeden kaçtı."

"Oh." Vücuduma yayılan bir rahatlama vardı. Onun gücü olmadan evliliğe zorlayamaz ya da annemi perişan edemezdi.

Nikolai'nin, Malcome'ın parmaklarının arasından kayıp gitmesinden duyduğu hayal kırıklığını tahmin edebiliyordum. Tahmin etmem gerekirse, Nikolai muhtemelen hiç başarısız olmamıştı.

Kollarımı ona doladım. "Onu yakalayacaklar. Ondan en çok değer verdiği şeyi aldın. Para ve güç."

"Hayır, Olivia," diye dişlerini sıktı. "O en çok sana değer verirdi."

"Yanılıyorsunuz. Parasını ve gücünü önemseydiği kadar hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi önemsemiyor."

O olmadan, Malcome bir hiçti. Kimsenin yüz vermediği hasta, yaşlı bir adam.

Bu muhtemelen babamın çaldığı hazine fonlarını geri ödemek için para alamayacağı anlamına geliyordu. Güzel, belki o da sonunda intikamını alırdı. Şimdiye kadar kendimi hiç intikamcı biri olarak görmemiştim.

"Sana ulaşmasına izin vermeyeceğim," Nikolay'ın sözleri ciddi bir sözdü.

Avucumu yanağına koyarak yumuşak bir sesle konuştum. "Biliyorum. Ve bunu yaptığın için teşekkür ederim. Eğer sen olmasaydın, korkarım ki geleceğim çok uzun olmayacaktı."

"Normal hayatına geri dönmek ister misin?" Sesi biraz kederliydi ve onun yanında olamayacağım düşüncesi kalbimi acıttı. "Güvenli olduğuna karar verdiğimizde."

"Benden kurtulmaya bu kadar hevesli misin?" Bunun yerine şaka yaptım ama aslında onu her gün görememekten korkuyordum. "Tabii ki hayır. Seni kitlemek ve sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum."

Bu sözleri duymak beni aptalca gülümsetti.

"O zaman beni kitle ve sonsuza dek sakla," diyerek ona doğru eğildim ve kutsal kalp dövmesini öptüm. "Emin misin Olivia? Çünkü bize boşuna Rus Günahkârları demiyorlar."

Onunla göz göze gelmek için başımı kaldırdım. "Sana daha önce de söyledim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Gerçek buydu. Benim için başka kimse yoktu. **O** vardı. "Ayrıca, bu gece bana tekil zevklerini gösterecektin."

"Gerçekten mi?" Günahkârca gülümsedi ve külotum anında sırlıslıkla oldu. "Evet, gerçekten."

"Seni korkutmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Malcome'la geçirdiğim son birkaç yıl görünür ve görünmez yaralar bırakmış olsa da, bunların beni geride tutmasına izin vermeyecektim. Kendim için güçlü olmak istiyordum. Nikolai'nin sevdiği şeyleri deneyimlemek istiyordum. Nikolai ile her şeyi keşfetmek istiyordum.

Elini tuttum. "Yukarı çıkalım mı?"

Gözleri derin, koyu maviye döndü; içlerindeki arzu en iyi adrenalindi.

Evin içinde yürüdük ve beynimde Nikolai dışında hiçbir şey kayıtlı değildi. Yatak odasına girer girmez kilidi çevirdi. Nabzım anında hızlandı ve sertçe yutkundum.

"Kapıyı kitlememize katılıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Tanrım, sadece sesini duymak bile aklımı kaçırmama yetebilirdi.

Başımı sallayarak gözlerine odaklandım, düzensiz nabzım yavaşça geri çekiliyordu.

"Hatırlaman gereken iki şey var," sesi derin ve sarhoş ediciydi. "Birincisi, şu anda Kontrol." Biraz emin olmasam da başımı salladım. "İkinci olarak, güvenli bir kelime seçmeliyiz." Benden titrek bir kahkaha kaçtı. "*Ellie Ton* filmindeki gibi mi?"

"O filmdeki güvenli kelime neydi?"

Geçmişini düşünmeye çalıştım. "Sanırım kırmızı ya da sarıydı. Onun gibi bir şeydi."

"Tamam. Bunu yapmayacağız." Beni yavaşça büyük boy yatağa doğru götürdü. Sıcak dudakları boynumu ısırды ve ben de daha iyi erişebilmesi için başımı eğdim. Onun verdiği hissin tadını çıkardım ve

Gözler.

"Bana en sevdiğin meyveyi söyle," diye derin bir sesle sordu.

Sorusu hakkında düşünmek zorundaydım, beni öptüğünde beynimi o kadar kolay karıştırmıştı ki. "Nar," sesim boğuk çıkmıştı.

Geceliğimi başımın üzerinden çekti ve beni sadece külotla ayakta bıraktı.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldandı, eli göğsümü nazikçe kavradı. Başını eğerek bir meme ucunu ağzına alırken, iri eliyle diğer göğsümü okşadı.

Parmaklarım omuzlarını kavradı, sanki son kayamış gibi ona tutundum. Karanlık odadaki tek ses benim inlemelerim ve ikimizin de ağır nefes alış verişleriydi.

"Nar bizim güvenli kelimemiz olacak," diye inledi. "Tamam mı?" Ağırlaşmış göz kapaklarımın arasından onu izledim.

"Tamam."

"Yatağa uzan," diye mırıldandı kulağıma. Komutu uyguladım, sırtüstü uzandım ve şaşkınlıkla o da beni takip etti, güçlü vücudu benimkinin üzerinde geziniyordu. "Güzel. Şimdi ellerini başının üzerine kaldır Olivia."

Bu komutu boynumu nazikçe ısırarak takip etti ve vücudumda zevk sarsıntıları yarattı. Ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve onları ipeksi bir kumaşla bağladı. Bağlı ellerime baktım ve kalbim yeniden çarpmaya başladı.

Bağlanmaktan hoşlanmıyordum. Bağlandığım son deneyimime dair görüntüleri kafamdan uzaklaştırmak için çok uğraştım.

"Gözlerini benden ayırma Olivia," Nikolai'nin sesi başımı tekrar yüzüne çevirmemi sağladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümü acıtıyordu. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Panik içimde kabardı, nefesim düzensizleşti. "Güvenli kelime nedir?"

Zihnim karardı, korku beni tüketti. Bu odada yeterince oksijen yoktu. Başımın üstünde birbirine bağlı bileklerimi ipe doğru salladım. Her sarsıntıda nefesim daha da ağırlaşıyordu.

Gözlerimin önünde siyah noktalar belirmeye başladı.

Nikolai, "Nefes al," diye emretti ama beynimdeki bulanıklık yüzünden bunu zar zor fark ettim. Sert ama yumuşak bir sesle tekrarladı. "Nefes al. Şimdi!"

Farkında olmadan, büyük bir nefes alarak itaat ettim.

"Şimdi nefes ver." Emri yerine getirdim, nefesim yavaşça ciğerlerimi terk etti. "Tekrar yap," diye emretti.

Tekrarladım ve yavaş yavaş sis dağılmaya başladı.

"Bana güvenli kelimeyi söyle, Olivia." Sesi bir mırıltı gibiydi.

Gözlerimiz kilitlendi, sert bakışları beni sakinleştirdi. Yüzündeki yara izi, yumuşak ve okşayıcı sesiyle taban tabana zıttı.

"Nar," diye yanıtladım sonunda titrek bir gülümsemeyle, sesim hafifçe titriyordu. "İyi iş," diye övdü. "Bunu unutmayacaksın."

Her hareketini izlerken başımı onaylarcasına salladım. Tanrım, umarım bunu unutmam. Kalbim bu kadar hızlı atarken, adrenalin ve panik damarlarımda dolaşırken düşünmek zordu.

Cebinden bir şey çıkardı, loş ışık altında görmek zordu. Yavaşça vücudumun üzerinde gezinerek tenime öpücükler kondurdu. Her öpücük yakıyor, baldırlarımdan dizlerime, kalçalarımdan karnıma kadar cızırtılı bir iz yaratıyordu. Vücudunun benimkine değdiği her yer sürtünme yaratıyordu. Meme uçlarımda üzerinde biraz daha oyalandı, dişlerinin arasına alarak vücudumun yataktan kalkmasına neden oldu. Çok hızlı durdu.

"Hazır mısın?" Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri herhangi bir işaret arıyordu.

"Evet." Öyle olup olmadığımın emin değildim ama bir deneyecektim.

Siyah bir kravat getirdi ve gözlerimin üzerine koydu. İpek görüşümü engelledi ve bir an için yönümü şaşırdığımı hissettim. Kravatı başımın arkasından bağladı ve onu göremesem de diğer tüm duyularımı kullanarak her hareketini hissettim. Aldığı her nefeste çıkardığı ses, bedenlerimizin altındaki çarşafların karışması, vücudunun benimkine hafifçe dokunması; hepsi on kat artmıştı.

Bir sonraki adımını nefesimi tutarak bekledim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı usulca, sıcak nefesi kulağımdaydı. Dudakları dudaklarıma yapıştı, dillerimiz birbirine karıştı, hafif bir burbon tadı beni rahatsız etti. Vücudu benimkini örttü, sıcaklığı içime sızarak arzumu ateşledi.

Parmakları uyluğumun iç kısmına, göbeğime yakın bir yere hafifçe dokundu. Keskin bir nefes alışla vücudum daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun dokunuşuna doğru eğildi. Bu elektriksel bir histi... erotik. Ona daha yakın olmak istiyordum.

"Malysh'im açgözlüdür," diye kıkırdadı, sesi derindi. Yatak onun ağırlığıyla kayd, yatak odasının en uzak köşesinden hafif bir itiş kakış sesi geldi. Başımı çevirerek sesi takip ettim. Ne yapıyordu acaba?

Ona ihtiyacım vardı, tüm vücudum onun için yanıyordu. Şimdi bir şeyler aramanın zamanı değildi. "Nereye gidiyorsun?" Nefes nefese bir sesle sordum. Ama bunu söyler söylemez adım sesleri duydum. Yaklaşıyorum.

"Hazır mısın?" Nikolai'nin sesi pürüzsüzdü, tıpkı pahalı ve pürüzsüz bir viski gibi. Sarhoş olmaya başlamıştım.

"Evet."

Sözcük dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bir kumaşın en hafif dokunuşu göğsüme değdi. Bu his daha da güçlendi ve beklentinin en tatlı ürpertisi bedenimden geçti. Görüşüm olmadan, diğer tüm duyularım arttı.

Ağzı köprücük kemiğimden aşağıya, göğsüme doğru ilerledi ve sol meme ucumun üzerine kapandı. Isırdı ve hemen ardından acıyı hafifletmek için emmeye başladı. İçimdeki ateş patladı ve

Amım beklentiyle sıkıştı, sıcak arzu damarlarımda patladı. Dikkatini diğer göğsüme çevirdi ve ben yüksek sesle inledim, uyluklarımda arasında ıslaklık birikti.

Onu o kadar çok arzuluyorum ki, canım yanıyor.

Sırtımı yataktan kaldırarak ona daha fazlasına ihtiyacım olduğunu göstermeye çalıştım. "Söyle bana," diye emretti. "Bana ne istediğini söyle."

Parmak uçlarımda altında tenini hissetmek istiyordum; onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Ellerimi ona uzanmak için çektim, bağlı olduklarını unutmuştum.

"Ne-" Kendimi kestim ve bağlı olduğumu hatırladığım anda arzum yavaş yavaş sönmeye, dağılmaya başladı.

"Bana ne istediğini söyle, Olivia. Ağzımı amının üzerinde ister misin?" Sert sesi dikkatimi tekrar bu adam için duyduğum arzuya çekti. "Söyle bana, ben de sana vereyim."

"Evet," diye kalbim göğsümde gümbürdedi, sesim soluksuzdu. "Lütfen. Seni istiyorum."

Vücudumdan aşağı doğru inerek bacaklarımı iyice açtı ve ağzı cinsel organımı kapladığı anda boğazımdan alışılmadık bir ses yükseldi. Beni yutarken ağzı amımın üzerinde çok fazlaydı ve yeterli değildi.

"Aman Tanrım."

Ağzı acımasızdı, bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. İnanılmazdı. İki parmağını içime soktu ve ben haykırırken kalçalarım sarsıldı. Ağzıyla acımasızdı, sanki ben onun son su damlasıymışım gibi, vücudum doruğun eşiğine gelene kadar durmayı reddediyordu.

"Nikolai, lütfen. Sana içimde ihtiyacım var," diye yalvardım. Onu göremiyordum, ona ulaşamıyordum ama

Vücutum onu daha önce hiç hissetmediği kadar çok hissetti.

Bacaklarımı kaldırdı ve beni ters çevirdi. Güçlü elleri kalçalarımı kavradı ve dizlerimi yatağa dayayarak kıcıımı yukarı kaldırdı.

"Hazır mısın?" Sesi derin, seksi ve ölçülüydü, kendini açıklığımda hizalarken. Sert ve ateşli hissediyordu, onu içimde hissetme hevesim beni cesur yapıyordu. Kıcıımı geriye doğru ittim, onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

"Aşkım çok hevesli," diye mırıldandı derin derin, sonra tek bir hamlede içime girerek beni iyice gerdi.

"Siktir Olivia," diye homurdanırken dudaklarımdan bir zevk çılgılığı döküldü. "Daha fazla," diye talep ettim, ona doğru geri ittim.

Geri çekildi, sonra sertçe geri girdi, hiçbir şeyi geri tutmadı. Beni bir canavar gibi azdırıyordu ve her sert hamlesini seviyordum. Sırtım ve başım geriye doğru eğildi, ona daha derinden ihtiyaç duyuyordum. Amım onun sikinin etrafında sıkıştı ve kontrolünü kaybetti. Bana çılgınca çarptı. İçeri ve dışarı, daha sert ve daha hızlı sürdü, her sert itme ile beni kenara daha da yaklaştırdı. Hiç bu kadar sert, bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim.

"Ahhh," diye bağırdım orgazm beni zorla ele geçirirken. Vücutum en yoğun zevkle sarsıldı, tüm gerçeklik duygum kayboldu. Nikolai tekrar tekrar içime sertçe vurdu, iç kaslarım beni uçurumun kenarına kadar takip edip beni spermiyle doldurana kadar horozunun etrafında sıkılaştı.

Bu his o kadar yoğundu ki, hâlâ gözlerim bağlı olmasına rağmen görüşüm beyaz ışıklarla doldu.

"Siktir," diye homurdandı, üzerime düştü. Nefes alış verişleri sert ve kabaydı, benimkiyle eşleşiyordu.

"Sen

Tamam mı?"

Nefesim kesildiği için cevap veremiyordum ve bu onu telaşlandırmış olmalıydı. Hızla doğrulup ellerimi çözdü ve beni kollarının arasına alıp kucakladı.

"Olivia, konuş benimle." Sesi panik içinde bir komut gibiydi. Göz bağını kabaca çekip çıkardı.

Bedenim hâlâ uçuyordu. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü onun güzel mavi gözlerine odaklamaya çalıştım.

"Siktir," diye homurdandı. "Seni incittim mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu tekrar yapmalısınız," diye güçlükle söyleyebildim, sesim titrek ve soluk soluğaydı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bu az önce yaptığımız seksten bile daha iyiydi. Ki bu inanılmazdı.

"Anladın," diye mırıldandı hafif bir kıkırdamayla. "Şimdi dinlenmen gerek."

Başımı salladım. Haklıydı. Vücutum olabilecek en iyi şekilde ağrıyordu. Ona sarıldım ve gözlerim kapandığı anda uyku beni tatlı bir unutkanlığın içine çekti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

O Livia benim mükemmel eşimdi. Bana güvenmesi, kendini bana teslim etmesi. Çok heyecan vericiydi.

Beni kendime bir içki doldururken bulduğunda, kaybetme korkusu ve dehşeti içindeydim. onu. Her nasılsa, o benim için tüm dünya olmuştu. Daha önce hiç bu kadar yürek burkan bir korku hissetmemiştim. Malcome ya da Vlad'ın o pis ellerini kızıma uzatıp onu benden almalarından ölesiye korkuyordum. Bunu düşünmek bile öfkemi alevlendiriyordu. Malcome ve Vlad ölene kadar etrafta bir tehdit olacaktı. Buna izin veremezdim. Buna izin veremezdim.

Çarşaf lar yanımda kıpırdandı ve Olivia kendini bana daha da yakınlaşt ırırken gülümsedim. Bana kıyasla ufak tefekti, neredeyse narindi; kremsi, açık teni benimkiyle tam bir tezat oluşt uruyordu. Onu yatağ ımda görmek çok iyi hissett iriyordu. Hiçbir şey onun hayat ımda olması kadar iyi hissett iremezdi.

Gözlerini hiç açmadan göğsümü öptü ve kalbim genişledi. Bunu o istememişti ama kalbim ona aitti. Sonsuza kadar onun olacakt ı. Bunu yarın güneş in doğ acağı gerçeğ i kadar kesin olarak biliyordum.

Zihnim uyumak için çok gergindi, bunu biliyordum. Başucumdaki telefonu aldım ve mesajları kontrol etmeye başladım. Petersburg'daki evimde yemlerimizden haber almayı umuyordum ama her şey sakindi. Kimse mülke yaklaşmaya çalışmadı.

Herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını kontrol etmek için tüm mülklerim için güvenlik istatistiklerimi ve raporlarımı gözden geçirdim... herhangi bir şey. Hepsini tararken, neredeyse gözden kaçırıyordum. Neredeyse.

Eskiden aileme ait olan eski evin güvenlik kodu tetiklenmişti. Kız kardeşim ve benim dış ımda kimsenin bilmediğ i bir güvenlik kodu. O öldükten sonra bile kodu aynı tuttum. Ne mülkten kurtulmaya ne de kodu değ işt irmeye cesaretim vardı. Kız kardeşim bazen oraya ziyarete giderdi; ancak hiç kalmazdı. Ailemizden güzel anılar getirdiğ ini söylerdi. Öldüklerinde iki yaş ında olduğ um için onları zar zor hat ırlayabiliyordum. Teyzem ve eniş tem evi sattı ama ben ilk fırsatta geri aldım. Yasadı ş ı yollarla milyonlar kazanmanın yasal yollardan çok daha kolay olduğ u ortaya çıktı .

Eski bir ev olmasına rağmen, yine de oraya birinci sınıf güvenlik sistemleri ve kameralar yerleşt irdim. Genellikle kız kardeşim oraya gideceğ i zaman bana haber verirdi, ben de gelen uyarılarla uğ raş mazdım.

Hemen güvenlik sistemime girdim ve son yirmi dört saatin kamera geç miş ini açtım. Durana kadar saatlerce süren görüntülere göz attım. Buna inanamıyordum. Malcome Schmidt beş adamla birlikte ailemin evindeydi. Görünüş e göre korumalar.

Ne oluyor be? Nasıl? Gerçi cevabı biliyordum. Kız kardeşim ona vermişti.

Olivia'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kolayca kalktım. Huzur içinde uyuyordu ve kalbim bu dünyayı Malcome'dan kurtarmanın mutluluğuyla hızlandı. Olivia'yı daha güvende hissettirmek.

Sessizce bir kot pantolon alıp üzerime geçirdim ve Ilya, Andrey ve Oliver'a mesaj gönderirken aşağıya indim. Mutfığa vardığımda Ilya çoktan oradaydı. O adam da zar zor uyuyordu.

"Neler oluyor?" Doğrudan konuya girdi. Andrey de o anda ortaya çıktı. Oliver'ı ararken ikisine de "Mola verdik," dedim. İlk çalışta cevap verdi. "Ne var ne yok?"

Telefonumu hoparlöre aldım ve granit tezgâhın pürüzsüz servisinin üzerine bıraktım.

"Malcome ailemin eski evinde," diye tükürdüm. "Moskova'da."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Ilya, Andrey ve Oliver aynı anda sordular, seslerindeki şok belirgindi.

"Tüm güvenlik raporlarımı tarıyordum ve ailemin evine sadece kız kardeşimle benim bildiğimiz bir giriş kodu kullanıldığını fark ettim." Birkaç saniye sessiz kaldım. Kız kardeşimin bunu Malcome ile paylaştığı fikri midemi bulandırdı. "Güvenlik kayıtlarını kontrol ettim ve o benim çocukluğumun geçtiği lanet olası evde saklanıyor."

"Tanrım," dedi Oliver ve ardından birkaç küfür savurdu. "Bu kodu nereden bulmuş olabilir?"

"Kız kardeşim." Onu oraya götürmüş olması içimi yaktı. Ne halt ediyordu o?

Düşünüyor musun? Malcome onun da bana ait olduğunu biliyor muydu? Nadia'nın benimle olan bağlantısının farkında mıydı yoksa onu hiç arayıp sormayacak kadar az mı önemsiyordu? Hat sessiz kaldığında açıklamam gerektiğini biliyordum. Ilya ve Andrey ne olduğunu biliyorlardı, çünkü kardeşlerim ve o ikisi benimleydi. Ama Oliver bilmiyordu. "Malcome Schmidt onu taciz etti ve öldürdü. Ama yaptığı yanına kâr kaldı."

Ve bir dizi küfür daha. Olivia haklıydı, kardeşi ve ben gerginliğimizi küfür ederek azaltıyorduk.

"Lanet olası hasta pislik," dedi sonunda. "Ona çok uzun bir süre acı çektirmek istiyorum. Ama Öte yandan, Dünya'nın o pis piçten kurtulmasını istiyorum."

Daha fazla katılamazdım.

"Nerede olduğunu biliyoruz," diye ekledi Ilya. "Şimdi avantaj bizde. Ona saldıracamız." "Katılıyorum," diye onayladı Oliver. "Orada bana ihtiyacınız var mı?"

Yanımda kaç adam var?"

"Hayır, sen D.C.'de kal," dedim ona. Oliver'ın işlerin yasadışı tarafına bulaşmasını istemiyordum. O kurallara uymaya alışkındı ama işlerin yasal tarafındaydı. "Evin içinde beş adam saydım."

"Çocuk oyuncağı olmalı, ama asla bilemezsin," diye homurdandı telefonda. "Kahretsin, onu öldürmek istiyorum." Duygularını anlıyordum. "Hâlâ hayattayken onu dilimleyin ki bunu hissedebilsin."

Oliver da benim kadar kana susamıştı. Bunu bilmek güzeldi.

"Merak etme, ona acı vereceğim," diye söz verdim ona.

"Peki plan nedir?" Andrey sordu.

"Ilya, Moskova'daki adamlarına haber vermeden eve göz kulak olmalarını söyle," diye emrettim. "Sabah ilk iş özel uçakla oraya gideceğiz. Olivia ve Tasha için buradaki güvenliği iki katına çıkarın, sadece kesinlikle güvendiğimiz adamlarla."

Ilya başını salladı. "Hallediyorum."

"Oliver, buradaki tüm güvenliğe erişimin var. Biz yokken gözetle. Şimdi her şeyi ayarlayalım ve hepimiz biraz uyumalıyız. Aksi takdirde yarın bir işe yaramayacağız."

"Anladım." Anladığını biliyordum. "Piç babam bugün federaller tarafından yakalandı, yani o da bedelini ödeyecek. Bundan kurtulma şansı yoktu."

"Neler oluyor?" Olivia'nın yumuşak sesi başımızı kaldırmamıza neden oldu. Merdivenlerin başında duruyordu, ateş gibi uzun saçları beyaz geceliğine çarpıyordu. Tamamen zevk almış bir kadın gibi görünüyordu, yanakları hâlâ hafifçe kızarmıştı.

Oliver telefonda, "Kahretsin, bunun kız kardeşim olmadığını söyle bana," diye konuştu.

Merdivenlerden inerken bir kraliçe gibi görünüyordu ama gözlerinde tam olarak ayırt edemediğim bir şey vardı.

"Kahretsin evet, bu senin kız kardeşin," diye cevapladı kardeşini, gözleri benden hiç ayrılmadan.

"Şimdi, neler oluyor?"

Sessizlik uzadı, hiçbirimiz ona söylemek istemedik. Kahretsin, onu güvende tutmak ve tüm endişelerini gidermek istiyordum. Ona Malcome'ın bu ülkede olduğunu söylemek istemedim. Ona bu kadar yakın olduğunu bilmesini istemiyordum.

"Hepiniz birden konuşmayın," diye alaycı bir tavırla ekledi.

Oliver sonunda ikizine, "Malcome Rusya'da," diye cevap verdi.

Bir sessizlik daha. Olivia'nın yüzünde ne düşündüğüne dair bir işaret aradım ama bu sefer her şeyi çok iyi saklamıştı. Dünyanın gördüğü kadın buydu; yabancılara göstermeyi seçtiği yüz. Tüm duyguları ve yaraları gizliydi. Benden saklanmasını istemiyordum.

"Anlıyorum," dedi sonunda, garip bir şekilde sakindi. Bu benim ilk uyarım olmalıydı. "Ve sen bana söylemeyecektin. Değil mi?"

Dişlerimi sıktım. Neden ona daha fazla kâbus görmesine neden olacak bir şey söyleyecektim ki? Bunu ortadan kaldırırdım, sonra ona söylerdim ve her şey geçmişte kalırdı.

Gözleri Ilya'ya kaydı ve lanet olası adam onun bakışları altında rahatsız görünmediyse ne olaydı. Sonra bakışları bacak bacak üstüne atan Andrey'e kaydı. Biz adamları öldüresiye döverken adam metanetini koruyordu ama Olivia'nın bakışları altında bocalıyordu. Yine de gözleri bana döndüğünde bunu anlayabiliyordum. Ama pes etmedim. Onu tüm bunlardan korumaya çalışıyordum.

"Senin uyuyor olman gerekiyordu," diye karşılık verdi ağabeyi.

"Artık uyandım," diye cevap verdi kardeşine, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Planın nedir? Çünkü bir tane olduğunu biliyorum."

"Merak etme," dedim ve gözleri öfkeyle parladı.

"Bana ne için endişeleneceğimi söyleme Nikolai," diye tısladı. "O benim için burada, senin için değil." "Anladım," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Onunla ben ilgilenirim. Sana söyledim-"

"Hayır."

Tepkisi beklediğim gibi değildi. Korkmasını bekliyordum, öfkelenmesini değil. "Neye hayır?" "Hayır, onun peşinden gidemezsin," diye cevap verdi, yüzünde tedirginlik okunuyordu.

Ona neler oluyordu böyle? Burada oturup onun peşinden gelmesini bekleyemezdim. "Neden olmasın?" Ilya sordu.

"Malcome pek çok şey olabilir ama aptal değil ve dikkatsiz de değil. Onu bu kadar kolay bulmuş olman, senin onu bulmanı istediği anlamına geliyor," diye belirtti Olivia.

Çok kolay görünüyordu.

"Ya da belki de parasızlıktan çaresiz kalmıştır?" diye yanıtladı kardeşi.

"Parasız olduğunu nereden çıkardın?" Olivia karşılık verdi. "Federaller evindeki kasadan bütün altın külçelerini mi aldılar? Ya da yığınla nakit parayı? Çünkü birçok evinde para yığınları vardı ve hepsini görmediğime eminim."

"Ne altını lan?" Oliver tükürerek karşılık verdi ve tekrar küfretti.

Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Güven bana, seni bekliyor," diye uyardı. "Bu bir tuzak." "Etrafta öylece dolaşmasına izin veremeyiz," diye araya girdi Andrey.

Gözleri bana döndü ve bir sonraki söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Düşünüyordum da," diye başladı. Aklımda zerre kadar şüphe yoktu, bir sonraki sözleri beni uçuruma sürükleyecekti. Üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. "İzin ver ona gideyim ve-."

"Sikeyim hayır," diye bağırarak sözünü kestim.

"Ne oluyor Olivia?" diye bağırdı ağabeyi telefonda. "Bütün bunları sana elini sürebilsin diye yapmadık. Eğer ölmek istiyorsan, ölmenin daha kolay yolları var."

"İkiniz de kesin şunu," diye uyardı. "Şimdi dinleyin. Ve sözümü kesmeyin. Aksi takdirde planımı tek başıma uygulayacağım."

İşte bu hepimizi susturdu. Ne zaman bir plan yapacak zamanı oldu ki? Karşımda katlandıklarını geri vermeye hazır bir kadın duruyordu.

"Kahretsin, Olivia, korkutucu olabiliyorsun," diye mırıldandı Andrey nefesinin altında. Olivia derin bir nefes alarak onun yorumunu duymazdan geldi.

"Bu bir tuzak ve siz de bunu biliyorsunuz," diye güçlü bir sesle başladı. "Yani hepiniz oraya gidip kendinizi öldürtmek yerine, biz bir tuzak kurduk. Kendin söyledin, o benim peşimde. Öyleyse sahneyi benimle yem olarak kuralım. Üzerime bir takip cihazı yerleştirelim. Beni kaçırdığını düşünsün, hepimizi alt etti. Vlad denen adamla bağlantısını ve planlarını öğreniriz, sonra da siz gelirsiniz."

İyi bir plandı ama yem olarak onu kullanamazdı. Sadece bu bile planını kabul edilemez kılıyordu. "Aslında iyi bir plan," diye mırıldandı İlya. Andrey başını onaylarcasına salladı, hafifçe

Yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı.

"Evet, fena değil, yine de hoşuma gittiğinden emin değilim," dedi erkek kardeşinin sesi hoparlörden. *Kesinlikle hoşuma gitmiyor!*

"Hayatta olmaz," diyerek soğukkanlılığımı korudum ama içten içe, kendini yem olarak kullanmayı düşündüğü için ona öfkeliydim. İlya ve Andrey'e bana meydan okumaları için meydan okuyan bir bakış attım.

Olivia'nın Malcome'a yaklaşmasını istemiyordum. Onun kadınımın üzerindeki pis pençelerini düşündükçe kıpkırmızı oluyordum. O iç burkan çizimleri görmediler. Bunu yaşayamazdı.

"Nikolai, yapmalısın-" diye denedi.

"Hayır," diye homurdandım, bunu benden istemesine bile kızmıştım.

"Ona gidersen kendini öldürteceksin." Sesi titriyordu ve ben buna sebep olduğum için nefret ediyordum.

o.

"O zaman öyle olsun," diye homurdandım.

"Bu ne cüret? Burada oturup izlememi mi bekliyorsun?" Yine sinirlenmeye başlamıştı, sesi yükseliyor, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Siktir git! Beni zorlayamazsın."

"Malysh-" Onu yatıştırmaya çalıştım.

"Bana bebeklik yapma," diyerek bana karşılık verdi. "Seni öldürürse ne yapmamı bekliyorsun?"

Gözleri tüm erkeklere kaydı. "Herhangi birinize."

"Son otuz yılımı sokaklarda geçirdim; onunla başa çıkabilirim."

"Ve ben ondan dört yıl boyunca kurtuldum," diye bana meydan okudu, inatçılığı daha önce hiç görmediğim bir şeydi ama başından beri yüzeyde gizleniyordu.

İlya, Andrey ve Oliver sessizce beklediler ve bizim irade savaşımızı dinlediler.

Bana doğru geldi ve gömleğimi kavradı. "Nikolai, lütfen. Tasha'yı düşün."

Kahretsin; ona bir şey olursa, onsuz devam edemeyeceğimi görmedi mi? "Lütfen," diye yalvardı.

"Bir izleme cihazıyla, her zaman nerede olduğumu bilirsin ve

benim için gel. Neredeyse hiç risk almayacağım."

Bu, almak istemediğim bir riskti.

"Hayır."

"Neden olmasın?" Kahretsin, şimdi bana meydan okumasının zamanı değildi. "Bana tek bir neden söyle, neden olmasın?"

"Çünkü bu çok tehlikeli."

"Oh, hepsi bu mu?" Kahretsin, kimdi bu kadın? Belki de onu yukarı çıkarıp tokatlamalı ve sonra da aklını başına getirmeliydim. Ne yazık ki, bu görüntü hiç yardımcı olmadı. Şimdi sinirlenmişim ve kaya gibi sertleşmişim.

Sıkılmış dişlerimin arasından ona, "Olivia, bırak artık," dedim.

"Tamam, boş vereceğim," dedi ve ben daha rahat bir nefes alamadan devam etti, "Ama önce söyle bana, senin tuzağa balıklama atlama planın neden benimkinden daha iyi?"

"Kahretsin, sen hep bu kadar inatçı mıydın?" Andrey kuşkuyla sordu ve Olivia ona ters ters baktı.

"Evet, o hep böyleydi," diye cevap verdi Oliver bıkkınlıkla. "İki çocukla birlikte büyümeyi dene. İnatçı kızlar böyledir. Olivia boyun eğdiğinde Anastasia eğmezdi. Bir ileri bir geri giderlerdi."

Olivia bununla alay etti ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Anastasia ve ben seni bir daha görene kadar bekle. Bu sözlerle pişman olacaksın."

Herkes kıkırdadı ama ben bu işi kendi yöntemimle halletmeye kararlıyım... Olivia için en güvenli yolla. "Nikolai," diye başladı, elleri belimi sarıyordu ve vücudu vücuduma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

benim. "Açık fikirli olmaya çalışın. Düşmanlarınızın peşinden gidiyor olsaydınız ve elinizde bir muhbir olsaydı, karar vermeden önce alabileceğiniz tüm bilgileri alırdınız. Değil mi?"

Haklıydı; yapardım. Kafamı sakın tuttum ve duygularımdan arındım. Sorun şu ki, Olivia söz konusu olduğunda tüm soğukkanlılığım ve mantığım bir anda yok oluyordu. Karşımdaki bu kıvılcıklı kadın söz konusu olduğunda soğukkanlılığımı korumak zordu.

"Doğru," diye cevap verdim sonunda ona, her ne kadar katılmamayı tercih etsem de. Ama ben bir yalancı değildim ve ona yalan söylemeyecektim.

"O zaman tüm seçenekleri değerlendirmeliyiz," diye önerdi ve haklı olduğunu biliyordum. "Tüm seçenekleri tartışalım ki hepimiz bu durumdan canlı çıkabilelim."

Nefesini tuttu, gözlerimiz birbirine kilitlendi. Yüzünde endişe vardı ve gözleri tuttuğu yaşlarla parlıyordu. Bu kalbimi kanattı. Onun endişesine ve gözyaşlarına sebep olmak istemedim.

"Oliver ve İlya, evi gözetlemeye devam edin," diye talimat verdim onlara, gözlerini Malcome'ın yüzünden ayırmadan. "Şehrin güvenlik kameralarına girin ve Malcome hareket ederse onu takip edin. Her an gözümün üzerinde olmasını istiyorum."

Küçük bir rahatlama nefesi kaçtı ve dudaklarımı ona bastırmak istedim. Ona benim için asla endişelenmemesini söylemek istedim. Çünkü ben her zaman ona geri dönecektim.

"İlgileniyorum," diye onayladı Oliver.

İlya, "Moskova'daki adamlara da bölgeyi gözetlemeleri talimatını vereceğim," dedi.

"Güzel," diye cevap verdim, gözlerim bu kadını içine çekiyordu. O benim kalp atışım, her şeyim olmuştu. "Herkes sırayla izlesin. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Yarın çeşitli seçenekleri gözden geçireceğiz ve Olivia'nın bize kullanabileceğimiz neler söyleyebileceğine bakacağız."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı üçü de aynı fikirde.

"Yatmaya hazır mısın, Malysh?" Olivia'nın elleri etrafımda sıkılaştı, sıcaklığı ve yumuşaklığı

Soluduğum hava gibi ihtiyacım olan bir şeydi. "Evet," diye alçak sesle cevap verdi.

"Evet, az önce kız kardeşimin yatmaya hazır olduğunu duydum," diye karşılık verdi Oliver kuru bir ses tonuyla, "ve umarım kendi odasındadır... yalnız. Aksi takdirde bu görüntüler beni sonsuza dek yaralayacak."

Gözlerini devirirken dudakları hafifçe eğildi. "Oliver, eve döndüğümde kışını tekmelediğimi hayal edebilirsin."

Alay etti ama ona cevap verirken sesinde mizah vardı. "Evet, doğru. Önce seni ve Nik'i çözmemiz gerekecek."

Bu ima karşısında dudaklarım gülümsedi. Haklıydı, bana sahip olduğu sürece ona bağlı kalacaktım. Benim kitabımda, bu hayatımızın geri kalanı için olacaktı.

"İyi geceler kardeşim," dedikten sonra bakışlarını Andrey ve İlya'ya çevirdi. "Siz de uyuyacak mısınız? Hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

İkisi de başını salladı. Benden uzaklaşmamasına, kollarını bana dolmasına bayılmıştım. Ve adamlarımın iyiliğini önemsemesine de bayıldım. Hepimiz iyi geceler diledik ve sabah ilk iş buluşmak üzere sözleştik. Her birimiz kendi yolumuza gittik.

Bu sefer yatak odamıza girdiğimizde kapıyı kilitledi. Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da bana gülümsedi.

"Kilit tıkırdıyor," diye açıklıyor. "Sen odadan çıktığında beni uyandıran buydu. Benden gizlice kaçmadığından emin olmak istiyorum."

"Sana söz veriyorum; sana söylemeden gitmeyeceğim." Ve bunda ciddiydim. Birbirimize güvenmemiz benim için önemliydi.

Başını salladı. "Senin incinmeni istemiyorum. Ben..." kelimeleri aramaya çalıştı ve sanki vazgeçmiş gibi sonunda devam etti, "Sana aşık oluyorum Nikolai. Hem de çok. Ve senin incindiğini görmek istemiyorum."

O ana kadar bir kalbim varsa bile atmıyor olmalıydı çünkü hayatımda ilk kez onun sözlerini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sanki o organ şimdiye kadar saklıymış, sanki son otuz altı yıldır onu bekliyormuş gibi.

Onu poposundan yakaladım; ben onu kaldırırken bacakları belime dolandı. Onu duvara doğru bastırdım ve o da sıkıca tutundu.

"Siktir, Olivia," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Seni zaten seviyorum. Sen benim için tek kadınsın." Mavi gözleri şaşkınlıkla parladı ve sonra gözleri tekrar parladı.

"Ağlama Malysh," diye onu teselli ettim ve yüzümü yumuşak tenine yasladım. Kokusu benim için sakinlik ve adrenalinin bir araya gelmiş haliydi.

"Onlar mutluluk gözyaşları," diye fısıldadı alçak sesle ve dudakları yara izime değdi. Onu öptü, dudaklarıyla hafifçe izini sürdü. Herkes yara izimden uzak dururken o her zaman yara izime yönelirdi. "Seni çok seviyorum," sesi hissettiğim tüm duygularla titriyordu. "Ve seni kaybetmekten korkuyorum."

Dudaklarım onunkilere sertçe bastırdı ve hayatımda ilk kez tüm parçalarım bir araya geldi... onun için.

Başımı alnına yasladım, ikimiz de ağır nefes alıyorduk. "Beni kaybetmeyeceksin," diye yemin ettim ona. "Sonsuza kadar seninim."

"Ama-"

Parmağımı dudaklarının üzerine hafifçe bastırdım. "Ama bir şey yok. Yarın bir plan yaparız. Birlikte."

"Evet, birlikte," diye tekrarladı ve bu bizim ciddi bir sözümüz oldu. Her şeyi birlikte yapacaktık.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nikolai ayaklarımı yerden kesti, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Şiddetli koruyuculuğundan ailesine ve arkadaşlarına gösterdiği sadakate kadar onunla ilgili her şeyi sevdim. Benden farklı büyümüş olabilirdi ama benim sosyal çevremdeki çoğu insandan Daireler. daha onurluydu.

Onu sevdim. Her bir yarasını, her bir gülüşünü, tüm karanlığını. Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, aynı zamanda kendime bir itiraftı. *Ona fena halde aşık olmuştum.* Bana her şeyi onun gibi hissettirecek kimse olamazdı. Beni mutlu, sevilen, el üstünde tutulan ve her şeyden önemlisi güvende hissettirdi. Beni asla kendi bencil amaçları için kullanmazdı. Aksine, benim için kendini feda etmeyeceğinden emin olmalıyım. Çünkü lanet olsun, buradan canlı çıkmamızı ve bunun bizi nereye götüreceğini görmemizi istiyordum.

Bir süre mantıklı düşünmeyeceğini sandım. Malcome'ın peşinden hemen gidip onu ezme ihtiyacını tamamen anlayabiliyordum. Ama Malcome sinsiydi ve asla adil oynamazdı. Altıncı hissim, bizi beklemediğini düşünerek peşinden gitmekle hata yapacağımıza dair her türlü uyarı çanını gönderiyordu.

Nikolai için beklemek zordu ve onu suçlayamazdım. Malcome kız kardeşini, geriye kalan tek yakın ailesini öldürmüştü. Nikolai, sevdiği insanlara zarar vermek bir yana, ona karşı gelenlere bedel ödeten bir adamdı. Onda en çok sevdiğim şey de buydu. Saçmalık yoktu, sadece hayatını kurallarına göre yaşayan ama yine de onurlu bir adamdı. Kendisine ya da başkalarına zarar vermekle tehdit eden birini öldürmesi umurumda bile değildi. Beynimin mantıklı kısmı bunun göze göz bir dünya olmadığını söylüyordu, ama cehennem, belki de öyle olsaydı daha iyi olurdu. O dünyada babam ve Malcome gibi şerefsizler uzun zaman önce cezalarını çekmiş olurlardı.

İkimiz de yataktaydık, onun büyük vücudu benimkini kaşıklıyordu. Onun balonunun içinde olmak kendimi korunmuş hissettiriyordu. "Yorgun görünüyorsun," dedi Nikolai boynuma sokularak. "Hadi biraz uyuyalım."

Derin bir nefes alarak bedenimi rahatlamaya zorladım. Haklıydı, biraz dinlenmemiz gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç gün zor geçecekti ve muhtemelen tüm odaklanmamıza ve enerjimize ihtiyacımız olacaktı. Ama Malcome karanlık ve tehditkâr bir bulut gibi üzerimizde dolaşırken bile, sanki dünyam kendi kendine düzelmiş gibi hissediyordum. Onu sevmem tamamen bu adam sayesindeydi... tüm karanlığı, yaraları, sert ama koruyucu tavrı. Ben tamamen onun olmuştum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı bile. "Beni sevdiğin ve beni dinlediğin için."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Her zaman." Bu bir yemin, geri dönmeye niyetlendiğim bir sözdü. Her zaman için

Çok uzun zamandır ilk kez bir gelecek umuduyla uykuya daldım. Kendi mutlu ailem için kurduğum tüm o hayaller nihayet bir olasılık gibi görünüyordu.

İlya, Andrey, Nikolay ve ben Nikolay'ın ofisinde oturuyorduk. Nikolai'nin masasının üzerinde bir harita vardı ve ailesinin evinin şu anda adamları tarafından korunan her sokak köşesini işaretliyordu. Ayrıca Nikolai'nin eski ailesinin evindeki güvenlik kameralarına bağlı düz ekran bir televizyon da duvara monte edilmişti. Malcome'u ekranda görmek kafesteki bir canavarı izlemek gibiydi. İzleyicinin canavardan daha çok korkması dışında, o kafese düşersem canlı canlı parçalanacağımı biliyordum.

Sertçe yutkundum, düşüncelerimin izini durdurdum. Güvendeydik. Şu anda Malcome, Nikolai'nin adamları tarafından fark edilmeden hareket edemezdi. Asıl soru bunu bilip bilmediği idi.

Nikolai kuru bir sesle, "Seni yem olarak kullanmak söz konusu bile olamaz," diye karşılık verdi. Başlarken fikrimi bir kez daha sunmayı denedim, ama daha ağzımı açmadan Nikolai'nin bunu kapatacağını biliyordum. Aşırı korumacıydı. Onun sevdiğim yönü de buydu. Ona hâlâ güvende olacağımı anlatmaya çalıştım ve aramızda biraz mesafe olsa bile beni koruyacağından hiç şüphem yoktu. Buna izin vermezdi.

"Geldiği günden beri, saat gibi sabah sekizde evden çıkıyor," diye açıkladı İlya. Son beş gün boyunca evin ve yakındaki sokakların güvenlik kameralarını kontrol etti.

"Aynı gazete standına gider, bir gazete alır ve orada beş dakika durur. Sonra eve geri döner."

"Tuhaf görünüyor," diye söze karıştı Andrey.

"Muhafızlarından biri onu takip ediyor mu?"

Nikolay sordu. "Hayır, sadece o," diye yanıtladı

Andrey.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim ve üç adam da bana baktı. "Neden olmasın?"

İlya sordu.

"Çünkü Malcome dokunulmaz olduğu zamanlarda bile evden hiç yalnız çıkmazdı," diye yorum yaptım. Bu konuda hiçbir şey akla yatkın görünmüyordu ve Malcome'un alışkanlıklarıyla çelişiyordu. "Rutini konusunda çok kararlı," diye açıklamaya başladım. "Ama gecenin üçünde arabayla gezmeye çıkmaya karar verse bile, ki sadece bir gezintiden bahsediyoruz, yanında bir koruma getirdiğinden emin olurdu. Her zaman."

"Belki de yeterince muhafızı yoktur?" Andrey bir açıklama getirmeye çalıştı.

"Ama var," diye araya girdi Nikolay. "O evde onunla birlikte kalan en az beş kişi var. Peki neden şimdi bu alışkanlığını değiştiresin ki?"

"Dikkatleri üzerine çekmek istemiyor olabilir," diye beyin fırtınası yaptı İlya. "O artık aranan bir adam. Arkasında korumaları olsaydı, bu insanların onu daha çok fark etmesini sağlardı."

Hiçbiri bana mantıklı gelmedi. Bana öyle geliyordu ki Malcome Schmidt kendisini tehditkâr görünmemeye çalışıyordu. Bu başlı başına bir şakaydı. Ama asıl soru bunu neden yaptığıydı. Ve neden Rusya'ya gelsin?

Nikolay'ın düşünce tarzı benimkini yansıtıyordu: "Bu dünyanın herhangi bir köşesine, kimsenin ona göz ucuyla bile bakmayacağı bir yere kaybolabilirdi." "Neden Rusya'ya gelsin ki? Bu ülke yozlaşmış bir ülke, ama başka yöne de bakmıyor. Olsa olsa güvenliğini sağlamak için şantaj yaparlar."

Bakışlarım ekrana döndü. Ya buraya sadece benim için geldiyse? Böyle bir saplantıyı anlayamıyordum ama o zaman da bu adamla ilgili hiçbir şeyi anlayamıyordum.

"O Rus değil, değil mi?" diye sordum. Bu sorunun nereden geldiğinden bile emin değildim. Soyadı kulağa her şeyden çok Alman gibi geliyordu.

"Yanlış hatırlamıyorsam," diye yanıtladı Nikolay. "O bir göçmen. Ailesi ABD'ye girmeden önce ondan hiçbir iz yoktu ama tüm evrakları Polonyalı olduğunu gösteriyordu.

Gözlerim Nikolai'ye kaydı. "Polonyalı mı?" "Evet. Neden?"

"O zaman bu gerçek soyadı olamaz," diye cevap verdim Nikolai'ye. Schmidt'in sesi hiç de Polonyalı gibi gelmiyordu. "Değiştirmiş olabilir mi?"

Düşünüyormuş gibi başını öne eğdi. "Olabilir. Araştırmaktan zarar gelmez." Telefonuna hızlıca bir mesaj yazıp gönderdi, sonra başını kaldırarak açıkladı. "Kardeşine ve Sergei'ye araştırmaları için bir not gönderiyorum. Oliver ABD kayıtlarını kontrol edebilir ve Sergei'nin Polonya'da birkaç bağlantısı var."

Cevabı neredeyse anında geldi. "Tamam, ikisi de peşinde," diye onayladı. "Ilya ve Andrey. Siz ikiniz güvenliğin sıkı olduğundan emin olun. Tasha ve Olivia dışarıdayken gözünüz hep onların üzerinde olsun."

"Anladık," diye onayladı Ilya.

"Soyadının sahte olduğunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Nikolai. "Ama sonra amacım sadece onu alaşağı etmek olduğu için benim için gerçekten önemli değildi. Kökenini araştırmalıyım."

Sanırım itirafı beni şaşırtmadı. Tek amacı Malcome'a bunu ödetmekti, en nihayetinde de onu öldürmek. Nikolai'nin Malcome'ı öldürmeye niyetli olması beni hiç rahatsız etmedi. Adam işkence görmeyi ve öldürülmeyi hak ediyordu. Nikolai'nin kız kardeşini öldürdü ve kim bilir kaç kadına daha zarar verdi ya da muhtemelen öldürdü.

"İşte bu yüzden ben varım," diye gülümseyerek hayret ettim.

"Haklısın," diye karşılık verdi Nikolai, avucuyla popoma hafifçe vurdu ve sonra popomda kaldı.

Ilya ve Andrey hala burada oldukları ve buna şahit oldukları için anında kızardım.

"Gidip Tasha'yı kontrol etsem iyi olacak," diye mırıldandım, pancar gibi kızarmıştım. Nikolai'nin gözleri benim üzerimdeydi ve çokeğlendiğini görebiliyordum. Hatta çok fazla!

"Birlikte gidelim," diye önerdi. "Bekleyip Sergei ve Oliver'ın ne gibi bilgiler getireceğini göreceğiz."

Ilya ve Andrey bizden önce çıktılar. Nikolai ayağa kalktı ve kolunu belime doladı.

Sanırım henüz aslanın inine girmekten daha iyiydi. Yine de, her şey bittiğinde memnun olurdum.

Sonraki iki gün boyunca, gelen bilgiler doğrultusunda beklemede kaldık. Nikolai ve ben gecelerimizi çarşafaların arasında geçirirken, günlerimiz ya Malcome'ın geçmişini araştırmakla ya da onlara yararlı olabileceğini düşündüğüm bilgileri vermeye çalışmakla geçti. Eski rutinimizi sürdürmeye çalışarak Tasha ile zaman geçirdim. Ben resim yaparken o da sabahları Zoom üzerinden öğretmenleriyle derslerini yapıyordu.

Sadece birkaç gün olmuştu ama resim tamamlanmıştı. Başladığımda uzun sürmeyeceğini biliyordum. Her boş saniyemi mutlu bir şekilde tamamlamak için harcadım. Eleştirel bir gözle baktım ve itiraf etmeliyim ki, tüm çalışmalarım arasında açık ara en sevdiğim parçaydı. Belki ilhamımı kaybettiğimden beri yaptığım ilk çalışma olduğu için, belki de Nikolai'yi resmettiği için. Benim için fark etmezdi. Yaratılış

Bu resim çok tahrik ediciydi. Scarlett tonlarca müstehcen kitap okumuştı ve ben de sonunda çekiciliğini anlamıştım. O saçmalıkları okumanın beni etkilememesi dışında, bu resim kesinlikle etkiledi.

Elleri arkamdan beni sardı ve Nikolai'nin güçlü bedenine yaslandım. "Malysh," diye mırıldandı kulağıma doğru.

Yüzümü çevirerek yanağını gagaladım, yara izi dudaklarımın altında pürüzlüydü. "İçeri girdiğini duymadım." Sesim yumuşaktı, tıpkı bu adama olan kalbim gibi. Onu çok seviyordum.

"Resminde kıcıımı hayranlıkla seyrettiğin için beni duymamış olabilir misin?" İçimde bir kahkaha patladı. "Oldukça güzel bir kış," diye kıkırdadım.

"Benim kadını mı kadar güzel değil," diyerek kulak mememi dişledi.

"Gerçekten bayıldım." "Ne? Kıcıımı mı?" Haysiyetsizce sordum, onunla alay ediyordum.

"Aslında resmini kastetmiştim ama kıcıını da seviyorum." Tanrım, bu adam beni çok mutlu etti. Yüzümü ona döndüm ve kollarımı ensesine doladım.

"Ben de senin kıcıını seviyorum," diye mırıldandım usulca. "Ve bu senin resmin."

Ağzını açacak oldu ama ben hemen dudaklarımı onunkilere bastırdım. Parasını ödemem için beni tekrar ikna etmeye çalışacağını biliyordum. "Bu bir hediye," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Gözlerinde garip bir bakışla beni izledi. Beklemeye devam etti ve sonunda daha fazla dayanamadım. "Ne oldu Nikolai?"

"Bunu benim düğün hediyem yap," derin sesi yumuşaktı ve kelimeleri anlamama rağmen takip etmedim.

"Ne-" Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Tek dizinin üzerine çöktü. İki elimi de avuçlarının içine alarak, her birine birer öpücük kondurdu. "Evlen benimle, Olivia. Kalbim seninle başlıyor ve seninle bitiyor."

Şaşkınlık ve şok içinde ona baktım. Önümde diz çökmüş bu güzel adamı izlerken tüm düşüncelerim uçup gitmişti. O yanımda olduğu sürece dünyanın hiçbir önemi yoktu benim için.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. "Genç olduğumu biliyorum ve beklemek istiyorsan beklerim. Ama lanet olsun, istemiyorum. Sen benim her şeyimsin; soluduğum hava, atan kalbim. Sensiz ben bir hiçim."

Bu güçlü adam karşısında boğazım düğümlendi. Sertleşmiş yüzü ve bana tapan gözleri bedenime ve ruhuma sahipti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı ona dolayarak yüzümü göğsüne gömdüm.

"Sen her şeyimsin Nikolai," diye fısıldadım, sesim tüm duygularıma ihanet ediyordu. "Sen benim her şeyimsin."

Hafifçe çekti ve çenemi parmaklarının arasına aldı.

"O zaman evlen benimle, Malysh," diye tekrarladı, özür dilemeden talep ederek.

"Evet, evet," gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. "Evet! Bu dünya sensiz bir hiç." "Tanrı'ya şükür." Kollarını bana sıkıca doladı, neredeyse çok sıkıydı ama bu hoşuma gitti. Sıktım aynı sıkılıkta. Başını eğdi ve ağzımı sahiplenici bir öpücüğün içine hapsetti.

"Benimle ne zaman evlenmek istiyorsun?" diye inledi.

"Şimdi mi?" Onunla yarı alay ettim.

"Bu konuda tamamen iyiyim," diye sırttı. "Siktir, seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Ve ben de sevdim. Hayatım onunla tanıştığımda başladı.

Elini cebine attı. "Sana bir yüzük aldım," dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Yüzüğü sana evlenme teklif ederken vermeliydim ama sana mücevher almam konusunda ne hissettiğini biliyordum," derken sesi alaycıydı ve gözleri parlıyordu.

Kendimi bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissettim. O kadar mutluydum ki, patlayabilirdim. Yüzüğü bana takarken

Parmağım, kalbim gerçekten mutluluktan sızladı. Kelimeler boğazımda düğümlendi; safirlerin etrafını saran elmaslarla birlikte parıldamasını izledim. Safirler bana arzusunun yansıdığı gözlerini hatırlattı.

"Eğer isterseniz başka bir tane alabiliriz-"

Sözünü kestim. "Hayır, ben bunu seviyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Mükemmel, tıpkı senin gibi." "Safirler bana gözlerini hatırlatıyor," diye fısıldadı ağzıma karşı ve dudaklarım bir onunkine karşı gülümsedi.

"Komik, çünkü bana seninkileri hatırlattıklarını düşündüm." Gözlerinde şaşkınlık parladı. "Belki çocuklarımızın gözleri de babaları gibi mavi olur," diye takıldım.

"Ya da anneleri," diye homurdandı. "Bugün seninle evlenmek istiyorum."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etmeyin Bay Smirnov." Bu duygu inanılmazdı, hayat önümüze ne çıkarırsa çıkarsın onunla geleceğimiz parlaktı. "Ama orada sevdiğimiz insanlar olsun. Böylece şahitlerimiz olabilir. Ne dersiniz?" Onunla bugün evlenmeyi çok isterdim ama bunun hayatta bir kez yaşanacak bir olay olduğunu biliyordum. Eskiden korkumken, şimdi mutluluğum olacak.

"Tamam," diye isteksizce kabul etti. "Ama onlara kendilerini toparlamaları ve düğünümüze hazırlanmaları için bir ay veriyorum. O zaman beni hiçbir şey durduramaz."

Kıkırdadım. "Anlaştık, bir ay. Rusya'da mı yapalım yoksa Amerika'da mı?" "Sen nerede istersen. Her iki yerde de. Umurumda değil. Çok uzun bir ay olacak." Evet, müstakbel kocam hiç de sabırlı değildi.

"Yapmalı mıyım-" Acele edip etmediğimden emin olamayarak kendimi durdurdum.

"Ne yapmalısın?" diye devam etmem için beni teşvik etti. Bana sorularımı sormaktan asla endişe etmememi söylediği ilk gün aklıma geldi.

"Doğum kontrol iğnemi atlamalı mıyım? Birkaç hafta sonra olacak." Aceleye getirmiş olabileceğimi biliyordum. Birbirimizi sadece iki haftadır tanıyorduk ve Tasha doğmuştu. Çok fazla değişiklik vardı.

"Bunu yapar mısın?"

"Sadece sen istersen," dedim. "Yakın zamana kadar genç yaşta öleceğimden emindim ve çocuk sahibi olmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ama beklemek istiyorsan, benim için de sorun yok."

"Seni hamile bırakmak için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı. "Bir sürü çocuğumuz olmalı."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Peki, Tasha ve bir bebekle başlayalım. Sonra oradan devam ederiz." Avucumu yanağına bastırduğimde, onunla birlikte tüm dünyamın doğru olduğunu hissettim. Bu adama doyamıyordum.

Annemin Nikolai hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Annemle neredeyse iki haftadır konuşmamıştım. Oliver neredeyse her gün onu ziyarete gidiyordu ve yanında Hilda vardı.

"Nikolai," diye tereddütle başladım ve gözleri hemen bana çevrildi. "Annemi aramam güvenli mi? Numarası bende yok ama Oliver senin evinde bir sabit hat olduğunu söyledi."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, dokunuşu çok nazıktı. "Evet, benim telefonumdan ara."

"Ona söyleyen kişi ben olmak istiyorum," diye açıkladım. "Seni sevecektir. Başlangıçta çekinirse telaşlanma," diye uyardım onu.

"Açıklamak zorunda değilsin, Malysh."

"Teşekkür ederim." Nikolai açıklama yapmadan beni anladı. Annemin nelere katlandığını biliyordu ve onu seveceğini biliyordum. Sadece ona ısınması biraz zaman alabilirdi. Bana telefonunu uzattı ve alımdan öptü.

"Numarası Maryland sabit hattının altında," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa ofiste olacağım."

Telefon rehberinde Maryland sabit hattına kadar ilerledim ve arama düğmesine bastım. Telefon çaldı ve çaldı, annemin telefona cevap verip vermediğini merak ettim. Bizim evde telefona hiç cevap vermezdi.

Tam telefonu kapatmaya hazırlanırken biri telefonu

açtı. "Alo," dedim önce.

"Olivia?" Arayan annemdi. Kahretsin, kalbim yine sıkıştı.

"Evet, anne. Benim."

"Kaçırıldığını sanıyordum." Garipti çünkü annemin sesi neredeyse aklı başında geliyordu. Genelde artık neredeyse hiç konuşmazdı ve çoğu zaman kelimelerini ya da düşüncelerini kaybederdi.

"Güvende olabilmem için planlanmıştı," diye açıkladım. Nikolai'ye ne kadarının güvenli olduğunu sormadım ama Malcome ve babam ortalıkta olmadığı için güvenli olduğunu düşündüm. En azından öyle umuyordum.

"Çok sevindim, güzel bebeğim," diye yumuşak bir fısıltıyla seslendi. "Kardeşin endişelenmememi söyledi ama elimde değildi."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Hayır, hayır," diye hemen araya girdi. "Güvendesin ve önemli olan tek şey de bu. Bunu yaparak doğru olanı yaptın. Baban ve o aşağılık adam artık sana zarar veremez."

Sertçe yutkundum. Bu, annemin yıllardır duyduğumdan daha fazla konuşmasıydı. "Evet, güvendedeyim. Sana bir şey söylemek istiyorum ama seni üzmem istemiyorum."

"Devam et. Ben halledebilirim." Annem ne zaman bu kadar cesur oldu? Belki de ihtiyacı olan tek şey buydu, zalim ve boktan babamdan uzak durmak.

"Beni kurtaran adam," diye başladım, kelimelerim yavaşça çıkıyordu, "bana evlenme teklif etti ve onu gerçekten seviyorum. Bu yüzden onunla evleneceğim."

Ondan ne beklediğimden emin değildim. Kesinlikle heyecan ya da tebrik değil. Belki biraz panik, ama onun algısı değil.

"Kaldığım bu evin ve tüm bu güvenliğin sahibi aynı adam mı?" "Evet. Bu o.

Nikolai."

"Adının ne olduğunu merak ettim." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Onunla konuşabilir miyim?" "Tabii.

Şimdi ona gideceğim." Aceleyle ofisine gittim ve içeri girmeden hemen önce durdum. "Anne, Onu gerçekten seviyorum. Beni mutlu ediyor ve güvende tutuyor."

"Biliyorum tatlım," dedi ve annemin, babam onu mahvetmeden önceki kadının geri döndüğünü hissettim. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Tamam." Nikolai'nin ofisinin kapısını açtım ve gözleri benimle buluşmak için yükseldi. "Hey, annem seninle konuşmak istiyor," diye mırıldandım kıpır kıpır. "Eğer uygun bir zamansa."

"Evet, tabii ki." Ona uzattığım telefonu aldı. "Ben

Nikolai Smirnov."

Neden gergin olduğumdan emin değildim. Annem yaşadığım sürece hiçbir canlıya karşı sert olmamıştı. Sadece Nikolai ile konuşmak isteyeceğini beklemiyordum. Evlilik teklifinden şüphe etmesine neden olmasını istemiyordum.

Bu adam ne istediğini biliyor ve hiçbir şey onu caydıramaz, diye kendi kendime alay ettim. Evet, hiçbir şey ve hiç kimse onu evlenme teklifinden şüphe ettiremezdi. Muhtemelen onu düğünümüzü yapmaktan alıkoyabilecek tek kişi bendim ve bunu yapmam için hiçbir şans yoktu. Onu seviyordum ve sonsuza dek mutlu olmak istiyordum. Kahretsin, Nikolai Smirnov'la birlikte olacaktım.

"Evet, doğru." Nikolai anneme cevap verdi. "Bir ay içinde evlenmek istiyoruz." Kahretsin, annem ne diyordu. Merak beni öldürüyordu.

"Olivia bunu sevdikleriyle birlikte yapmak istiyor, bu yüzden sizin de bunun bir parçası olmanızı çok isteriz."

Nikolai'ye bakarak gergin bir şekilde dudağımı çiğnemeye başladım. Ama ondan tek bir düşünce ya da duygu bile anlayamıyordum.

"Elbette, benim için bir zevktir."

"Nikolai," diye sızlandım, bir ayağımdan diğerine gergin bir şekilde kayıyordum. "Neler oluyor?"

Gülümsedi ve gözlerindeki pırıltıyı görür görmez her şeyin yolunda olduğunu anladım. Elini uzattı. Tuttum ve beni kucağına çekti.

Nikolay'ın kucağına oturduğumda annemin yumuşak sesini duydum: "Kızımın mutlu olmasını ve ona bakacak iyi bir erkeği olmasını istiyorum." "Seni sevdiğini söylüyor ama sen onu seviyor musun?"

Yanaklarımın ısındığını hissettiğime yemin edebilirim. Kimdi bu kadın? Sesi anneme benziyordu ama hayatım boyunca onun bu kadar açık sözlü ve cesur olduğunu duymamıştım.

Nikolay hiç gecikmeden, "Tüm kalbimle," diye karşılık verdi.

"Güzel," diye yanıtladı annem. "Soyunu ya da ne iş yaptığını sormayacağım. Onu güvende tutkun ve beni de güvende tutkun, bu da senin hakkında her şeyden çok şey söylüyor." Tanrı'ya şükür, miras konusunu açmadı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. "Ayrıca," diye devam etti annem hafif alaycı bir tonda, "Olivia doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapma eğilimindedir. Ve eğer ona seninle evlenmemesini söyleseydim, yarın seni koridordan aşağı sürüklerdi."

Yüzümü alnıma çarptım. Bunu söylediğine inanamıyordum.

Nikolay anneme, "Eğer durum buysa, Bayan Fray," diye karşılık verdi, "lütfen yarın beni evlendirmesine karşı çıkabilir misiniz?"

Annem gerçekten güldü. Kulaklarıma inanamadım, o ses çoktan unutulmuştu. Son iki haftada ne olmuştu da böyle değişmişti?

"Senden hoşlanıyorum ve tek kızımın koridorda yürüdüğünü görmeyi çok isterim," diye karşılık verdi annem. "Bu yüzden itiraz etmeyeceğim, aksi takdirde sana yardım ederim. Ve lütfen bana anne, kayınvalide ya da Bridget de. Asla Bayan Fray demeyin."

"Nasıl istersen anne." Tanrım, onu daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim ama tüm kalbimi aldı. Dudaklarımı yanağına bastırdım ve dudağının yaralı tarafını ısırdım.

"Seni çok seviyorum," diye sessizce mırıldandım ve onun sırtışı en iyi cevap oldu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi annem ona. "Düğün için bir tarih ve yer belirler belirlemez lütfen bana haber ver. Erkenden orada olmak ve yeni oğlumu tanımak istiyorum. Tüm dualarım seninle."

"Elbette. Onayınız ve kabulünüz için teşekkür ederim."

Annem vedalaşmadan önce bir iki saniye daha konuştular, evlendiğim kişiden memnundu. Sanırım.

"Seninle konuşmak istemesini beklemiyordum." Hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Ya da bu kadar çok kelime söylemesini. Yıllardır en çok konuştuğu şeyin bu olduğunu söylesem bana inanır mısın?"

Boynuma sokuldu ve dudaklarını oraya bastırdı, vücuduma hoş bir ürperti gönderdi.

"Babandan uzaklaşmak onun için iyi oldu," diye mırıldandı boynuma karşı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Teşekkür ederim," diyerek alnımı ona yasladım. "Sadece beni kurtarmakla kalmadın, annemi de bana geri getirdin."

"Bana teşekkür etme," diye mırıldandı. "Sadece beni asla terk etme." "Asla," diye yemin ettim. Ona daha sıkı sarıldım.

"Seni kucağımda otururken becermek istiyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Sonra masamın üzerine eğilirsin."

"Oh, bu sesi sevdim," diye inledim, eli iç uyluğumda dolaşıyordu.

"Hey siz ikiniz." İlya kapıdan içeri girdi ve ben hızla Nikolay'ın kucağından fırladım.

"Kahretsin, İlya," diye bağırdı Nikolay. "Kapıyı çalamaz mısın?"

"Duydum," diye cevap verdi, tamamen sakindi. "Sadece beni duyamayacak kadar kadının hissetmekle meşguldün." Nikolai'ye "Sonra görüşürüz," diye mırıldandım, yanağına bir öpücük kondurdum ve oradan uzaklaştım. Bu bir gün için çok fazla utanç vericiydi.

Bir gün daha geçti. Öğleden sonrayı Tasha ile okul ödevlerini yaparak geçirdim ve hep birlikte akşam yemeği yedikten sonra erkenden yattı. Ne zaman erken yatsa Nikolai ve Andrey şaşkınlıkla başlarını sallıyorlardı. Görünüşe göre Tasha yatma saatinden nefret ediyordu ve bu durum ben ortaya çıktığımdan beri tamamen değişmişti.

Kendimi Nikolai, İlya ve Andrey ile birlikte ofiste otururken buldum. Onlar benim çetem olmaya başlamıştı. Bacaklarımı altına kıvrıp bir koltuğa oturarak yerimden değişimi izledim. Meğer Malcome gerçekten de Polonyalıymış ama annesi Rus kökenliymiş. Ailesi ABD'ye göç etmeden önce Rusya'da epey zaman geçirmiş.

Nikolay anne ve babasının köklerinin araştırılmasını emretti ve İlya'nın kendisine verdiği annesinin dosyasını okuyordu.

Nikolay, "Hayatta olmaz," diye mırıldanmaya devam etti.

"Üç kez kontrol ettim," diye yorum yaptı İlya. Onları bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu merak ettim. "Nasıl olur da-" Nikolai'nin yine küfredeceğinden emindim ama kendini durdurdu. İçten içe, ben

Gülümsedi. Daha önce Dimitry ile konuşurken dudaklarından küfürler dökülüyordu. Sonrasında, eğer dikkat etmezse Taş ve gelecekteki çocuklarımızın çok zengin bir kelime dağarcığına sahip olacakları konusunda onunla dalga geçtim.

Vereceği yanıtı düşünmek bile kalbimi ısıttı. Bunu söyledikten hemen sonra, iki eliyle beni sarıp vücuduna çekti ve kulağıma fısıldayarak konuşmasına dikkat edeceğini söyledi... benim, Tash ve gelecekteki çocuklarımız için. Birlikte geleceğimize sahip çıkmasına bayılmadım desem yalan olur.

"Ne oldu?" Yumuşak bir sesle sordum. Her ikisi de edindikleri bilgi karşısında oldukça kabadayı görünüyordu.

İkisinin de gözleri bana döndü. İkisinin de yüzünde hâlâ bir inançsızlık ifadesi vardı. "Malcome ve Vlad akraba. Ve ikisinin de Polonya mafyasıyla bağlantıları var."

Gözlerim şok içinde açıldı. Beklediğim şey bu değildi. "Nasıl?"

Nikolai, "Malcome'un annesi ile Vlad'ın annesi kuzenlermiş, birlikte büyümüşler," diye açıkladı. "Görünüşe göre Vlad'ı Polonyalılara bağlayan bir kadın var. Henüz adını bilmiyoruz."

"Yani Malcome'ın Rus uydularını almakla bağlantısı Vlad mıydı?" İnanamayarak sordum. Hem Nikolay hem de İlya hep bir ağızdan başlarını salladılar. Dünya gerçekten de küçüktü. "İkisi aynı yaşta mı? Çünkü ben Vlad'ı daha büyük hayal etmiştim sanırım."

"Vlad, Malcome'dan daha yaşlı," diye karşılık verdi Nikolay, sesi tiksinti dolu ve sertti. Vlad'ın ölümünü de acı verici hale getirecekti. "O fu-... onu elime geçirdiğimde cezasını çekecek."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve o da bunu yakaladı. Sert yüz hatları hemen yumuşadı ve daha önceki konuşmamızı düşündüğünü anladım. Ondan çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyordum. Çocuk sahibi olmak aklımın ucundan bile geçmezdi ama onunla her şeyi istiyordum ve onun da bana her şeyini vereceğini biliyordum. Bir kızın isteyebileceği tek şey buydu.

Malcome ve Vlad'la olan tüm bu olaylar geride kaldığında, tamamen onunla birlikteydim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

O Son üç günde Moskova saldırısı için doğru adamları işe aldık. Malcome'ın her zamanki korumaları yokmuş gibi görünse de risk almıyordum. Evi küle çevirmek benim için sorun olmazdı ama onun öldüğünü görmek istedim. I gözlerindeki ışığın söndüğünü görecekti.

İntikamın tadını neredeyse alabiliyordum ve çok tatlı olacaktı. Vlad'ın Malcome'la olan bağlantısının ortaya çıkması sürpriz oldu ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. O hain de cezasını çekecekti. Vlad söz konusu olduğunda gardımı düşürdüğüm için kendimi tekmeleyebilirdim. Dimitry de ben de ona karşı temkinliydik ama belli ki ikimiz de yasal tarafa geçmeye o kadar hevesliydik ki gardımızı fazla düşürdük. Bunu düzeltmeliyiz ki benim kadını ve onun kadını hayatlarının geri kalanının tadını çıkarabilsin, biz de onlarla birlikte.

Olivia'nın bu dünyada Vlad, Malcome ve babası olmadan özgürlüğünün tadını çıkarmasını izleyecektim. Bunu onun ve birlikte geleceğimiz için olabildiğince güvenli hale getirmek istiyordum. O geleceği şimdi her zamankinden daha çok istiyordum. O benim geleceğim, tüm varlığımdı. Onun sevgi sözcükleri benim en büyük hediyemdi. Beni seviyordu, yaralı ve sert Rus günahkârı. Bana hiç sahip olmadığım ailemi veriyordu.

Yaklaşık bir saat önce, tam da haberler başlarken yatağa gitti. Babası yine ana gündem maddelerinden biriydi. Sanırım bu konuda bir şey duymak istemedi, o yüzden izin aldı. Yüzünde üzüntü ya da pişmanlık olmadığını gördüğüme sevindim. Babası ailesine affedilemez bir zarar vermişti. Ölmeyi hak ediyordu ama onu hapiste görmeye razıydım.

Haber spikeri, babası ve onun ödemediği borç için zaten mahkûmiyet duygusuyla doluydu. Kanun onu çok uzun bir süre hapse atacaktı. Hapiste acı çekecekti. Olivia'yı bir daha asla incitemeyecekti. İçimdeki temel dürtü onu da yakalamak ve eski usullerle hesaplaşmaktı. Ama sistemin onun icabına bakmasına izin verecektim; eğer başarısız olurlarsa, onu takip edip işini bitireceğimden emin olacaktım. Olivia da haberlere çıkıyordu. Yüzü büyük bir şapka ve güneş gözlüğünün ardına gizlenmiş olan Olivia'nın fotoğrafı tüm ekranlarda patlıyordu. Görünüşe göre muhabirlerin ulaşabildiği tek fotoğraf buydu. Kaçırılmasının babası ve Malcome'ın yolsuzluğuyla bağlantılı olduğunu düşünüyorlardı. Sadece kısmen haklıydılar.

Oliver, Dimitry ve Sergei'yi aradım, sonra konferans görüşmesine bağlandım. Andrey ve Ilya da benimle birlikte odadaydı.

"Hepiniz orada mısınız?" diye sordum.

"Evet," dedi Dimitry'nin sesi.

"Buradayım," diye devam etti Sergei.

"Ben de buradayım," diye ekledi Oliver.

"Güzel," diye başladım. "Herkes seni zaten tanıyor Oliver, bu yüzden seni tanıştırmayacağım." "Her şey yolunda."

Doğrudan konuya girerek devam ettim. "Sergei, Malcome ve Vlad arasında bir bağlantı buldu.

Bu ikisi birbiriyle bağlantılı."

"Lanet olası piçler," diye öfkeyle tükürdü Dimitri. "Vlad'ı elime geçirdiğimde-"

"Ciddiyim Dimitri," dedi Anastasya'nın sesi arka plandan, onun niyetini yarıda keserek. "Sonunda yüksek tansiyon hastası olacaksın. Sakinleşmen gerek."

"Milaya," diye inledi ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Sana beni yatakta beklemeni söylemiştim."

"Evet, ben de çok iyi bir dinleyiciyimdir," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Şimdi kucağına oturmama izin ver çünkü kıpırdanarak kucağına oturmak zorunda kalırsam görüşmen yarıda kesilecek."

Oliver telefona, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Tanrım, siz ikiniz," diye kıkırdadım, geniş bir sırıtışla da olsa. "Bu ciddi bir çağrı."

Oliver onu kışkırtmaktan kendini alamadı. "Önce Olivia, şimdi de sen mi Anastasia? Kafamda bu görüntülere gerçekten ihtiyacım yok."

Anastasia hiç etkilenmeden usulca kıkırdadı. "Gerçekten mi Oliver? Kız kardeşin ve ben seni gördüğümüzde kıcını tekmeleyeceğiz. Ve sen Nikolai, Olivia'nın kucağında olmasından çok hoşlandığını duyduğum."

Andrey ve İlya hemen güldüler. "Olivia mı söyledi?" Ona sordum.

"Hayır," diye güldü Anja. "Ama sen az önce bunu doğruladın. Yine de tebrik etmek gerektiğini duyduğum."

Çifte düğün yapabilir miyiz?"

"Ne?" Dimitri ve Sergei hep bir ağızdan sordular, seslerinde şok vardı. Kahretsin, kardeşlerime henüz nişanlandığımızı söylemedim. Bunu biraz daha kendime saklamaya çalışıyordum. Malcome elenene kadar haberi paylaşmak istemedim.

"Sen de mi evleniyorsun?" Sergei kuşkuyla sordu.

"Evet, Olivia ve ben evleniyoruz," dedim ikisine de. "Bu görüşmenin amacına dönecek olursak. Malcome ve Vlad akraba ve bu iş başından beri planlanmış olmalı. Planlarındaki tek pürüz üçümüz. Manciatte'nin Anastasia'yı kurtarmak için Dimitry'yi arayacağını hiç tahmin etmemişlerdi."

"Gördün mü, haklıymışım," dedi Anastasya alçak sesle ve ses tonundan Dimitri'yle konuştuğunu anladım. Kardeşimle konuşurken sesi her zaman yumuşardı. Tıpkı Olivia'nın benimle konuşurken yaptığı gibi. "Sergei bir tür pozitif zincirleme reaksiyon başlattı."

Dimitry bir şeyler homurdandı.

"Bu artık bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor, Anja?" Sergei sordu. Sesi her zamanki neşeli haline benzemiyordu.

Dimitri onun adına, "Hayır, öyle değil," diye cevap verdi.

"Benim adıma cevap verme," diye azarladı onu. "Bu, Sergei, sana karşı daha yumuşak olduğum anlamına geliyor. Ve sana vereceğim ceza başlangıçta planladığım kadar sert olmayacak."

"Bunu öğrendiğimi iyi oldu," diye yanıtladı Sergei. Onun nesi vardı böyle? Hepsinin mi?

"İşe geri dönmek için," diyerek herkesi bulutlarından uyandırdım. Çünkü lanet olsun, ben de kadınıma ulaşmak istiyordum. "İlya, Malcome'ın rutinini buldu. Her sabah tek başına bir gazete bayisine gidiyor. Ona o saatte saldırmalıyız."

"Neden gazete bayisine gidiyor?" Sergei sordu.

İlya söze karıştı. "Bir gazete alıyor ve satıcıya bir mesaj iletiyor. Vlad her gün öğlen o standı arayıp son durumu soruyor. Hattı dinleyebildik. Olivia'yı arıyorlar. Malcome karaborsada onun için büyük bir ödül koymuş ve onu teslim eden herkese ödeme yapacak."

ona."

Anastasia, "O lanet olası, hasta pislik," diye mırıldandı ve ben de ona daha fazla katılamazdım.

"Malcome neden korumaları olmadan dışarı çıkmaya bu kadar cesaret ediyor?" Dimitry'nin sorusu mantıklıydı ama bizim mantıklı bir cevabımız yoktu.

"Olivia da aynı soruyu sordu," diye cevap verdi Ilya. "Günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun korumalarını her zaman yanında taşıdığını söyledi, bu yüzden bu garip geldi."

Dimitri, "Bu bir tuzak olmalı," diye karşılık verdi.

"Katılıyorum," diye ekledi Sergei. "Böyle adamlar alışkanlıklarını bir gecede değiştirmezler."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye söze karıştı Oliver. "Ve o piç kurusu çok sinsi. O sapık piç yerine yanında bir yılan olmasını tercih edersin."

Belki de Malcome'ın içinde olduğu o evi havaya uçurmak en iyi sonuç olabilir, diye düşündüm.

"Oturup onu yakalamasını bekleyemeyiz," dedim onlara. "Ya harekete geçer ve saldırırız ya da o bu ülkedeki tüm haydutlar onun peşine düşecek."

Dimitri kuru bir sesle, "Sana katılmak zorundayım kardeşim," diye karşılık verdi. Yine de bundan pek memnun görünmüyordu. "Sergei, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu en küçük kardeşimize ve ben bunun ne olduğunu anladım. Bu Dimitri'nin beyaz bayrak çekme, ateşkes yapma yöntemi idi.

"Eğer hiçbir şey yapmazsak, Olivia'nın peşinden daha fazla adam gelecek. Kolay hedef oluruz," diye yorumladı Sergei. "Onun peşinden gidip işini bitirmek için daha iyi bir şansımız var."

"Yani hepimiz aynı fikirde miyiz?" Odaya bir göz attım ve iki adamımın da aynı fikirde olduğunu gördüm. "Oliver, senin düşünmen gereken bir askeri kariyerin var, bu yüzden güvenliğimizi izle ve gözümüz ol."

"Ama-" fikrimi değiştirmeye çalıştı ama değiştiremezdi.

"Aması yok. Kumarhaneye ilgilenin ve bizim gözümüz olun." O sessiz kalınca devam ettim.

"Sergei, Vlad'ın ve Polonyalılarla ne yaptığının izini kaybetmeni göze alamayız. Bu yüzden onu izlemeye devam et."

"Anlaşıldı."

"Bana Naryan-Mar'ı izlemeye devam etmemi söylemeyi aklından bile geçirme," dedi Dimitri'nin sesi sertti. "Misha ve adamlarım Anastasia ve ailesinin güvenliğini sağlayacak. Ben de seninle geliyorum ve fazladan adam getireceğim."

Dimitry bir şeye karar verdiğinde onu caydırmak mümkün değildi, bu yüzden zahmet etmedim bile. "Kulağa bir plan gibi geliyor," dedim ona. "Yani iki gün içinde saldıracağız. Anlaştık mı?"

Herkes aynı fikirdeydi ve görüşmeyi sonlandırdık. Bu işin geride kalması için sabırsızlanıyordum. Olivia ile evlenmek, kendi rutinimize girmek, her boş anımda onunla sevişmek, onunla bebek sahibi olmak, dünyayı gezmek istiyordum. Sadece onunla yaşlanmak istiyordum.

Sonunda üzerimde sadece boxer şortla yatağa girdiğimde Olivia elinde bir kitapla beni bekliyordu. Mükemmel bir günün sonunun resmiydi. Onu yatağında görmeyi çok seviyordum ve hayatımın geri kalanında da bunun tadını çıkaracaktım.

Bana gülümsedi, kitabını unutmuştu. Bakışları yavaşça vücudumda gezindi, mavi gözleri şehvetle parlıyordu. Dili alt dudağının üzerinde gezindi ve bu beni sertleştirmeye yetti.

"Beni mi bekliyorsun, Malyshe?" Ona eğlenerek sordum.

Gözleri yüzüme kaydı ve pembemsi bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi.

"Belki."

"Yatağında başka birinin olmasını mı umuyordun?" "Belki."

Gözleri yaramazca parılıyordu. Tanrım, bu kadını böyle seviyordum. Tüm engeller ortadan kalktı, sadece o ve ben. Şu lanet olası Malcome Schmidt ve Vlad ile bu tehdidi ortadan kaldırabilirsek

tamamen mutlu.

"Belki de seni dizime yatırmam gerekiyordu," diye homurdanmaktan kendimi alamadım, "ve benim kadını böyle fikirlere kapıldığında başına neler geldiğini sana göstermem gerekiyordu?"

Nefesi hafifçe kesildi ve gözleri arzuyla parladı.

"Bu harika bir fikir." Sesi neredeyse beni övüyor gibiydi, mavi gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Ne zaman yapmak istiyorsun?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu yüzüstü çevirdiğimde dolgun dudaklarından bir soluk çıktı. Bir çift dar şort ve ince bir atlet giymişti. Kıcının şeklinin tam görüş alanımda olması hoşuma gitmişti. Ama bu, amına erişimi biraz daha kısıtlıyordu. Yine de önemli değil, onları çıkaracaktım.

"Peki ya şimdi?" Ona sordum ve hafifçe poposuna vurdum. Ondan bir kıkırdama kaçtı ve elimin baskısı altında kıpırdandı. Diğer elim bacaklarında gezindi, teni sert ellerimin altında pürüzsüzdü. Kalçaları anında açıldı, iç uyluğuna yaklaştığımda poposu elime doğru itildi. Sanki beni daha yukarı çıkmaya, daha sert olmaya teşvik ediyordu. "Şimdi sana göstermemi ister misin?"

"Evet," sesi iniltiydi. Bu kadın her açıdan benim mükemmel eşimdi.

Parmağım şortunun ve külotunun altından kayarak onu sırlıslam buldu. Parmağımı kaygan amının içine kaydırđım ve başka bir inilti onu terk etti.

"Seni cezalandırmalı mıyım?" Kulağına karşı mırıldandım. "Yoksa seni parmağımın üzerine mi boşaltmalıyım?"

"İkisini de yapabilirsin," diye cevap verdi, sesi nefes nefese çıkıyordu. Kahretsin, o mükemmeldi ve sadece bana aitti.

Şortunu ve külotunu tek hamlede çıkarıp ince bacaklarından aşağı indirdim, yuvarlak poposu tam karşımdaydı. İçine dalma ihtiyacının beni ele geçirmesi uzun sürmeyecekti.

Boğuk bir ses tonuyla "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emrettim. Hemen itaat etti.

Evet, ceza başka bir zamanı beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda onunla oynamak için onun içinde olmaya çok hevesliydim.

Şaplak. Yüksek sesli bir inilti odada yankılandı ve kıcının yanağı hafifçe pembeleşti. O noktayı ovuşturdum ve poposunu dokunuşuma doğru itti. Suları bacağından aşağı damlıyordu ve bu şimdiye kadarki en erotik manzaraydı.

Boxerlarımdan kurtuldum, sikimi amına dayadım ve sertçe içine girdim. İkimizden de bir inilti yükseldi. Onun içinde olmak evimdi. O benim evimdi. İçine dalmaya başladım, kaygan amcığı her hamlemi karşılıyordu.

"Sen benimsin," diye inledim sahiplenici bir şekilde.

"Evet. Oh Tanrım," diye nefes nefese kaldı. Sertçe, içeri ve dışarı itmeye devam ettim. "Söyle bana," diye hırladım derinden. Bu cennetti ve sadece onunla.

"Seni seviyorum. Ben seninim," yüksek sesli inlemeleri odayı dolduruyordu, kulaklarım için en iyi müzikti.

Sıcak, ıslak amcığı sikimin etrafında kenetlenmişti ve bu muhteşemdi. Elim klitorisini parmaklamak için uzanırken, ben de onun sıcak ve dar amına girmeye devam ettim. Çok sert, çok talepkârdım; ikimiz de homurdanıyorduk. Bu kadına asla doyamayacaktım. Söz konusu Olivia olduğunda, açgözlü bir günahkârdım.

İçine girdim, onu kendime ait olarak işaretlerken ağzım boynuna düştü. Kimyamız vücudumda yanan bir orman yangını gibi hissediliyordu. Orgazmı onu parçaladı ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına götürdü, bizi parçalara ayırdı ve sonra tekrar bir araya getirdi.

Vücudu zevkten titriyor, her damlamı içine alıyordu. Başım boynunun kıvrımlarındaydı, kokusu ve ateşli saçları duyularımı mümkün olan en iyi şekilde bastıran bir perdeydi. Yumuşak tenini ısırđım, başı bana uyum sağladı.

"Siktir," diye inledim kulağına, vücudum onun üzerinde titriyordu. "Ben de seni seviyorum, Malysh," diye mırıldandım.

kulağına.

Yüzünü tekrar bana doğru çevirdi, ağzı benimkini arıyordu. Daha önce ruhumu böylesine sarsan duygular yaşamamıştım. Yoğun ve şefkatliydi; bana her şeyini verdi ve ben daha fazlasını istedim.

Sonunda uyumaya gittiğimizde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Düzenli olarak fazla uykuya ihtiyacım yoktu ama zihnimin zinde olmasını istiyordum. Olivia bana sarıldı ve zihnim rahatladı. Onun o farklı kokusu beni sakinleştirdi ve gözlerimi kapatıp uykunun beni yutmasına izin verdim.

Vızıltı sesiyle uyandım. Hemen uyandım, telefona uzandım ve yatağın boş olduğunu fark ettim. Olivia ben fark etmeden nasıl kalktı? "Alo?"

"Nikolai," Oliver'ın sesi tüm dikkatimi alarma geçirdi. "Olivia kaçırıldı."

"Ne?" Telefona bağırdım. Ben uyurken lanet olası evimde mi? Yataktan fırladım, kıyafetlerimi ve silahımı aldım. Pencereden dışarı bakarken, denizin ufkunda şafağın ilk ışıkları belirdi.

"Koşuya çıkmış olmalı. Siktir, siktir, siktir." Oliver'ın sesi öfkeliydi. "Her şeyin düzgün çalıştığından emin olmak için güvenlik sistemine girdim. Kıyı şeridindeydi. Onu tekneye yüklediler."

Allah kahretsin!

Onu kaybetme korkusu beni sıkıca kavradı. "Ne kadar zaman önce?" diye bağırdım.

"Yirmi dakika önce."

"Güvenlikte kalın, ben hallederim."

Bu sırada çoktan İlya'nın kapısına varmıştım. Telefonu kapattım ve aynı anda kapıya vurdum. İlya hemen açtı.

"Planlar değişti. Şimdi gidiyoruz," diye tükürdüm. "Olivia'yı aldılar."

Sesim soğuk olmasına rağmen, korku beni derinden sarstı. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmezdim. Kadınımı o hasta piç kurusuna götürüyorlardı. Her birini doğdukları güne pişman edecektim.

Yirmi dakika içinde tepeden tırnağa silahlanmış olarak ayrıldık ve bir yirmi dakika daha havada kaldık. Tasha hâlâ uyuyordu ve Olivia evde yokken tek başına uyanmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Havaalanına giderken Dimitry ve Sergei'ye hızlı bir mesaj gönderdim.

Vlad'ın adamları Olivia'yı yakaladı. Şimdi gidiyoruz.

"Bana gardiyanların neden kıyı şeridini gözetlemediğini açıklamak ister misin?" Uçağın koltuğuna oturup kemerimi bağladıktan sonra havladım.

"Kıyı şeridi korunuyordu." İlya soğukkanlılığını kaybetmiyordu. "Vlad'ın adamları rotasyon zamanında vurdu."

İlya ve ben görüntülere hızlıca bir göz attık. O adamların Olivia'yı kaçırdıklarını, ellerini kadınımın üzerinde gördükçe azı dişlerimi gıcırdatıyordum. Yaptıkları ilk şey kafasını örtmek oldu, böylece hiçbir şey göremedi. Üç adam Vlad'ın adamlarıydı; onları hemen tanıdık.

Biraz daha küfrettim ve İlya'nın gözleriyle karşılaştım. "Eğer ona bir şey olursa, onları benden uzak tuttuğundan emin ol," diye dişlerimi sıktım. Akıl sağlığımı korumak artık çok zordu. Ama kadınımı kurtarmak için buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Aksi takdirde, yaptıklarımdan sorumlu olmayacağım."

Başka bir şey söylemedi. *Akıllı adam!* Hiçbir mazeretin yeterli olmayacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

M Başım bezle kaplıydı ve bir bok göremiyordum. Kaçırıldım! Görünüşe bakılırsa Ruslar tarafından kaçırılmışım çünkü henüz İngilizce tek bir dünya bile söylememişlerdi.

Ve harika bir ruh hali içinde uyandım. Bir bebek gibi uyudum ve Nikolai'nin kolları bana sarılmış bir şekilde uyanmak gibisi yoktu. Son zamanlarda çok meşgul olduğunu ve stres altında olduğunu biliyordum, bu yüzden uyandığımda sessizce giyindim ve biraz uyuyabilisin diye gizlice dışarı çıktım. Buna ihtiyacı vardı.

Şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyorum. Kıyı şeridi boyunca koşmanın güvenli olduğunu ve güneş doğarken bana ilham verici manzaralar sunacağını düşünürken, küçük bir koyda saklanan küçük bir tekneyi çok geç fark ettim. Tepki verecek zamanım olmadan adamlar beni yakaladı.

Şimdi burada, bazı pisliklerin merhametine kalmışım. Tanrım, umarım Malcome için çalışmıyorlardı.

Neden rastgele Ruslar seni kaçırsın ki?

İçten içe, beni almasının tek nedeninin Malcome olduğunu biliyordum. Dünyada benimle ilgilenen başka kimse yoktu. Ve bu düşünce içimi titretiyordu. Nikolai'nin muhafızlarının kaçırıldığını çok geçmeden fark etmeleri için dua ettim.

Benim için gelecek. O beni sevdi.

Teknenin motoru durdu ve ardından gelen sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Uzaktan martı sesleri geliyor, deniz ve balık kokuları duyularımı işgal ediyordu. Adamlar beni teknedan dışarı çıkardılar.

"İşte buradasın," diye tanıdık bir ses beni karşıladı ama tam olarak çıkaramadım. Başımdaki örtüyü kaldırmalarını diledim. Ne yapacağımı sanıyorlardı? Birini arayacağımı mı? iPhone'umu ve kulaklığımı aldılar. Günümün bu kadar kötüye gitmesi beni gerçekten sinirlendirmişti.

"Kimsin sen?" Bana cevap vereceğini düşünmediğim halde sordum.

"Vlad." Cevabı beni şaşırttı ve korkuttu. Bana adını söylemek istemesi, bunu paylaşacak kadar uzun yaşayacağımı düşünmediği anlamına geliyordu.

Siktir!

Nikolai'nin şimdiye kadar uyanmış olmasını ve gelip beni almak için harekete geçmesini umuyordum. Peşimden geleceğinden hiç şüphem yoktu.

"Nikolai beni kaçırdığın için çok kızacak," diye mırıldandım, ama neden rahatsız ettiğimden emin değildim. "Eminim kızacaktır," diye karşılık verdi adam. "Yani sen onun kadını mısın?"

Sonra o sesi hatırladım. Bana Nikolai'nin St. Petersburg'daki evi hakkında sorular soran adamdı. Kapıdaki adam.

Evet, sorularının hiçbirine cevap vermezdim.

"Beni nereye götürüyorsun?" Onun yerine ben sordum. "Malcome'a."

Bunun dışında bir şey duymayı tercih ederdim. Beni mezbahaya götürün, beni tabutuma götürün, beni o hasta piçten başka bir yere götürün. Ama iniltimi ve sözlerimi tuttum. Ona benim üzerimde zaten sahip olduğundan daha fazla güç veremezdim. Nikolai benim için gelecekti. Geleceğini biliyordum. Ve o zamana kadar savaşıacaktım. Kendimi bir arada tutmalı ve zihnimi keskin tutmalıydım.

"Baş örtüsü gerçekten gerekli mi?" İçimdeki paniği görmezden gelerek sakın bir sesle sordum. Kıyı şeridine çarpan dalgaların sesi yardımcı oluyordu. Düzensiz kalp atışlarım yerine bu sese odaklanmaya çalıştım.

"Evet, öyle," diye sertçe cevap verdi.

Bildiğim bir sonraki şey, kısa bir yolculuk için bir araca bindirildiğimdi. Beni arabadan çıkardıklarında uzaktan uçak sesleri duydum ve havaalanında olduğumuzu anladım.

Havaalanı güvenliği hangi cehennemde? Merak ettim. Ama orası Rusya'ydı, değil mi?

Burada bağlı ve başı örtülü bir kadın olması umurlarında bile değildi. Eğer ben bir tutsağa benzemiyorsam, kimin benzediğinden emin değildim.

Beni ileri götürdü ve tökezledim.

Vlad'ın sesi rüzgârda yankılanarak, "Adımlar başladığında sana söyleyeceğim," dedi.

Bir an için bağırmaya başlamanın akıllıca olup olmadığını düşündüm ama sonra bundan şüphe ettiğim için kendimi azarladım. Bu benim tek şansım olabilirdi. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve birinin dikkatini çekip bir şeyler yapması için dua ederek delici bir çığlık attım.

Tutsaklarımı şaşırtmış olmalıyım çünkü çığlıklarım rüzgârla taşınırken önce beni durdurmadılar. Sonra uzaklardan bağırışlar başladı.

"Vlad beni merdivenlerden yukarı doğru sertçe iterken sesi biraz panikliydi ve diz kapağım merdivene çarparak tökezledim.

"Ah," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Acele et yoksa canını daha kötü yakarım," diye tehdit etti arkamdan bağırان bir sesle.

Parmakları kolumun etrafında dolandı ve kabinin içinde olmalıydık çünkü uçağın içindeki o belirgin koku beni çarptı. Beni kendine çekti ve ileri doğru itti. İçgüdüsel olarak, yüzümün değil ellerimin üzerine düşmek için bağlı ellerimi önüme kaldırdım. Neyse ki yumuşak kanepeye düştüm.

Keşke bu baş örtüsünün arkasından bir şeyler görebilseydim. Nefes almak zorlaşıyordu, özellikle de korkudan nabzım hızla atarken. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için çok çalıştım. Bayılma riskini almak istemiyordum.

Bu beni daha da savunmasız hale getirecekti. Yavaşça nefes alıp vermemi kolaylaştırdım ve hareketsiz kalarak uçağın motorunun kükremesini dinledim. Saniyeler ve dakikalar geçtikçe neden hâlâ hareket etmediğimizi merak ediyordum. Çığlıklarım işe yaradı mı? Belki de uçağın etrafı sarılmıştı. Bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyordum ama yine de umut etmekten kendimi alamıyordum.

Muhtemelen sadece dakikalar olmasına rağmen saatler gibi gelen bir sürenin ardından uçak hareket etmeye başladı ve ben de havalanırken beni tutan hiçbir şey olmadığını bildiğimden tutunacak bir şey bulmak için körü körüne uzandım. Kolçakla yetinmek zorunda kaldım ve onu sıkıca kavradım. Ve tam zamanında, çünkü uçak havaya doğru keskin bir açı yaptı ve tüm vücudum kayarak yer değiştirdi.

Uçuş boyunca adamlar alçak sesle fısıldayarak Rusça konuştular. Neden fısıldadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zerre kadar Rusça bilmediğim oldukça açıktı. Ama uçuş boyunca sessiz kaldım. Kapalı bir alandayken onları kışkırtmak istemedim. Bir sonraki havaalanına vardığımızda dikkat çekmeye çalışmak niyetindeydim. Kaçma şansım her geçen dakika daha da azalıyordu, bu yüzden elime geçen her fırsatı değerlendirmemek aptallık olurdu.

Bu sabah neden koşuya ıktım?

Yüzüncü kez kendi kendime düşündüm, ancak bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Eğer buradan sağ ıkabilirsem, hayatımın geri kalanında koşuya çıkmadan önce Nikolai'nin uyanmasını bekleyecektim.

Peşimden geleceğine dair en ufak bir şüphem yoktu. Tek endişem beni Nikolai'nin çocukluk evine götürüp götürmedikleriydi. Önce oraya bakacaktı. Tanrım, umarım yer değıştirmemişlerdir.

İzleme cihazını yapmalıydık. Geriyi görmek gerçekten çok kötüydü. Düşünmeyi bırak. Nikolai'nin her hareketini izleyen adamları vardı.

Tanrım, ben de Nikolai için endişelendim. Peşimden geldiğinde yaralanmasından endişelendim.

Uçağın alçalmaya başlaması uzun sürmedi. Görüşüm olmadan olabildiğince uyanık bir şekilde dik oturdum. İçlerinden biri bana yaklaşıp baş örtümü kaldırmaya başlayınca nefesimi tuttum ve bir mola vermelerini umdum. Nereye koştuğumu görebilseydim onlardan kaçmayı deneyebilirdim.

Umut daha içimde patlamadan, çabucak söndü. Ağzıma bir bez tıktı, öğürme reflekslerim anında alevlendi.

Hayır. Hayır. Hayır.

Dilimle dışarı itmeye çalıştım ama lanet şey bir türlü çıkmıyordu. Başardığım tek şey ağzımın daha derinlerine batmasını sağlamak oldu.

Oh, Tanrım yardım et!

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

W

Eskiden aileme ait olan evin tamamı kuşatılmıştı ve sokağın her köşesinde adamlar vardı. İşimi şansa bırakmıyordum. Tüm sokağı adamlarımla sarmamak ve eve dalmamak çok zordu.

Güvenlik kamerasını bir kez daha dinledim. İçimde ıstırap ve huzursuzluk yükselmeye başladı. Malcome ve adamlarını görebiliyordum ama Olivia neredeydi? Onun iyi olduğunu görmem gerekiyordu. Eğer o piç ya da adamları Olivia'da tek bir yara izi bile bırakırlarsa, hayatlarını cehenneme çevirirdim. Onları saklayabileceğim ve aylarca işkence edebileceğim mükemmel bir depom var.

Onu güvende tutacağıma söz verdim. Panik yapmanın zamanı değildi, ama onu yakında görmezsem, soğukkanlılığımı kaybedecek ve muhtemelen kendimi kaybedecektim. Ona ihtiyacım vardı. O benim tüm hayatım olmuştu.

"Her şey yoluna girecek kardeşim," diye mırıldandı Dimitri sessizce yanımda. Mesajımı aldıktan hemen sonra özel uçağına atladı ve bizi Moskova'da karşıladı. İşte benim kardeşim buydu. Her zaman yanımdaydı. Neler yaşadığımızı çok iyi biliyordu. Anastasia'yı babası, büyükbabası ve tamamen silahlı güvenlik görevlileriyle bıraktı. Neyse ki her şeyi planlamıştık ve sadece bir gün kaydırmak zorunda kaldık.

"Ona onu koruyacağımı söyledim ve burnumun dibinde kaçırıldı," diye homurdandım. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim.

"Araba caddeye çıkıyor," diye Ilya'nın sesi kulaklıktan geldi.

Gerilerek arabanın evin önüne yanaşmasını izledim. Kahretsin, burada kimsenin dolaşmasına ihtiyacım yoktu. Masum kayıplar istemiyordum ve bugün kan döküleceğinden emindim.

Kapı açılır açılmaz Vlad'ı gördüm, o lanet olası pisliği. Güzel, belki bir taşla iki kuş vurabilirim. Arabadan başka birini sürüklemeye başladı ve kalbim durdu.

"Olivia," diye mırıldandım usulca. Bilekleri bağlıydı ve başına bir torba geçirilmişti ama hiç şüphe yoktu. Bu oydu. Onu canlı görünce göğsümden ağır bir yük kalktı.

"Gidelim," diye bağırdı ona. "Ve sakın bir bok yapmaya kalkma. Bir dahaki sefere ağzına bez sokmayacağım, o benim sikim olacak."

Öfke bedenimi yakıp kavurdu ve Dimitry'nin eli omzuma inip beni geri çektiğinde yerimden kalkmaya başlamıştım bile. Öfkeyle sarsıldım.

"Sakin ol Nikolai," diye fısıldadı. Sikerim böyle işi! Kadınımı tehdit ediyordu. "Güvenlik kameralarını kontrol et, böylece onu nereye götürdüklerini görebiliriz."

Haklıydı, tabii ki haklıydı. Olivia'nın bana bu kadar yakın olduğunu bildiğim için sakın kalmak zordu. Onu bu durumdan kurtarmak istedim. Malcome ve Vlad'ı elime geçirdiğimde, onların bağırıksaklarını deşecektim.

Canlı.

Vlad diğer iki adama, "Siz ikiniz dışarıda kalıp nöbet tutun," diye emretti. Açıkçası Malcome'ın dışarıda hiç koruması olmamasına şaşırıyordum. Ya çok aptaldı ya da çok ukalaydı.

Güvenlik kameralarına şifreli bir kodla erişen Olivia'nın ince figürü ekranda belirdi. Vlad onu kabaca sürüklerken evin içinde el yordamıyla ilerliyordu. Azı dişlerimi öyle sert sıktım ki, dağılacaklarından emindim.

Koridoru terk ettikten sonra sola, yemek odasına döndüler ve ben de hemen kameraları o odaya çevirdim.

"İşte nişanlım," diye tısladı Malcome'ın sesi. Baştan aşağı bir yilandı.

Telefonumun küçük ekranından bile Olivia'nın vücudunun kaskatı kesildiğini görebiliyordum. Şu anda ne kadar korktuğunu hayal bile edemezdim.

Vlad'a, "Başındaki örtüyü çıkar," diye emretti.

O yaptı ve Olivia bir an için gözlerini kırptırmaya devam etti, muhtemelen ışığa alışmaya çalışıyordu. Bu piçler onu bu sabah koşu sırasında kaçırdıklarından beri başını kapalı tutuyor olmalıydılar.

Malcome yerinden kalkıp kadınıma doğru yürürken, "İşte buradasın," diye mırıldandı.

Yeterince gördüm. İşgal etme zamanımız gelmişti. O yılan adam kadınının binlerce kilometre yakınında olmamalıydı.

Pusun içinden Dimitry'nin toplanma emri verdiğini duydum.

"Siktir git Malcome," diye tükürdü Olivia adama. "Seninle evlenmeyeceğim, seni hasta piç."

Yaşlı bir piç için hızlı hareket ediyordu. Eli Olivia'nın ince boynuna dolandı. "Dikkat etsen iyi olur, Olivia. Seni hâlâ incitebilirim."

"Bana zarar verecek kadar uzun yaşamayacaksın." Konuşmakta zorlanıyordu ama duruşunda ve yüzünde meydan okuma vardı. Onunla çok gurur duyuyordum. "Çünkü Nikolai seni öldürecek."

Aynen öyle, bebeğim. Onu öldüreceğim. Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim.

Eve doğru yola çıkmadan önce Dimitry yanımda nefesinin altında "Ondan şimdiden hoşlandım," diye mırıldandı.

Burada büyümemiş olmama rağmen, her taşı ve her toprak tümseğini biliyordum. Eve doğru gizlice ilerlerken Dimitry bana önderlik etti. Vlad'ın iki adamı evin etrafında dolaşıyordu. Söze gerek yoktu, Dimitry ve ben senkronize bir şekilde saldırdık ve muhafızların boyunlarını kırdık. İçerideki adamları telaşlandırmak istemedik. Sürpriz unsuru, onlar aptalca bir şey yapmadan Olivia'ya ulaşmamızı sağlayacaktı.

Cesetleri sessizce sürükledik ve evin içinden cesetlerin görünmesini engelleyecek büyük çalılıkların arkasına sakladık.

Güvenliği sağladıktan sonra güvenlik kameralarına baktım ve gördüğüm şey beni kıpkırmızı yaptı. Soğukkanlılığımı koruyabilmem için hiçbir şansım yoktu. Olivia, Malcome'ın üç koruması tarafından zorla yemek masasına yatırılmıştı. Üzerinde sadece koşu şortu vardı ve tişörtünü çıkarmayı başarmışlardı. Tekmeliyordu, çaresizlik ve korku yüzünden okunuyordu. Malcome şortunu ince bacaklarından aşağı çekmeye başladı.

"İçeri giriyorum," diye öfkeyle bağırdım. Beni içeriden duymalarını istiyordum. Çekin o pis ellerinizi kadınının üzerinden. Gecikmeye yer yoktu.

Kapıyı omzumla zorlayarak açtım, içeri daldım ve yemek odasına doğru koştum. Malcome'un muhafızlarından biri dışarı çıktı ve tereddüt etmeden onu vurdum. Dimitry arkamdaydı, adamlarımız Malcome ve Vlad'ı dört bir yandan kuşatmıştı.

Sonra başka bir gardiyan bana ateş etmeye çalıştı ama daha tetiği çekmeye fırsat bulamadan bir kurşun beynine saplandı. Gözlerinin arasına tam isabet etmişti, bu da bana bunun Ilya'nın işi olduğunu söylüyordu. Ona daha sonra teşekkür etmem gerekecekti.

Yemek odasının kapısından girer girmez olduğum yerde durdum. Dimitry de hemen yanımda aynısını yaptı.

Malcome, Olivia'nın kafasına silah dayadı. Kolu Olivia'nın boynuna dolanmış, onu boğuyordu. Olivia parmaklarını koluna geçirmiş, nefes alabilmek için kolunu çekmeye çalışıyordu. Nişan yüzüğü bu durumla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Vücudu titriyordu, üzerinde sadece bir çift külot ve spor sutyeni vardı.

"Bir adım bile ileri gidemezsin." Malcome'un gözlerindeki bakış bir delinin bakışıydı. Dimitry de ben de hareketsiz duruyorduk. "Bu doğru, burada kararları ben veririm."

Silahlı Olivia'nın alnına dayadı. Olivia dudağını ısırđı, iniltisini ve korkusunu tuttu. Malcome'a daha fazla cephane vermeyi reddetti. Gözleri bana kilitlenmişti, tüm sevgisi gözlerinde parlıyordu. Onu korumak bana düşerdi. O benimdi.

"Sizi aptal piçler. Hepiniz beni izlemeye odaklanmıştınız," diye böbürlendi Malcome, "oysa ben Olivia'yı bana geri getirme planım üzerinde çalışıyordum. O bana ait."

"Siktir git, Malcome." Onun tutuşuna karşı sarsıldı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, küçük kuş," diye alay etti, ağzını yanağına dayayarak. "O kanatları çok yakında kırpacacağız."

Dişlerimi sıktım. Üzerine atılmaya ve onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hazırdım. Vücudunun yumruklarımın altında parçalandığını görmek istiyordum.

"Şimdi Olivia, bana bu ikisinden hangisinin sana dokunduğunu söyle." Dudaklarını birbirine daha sıkı bastırdı. "Söyle bana, kaltak. Kimsenin benim olana dokunmaya hakkı yok."

"Ben senin değilim. Hiçbir zaman senin olmadım," diye fısıldadı ama bu sözleri bağırarak da söyleyebilirdi. Bu sözler onu çok öfkelen-dirmişti.

Sola doğru bir adım attım. Malcome tam da umduğum gibi bunu fark etti ve hemen "Orada kal!" diye bağırdı. Tam da umduğum gibi geri ve sağa doğru bir adım attı.

Beni hayal kırıklığına uğratma, Ilya. Her şey başarısız olursa, bu başarısız olmasın.

"Hangisi sana dokundu Olivia?" Malcome onun saçını sertçe çekti ve boğazından küçük bir ses çıktı. O orospu çocuğu bunu ödeyecekti.

"O bendim," diye sakince karşılık verdim. "Bu doğru, seni hasta, yaşlı piç."

Sözcükler beni terk edip silahını Olivia'nın kafasından bana doğru çevirdiği anda ıslık sesi havada ve cam pencerede uçarak Malcome'ın omzuna isabet etti. Yüz ifadesinde şaşkınlığın belirdiği bir saniyelik bir kesit vardı. Silahlı ve Olivia'yı tutuşu gevşedi ama ihtiyacımız olan tek şey buydu. Olivia adamın ayağına bastı ve öyle sert bir dirsek attı ki adam acı içinde homurdanarak yere yuvarlandı.

Silahlı yere düştü ve hemen ona uzandım. Sonra kadınıma gittim ve onu ondan uzaklaştırdım. Kollarıma düştüğünde vücudu titremeye başladı. Cesur kadını-m bana tutundu.

"Ben buradayım," diye alçak sesle onu yatıştırdım. Gözlerim onu benden uzaklaştırmaya çalışan adamı izliyordu. Malcome'ın nefret dolu gözleri üzerimdeydi. "Her şey yolunda bebeğim," diye mırıldandım saçlarına, içimi bir rahatlama kapladı.

Göğsüme yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, ben de hemen ceketimi çıkarıp vücudunu kapattım. "Her şey yolunda. Güvendesin," diye tekrarladım.

Malcome yaralanmamış koluyla Olivia'ya uzandı, ben de bir adım daha atarak onu kendisinden uzaklaştırdım. Ona bir daha asla dokunamayacaktı.

"Sen benimsin Olivia," diye feryat etti. "Seni seviyorum."

Kollarımda kaskatı kesildi, sonra yavaşça yüzünü Malcome'a çevirdi. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı,

ama gözlerindeki bakış okunamazdı. Yavaşça benden uzaklaştı ve itiraz etmememin tek nedeni bana yakın kalmasıydı.

"Sen aşağılık ve alçaksın Malcome," sözcükler dudaklarından dökülürken ürperdi. "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Senin düşüncen bile beni hasta ediyor." Ona doğru yürüdü ve ben de onu güvende tutmak için hemen arkasından gittim. Hâlâ yan yatmış olan Malcome'ın üzerine eğildi, gözleri hastalıklı bir saygıyla kadınımın üzerindeydi. "Ve hiçbir şey yok..." Malcome'a dik dik bakarken kelimeyi tekrar vurguladı, "bu dünyada, hâlâ hayattayken bağırsaklarının değiştiğini görmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok."

İntikam peşinde bir tanrıçaydı.

"Yapmazsın," diye bağırdı. "Beni seviyorsun."

"Senin acı çığlıkların en iyi müzik olurdu," diye iğrenerek tükürdü. "Hatta bundan o kadar keyif alırdım ki, başkalarına bahsettiğin her acı anı hissedecek kadar uzun süre hayatta kaldığından emin olurdum."

Ayak bileğine tutundu ve ona sert bir tekme attım, vücudu geriye uçu.

"Kadınım asla dokunamazsın," diye hırladım ona. "Hatta başka tarafa bak yoksa gözlerini oyarım."

Olivia yüzünü bana çevirdi ve dudaklarına titrek de olsa küçük bir gülümseme geldi.

"Teşekkür ederim aşkım," diye gülümsedi.

Tehditleri Malcome'u korkutmadı ama bana söylediği sözleri duymak onu çok kızdırdı.

"Hayır, hayır, hayır." Sesinde hastalıklı bir çaresizlik vardı. "Sen benimsin, Olivia. Beni seviyorsun."

Bu sefer ben ona saldırdım. Elim boynuna dolandı ve o boğulurken boynunu kavrayarak onu yerden kaldırdım. "Ya da belki dilini keserek başlamalıyız?" Onunla alay ettim.

Onu kabaca bir sandalyeye ittim ve kulaklığımıyla konuştum. "İly, bana bir ip getir." "Vlad nerede?" Dimitry kulaklığından sordu. "Onu görmem gerek."

Sessizlik uzadı ve onun gittiğini anladım. Piç herif bir şekilde kaçmıştı ama şu anda benim için hiçbir şey kadınımın güvenliği kadar önemli değildi. Ve onun intikamını alacaktık. Birlikte.

İly hızla geldi ve ben de yolumdan çekildim. "Güzel ve sıkı olsun. Böylece rahat edebilir." İly ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"İyi misin, Malysh?" Olivia'ya döndüm ve gözlerindeki cevabı görebilmek için çenesini tuttum.

"Evet, artık buradasın," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Geleceğini biliyordum"

"Her zaman sana geleceğim," diye söz verdim, alnına nazik öpücükler kondurarak. Elimde değildi.

Onu güvenle kollarımın arasına almanın verdiği rahatlama çok büyüktü. Kimin ne düşündüğü umurumda değildi. "Benim için önemli olan tek şey sensin. Sen ve Tasha."

Bana yarım bir gülümseme verdi, gözleri okyanusların derin havuzları gibiydi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Tekrar."

"Her zaman seni kurtarmaya geleceğim," diye söz verdim.

Dimitry boğazını temizledi ve ben onun varlığını hatırladım. Olivia da ona baktığı için öyle oldu.

"Merhaba Olivia," diye gülümseyerek karşıladı kardeşim onu. "Ben Dimitry. Anastasia bana senin hakkında çok şey anlattı."

Elini uzattı ve o da nazik bir gülümsemeyle elini tuttu. Bu Anastasia'nın işi olmalıydı çünkü kardeşim nadiren gülümserdi. Anastasia'ya kadar.

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Dimitry," diye mırıldandı Olivia usulca. "Anastasia güvende mi?"

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. Olivia birkaç saniye önce kafasına bir silah doğrultulmuştu ama o arkadaşının güvende olup olmadığını soruyordu.

"Evet, o güvende," diye cevap verdi ona. Kadın rahatlamış bir nefes verdi.

"Malcome'ın sesi hepimizin gözlerini ona çevirmesine neden oldu. "Bunun bedelini ödeyeceksin, seni fahişe. Sana ödeteceğim, tıpkı bu pis piçin kız kardeşine yaptığım gibi. O da bir fahişeydi." Gözleri bana kaydı. "Siz ikiniz benim olması gereken uydu şirketlerini satın alarak beni alt edebileceğinizi sandınız. Ama ben size bunu ödettim, değil mi? Onunla işim bittikten sonra kız kardeşinizin canını aldım."

İçimde kaynayan öfke patladı. Demek Nadia'nın benimle olan bağlantısını biliyordu. Bu onun sapkın intikamıydı. Doğrusu, şaşırdığımı söyleyemezdin. Olivia, Malcome'ın her şeyi bir amaçla yaptığı konusunda beni uyarmıştı. O gerçekten de sinsi, hasta bir piçti. Ayrıca, Vlad bir hain olduğu için muhtemelen bu herife tüm bilgileri vermiştir. Kız kardeşimin cesedinin ve Olivia'nın çizimlerinin görüntüleri öfkemi körükledi, daha fazla yakıta ihtiyacım olduğundan değil. Nefret ve öfke midemin çukurunda yanıyordu.

Olivia'nın eli yaralı yanağını okşayarak odağı ona çevirdi.

"Öldür şu piçi," diye mırıldandı usulca, gözleri üzerimdeydi. "Ve ölmeden önce canını yak."

"Nasıl istersen," diyerek dudaklarımı hızlı bir öpücükle onun ağzına bastırdım. Beni toprakladı.

Onun tadı,

onun kokusu... o benim hayatımdı. "Dimitry, Olivia'ya göz kulak ol."

"Tamamdır, kardeşim." Dimitry bir adım öne çıkarak Olivia'nın yanındaki yerini aldı. Silahımı kılıfına geri soktum ve eklemelerimi kırdım.

"Bunun için ne kadar beklediğimi bilemezsin," dedim Malcome'a, yüzüne bakarak. "Senin pısırik kıçın ne kadar dayanacak göreceğiz. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki Nadia ve Olivia senden daha dayanıklıdır."

"Burada, bu evde yaptım," diye alay etti Malcome. "Nadia bir orospu gibi ciyakladı." Kırmızıyı gördüm ve ona sert bir yumruk attım, bir iki dişiyle birlikte ağzından kan fışkırdı. Sonra tekrar ve tekrar yaptım.

"Nikolai," Olivia'nın yumuşak sesi beni hemen durdurdu. "Seninle alay etmesine izin verme.

Sonunu getir." Benim kana susamış kadını ve o sadece benimdi. Başımı salladım.

Kimse müdahale etmedi, bu intikam Olivia'nın ve benim intikamımdı. Eğer sonunu getirmemi isteseydi, yapardım.

Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Bir bıçak çıkardım. "Biliyorsun, bundan canlı çıkamayacaksın." Onunla alay etme sırası bendeydi, bıçağı iç bacağının etine, kasıklarına yakın bir yere bastırdım. "Ve işim bittiğinde, cesedini nehre atacağımdan emin olabilirsin. Ama yıllarca bulunamayacaksın."

Bıçağı etine daha sert sapladığımda çığlık attı.

"Cesedini bulduklarında seni teşhis edebilecekleri hiçbir şey kalmayacak," diye tükürdüm ve onu tekrar kestim. Ve bir çığlık daha. Ben daha yeni başlamıştım ve o çoktan bayılmaya hazır görünüyordu.

"Sorun nedir, Malcome?" Ona eziyet ettim. "Verdiğini geri almaktan hoşlanmıyor musun?"

Gözleri Olivia'ya kaydı, gözlerinde hastalıklı bir saplantı vardı.

"Olivia, seni seviyorum." Olivia bu sözlerle alay etti, ona bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Ona benim olduğumu söyle."

Yumruğum yüzüne çarptı ve gözleri tekrar Olivia'ya döndü. Yüzünü kabaca parmaklarımın arasına alarak çenesine doğru sertçe bastırdım. "Sana kadınıma bakmamamı söylemiştim," diye uyardım onu. "Sana ne yapacağımı söylemiştim?"

Şimdi onu izlerken, Malcome'ın Olivia'nın gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ona duyduğu hastalıklı hayranlığı tamamen saplantı haline getirmişti. Onu açlıkla izlediğini görmek beni

hasta ediyordu.

Bıçağı göz çukuruna doğru ittim, yüzünden kan damlıyordu.

"Sana gözlerini oyacağımı söylemiştim." Bıçağı daha da sert bastırdım, kemikler gücün altında çatırdıyordu. Bunu yapmamamın tek nedeni, ki bu boş bir tehditti, Olivia'nın

Faydası olur. Onun bunu görmesini asla istemem.

Ama o bunu bilmiyordu ve sonunda ne demek istediğimi anladı. Bakışları sonunda ondan uzaklaştı ve bana döndü.

"Boris'in kaçmasına kim yardım etti?" Bıçağı etine bastırarak ona sordum.

"Ben ettim. Siz üçünüz kaybedeceksiniz," diye alay etti, ağzından kanlar akıyordu. "Boris öldü," diye tükürdüm ona.

"O hiç önemli değildi," diye çılgınca güldü. "Kadınlarla işimiz bittikten sonra onları satacaktık. Perili olacaklar."

Gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

"Açıkla." Hastalıklı gülümsemesiyle sadece alay etti. Yumruğum yüzüne çarptı ve ağzından kan fişkırdı.

Gülmeye devam etti. Gerçekten delirmiş olmalıydı. Bu saçmalıktan bıkmıştım. Zamanımı harcamaya değmezdi. Lavaboya gittim, ellerimi yıkadım ve ona geri döndüm.

"Vlad'la kuzen olduğunuzu biliyorum. O ne planlıyor?" Malcome'ın yardımcı olamayacak kadar kafayı yemiş olduğunu hissetmeme rağmen talep ettim. Tabii Vlad'ın ne planladığını bildiğini varsayarsak.

Gözleri benim üzerimdeydi ve mırıldanmaya devam etti. "Beni öldürürsen, Olivia ve diğer kadınlar gidene kadar asla bilemezsin."

"Anlat o zaman," diye ısrar ettim. Ne açıklayacağı önemli değildi, bugün ölüyordu. "Olivia'yı bana bırakmalıydın," diye mırıldandı. Sanki ele geçirilmiş gibi gülmeye devam etti. İşte ondan hiçbir bilgi gelmeyecekti.

Silahı çıkardım ve kafasına doğrulttum. Tetiği çekmeden önce omzumun arkasına baktım. Olivia orada durmuş tüm olanları izliyordu. Solgundu ama yüzünde hiç korku yoktu.

Söze gerek yoktu. Gözlerimiz kilitlendi ve tek ihtiyacım olan onun hafifçe başını sallamasıydı. Arkasını döndüğünde Malcome *benimkini* mırıldanıyordu, gözleri çaresizdi.

Tetiği çektim, kulakları sağır eden ses evin içinde yankılandı. Malcome'un gözleri Olivia'yı aradı ama Olivia arkamdaydı, bedenimi onun saplantısına karşı kalkan olarak kullanıyordu. Kendisini son kez görmesini engelledi ve ben de iç huzuruyla gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim.

"Eve gitmeye çok hazırım," diye mırıldandı yorgun bir iç çekişle, alnını sırtıma dayadı. Vücudum hafifçe sertleşti. Bu kadar çabuk Amerika'ya gitmek istemesini beklemiyordum. Gözleri tekrar bana döndü. "Bugünü silip eve dönebilir miyiz? Çok iyi bir ruh haliyle uyandım."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Nehre geri dönmek istiyordu. Orayı evi olarak görüyordu.

"Evet, hadi eve gidelim."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra

"Daha fazla değil Nikolai," diye yalvardım ona, başı bacaklarımın arasındaydı. Üçüncü orgazmımdan yeni çıkmıştım,

Vücudum en tatlı acıyla sarılmıştı.

"Şimdiden pes mi ediyorsun?" diye bana takıldı. Vücudumun üzerinde gezinerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Vazgeçmiyorum," diye kıkırdadım usulca. "Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Olivia," sesi yumuşaktı ve midemde o tanıdık kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Hmmm?" Kollarımı boynuna doladım, sıcaklığının ve üzerimdeki ağırlığının tadını çıkardım. Bir güvenlik battaniyesi gibiydi.

"Bugün evlen benimle." Gözlerim anında açılarak yüzündeki ifadeyi inceledi. Törenden önce iki haftamız daha vardı. "Birkaç hafta içinde kilisede tam teşekküllü bir düğün yapabiliriz."

Sessizlik uzadı ve gözlerimde yaşlar birikti. Milyon yıl geçse de işlerin bu şekilde yürüyebileceğini hayal bile edemezdin.

"Lütfen ağlama," diye başladı. "Eğer ağlamazsan-"

Yüzünü kendime çektim ve onu dudaklarımdan öptüm. "Bugün seninle evlenmek benim için bir onurdur Nikolai," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Senin karın olmak için sabırsızlanıyorum ve bu kadar uzun süre beklemek çok acı verici." Sadece iki hafta olduğu için bunun aptalca olduğunu biliyordum ama bedenimle, ruhumla ve ismimle onun olmak istiyordum.

"Tanrı'ya şükür." Sesi rahatlamış gibiydi.

"Hayır diyeceğimi mi sandın?" Merak ettim. Onu ne kadar çok sevdiğimi görmüyor muydu? Onun için her şeyi yapardım, tıpkı onun da benim için her şeyi yapacağı gibi.

"Korktum, evet," diye mırıldandı. "Benden çok daha iyisini yapabilirsin. Belki de bu yüzden bugün seni bana yasal olarak bağlamak istiyorum, böylece beni terk edemezsin. İki hafta içinde Tanrı'nın gözünde düğümü atacağız."

"Senden daha iyisi yok Nikolai," diyerek başımı alnına yasladım. "Seni asla terk etmeyeceğim. Sevdiğim tek kişi sensin. Ben seninim."

"Ve ben seninim."

Sözleri ciddi bir vaatti.

TEŞEKKÜRLER

Tüm bu yolculuk boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla destekleyen ve şüphelerim olduğunda bana baskı yapan harika bir grup insana teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve eğer birini atladıysam, bunun hiçbir şekilde kasıtlı olmadığını unutmayın. İlk taslaklarımı, ikinci ve beşinci taslaklarımı, fikir fedailerimi ve diğer her şeyi okuyanlar!

Susan C. H
Jessica F.
Christine S
Nicole H.
Emma J.

MW Editing'e tüm bunlara benimle birlikte katlandığı için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım!

Bıçimlendirme **Kassie Morse** tarafından yapılmıştır.

Kitap Kapağı Tasarımı **Eve Graphic Design LLC** tarafından yapılmıştır.

Son olarak, planlar, maceralar ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu dünyamda kaybolduğumda her şeyi idare ettiği için **Ashley B.**'ye teşekkür ederim.

Hepinize teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım!

Eva Kazananlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.